ECPHRASIS PARAPHRASEOS

Georgij Buchanani in Psalmos DAVIDIS:

Syn. 8. 62. 34

Ab ALEXANDRO IVLIO *EDINBURGENO*,

In Adolescentiæ studiosæ gratiam elaborata.

A. 52. 32

LONDINI,
Excusum apud Georgium Eld,
M. DC. XX.

AD MARIAM ILLVSTRISSIMAM SCOTORVM REGINAM,

Georgij Buchanani Epigramma.

Nympha, Caledoniæ quæ nunc feliciter oræ
Missa per innumeros sceptra tueris avos:
Quæ sortem antevenis meritis, virtutibus annos,
Sexum animis, morum nobilitate genus:
Accipe (sed facilis) cultu donata Latino
Carmina, fatidici nobile Regis opus.
Illa quidem, Cirrha procul, & Permessidе lymphâ,
Penè sub Arctoi sidere nata poli:
Non tamen ausus eram malè natũ exponere fœtũ,
Ne mihi displiceant quæ placuêre tibi.
Nam quod ab ingenio domini sperare nequibant,
Debebunt genio forsitan illa tuo.

363; 01

DOMINO OLIFERO
Sive OLIVERO SANCTO-
IOHANNI, Regis noſtri clementiſſ. gratiâ, illuſtriſſimo *Hiberniæ* PROREGI:

ALEXANDER IVLIVS *gratiam & pacem à Domino.*

AD annos ferè tres & triginta, *Prorex Illuſtriſſime*, quibus in re grammatica, arte admodũ tenui verſatus, Sterlini Ludi-magiſtrum agebam, acceſſit biennium & amplius; quo tanquam ex compedibus ergaſtuli liberatus, incertuſque domicilij, nunc huc nunc illuc per bene conſtitutas patriæ civitates errabam. Abdicato igitur jam ludi illius literarij magiſterio, multò magis mihi laborioſo, quàm unquam quæſtuoſo, cùm in patria civitatis & naturæ etiam tanquam in exilio & ſolitudine verſari mihi moleſtum foret, ſine dulci ſermonis comitate & longè jucundiſſimo regis ter maximi domini mei clementiſſimi conſpectu, (quo quidem me perfruī ſummum certè in terris bonum proximè ſecundùm Deum eſſe mihi videbatur) fruſtra tot annos

ibidem in pulvere grammatico consenescere iniquo animo ferrem. Tandem Lethæ constiti; ubi erecta bibliothecâ, ut cùm in otio essem, minùs otiosus forem, multùm diuque cogitanti quid potissimùm suscipendum videretur, (cùm *Georgium Buchananum* læpenumerò adolescens ipse adiissem ut obscura mihi illustraret, phrases perplexas expediret, errores meos castigaret, & sic ab eo doctior domum redirem,) venit mihi in mentem paraphraseos ejus in Psalmos *Davidis*, quã semel & iterum discipulis meis Sterlini accuratè prælegeram, cujus dictiones, phrases & sententias poëticas intellectu difficiliores, brevibus scholiis & observationibus in adolescentûm studiosorum gratiam illustrare operæ pretium duxi; ut quibus ille ingenii dotibus, & gentium barbararum spoliis mysteria divina exornata ditavit, eisdem hi quoque locupletati, sublatâ barbarie, linguæ latinæ flores in simile argumentũ adhibere possent, indeque sententiarum divinarum pondera avidè haurientes ab ineunte adolescentiâ, tum a fanaticis impiorum erroribus sibi in omni vitâ consultè cavere possent: tum etiam, ut in pietatis officiis nunquam laberentur; ubi sese priùs hisce mansuetioribus *Buchanani* musis sacrarum literarum compendia complexis, excolendos dederint. Sed cùm illi jam operi summam manum imposuissem, nec mihi in eo genere satisfacere possem; hanc Ecphrasin Lethæ quidem institutam, postea verò quàm (Rege domino meo piissimo priùs salutato) Novo foro Londinum rediissem, Numinis divini ductu & auspicio in illa celeberrima totius Britanniæ Metropoli felice exitu concluси : huic oneri ferendo alioqui humeris meis impari, adjumento fuerunt, quæ multis abhinc annis ab eodem D. *Buchanano* extẽpore dictata in schedas quasdẽ retuli, & ex musæo D. *Roberti Buchanani*

Buchanani pastoris Ecclesiæ Syrestensis discipuli olim mei eadēplanè & meis omnino conſētanea ad me ab eo perlata accepi; quæ quidē D. *Georgio* temerè dictante, calamo *Thomæ Buchanani* præceptoris quōdā mei magnâ ex parte excepta fuisse, probè memini; ex quo etiam intellexi, D. *Georgium* patruum suum vetuisse, ne in lucem prodirent; quippe qui exponenda potiùs, quàm in apertum proferenda existimasset puerilia illa, quæ vocabat, extemporanea, rudia & impolita. Erat enim vir ille eâ ingenii dexteritate, ut cum pueris repueraſcere, & ad omnes omnium ætatum usus modestè & sapienter sese accommodare & posset & vellet. Attamen nequid vel temerè ab illo in hoc genere prolatum oblivione obrueretur, hîc ego industriâ nonnulla & diligentiâ adhibita, puerilia illa quodam modo quasi adulta feci, extemporanea elaboravi, impolita & rudia cultu nonnullo accuratiùs expolire studui, ac ursæ de more libenter occœpi informem lambendo fingere fœtum, sic tamen ut de hac Ecphraseos formâ ne unquam cogitaret ille quidem poeticus Psalmorum paraphrastes; conatus interim ubique perspicuitati studere, ac ingeniis modestis placère, contentusque pomatis simplici interpretationis lumine, mysteria divina sub phaleratis verborum tectoriis latentia, fidelibus Ecclesiæ doctoribus & pastoribus, tanquam jus suū, relinquenda censui. Iecit ergo *Georgius* ille *Buchanius* primum operis hujus fundamentum, materiamq; rudem & impolitam magnâ ex parte suffecit, unde hæc structuræ forma clementer & molliter assurrexit, in qua ne unguem quidem latum ab ejus mente & sententiâ discedere fas esse judicavi, quem in toto hoc opere præcipuum auctorem & gravem veræ exegesis testem habere, ab omnibus bene de re literaria sentien-

tibus probatum fore, mihi minimè dubitandum est. Hìc autem tametsi iniquum fortasse facere videar, si delectum auctorum ex animi mei sententia vel habendum, vel tenendum suaderem, quos indigenarum liberis istic aut præguſtandos aut prælegendos censerem, à vitiis deterrentes, ad virtutem verò colendam hortantes; præsertim cùm tua, *Prorex Illustriss.* prudentia & celeberrimi istic regiæ majestatis concilii sapientia monitóre nullo eâ in re indigeat, ubi tot præclara Ecclesiæ & reip. lumina tecum unà certum studiorum optimorum delectum facere possunt, in quibus tum animi tenelli, tum adolescentûm etiam ingenia conquiescere & majorem indies judicii & memoriæ cultum capessere queant; quamvis, inquam, injurius forsan ac temerarius existimarer, siquid hac de re vel statuere, vel suadere conarer; nemini tamen molestum fore sperandum est, si pacem ac veniam precanti liceat mihi hîc semel impunè peccare, dum in iis auctoribus, qui de vitâ humana sapienter instituendâ bene meriti sunt, poetis præcipuam laudem tribuam, quibus quidem proprium censetur, quæ utilia sunt dulcedine quadam miscere: In his verò *Georgium Buchananum* Poetam domesticum, aulicum, Regis nostri manſuetissimi & ter maximi olim præceptorem peregrinis omnibus anteponam; præsertim in poeticâ Psalmorũ paraphrasi virtutes omnes viro Christiano dignas complexâ, cum tum Regis nostri sereniſſimi, tum aliorum etiam literatissimorum judicio principatus in eo genere defertur & datur.

Sin autem eódem etiam inclinare videbuntur (sicuti augusto Regiæ majestatis exemplo debebunt) cum didæ eorum sententiæ, qui istic adolescentes ingenuas artibus ad humanitatem & pietatem excolendam spectantib

ctantibus informare studeant; & hanc quoque explanationem paraphrasi illi poeticæ tantopere laudatæ adhibitam tuæ Prudentiæ commendatam esse debere non dubitabũt, ut huc etiam accedat Concilii istius lectissimi suffragium, cum tuo, *Prorex Illustriss.* & illius patrocinio lucubrationes hæ nuncupentur; spero equidẽ fore, ut nec quenquam suffragationis suæ, nec interpretem operæ in his sacris *Buchanani* musis consumptæ, nec adolescentiam hujus doctrinæ studiosam unquam pœnitere possit.

Cur autem sub nominis tui tutela *Prorex illustrissime*, & honoratissimi istic regiæ majestatis Concilij clientelâ, hunc laborum meorum fructum exire, & in omnes partes emanare libenter velim, multis magniq; momenti nominibus adductum me esse profiteri necesse est: Primùm enim sic mihi persuasi, in vestra amplitudine omni observantiâ digna adversùs severiores criticorum calculos magnum mihi præsidium situm fuisse; deinde quæ ipse *Dublini* septem menses & ampliùs versatus, ibidem tum vidi, tum gravissimorum hominum testimonio accepi, sine scelere admisso silentio præterire non possum: nullo enim homine ibi familiariter usus fui, nec cuiquam verba ulla feci, qui non firmissimè asseveraret, primi anni tui curriculum, *Prorex illustriss.* longè utilius Ecclesiæ & Reip. extitisse (rebus regni istius jam fortasse magna ex parte pacatis) quàm ut tantum bonum unquam existimari potuisset aut ab uno aut ab omnibus multis seculis profectũ fore in istã provinciã, gentiũ, ingeniorũ, linguarũ & morum varietate olim tam impeditam, & nunc etiam rectu satis difficilem. Sin autem quæris, quibus rebus tot menses ibi commoratus, oculatus testis fuerim: multa profectò & patrum istic conscriptorum &

proregiæ pietatis argumenta visu & relatu dignissima aspexi; dum sæpius in singulas septimanas à comitatu partim pedestri, partim in equis phaleratis sublimi & regali ornatu splendente, ad auctoritatem & reverentiam regio, proregio honori, & sancto istic senatui conciliandam, in ædem sacram deduceris, interque vos, & populi cœtum ibi coactum blanda salutatione facta, ita compositi estis, ut attentè & avidè cœlestem doctrinam haurientes, eam sensibus imis ad utriusque fortunæ usum reposuisse videremini. Quid præterea de morum suavitate commemorem? singulari humanitate, quâ bonos omnes (*Prorex illustriss.*) ita comprehendis, ut nemini istic concedas; civium ferè omnium animos ad tui, tuarumque virtutum benevolentiam amanter allicis, ut sese istic abs te in ordinem cog facilè patiantur. Quanta autem modestiâ animus a omni ambitione alienus in amplissima ista dignitat sese erga viros claros & obscuros, erga summo & inf mo loco natos semper gesserit, habet regio ista nem nem virum bonum, qui id jure & ingenuè diffite possit; vigilantiam etiam singularem, in curia, in foro non in singulos tantùm dies, cùm res sic postulat, se in singulas etiam horas, suprà quàm cuiquam credibi est, sæpenumerò admiratus sum; addo assiduitate quotidianam ferè partim in jure dicendo & civiu controversijs dirimendis; partim in instaurandis mus rum hospitijs, in fovendis literarum bonarum studij & reparandis templorum ruinis: quæ cùm tua prim atque ultima cura fuerit, quid mirum si homines lit rati, qui te istic tum amico tum patrono sunt usi, egr gia in Ecclesiam & Remp. merita tua scriptis immor libus celebrare conentur, téque egentibus, quod vi subvenientem, afflictos excitantem, merito tuo pro

mè secundùm Regem indulgentissimum communem nobis vobiscum, ecclesiæ Hibernicæ columen, reverendi collegij splendorem, totius regionis istius decus, ceu illustrem de editiore speculâ facem prætendentem, rectè appellare possint. Atqui in harum laudum societatem venire oportebit eos ferè omnes ad unum, quos in regni istius administratione in consilium tuum regia majestas censet adhibendos; concilium illud dico præsulum lectissimorum, & nobilium regni Procerum, qui pro divinæ & regiæ majestatis honore, pro communi salute & regni incolumitate, tecum unà rem omnem familiarem, dignitatem & vitam suam paciſci nunquam dubitarent. Itaque tam inquilini, quàm regionis istius indigenæ, omnes denique regni istius incolæ jure exclament, O beatum regiæ majestatis judicium! quod non sine cœlesti aliquo instinctu tanquam è specula tempestatem istic futuram prospiciens, prævenerit; cùm in illa beneficentia sua tantæ dignitatis & virtutis delectum prudenter habuerit; unde fit, ut quam unionem gentiũ MAGNAE BRITANNIAE in politia ecclesiastica & civili Cæsar noster clementissimus omnibus votis factis optabat, omni studio & labore frustra diu urgebat, in eam istic venisse tres variæ linguis gentes magna ex parte cernantur. Illud autem hîc ab hominum cogitationibus, ore, & auribus nostris longè abesse postulo, ut quisquam sic temerè de me vel existimet, vel jure affirmare possit, me hæc auribus vestris dedisse: visa certè & audita ingenuè recensere nemo mihi sanus vitio dabit, stimulos sic addenti, ut virtus laudata minimè algere, sed indies maius incrementum capere videatur. Quod superest, Deum Opt. Max. ex animo precamur, qui Amplitudini vestræ mentem istam atque auctoritatem secundùm

Regem

Regem nostrum clementissimum dedit, ut vestrum istic Dei ipsius, & Regis summa reverentiâ colendi studium, vestrum Ecclesiæ & Reip. augendæ patrocinium velit esse quàm maximè diuturnum, vestrosque omnium annos æquare velit bonis ijs, quæ in vos jam contulit summa. Valete & salvete in Christo, divini & regiæ majestatis honoris studiosissimi.

Reverendæ amplitud. vestræ

observantissimus,

A. I.

AD DOMINVM OLIFERVM,
Sive OLIVERVM SANCTVM-IOHANNEM,
Cæſaris noſtri Sereniſſimi gratiâ Illuſtriſſimũ Hiberniæ Proregem,

Alexandri Iulij Epigramma.

DOna pio ingenio pia reſpondentia, mentis,
Nominis & vitæ pietati conſona, tantæ
Cõſona virtuti, placidè mẽs proxima cælo
Accipe, quæ nullum cum nomine finiat ævum;
Cui fuit in fatis, ut nomen & omen haberes,
Cui probat eventus præſagia fauſta ſecundus.
Nam tua multa tuæ reſpondent nomina ſorti,
Moribus, officio, genio, ſtudioq; fideli:
Ipſe tui Dominus, *populi domitorq; ferocis,*
Iure mari cinctas terras pro Rege *gubernas:*
Aſt Oleum *quid* ferre *notet ſi ſcire laboras,*
Accipe, ſed facilis, gratæ dictamina mentis:
Scilicit iſta Deus ſacro perfudit olivo
Tempora, conſilium, vires, animoſq; miniſtrans,
Ad clavum rerum reſidens, ut juris habenis
Divini, & legum placitis, ac fulmine cogas
Immemoremq; ſui gentem, gentemq; rebellem
Ponere ſylveſtres animos, miteſcere cultu,
Inſertam ut ſeſe veræ *lætetur* olivæ.

Sin-

Sin oleæ plantâ *potiùs capiere* feracis,
Vt magis à prima hac ducatur origine nomen;
Ceu nova planta *Iovæ fœcundo consita campo*,
Iustitiæq; ferens fructum & pietatis alumnus;
Si priùs aut error, priùs aut incuria, habendi
Aut amor, aut odium paucorum, aut gratia fixit
Acta, probus *cures & facta refigere* censor,
Et laceri antiquas regni reparare ruinas:
Sponte tuis gens se ut conformet moribus, Illa
Sancta colat sanctam pacem, cùm cernitur ista
Et capitis cani & sancti *reverentia, cumq;*
Numinis in sceptri moderamine splẽdet imago,&
Gratia dia beans populum, patriæq; parentem;
Quem Deus in terris triplici diademate cinctum,
Et quarto sera auctturus post funera cælo,
Pensantem hîc tenues æquo libramine causas,
Pacifici titulo Regis signavit honoro.

AD CELEBERRIMVM

Regiæ Majeſtatis Concilium DVBLINI *habitum*, Alexandri Iulij *Epigramma.*

VOs, quibus æterni ſunt credita dogmata verbi,
Cœleſtemq́; animis lucem prætendere cæcis
Queis datur,& Procerum lectiſſima pectora, firmis
Quos penes eſt legum vinclis frænare ſuperbos,
Tum dare de cathedrâ populis,tum dicere jura;
Quorum conſiliis *noſtro ſub Cæſare* regnum
Hoc viget, ingeniis,ſtudiis,& gentibus auctum;
Quæ cecinit patria Solymæ Rex ardua linguâ
Fata olim, numeris Latiis quæ ſtrinxerat aptè
Scotigena; hæc teneris facili ratione retexta,
Quæ damus & pueris ſcire, & juvenilibus annis,
Biblia parva, ſacræ cùm ſint compendia legis,
Accipite, ut veſtri memoris pia pignora mentis;
Veſtrâ ope tuta mei quò ſint monumenta laboris,
Hæcq́; animi dociles capiant,memoriq́; tenentes
Pectore, larvatæ fugiant contagia turbæ.

AD LECTOREM.

Quanquam Paraphrasis Psalmorum Davidis Georgio Buchanano *auctore, Regiæ majestati, & doctissimis quibusq; maximè probata, in plerisq; Psalmis facilior, in aliis intellectu difficilior esse videatur: unum tamen tenorem Ecphraseos in omnibus servandum duxi: primùm ne alioqui laboris suscepti opus mutilum & mancum esse existimaretur: deinde* Scaligeri *sententiâ de his addu-ctus, quos cùm primùm levi brachio oculis perlegeret, carmen vel puellis intelligendum editum fuisse affirmabat; cùm idem tamen ipse accuratiùs expendisset, se ex intelligente non intelligentem factum esse asseveravit, in omnibus promiscuè innuens nonnihil esse, quod lumine interpretationis indigeat: Postremò, ut studiosi adolescentes imitationis exemplum habentes probè scirent, non tam inopem esse linguam Latinam, quin non semel tantùm, sed sæpiùs etiam de unâ & eadem re bene & aptè dici possit: in hac tamen explanatione, me ad captum vel puerilem & studiosæ adolescentiæ accommodans, perspicuitati sic studui, ut nec affectato nimis proletario sermone utendum censerem, paratus interim modesti Lectoris censuram subire, singula priùs judicii trutinâ expendentis, quàm sententiam extemporaneam ferat; & eruditorum consilio sic uti, ut certum sit ea vel addere, vel demere vel mutare, sicuti res locusq; postulabit, quæ ab authoris mente & judicio aliena non videbuntur.*

IN ECPHRASIN PARAPHRASEOS *Georgij Buchanani in Psalmos* DAVIDIS.

QVi Solymæ Ausoniâ decoratũ veste Monarcham
Nosse velit, vatis sensus qui nosse repostos
Scotigenæ, hoc verset noctésque diésque volumen:
Non Coam Venerem clarus sic pinxit Apelles,
Non Gnidiam sic Praxiteles in marmore sculpsit,
Iulius ut vigili curâ, intentóque labore
Sacidûm Regem contectum veste Latina,
Et Scoti vatis mentem, sensúsque recludit.

Henricus Charteris.

REgius Hebræo quæ vates carmina plectro,
Aptavit Latiæ noster Apollo lyræ;
Liberat en numeris hæc rursum Iulius arctis,
Aptet ut ad captum, gnava juventa, tuum.
Quisquis amas phrastẽ, paraphrasten quisquis, amabis
Ecphrasten: studium quis neget esse pium,
Mellifluum simul os paraphrastæ, & mystica phrastæ
Sensa sub aspectum sistere nuda tuum?
Tu tibi ni desis, Latiæ hinc & lumina linguæ,
Hebræóque feres pectora plena Deo:
Hæc tibi mens Iuli est, hæc gratâ amplectere mente,
Quisquis amas veras mentis & oris opes.

Patricius Sandæus.

QVicunq; ille fuit, ſolerti indagine mentis
Erectæ, claranda ſenum qui lumina primus
Curavit, vitrei prætentâ luce ſpecilli,
Certè ille æterno ingenii cumulandus honore eſt:
Corporis excellit quanto ſed mentis ocellus,
Illius hæc fuerit tanto præſtantior arte,
Quæ queat inventis mentem illuſtrare ſpecillis.
Hanc libro exiguo monſtravit Iulius artem,
Ecphraſeos pueris ſtatuit qui aptare ſpecilla,
Dia Paraphraſeos per quæ myſteria cernant,
Vnde loqui ornatè, nec non benè vivere diſcant.

Iohannes Adamides.

MVſarum fœcunda rigant quem flumina, Iuli,
Nomine collegæ ter venerande mihi;
Cui coràm Iuveni *Buchananum* audire docentem
Contigit, & tanti lumina noſſe viri;
Enthea cùm Latio donaret, & urbe Quiritum
Orgia, fatidici nobile Regis opus:
Nobile opus, cui tota Hellas, cui poplite flexo
Submittat faſces Auſonis ora ſuos.
Hoc tu olim pueros Dionyſia ſceptra ſequutus
Pervigili ſtudio dulce poema doces:
Nunc terſo exornans illius ſenſa nitore,
Lege ſoluta doces liberiore ſenes.
Sic decus extincti genio conferre magiſtri,
Sic perge ingenio tradere vela tuo.
Gloria virtutis merces: ſed gratia facto
A ſerâ tribui poſteritate ſolet.

Iohannes Rayus.

ECPHRASIS PARAPHRASEOS

GEORGII BVCHANANI in Psalmos Davidis ab *Alexandro Iulio Edinburgeno*, in Adolescentiæ studiosæ gratiam elaborata.

PSAL. I.

Boni, qui abstinent à malo, & student bono, soli felices sunt, mali verò infelices.

Felix ille animi, quem non de tramite recto
Impia sacrilegæ flexit contagio turbæ:
Non iter erroris tenuit, sessorve cathedræ
Pestiferæ, facilem dedit irrisoribus aurem:
2 Sed vitæ rimatur iter melioris, & alta
Mente Dei leges nocteſq; dieſq; revolvit:
3 Ille, velut riguæ quæ margine consita ripæ est
Arbor erit: quam non violento Sirius æstu
Exurit, non torret hyems, sed prodiga læto
Proventu beat agricolam: nec flore caduco
Arridens, blanda dominum spe lactat inanem.

VIr ille demum est animo felici, quem vitæ degendæ consiliũ ab impijs datum, pravaq́ue improborũ consuetudo à regula rectè vivendi verbo Dei cõprehensa non avertit; quiq́ue in vitæ turpitudine, & impietate à norma legis aberrante non perseverauit; nec mali consilij, vitæ licentioris & impietatis illecebris captus, sese religionis & Dei cõtemptoribus penitus dedidit. 2 Sed rectè vivendi rationẽ sedulò indagat, magnaq́; animi & ingenij contentione doctrinã sacræ scripturæ à Deo dictatæ assiduè legẽs ac relegẽs meditatur. 3 Vir ille similis erit arbori prope ripã aquis irriguã plantatę, quam nec æstate canicula vehementi calore siccans infœcundã facit, nec hyemale frigus exuccã & sterilẽ reddit, sed quæ admodũ liberalis cultorẽ suũ magna fructnũ copiâ ditat, & possessorẽ ob florem nec marcescentẽ, nec deduũ gaudio perfundens, eum spe fœcunditatis tantùm ceu blanditijs captũ; indeq́; nihil præterea fructus percipientem, non vnquam fallit.

4 Homines autem impij, ad quorum aures lex divina nondum perlata est, quã idcirco nesciunt, quiq; vitam & mores ad legem auditam non eõformant; atheique, qui Deum & leges ejus aspernantur, non huic arbori, sed pulueri similes erunt de terra in aërem repentè sublato à vento in gyru circumacto, quem aura exigua in circulum celerem commota circum agit, ceu ludicrum aëri in speciem inani. 5 Quando igitur Christ justus & verus cognitor à patre ascriptus, nube clara & lucida quasi am ctus ad judicandum orbis incolas veniet, genusque humanum pecc insimulabit, impij præ mœstitia non audebunt palàm in judicis vultu suspicere, nec cùm sint infelices & calamitosi sese cum bonis miscer 6 Deus enim conditor & incola cœli bonorum justitiæ amantûm, hominum à scelere & impietate alienorum vitã & mores probat; quid sentiant cognitum & compertum habens, in rationes suas refert: imp verò sceleribus cooperti, qui rectam vivendi viam non sunt ingressi, n tenuerunt, sed injustam & fraudulentam vitæ rationem sectati sunt, u cum impio & devio vitæ ipsorum errore interibunt.

4 Non ita diuini gens nescia fœderis, exlex,
Contemptrixque poli: subito sed turbine rapti,
Pulueris instar erunt, volucri quẽ concita gyr
Aura leuis torquet vacuo ludibria cœlo.
5 Ergo vbi veridicus judex in nube serena
Dicere jus veniet, scelerisque coarguet orbem
Non coràm impietas mœstos attollere vultus,
Nec misera audebit justæ se adjungere turbæ.
6 Nam pater ætherius justorum & fraud carentum
Novit iter, sensumque tenet: curvosque secut
Impietas fraudum amfractus scelerata peribit

PSAL. II.

Impiorum conatus in regnum Davidis & Christi in tus proponitur, exitium reluctantibus, obsequenti salus denuntiatur.

CVr nationes à lege Dei alienæ, idola colentes, magna festinatione usæ, motu nihil ipsis profuturo, iram verbis alijsque sig minacibus ostendêrunt? Cur Iudæi comminationibus nihil Deo ejus Vncto nocituris sævitiam exercent?

QVid trepidæ gentes vano fremuêre t multu?
Minisque populi sæviunt inanibus?

Et cum Principibus magni coiere tyranni,
Dominumq; Christumq; Domini aduersum
truces?
Vincula quin horũ fortes dirumpimus, aiunt,
Et lora nostris demimus cernicibus?
At pater ætherius, rerũ cui summa potestas,
Ridebit impotentium irritas minas.
Tum justa accensus miseros affabitur ira,
Et per furorem cæca consilia suum
Turbabit: Cingamq; meũ diademate regẽ,
Inquit, Sionis jura sanctis collibus
Qui dabit, & latè fundet mea jussa per orbem.
Deinde allocutus Dominus est me: Filius
Tu meus es, genui te hodie: me posce, daboq;
Omnes ut hæres gentium fines regas,
Quà circumfusis tellus se porrigit undis,
Regasq; sceptro sempiternũ ferreo: (belles,
Tumq; voles, tumidosq; premas, frangasq; re-
Vt ficta fragili vasa franguntur luto.

2 Cur reges etiam potentes, cũ Herode, cæteriſque populi Iudaici primoribus conſilium inière, intensè & cruciatiter adverſantes Deo, eiuſq;, quẽ unctione regẽ deſignavit, filio?

3 Cur non, inquiunt, audẽtes aliquid ſolvimus nos Domini & uncti ipſius legibus, quibus nos vinctos in officio continere volunt, eorumq; imperio, ſeu jugo reiecto nos liberamus?

At Iehovæ cœlũ habitanti ſummũq; in orbẽ universum imperiũ habenti, ludibrio & riſui erunt cõminationes inanes hominũ infirmorũ & suis affectibus ſervientiũ. 5 Tũ Deus ira meritа incitatus infelices illos compellabit, eiſq; implacabiliter offenſus ſtulta cœcorũ conſilia vana reddet. 6 Egoque, inquit, regijs inſignibus donabo eũ, quẽ regem populo meo imponam, qui leges dabit ludæis incolis Hieroſolymæ divino cultui & arcæ fœderis ſacratæ, legeſq; à me latas gentibus paſſim toto orbe dilatis promulgabit. 7 Poſtea Iehova me compellavit dicens: 8 Tu es filius meus, in regni mei adminiſtrationẽ adoptatus, patefeci mundo hoc tempore te meum eſſe filium, omnia à me poſtula & expecta, efficiamque ut tu mihi hæres inſtitutus, nationes per omnes terras diſſipatas totumq; orbem gubernes, in quamcunq; partem terra, quam oceanus ambit, extenditur, 9 Regas, inquam, nationes & orbem potentia victa in perpetuum. Dabo etiam, ut cùm animo tuo libitum fuerit, ſubactos coërcens humiles reddas, contraq; te repugnantes, evertas, ſicuti compuntur vaſa formata è luto, quod nullo negotio frangi poteſt.

10 At vos Reges, qui jus & imperiũ in nationes vobis subjectas habetis, & Iudices, qui è tribunali judicium exercetis, mentis cœcitatem, & ignorantiã erroris causam à vobis amovete, & veritatem intelligite. 11 Colite Dominum, officium ei præstantes cum tremore metus ipsius indicio, timorque Dei, ne eum offensum mereamini, cultusque cum pudore ingenuo lætitiæ vestræ admisceatur. 12 Vt quẽ misit in orbem filium libenter recipiatis, eique subditi sitis, ne vos à veritate & legibus ejus aberrantes, ipsúmque ideo in iram meritam accendentes, ulciscatur. Nam cùm Deus jure iratus in homines injustè vitam agentes brevi tempore animadvertet, tum cognoscetis quàm sint felices, qui in eo fiduciam suam collocant.

10 *At vos, in populos quibus est permissa potestas,*
Et jus ab alta sede plebi dicitis,
Errorum tenebras depellite, discite verum:
11 *Seruite Domino cum tremore: gaudijs*
Et timor & Domini accedat reverẽtia vestris,
12 *Vt missum ab illo filium amplectamini:*
In vos ne justæ vindictam exerceat iræ,
De calle recti devios. Nam cùm brevi
Sævíet injustos contra justa ira, scietis
Quàm sint beati, spes in illo qui locant.

PSAL. III.

David de gravitate afflictionum conquerens, Dei natura & experientia fidem suam confirmat, Deumque orat pro salute sua et populi.

EHeu quã numerosi, quáque potentes hostes in me conjurati, me malevolentia & inimicitia execrabili exercent! quámque viribus valens turba hominum flagitijs deditorum societatem coit adversus vitam & salutem meam! 2 Et omni asseveratione affirmant, nullam mei conservandi spem mihi in Deo, nedum in homine ullo restare.

HEu quanta numero viribusque factio
Me vexat odijs impijs!
Quàm perditorum firma conspiratio
Conjurat in meum caput!
2 *Et asseverant spem salutis in Deo*
Superesse jam nullam mihi;

3 *Quum tu sub umbra præliantem me tui*
Tam sæpe scuti texeris:
Quum laudis author sis meæ, quum gloria
Meum corones verticem.
4 *Quum nocte Dominus invocantem me, suo*
De monte sancto exaudiat,
5 *Curis solutus & recumbo & dormio,*
Resurgo liber à metu.
6 *Domino excubante, nec meum formidine*
Pectus movebunt agmina
Numerosa, nec si sæva feritas omnium
Conjuret in me gentium.
Tu Domine in aciem ductor ut me liberes,
Prodibis: hostium omnium
Malásque franges, impiorum & conteres
Dentes potenti dextera.
7 *At tu salutis una spes, populum tuum*
Bonitate solita amplectere.

3 Quum tu, Iehova, me cum hoste pugnanté ope tua tanquã scuto objecto opertum defenderis; cùm causa sis cur lauder, eùm illustri fama & prædicatione omnium de me tanquam corona, caput meum cingas.

4 Cùm Dominus me nocte precantem de Propitiatorio in Templo suo in sancto Sionis monte sito propitius audiat:

5 Animo securo cubitum eo, somnosque capio, & sine metu denuò cubitu surgo. 6 Cùm pro me Dominus excubias agat, nec exercitus numerosi ullũ mihi timorem incutient, nec si omnes gentes inhumanæ adversus me, meamq; salutem consiliũ ineant: Tu, Iehova, ante me exibis dux in præliũ cum hostibus dimicaturus, ut me eorũ violentiæ eripias, maxillasq; hostiũ cõminues, manuq; valida dentes eorũ franges. 7 Tu verò etiã Iehova, à quo uno vitam & incolumitatem expectamus, amicè & benevolè geras te erga populũ tuũ pristina clementia usus.

PSAL. IV.

David opem Dei implorat contra hostes conjurato, adhortans eos ut resipiscant, oransque Deum ut se ab eis liberatum verbo & spiritu dirigat.

O Pater, ô hominũ, divũmq; aterna potestas,
Sincera mihi conscie mentis,

O Rerum creator, ô qui perpetuũ imperium habes in homines, in angelos, Reges, & judices, quos in Scripturis

Qui mihi consiliyq́ inopi, incertoq́ salutis,
Imploranti rebus in arctis,
Tutum pandis iter, latumq́ educis in æquor:
Nunc obsesso fraude maligna
Da mihi te facilẽ, & justis bonus annue votis,
Non dura placabilis aure.
2 *O hominũ cœcæ mentes, quo me usq́ relicto*
Intenti mendacibus umbris,
Sollicita in vanas torquetis pectora curas?
3 *Tandem credite vera monenti:*
Quem Deus electum miro dignatur honore,
Per discrimina cuncta tuetur.
Me Dominus clamantẽ ad se, auxiliũq́ rogãtẽ,
Mitis & exorabilis audit.
4 *Ergo Dei, miseri, nunc saltẽ agnoscite numẽ,*
Et vitijs absistite pravis:
Vobiscum in tacito per noctem expendite lecto
Longi dicta ac facta diei.
5 *Non pecudũ fibris Domino, sed mente litatur*
Innocua: si admoveris aris

deorũ appellatione dignaris; qui probè nosti animũ crimine mihi illato vacuum esse; qui mihi nescienti olim quid faciendum sit, & in mortis periculũ adducto de vita dubitanti, te tamẽ in angustijs flebiliter invocanti viã discriminis immunẽ ostendis, meq́ue angustijs liberatum in campum spatiosum educis; præbe te mihi nũc quoq; faventem mala hostiũ calumnia circũsesso, precibusq́ue æquis favens consentias, mihiq́ue sis propitius, nec ad audiendam precationem meam difficilis. 2 O homines imprudentes & veritatis ignari, quamdiu, Dauide contempto, nec pro rege vestro agnito, audientes consilia frivola, & conatus spem fallentes, animos inquietos ad cogitationes inanes convertitis? 3 Nunc saltem mihi veritatem vobis indicanti fidem habete; quem Deus elegit, ut regio honore & dignitate singulari auctum regno præficeret, in omnibus periculis salvum & incolumem servat: Dominus lenis, facileq́ue patiens se exorari, audijt me, cùm eum invocarem, opemq́ue ab eo peterem. 4 Ergo hostes mei infelices & ærumnosi jam tandem potentiam Dei reminiscimini, & à vitiis animum depravantibus abstinete: intraq́ue vos noctu examinate in cubili, ubi silentium agitur, quæ interdiu ad serum usque diem loquuti estis, aut gessistis. 5 Dominus pecude mactata non placatur, sed animi integritate & innocentia; si, adjuncta tibi hac comite, ad altare ejus accedas, poteris procul dubio sine ullo

Hanc,

Hanc, poteris ſperare animi ſecurus ab alto
Dextera munera larga benigna.
6 *Poſcit opes modò degeneres pars maxima vulgi,*
Hac animos vota una fatigant.
At tu me placido tantùm bonus aſpice vultu:
Aura tui jucunda favoris
7 *Me ſuper irradiet: ſat amico te mihi felix:*
Alter frugibus horrea ſtipet,
Impleat & multas generoſo nectare cellas,
Et congeſto gaudeat auro:
8 *Aſt ego curarum vacuus de nocte recumbã,*
Et ſine ſollicitudine ſomnos
Accipiam: tu ſecuram mihi robore mentem,
Tu certa ſpe pectora firmas.

metu è cœlo à munifica Dei manu magna & copioſa beneficia expectare. 6 Multitudo Numinis immemor magna ex parte divitias tantummodò poſtulat, quæ animos generoſos, cœlo videlicet cognatos, labefactãt, cùm in terrã ſe curvare, huniſque reptare cogant; hæc ſola petitio eorum mentes ad rem attentas ſolicitas habet: at tu ſolum favoris tui, animique mihi placati ſignum aliquod in vultu oſtende, gratáque animi tui in me benevoli ſignificatio in ſplendore vultus mihi affulgentis, ſeſe demonſtret. 7 Si tu mihi faveas, rem ſatis amplam habebo: alius fruges acervatim in granario accumulet, vinóque leni & delicato repoſitoria omnia refertiat, aurúmque lætetur in acervos comportare. 8 Aſt ego ſecurus noctu dormitum ibo, animoq; tranquillo ſomno me dabo, Tu animum meum virtute tua, & cor ſpe indubitata ſuſtentas.

PSAL. V.

David fretus teſtimonio conſcientiæ, petit ſe à Deo exaudiri, & certus de iniuria hoſtium, Dei beneficentiam implorat, petitq; ſe ab eo regi, hoſtes retundi, eccleſiæ laudis argumentum ſubminiſtrari.

O *Potens rerum Deus, aure leni*
Mitis exaudi mea verba, mentis
Mente non dura tetricuſq; triſtes
Percipe queſtus.

O Deus mũdum univerſum & res in eo omnes in poteſtate & ditione tua tenens, mihi propitius & clemens orationem aure facili accipe, nec ſeverus, ſed mente placabili querimoniam ex dolore inteſtino manantem intelli-

2 *Aſpice attentus mihi, quanta tendat*
Vox latus: quando mihi rex Deuſq;
Solus es, ſolum veneror precorq;
Rebus in arctis.

3 *Manè clamantem Deus aquus audi.*
Nam tuum caſta prece, non inanem
Spem fovens, nomen jubar ante eorum
Manè ciebo.

4 *Tu Deus, letus pietate vera,*
Impii ritus ſcelus execraris:
Nec frui pravi ſtudioſa mens te
Speret amico.

5 *Vis tuos vultus metuit, neſaſq;:*
6 *Hoſtis es fraudum & cupidæ cruoris*
Cedis, audacem ſimulare linguam
Falſa recides.

7 *At tua fretus bonitate ſacrum*
Limen accedam, tua templa inibo:
Ritè adorabo tua ſancta caſtis
Numina votis.

2 Animadverte diligenter, quàm vehemens oratio latera & pectus ex motu pulmonum mihi quaſi dilatet; quia te ſolum regem, Deum, & Dominum meum agnoſco, te ſolum obſequio & reverentia colo, bonorumque omnium authorem profeſſus inclamo, quo tempore in anguſtias adducor.

3 Exaudi, Iehova favens, me diluculo orantem: ego enim à ſcelere purus, bonaque ſpe fretus, ante luciferi & Solis exortum te inclamabo. 4 Tu autem religione ſincera gaudens, ceremonias impias & ſceleratas deteſtaris, nec qui ſtudio ſuo indulgentes mala perpetrant, ullum ex amicitia tua fructum ſe percepturos ſperent. 5 Violenti, ſceleraque nefaria perpetrantes, ſeſe in conſpectum tuum dare formidant; quique dolum aut machinam ad proximi commoliuntur, apud te odio ſunt. 6 Inimicus es omnis crudelitatis cupientis cruorem fundere, linguam quoque mendacia fingere audentem abſcindes. 7 Ego verò in lenitate & clementia tua ſpem habens, foribus templi tibi ſacrati propinquabo, ædemque tuam ingrediar, teq; qui ſolo nutu omnia potes venerabundus ex præſcripto legis precibus puris ſanctitatis ergo colã.

8 *Tu mihi, ut caſſes fugiam doloſos*
Hoſtium, lumen Deus æquitatis
Dux tua præfer, dubioq; cæcos
Dirige greſſus.
9 *Hoſtium verum fugit ora, pectus*
Incolit fraus ſpurcicieſq; : guttur
Tetrius putri eſt quod hiat recludens
Funera buſto.
Lingua adulatrix tacito veneno
Blandiens, cæcos meditatur ictus.
10 *O Deus, rerum ô Pater alme, gentem*
Perde nefandam.
Redde conatus Pater alme vanos :
Quiq; te linquunt, ſcelerum ſuorum
Sentiant pœnas meritas, ab ima
Stirpe reciſi.
11 *Sed tua ſemper bonitate tuti*
Gaudeant, qui ſpem poſuêre in uno
Te ſibi certam impavidi, tuumq;
Nomen adorant.
12 *Namq; tu rectos animiq; puros*
Larga opum dextra recreas benignus,
Et tui (tanquam clypeo) favoris
Protegis umbra.

8 Da mihi, Iehova, ductor meus, juſtitiæ tuæ intelligentiam, verbiq́ue tui cognitionẽ, qua ceu laterna mihi prælucente naſſas inimicorum evitem, iterq́ue meum alioqui corcutientis, & dubitantis quid faciendum ſit, rege.

9 Sermo verus ex hoſtium ore nullus exit, dolus & impuritas in eorum animis habitat, guttur fœdius eſt ſepulchro putrido & malè olenti, quod apertum eſt cadavera oſtendens : lingua quoque eorum palpans, blandéque me compellans, cùm intus dolus abſtruſus lateat, cogitat mihi occulta vulnera infligere. 10 Extingue, rerum omnium munifice creator, homines nefarios & ſceleratos : infringe, inquam, hoſtium conſilia, caq́ue inania effice; quiq́ue à te deficientes mandata tua deſerunt, radicitùs extirpati delictorum ſuorum ſupplicium jure ferant. 11 Sed quorum in te ſolo ſpes firma hæret, & qui te unum colunt, ij clementia & bonitate tua periculi expertes, ſecuri perpetuò lætentur. 12 Tu enim juſtos & innocentes periculis jam defunctos manu potenti fovens liberaliter refocis, eóſque favore tuo, velut ſcuti umbra ſoli objecta, opertos defendis.

PSAL.

PSAL. VI.

David ægrotus, iram Dei flagellumq; deprecatur, misericordiam implorat, & salutem petit, quibus fide impetratis de attentione & beneficentia Dei contra hostes gloriatur.

DVm ira tua (Iehova) severior incandescit, dúmque animus ceu perturbatione illa actus exardescit, ne me, quæso, qui pœnas merui, castiges: dum, inquam, indignatio tua succensentis delictis meis ardet, & adhuc paulatim increscit, noli de me supplicium sumere.

DVm fervet ira, Domine, dũ mens æstuat,
Ne me merentem corripe:
Dum sævientis flagrat in cursu furor,
Exigere pœnas abstine.
2 *O parce, parce, languor ægrum conficit:*
Manum salutarem admove.
Corpus, solutis ossium compagibus,
Enervе vires deserunt:
3 *Mentemq; graviter mœror angit turbidam:*
Quo me usq; miserum negliges?
4 *Quo me usq; linques? jam reverte, ac libera*
Ægrum inferùm de faucibus.
5 *Vbi sæva duram mors manum injecit semel,*
Quis amplius meminit tui?
Quis mortis alta subrutus caligine
Nomen celebrabit tuum?
6 *De nocte pectus anxium suspiriis*
Pulsans, gemensq;, lachrymis

2 Da veniã, quæso oranti: animi enim demissio & infractio morbo laborantem consumit, infirmitati valetudinis meæ manum salutem afferentem appone. Corpus invalidum vires destituunt, artubus & ossium juncturis laxatis. 3 Mœstitia mentem vehementer excruciat, præ dolore nihil liquidò cernentem. Quamdiu mei miserijs oppressi nulla te cura attinget? 4 Quamdiu me deserens hac ægritudine non levabis? tandem ad me redi, morboq; gravi affectum ex morte propinqua eripe. 5 Postquam mors crudelis tanquam manu inexorabili injecta me semel sibi assumptum pro suo vendicavit, quis diutius ullam de te mentionem facit? quis tenebris & magna rerum ignorantia à morte allata tectus, laudibus te efferet? 6 Ego noctu pulmones sub ægro pectore crebra spiritus reciprocatione agitans, vocemque lamentabilem fundens fletu meo lectulum

Lavo

Lavo cubile: strata fletuum madent
Rorata largis imbribus.
7 *Caligat acies luminum, doloribus*
Hebetata longis, hostium
Interq; risus & dolos emarcuit
Color vigorq; corporis.
8 *At tu sceleribus turba gaudens impiis,*
Facesse, spem pone irritam:
Lamenta Dominus & meorum fletuum
Placatus audiit sonum.
9 *Dominus benignus supplicem me exaudiit,*
Orationiq; annuit:
10 *Subitus ut hostes obruat pudor meos,*
Vultusq; confundat rubor:
Tristi repentè ut palleant infamia,
Fugamq; turpem mœreant.

madefacio: vestis, quæ mihi substernitur, lachrymis multis instar imbris effusis, & tanquã rore imbuta humida redditur. 7 Pupilla oculorum dolore morbi diutu ni obtusa velut in caligine parum videt; interea dum hostes exultantes me rident, & fraudibus struendis intenti sunt, color & vegeta membrorũ omnium vis debilitata est. 8 Vos autem, qui de flagitijs nefarijs gloriamini, à me recedite, falsam, quam cepistis de morte mea spẽ abjicite: Iehova enim exoratus lamentabiles querimonias, measq; flentis voces audivit. 9 Dominus orationi meæ consentiens me suppliciter rogantẽ exaudivit, & postulationi meæ assensit. 10 Vt repentina scelerum infamia hostibus inusta, eorũ arrogantiã imminuat, ruborq; ex pudore ortus, ora eorũ turbata inficiat, ut pallidi sint hostes mei ob ignominiã eos contristantẽ, & inhonestũ à me discessum doleãt.

PSAL. VII.

David confidens Deo, exoptat à perfida accusatione liberari: professus bonæ conscientiæ testimonium, mala quæ in se struebãtur, everti cupit: pronunciat improborum exitium, & Dei laudem à piis prædicatũ iri.

IN te salutis spem posui meæ,
Servator orbis: faucibus hostium
Me libera, qui mente sæva
Interitum mihi moliuntur.

EXpectavi à te, custos rerum omniũ, incolumitatẽ meam: eripe me ab hostiũ crudelitate, qui animo truculento pernicié mihi machinantur.

2 Si nemo mihi se assertorem accommodet me tanquã suum professus, ut leo crudelis pecus imbecillũ & timidum dilacerat, sic inimicus sævus sanguinis innocentiũ cupidus me laniabit.

3 Si delator verus jure me insimulavit, nec calumniator fictam accusationem conflavit.

4 Si injuriã aut malum cuiquam pacato homini intuli, si malè de me merenti veniã non dedi:

5 Pericula mihi intentet, dum me premens prehendat, prehensumq; humi dejiciat, & in terram dejecto pedibus insultet, magnificumq; regni splendorem destruat, humileq; reddat. 6 Potentiã tuã, Iehova, iratus exere, furiosaq, hostium crudelium impietas sic te illis offensum reddat, utì ipsi meruerunt: attolle te, Iehova, ealq; pœnas exige & repræsenta, quas de hostibus perfidis sumere pollicitus & minatus es. 7 Expergiscere ut tua amplitudo venerabilis omnibus terrarũ incolis appareat, ut populi cœtus properè conveniat, teq; gubernatorem & creatorẽ suũ esse fateatur. 8 O qui insignia regni tui manu pollenti tenẽs in scelera omniũ gentiũ animadvertis, me ab injuria hostiũ assere, si jure & merito, si ore puro & innocenti supplicium de illis sumi peto.

2 Si nemo vindex asserat, ut leo
Imbelle crudus dilaniat pecus:
Sic me ferus discerpet hostis,
Innocui sitiens cruoris.
3 Si verus index me meritò arguit,
Nec falsa mendax crimina texuit;
4 Si damna tranquillo creavi,
Promerito malè ni peperci:
5 Me persequatur dum capiat sequens,
Captumq; sternat, stratum & humi pede
Conculcet, & sceptri superbum
Proterat abjiciatq; fastum.
6 Exurge, justas te furor impius
Meorum in iras excitet hostium.
Exurge, promissamq; redde
Perfidis Deus ultionem.
Exurge, terris luceat omnibus
7 Augusta majestas tua, te suum
Accurrat agnoscatq; Regem
Concilium populi, patremq;.
O qui potenti sceptra tenens manu,
8 Gentes per omnes crimina vindicas,
Me vindica, si ritè pœnas
Ore pio innocuoq; posco.

9 *O juste judex, cordis in intimo*
Quem nil recessu præterit abditum,
Frange impios ausus malorum:
Fulci animos refovéq; justos.
10 *Securus hostes nil metuo, Deo*
Custode: quem simplex animi juvat
11 *Candor, pios servat, maliq;*
Exitium assiduè minatur.
12 *Si perstet hostis, jam gladium tenet*
13 *Iam tendit arcum promptus, & arripit*
Ferale telum, & igne sævo
Lethifera acuit sagittas.
14 *En, qui nefandum parturiit scelus,*
Concepit arumnam, pariet velut
Quæ vana per somnum inquietas
Ludificant simulacra mentes.
15 *Fodit dolosam, ut me caperet, scrobem:*
Incautus in fossam ipse suam ruit.
16 *In verticem ipsius recurret*
Pernicies, recidentq; fraudes.
17 *Ergo expeditus fraudibus & metu,*
Rerum parentis justitiam canam,

9 O qui de rebus humanis justè cognoscis, quem nihil latet in arcanis animi penetralibus absconditũ, destrue profanas hominum impiorum molitiones: insontes verò, scelerisq; puros confirma & recrea.

10 Ego animo tranquillo hostes non formido, cùm Deus me custodiat;

11 Qui sincera animi simplicitate delectatur, eósque tuetur, qui ipsum reverenter colunt; impijs verò pestem ac perniciem perpetuò intentat. 12 Si hostis consilium institutum non mutet, gladium Deus jam districtum habet. 13 Paratúsque ad feriendum arcum pugnæ aptat, raptimque sibi sumit' arma funesta, & spicula lethum ferentia veneno tanquam igni crudeli illita exacuit. 14 Ecce, qui in me facinus indignum & execrabile conscisceere cupiebat, quique in animo suo me labori & miseriæ destinavit, in lucem edet velut phasmata inania, quæ inter dormiendum hominum mentes perturbatas tanquam ludo quodam exercent. 15 Insidias paravit ad me capiendum, ipse verò imprudens ex insidijs mihi instructis captus est. 16 Pestis mala adversus ejus salutem revertetur, & fraudulenta consilia, quæ in me machinatus est, in ipsum remeabunt. 17 Ego propterea à dolis & timore *Saulis* liberatus, rerum omnium creatoris æquitatem celebrabo, Deumq; ab omnibus verendũ

laudibus tollã, meq; lætum ob beneficium acceptum profitebor, beneficiorumque memoriam iterum atque iterum usurpabo.

Nomenq; sanctum: gratiásq;
Lætus agam, repetamq; laudes.

PSAL. VIII.

David extollit maiestatem Dei ab operibus in cœlo & in terra, maximè verò in homine, tum creato, tum instaurato per Christum.

IEhova generis humani creator & conservator, quàm veneranda ab omnibus magnitudo famæ de te percrebrescentis omnes terrarũ incolas, quos sol in dies revertens cernit, attonitos reddidit! gloria etiã amplitudinis tuæ testis cœlos multiplices astrorum radijs coruscos transcendit.

GEntis humanæ Pater atq; custos,
Quàm sancta majestas tui
Nominis terras stupefecit omnes,
Sol quas recurrens adspicit!
Et super cœli radiantis orbes
Tua magnitudo se extulit.
2 *Quàm pia mundum tueare cura,*
Lactentis ævi infantia
Prodit: ut linguas temerè obstrepentũm
Tibi refutes hostium:
Hostium, quorum vomit os furorem
In te, sititq; sanguinem.
3 *Luce quum cœlos vitrea serenos*
Pollentis opera dexteræ
Cerno: quum Lunam, nitidasq; Stellas
Per te creatas conspicor;
4 *Quantulus (mecum tacitus revolvo)*
Homo est, ut ejus sis memor?

2 Quantam autem mundo pietatem præstes, & in eo conservando curam configas, puelli infantes & lactentes palàm testantur, ut mendaces arguas hostes tuos tibi inconsideratè obloquentes, quorum os convitijs amentiæ suæ indicibus te consectatur, avideque sanguinem fundere cupit. 3 Cùm orbes cœlestes video luce pura splendidos à potenti manu tua fabricatos: cùm lunam & stellas nitentes à te factas cerno. 4 Mecum ipse clam reputo, quàm vana & infirma res sit homo, ut ullam ejus rationem habeas! quàm

Quantula

Quantula humana est sobolis propago,
Dignere ut illam visere?
Hunc Deo æqualem propè reddidisti?
Ornasti honore & gloria:
Et tua dextræ super universa
Opera creasti principem:
Cuncta vitalis quibus haustus auræ est,
Illis dedisti sub pedes.
Huic boues parent & oues, pecúsque
Quodcunque campis pascitur:
Quíque pennarum celeri volatu
Metitur ales aëra:
Quíque pinnarum celeri natatu
Piscis pererrat æquora.
Gentis humanæ pater atque custos,
Quàm sancta majestas tui
Nominis terras stupefecit omnes,
Sol quas recurrens aspicit!

fœtile & nullius momenti sit genus humanum, ut eò te demittens ostendas te pro illo curam gerere!

5 Hominem Deo penè parem fecisti, eumque rerum omnium imperio & agnitione, nominisque splendore decorasti,

6 Et in omnes res à te creatas illi uni principatu detulisti, homini parere coegisti animalia omnia quæ aëre vitæ custodem hauriunt. 7 Eidem boves & oves obsecundant, omneque animal cicur aut ferum, quod per agros nutritur. 8 Omnisque avis, quæ per aërem præpeti plumarum cursu fertur, omnisque piscis, qui veluti axillarum veloci natatione per mare transit. 9 Iehova generis humani creator, & conservator, quàm veneranda ab omnibus magnitudo famæ de te percrebrescentis omnes terrarum incolas, quos sol in dies revertens cernit, attonitos reddidit!

PSAL. IX.

David gratias agit Deo de Goliatho occiso, et fusis Philisthæis: & pios secum hortatur, ad Dei Maiestatem, officium, & opera celebranda: additur forma precationis, quam tunc fideles habuerunt pro salute sua, & hostium deiectione.

RErum certa salus te cano, gratias
Exolvo meritas ex animo tibi:

TE, mundi totius incolumitatis causa

Et

præsens, carmine celebrabo; justamque tuorum beneficiorum memoriam usurpans, eam tibi tanquã hostiam votivam lubens reddo, posteriſque res miras à te gestas narrabo.

2 Si te mihi custodem præbeas, periculi expers nihil timebo, sed hilarem in modum cantiones lætitiæ meæ testes in laudem tuam cantabo, teque perpetuũ cœlorum & cœlicolarum judicem prædicabo.

Et miranda futuris
Pandam facta nepotibus.
2 *Tutus præsidio nil metuam tuo:*
Latus læta canam sed tibi carmina,
Te laudabo supremi
Æternum atheris arbitrum.
3 *Spes hostis temerè elatus in improbas,*
Conversus trepida terga dedit fugâ,
Et virtute potentis
Dextræ pessum abiit tuæ.
4 *Tu vindex cupidos exitij mei*
Perdis, tu trepido præsidium es reo:
Tu litem mihi judex
Ex alto dirimis throno.
5 *Tu gentis valido robore barbaræ*
Compescis furias: destruis impios,
Ut nec nomina seris
Narret fama nepotibus.
6 *En hostis tumidæ quò recidunt minæ!*
En qui sternit humi funditus oppida,
Et prostrata perennis
Condit nube silentij!

3 Hostis in expectationem rerum immodicarum sine causa erectus, in fugam celerem & tumultuosam versus abijt, vique tuæ manus pollentis pessundatus est. 4 Tu hostium meorum ultor, eos extinguis, qui cupiunt me extremum diem morte conficere: Tu mihi in turbido animi mei motu, dum reus fio, adjutor es; ab excelso tribunali tuo de causa mea cognoscens, decidis. 5 Tu gentis inhumanæ furorem potenter sedas; impios verò sic evertis, ut ne sermo quidem hominum disseminatus eorum nomina posteritati indicet. 6 Ecce arrogantis hostis comminationes quorsum evadunt! ecce quàm misera sit conditio ejus, qui interminatus est oppida à fundamentis solo æquare, eaq; eversa obscuritate & taciturnitate perpetua abscondere!

7 *At rerum Dominus perpetuus thronum*
Fixit perpetuum justitiæ sibi,
8 *Orbem ut legibus æquis,*
Ut iustè populos regat.
9 *Quum vis incubuit fœta superbia*
Infræni, miseris præsidium patet,
Tuti pandis asyli
Arcem rebus in asperis.
10 *In te uno meritò spem solidam locant*
Qui novere tuum nomen, & ultimo
Ut discrimine amicos
Nunquam destituas tuos.
11 *Ergo arcis merita laude Sionia*
Custodem Dominum pangite: consilii
Decreta ardua gentes
Latè ferte per exteras.
12 *Vindex innocui sanguinis expetit*
Pœnas, vi tenues nec sinit opprimi
Impunè: applicat aurem
Clamantûm querimonijs.
13 *Afflictas bonus ô res propius meas*
Contemplare, odijs quem petit improbis
Vis hostilis: & atræ
Mortis faucibus eripe.

7 At totius mundi dominator & rex æternus æternum sibi tribunal ad justitiam exercendam constituit.

8 Vt orbis incolas justis cõstitutionibus, omnésque nationes juris æquitate gubernet.

9 Cùm violentia fastu impotenti plena orbem invasit, auxilium præsens es calamitosis, quos in rebus adversis tutos & incolumes sic conservas, nemo ut eis sine permissu tuo nocere possit.

10 In te solo jure optimo spẽ firmam ponunt, qui veram tui cognitionem habent, quíque novere, quo pacto eos, quos charos habes, in summis periculis nunquam deseras. 11 Itaque justò præconio Deum Sionis servatorem prædicate, consultáque propositi divini sublimia de rebus maximi momenti extra gentem Iudæam diffusè promulgate. 12 Deus ultor de fuso insontũ sanguine supplicium expetit, nec pauperes & imbecillos impiorum violentia everti sine pœna permittit, sed aurem querelis se invocantûm inclinat. 13 Tu autem clemens & propitius, meam afflicti ac penè perditi conditionẽ intuere, quem hostis violentus ingenti odio adductus invadit, méque à pallida morte propinqua subtrahe.

14 Vt ubi Sion sese magnitudine attollit, quæ è longinquo perspici potest, te celebré, téque vitæ & incolumitatis meæ authorem esse libenter agnoscam.

15 Infidos sua ipsorũ perfidia justo supplicio evertit, ipsi pedibus colligatis in retibus detenti sunt, quibus alios involvere conabantur.

16 O magna est Dei justitia cùm judicium exercet! author fraudis dolo, qué alijs struxerat, ipse capitur: O digna est hęc res, quæ in penitiore loco pectoris, imisq; sensibus reponatur!

14 *Vt quæ mole Sion crescit in æthera*
Latè conspicua, laudibus efferam
Te, lætúsque salutem
Acceptam referam tibi.
15 *Demersit merito fraus sua perfidas*
Gentes exitio: queis alios plagis
Irretire parabant,
Hæsere impliciti pedes.
16 *O miranda Dei judicis æquitas!*
Fraudis fraude sua prenditur artifex.
O res pectoris altis
Condenda in penetralibus!
17 *Sic est: interitu devorat impios*
Improvisa dies: immemores Dei
Gentes mors inopina
Æternis tenebris premit.
18 *At confisa Deo nuda modestia*
Æternùm Domini non animo excidet,
Nec læto miserorum
Spes frustrabitur exitu.
19 *Rerum surge parens, neu sine ut impotens*
Adversus tenues crescat homunculus:
Et juris preme frænis
Gentes arbiter impias.

17 Ita se res habet, tempus inexpectatum pravos religionis hostes clade exitiali absumit: mors opinione celeriùs impios occupans, perpetua oblivione obruit religionis & Dei contemptores, credentes Deum res mortales curæ non habere. 18 At modestos ab omni fuco vacuos, quibus in Deo fiducia est, Dominus in perpetuum oblivioni non dabit: nec afflictorum expectatio jucundo exitu privabitur. 19 Ostende potentiã tuã rerũ omniũ creator, ne permitte homuncionem arrogantem sese insolentiùs contra pauperes & modestos efferre, & veluti fræno equi coërcentur, sic tu judex ignaros religionis contemptores jure cohibeto.

20 *Circumsiste*

20 *Circumsiste tua mole potentiâ,*
Terroremq; feris mentibus ingere:
Agnoscat malè firmam
Sortem gens hominum suam.

20 Hostes magnitudine virium tuarũ undique circumveni, eorúmque animis omnis humanitatis expertibus timorem injice, ut homines conditionem suam intelligentes, eam infirmam & debilem esse fateantur.

PSAL. X.

Queritur apud Deum Ecclesia, se in manus impiorum traditam, quorum malum animum, maledicta, maleficia, et blasphemias explicans, bonorum perpessiones ostendit: denique orat ut suarum miserius improbos contundat, & pios liberet.

QVónam usq; custos gentis humanæ tuos
In rebus arctis negliges?
2 Quónã aberis usq;, dũ pios tyrannide
Premit arroganter impius?
O si scelestum vergat in caput scelus,
Suísq; pereat artibus.
3 Dum mentis explet per nefas libidinem,
Sic gloriatur impius,
Sic gaudet in se, sempiternum ceu decus
Rectis pararit artibus.
4 Æqui atque iniqui negligit discrimina
Infrænis arrogantia,

QVamdiu, generis humani servator, populi tui, dum res illi adversæ sunt, nullam rationem habebis? 2 Quamdiu deerit illi tuum tanquam abscentis auxiliũ, dum populus religionis contemptor impotenti dominatu Dei cultores superbè opprimit? Vtinam scelesta hominum celeratorum consilia in ipsos pravos conversa redundent, scelerisque artifices suis artificiosis inventis perdantur. 3 Dum scelestus nefariè perficit, quæ animo effrænato cupidè appetivit, sic sese jactat, sic intra se lætitia perfruitur, ceu gloriam nunquam intermoriturum honestis rationibus sibi compararit. 4 Hostis indomitus & superbus nihil curat, sitne æquum an iniquum, bonum an malum, quod faciat, sibique amanter blanditur, putans sese idcirco præ alijs

prudenté esse, quòd cum animo suo cogitet Deum nullum esse, qui res mortaliũ curet, & in peccata animadvertat.

Suæq; plaudit suaviter prudentiæ,
Nullum esse quòd putet Deum.
Felicitatis somno indulget suæ,
Quòd cuncta cedant prosperè,
Nec te futurum cogitat vel judicem,
Vel perpetrati vindicem.
Hostes minoris æstimat nihilo suos,
Sic ipse secum computans,
Incommodi expers ad senectam usq; ultimam
Securus ævum transigam.
Non cura lætis ulla sese gaudiis,
Non ægritudo interseret.
Os execranda despuit convicia,
Spumatq; probris & dolis.
Bonis labores continenter pestilens
Lingua & dolores parturit.
Circa viarum compita insidias locat,
Ut innocentem clàm involet.
Intentus oculis intuetur acribus
In transeuntes pauperes.
Qualis cruentus subter alta delitet
Spelæa conditus leo:
Sic è latebris corde trepido palpitans,
Infirmioribus imminet:

5 In utrãq, aurem dormiens, falsò se putat felicem esse, quòd omnia illi secunda eveniant, neque illi in memoria est, te vel cognitorem, vel facinoris patrati ultorem futurum; inimicos suos nullius omninò pretij facit.

6 Sic intra se rationes subducens: Ego nullo auctus damno, curisq; vacuus, ad extremũ vsq; vitæ terminum ætatem agam, nulla solicitudo, nullaque animi molestia sese meæ lætitiæ vehementi miscebit. 7 Os ejus detestabiles contumelias in quosvis effundit, verbisque probrosis & fraudibus abundat, lingua veneno maledicentiæ plena, molestias, animique ægritudinem bonis assiduè creare cupit. 8 Ad itinerum concursus insidiatores statuit, ut innoxium occultè invadat, ad impetum etiam faciendum paratus, inopes prætereuntes oculis acutis spectat. 9 Qualiterque leo sanguinarius in spelunca occultus latet, sic ille è loco secreto, spiritum corde trementi celeriter ducens, ad irruendum in invalidos sese parat, eosque deprehensos, & retis multorum nodorum com-

Et

Et occupatos multinodis nexibus,
Nassæ involutos attrahit,
10 *Malisq; subigit: & tenebris occulit*
Crudelitatem callidus.
Abstrage quanta transeuntes perculit,
Grassatus istis artibus!
11 *Sic deinde secum colligit malè credulus,*
Hæc prorsus ignorat Deus:
Avertit ora rebus humanis sua,
Fanaï & nefandis negligens.
12 *Exurge Domine, tolle in altum dexterã,*
Librata fige vulnera.
Ope destitutos ne pios silentio
Oblivioso desere.
13 *Téne impiorum pervicax vesania*
Sic audeat contemnere?
Secreta secum corde tacito ut murmuret,
Humana non curat Deus.
14 *Cernis profectò cuncta, cernis: & tuam*
Sceleſtus in manum cadet.
Vt te labores & dolores pauperum
Non præterire intelligat.
Tibi relictus est inops atq; innocens:
Tu tutor orbos protegis.

plexu implicatos ad se trahens accipit.

10 Multisque calamitatibus domat, locisque tenebrosis lævitiam suam cautus abscondit: eheu quanta cæde prætereuntes afflixit, hisce dolis violenter agens!

11 Postea apud se tacitus sic ratiocinatur, in pernicié suâ facilè sibi cedens, Hæc omninò nescit Deus: oculos aliò avertit ab his, quæ apud homines geruntur; licitum & illicitum nihil curans.

12 Expergiscere, Iehova, manumque aliè leva, plagasque cum libramento & pondere factas impijs inflige, nec bonos auxilij expertes per silentium oblivionis indicium relinque. 13 Téne pravi pertinaces & vecordes non verentur sic negligere? ut seorsum tacitè apud se mussent, Deus res humanas negligens, scelerum vindex non erit. 14 Vides certè omnia quæ geruntur, ipsa pravorum facta annotans, & sceleratus in tuam potestatem perveniet, ut sciat molestias & anxietates inopum à te non ignorari, auxilij & sceleris expers in tuam custodiam traditus est: Tu defensor parentibus privatos fueris.

15 Tu hominis ſcelerati potentiam imminue, mentiſque malæ inſolentiã ſubige, quoad uſque malitia unà cum malo radicitùs exſcindatur.

16 Tum tu verè rex regnũ ſtabile in perpetuũ habebis, nationeſque religionis expertes à limitibus terræ, quam tibi hæreditatẽ recepiſti, longè expelles. 17 Pij moleſtijs gravibus oppreſſi, hæc deſideria ſua apud te exponunt, tibiq; ſupplicantes ita precantur, animiſq; commoti his incitamentis cum lachrymis à te petunt, 18 Vt orbum patre & opis expertem à violentia & arrogantia effœmata liberare velis, ut homo vas terreum animi ferociam deponat, probè ſciens vires ſuas admodum exiguas eſſe.

15 *Tu frange vires impii, violentiam*
Tu mentis improbæ doma,
A ſtirpe ceſſa donec impietas ſimul
Eliminetur & impius.
16 *Tum firma Dominus ſæculorum in ſæcula*
Sceptra obtinebis imperii,
Genteſq́, terræ finibus procul tua
Exterminabis impias.
17 *Hæc vota duris obruti laborĩbus,*
Has ſupplices fundunt preces:
Animoſq́, ſtimulis incitati talibus,
Te lachrymantes poſtulant,
18 *Pupillum & inopem ut vindices potentium*
Ab impotenti audacia,
Homo ut feroces ſpiritus ponat, ſua
Infirmitatis conſcius.

PSAL. XI.

David ab hoſtibus contumeliis & perſecutionibus affectus, graviter eos reprehendit, irrita fore eorum conſilia prædicit: deumq; Iudicem cognoſcere, probari & iudicaturũ eſſe ſingulos ex æquo & bono oſtendit.

QVum ſpe firma incolumitatis me ſuſtentẽ, illãq; in Deo ſpẽ ponam, vos oraculis Dei minimè credentes, quaſi vitæ meæ conſulentes ſic mihi obſtrepitis: Si ullam vitæ tuendæ rationem habes, abi hinc ad montes longinquos celerior quàm aves timidæ volant.

QVum ſpe ſalutis non dubia fruar,
Deoq́, fidam, vos mihi dicitis
Faceſſe rupes in remotas,
Antevolans pavidas volucres.

2 *Intendi*

2 *Intendit arcum (en aspicis) impius,*
Nervo sagittas admovet, ut petat
Incogitantes è latebris
Innocuos, animiq; rectos.
3 *At tu potenti, Rex bone, dextera*
Domas rebelles, & facis irrita
Decreta vesani furoris
Contrà humiles malè mil merentes.
4 *Æterna cœli templa colens Deus,*
Et lucido astrorum in solio sedens,
Humana per terras acutis
Facta oculis speculatur omnes.
5 *Non justus illum, non latet impius*
Cuncta intuentem, sed studio ad nefas
Pronos, maligno justus orbis
Ex animo moderator odit.
6 *Super scelestos retia depluet:*
Ignes remisto sulphure flammeos
Ad impios eliminandos
Fulminea rapient procellæ.
7 *Iustosq; justus justitiæ parens*
Amore sancto amplectitur unicè,
Et fraudis ignaram ante vultus
Assiduè videt æquitatem.

2 Sceleratus enim, inquitis, arcum curvavit, en tu Deus vides, chordæ jacula sua adaptat, ut de improviso è loco occulto innocentes hominesq; simplices invadat.

3 At tu Rex benigne, manu forti inimicos subigis, vanaq; reddis consilia hominum insanè & vehementer furentium, quæ contra simplices nihil commeritos ceperunt.

4 Deus sempiternum cœli sacrarium habitans, & in throno cœlesti splendido sedēs, ad jus dicendum paratus, res humanas in universo orbe intentè aspicit. 5 Vir bonus non est illi ignotus, vir malus non prætetit illum in omnia intentum, sed æquus mundi rector, & judex, odium ingens habet in homines pravo animo ad scelus proclives. 6 Super improbos casses tanquam pluviam dejiciet, tempestatesque cum fulmine irrumpentes secum trahent ignes adjecto sulphure ardentes, ad homines sacrilegos extinguendos. 7 Æquitatis autem studiosos, Deus recti & æquitatis author amore inviolabili prosequitur, justos quoque doli immunes rectumque sequentes semper ob oculos habet.

PSAL. XII.

David aulicorum calumniis pressus, opem Dei implorat, adducta promissione fidem suam confirmat, & salutem petit.

AFfer opem, Servator opẽ fer, pulsa recessit
Intemerata fides:
2 *Nuda fides, hominũ fugit commercia; vana*
Cùm socio loquitur
Quisq; suo, blanda exercens mendacia lingua,
Corde scelus meditans.
3 *Ora Deus fraudum dulci medicata veneno*
Conterat, & penitus
Grandiloquã ex ima linguam radice revellat:
4 *Quiq; pudore carent,*
Dicere nec metuunt, Falsa ad perjuria linguas
Fortiter intrepidi
Assuescamus, & os age confirmemus ad omne
Flagitium. neq; enim
Oris frena mei, linguæve repagula quenquam
Me nisi habere puto.
5 *At Dominus planctus miserorũ, & dura ferentum*
Aure trahens gemitus,
Surgã, ait, atq; inopẽ, tuta ut respiret in arce,
Insidiisq; procul,

SIs auxilio, generis humani custos, nam sincera dictorũ cõstantia ab hominibus ejecta è terris abijt.

2 Simplex & pura fides hominũ consortia deseruit, ejus inquam tenaces inter homines esse desierunt: unusquisque familiari suo verba inania facit, mendaciũ sermone jucundo dicens, res autẽ nefarias animo secũ cogitans.

3 Vtinã Deus ora toxico pestifero auribus tantùm jucundo tanquã medicina temperata cõminuat, & linguam arrogantẽ, ac majora quàm decet loquentẽ, radicitùs extirpet. 4 Impudentes etiam extinguat, eosq; qui non verentur dicere audacter & sine ullo metu, linguã ad jurandũ falsa assuefaciamus, & os age corroboremus ad turpia quævis facinora patranda: non enim arbitror ullum præter me hominem tenere, quo os meum claudat, aut pessulum ullum habere, quo linguã meam à loquendo cohibeat. 5 At Dominus audiens lamentationes percusso pectore dolorem animi testantes, & suspirationes ab imo corde ductas hominũ afflictorũ & infirmorũ difficilia ad ferendũ tolerantiũ; erigã me, inquit, ac tenuẽ curis levatũ sistam, ut in loco munito procul à vi, longeque a fraude inimicorum, a labore

6 *Securũ*

6 *Securũ ſtatuam. Hæc Dominus. quod ab ore*
Cúmq; fluit Domini, (*fideli*
Auro purius eſt, auro quod fuſile fecit
Septima flamma coquens:
Dum fax in fumos exploratore camino
Craſſa abit & cineres.
7 *Polliciti memor ergo, malæ mala toxica linguæ*
Sancte parens inhibe: (*quæ*
Peſtifera de gente hominum nos optime cuſtos
Aſſere perpetuò.
8 *Nam latè impietas graſſatur libera, paſſim*
Omnia plena malis,
Quum penes injuſtas jus eſt, & juſſa malorum
Sunt metuenda bonis.

paululùm conquieſcat.

6 Hæc ait dominus, quodcunque autẽ ab ore ejus pleno fidei exit, ſincerius eſt auro, auro (inquam) quod ſeptimus ignis coquendo liquidum fecit, donec pars craſſior & impura igne tanquam judice in vaporẽ & ſedimentũ decedat.

7 Promiſſi igitur recordatus, pater, perverſos linguæ maledicæ ſermones reprime: noſq́ue (gentis humanæ ſalus & rector) ab hominibus nequam in perpetuum vendica, quorum contagio tanquam peſtis inficit. 8 Nequitia enim nullo prohibente impunis longè lateq́ue per omnes ſævitiam exercet, & ubique omnia abundant injuſtitia & tormentis, cùm facultas jus dicendi in impiorum poteſtate eſt, mandataq́; pravorum bonis timenda ſunt.

PSAL. XIII.

David de opis divinæ dilatione, infirmitate ſua, & inimicorum importunitate expoſtulans, Deum orat pro ſalute ſua, & hoſtiũ confuſione, ad gloriã ſui nominis.

QVouſq; rector unice
Me deſtitutum negliges?
An ſempiterna me obrutum
Oblivione deſeres?
Quouſq; vultum amabilem
Iratus abſcondes mihi?

QVamdiu, mũdi gubernator ſingularis, me abs te relictum aſpernaberis! an me oppreſſum deſtitues velut in perpetuum memoriæ tuæ exemptum? quamdiu ira & indignatione contra me exardens, faciem tuam mihi jucundam me celabis?

2 Quamdiu solicitudines animum meum turbantes, statum ejus in diversas cogitationes trahent? quamdiu animus vehementia tristitiæ instar fluctuũ instabilis vexabitur? quamdiu inimicus arrogans lætitiam præ se feret propter afflictã fortunam meã de gradu pristino dejecti?

2 Quousq; cura turbidæ
Mentis quietem distrahent?
Quousq; cor cruciabitur
Mœroris æstu fluctuans?
Quousq; me prostrato aget!
Hostis triumphos insolens?
3 Regnator orbis aspice:
Opem fer, & lucem tuam
Infunde, ne mors lumina
Somno perenni sopiat:
4 Ne jactet hostis arrogans
Me viribus fractum suis,
Ne me perosi perfidi
Meo dolore gaudeant.
5 Tu me salutis recreas
Spe, largus auxilii: tuum,
Salute parta, laudibus
Rex magne, nomen efferam.

3 Intuere me, fisq; mihi auxilio, rex mundi, tuique cognitionem in animum meum infunde; ne mors perpetua sua quiete oculos torpere faciat. 4 Ne inimicus superbus per insolentiam dicat, me sua potentia afflictum esse, ne improbi, quibus nulla est fides, in me odium habentes, me dolere lætentur. 5 Tu me benignè juvans, incolumitatis expectatione munificè reficis, incolumitate potitus, tuas (Rex potens) laudes in astra tollam.

PSAL. XIIII.

David Israelis impietatem à Dei & conscientiæ ipsorum testimonio, & vanitate studii illorum ostendit, & futuram liberationem & lætitiam prædicat à sola Dei misericordia.

STulti flagitijs suis faventes, sceleráque sua foventes, sic intra se tacitè & astutè cogitant; homines timidi,

SEcum insania callidè
Indulgens vitiis sic loquitur, Deum

Formido

Formido sibi credula
Commenta est hominum, quum temerario
Casu sors ferat omnia.
Ergo flagitiis se penitus dedit
Secura impietas Dei:
Nec quisquam ex animo recta sequi studet.
2 *De templo aetherio Deus*
Ad curas hominum lumina verterat,
Siquis non stolidè improbus
Ad cultum revocet pectora numinis:
3 *Omnes in scelera omnia*
Conjurasse putes: fœda, nefaria,
Detestandaq; perpetrant:
Nec cuiquam est studium recta capessere.
4 *Nam quî recta capesserent?*
Quem sanis aditum consiliis darent
Quorum nequitia & scelus
Infecêre animos? qui populum meum,
Ceu predam fera, devorant:
Nec rerum Dominum mente colunt Deum.
5 *Aſt illos gelido metu*
Horror concutiet, justitia Deus
Quum patronus opem feret
Insonti: increpitans talibus impios,

nimiùm facilè sibi credentes, finxerunt Deũ, cùm fortuna actiones omnes sine ulla ratione sursum ac deorsum vertat: ergo impij Deum nõ timentes, sese ex toto animo facinoribus turpib? devoverũt, nemoq; laborat tota mẽte justitię iter insistere. 2 Deus ipse, quem nihil præterit, de cœlo tanquam templo in quo colitur, ad cogitationes humanas despexerat, si fortè aliquis nõ penitus & per stultitiam obstinatam malus, cogitationẽ ad Deũ colendũ convertat. 3 Tu potes existimare omnes ad omnia flagitia admittenda consensisse, turpia, scelesta, abominanda committunt, nec ulli voluntas est actiones honestas suscipere. 4 Quomodo enim ullũ negotiũ justũ instituerent? quomodo illi libenter aut audirent, aut consilia prudentia caperent? quorũ mentes flagitiũ & facinora crudelia penitus inquinaverũt? qui populũ mihi dicatũ exhauriunt, ut animalia immansueta, quæ per vim capta sunt, absumunt: nec Deũ rerũ omniũ potentẽ ex animo honorãt. 5 Atqui aliquando erit cùm tremor hostes timore frigus inducente commovebit, cùm Deus scilicet summè justus, justorumq; defensor, innocentes juvabit, talibus verbis homines Dei negligentes redarguens.

6 *Vobis*

6 Hominum innocentiũ religio à vobis irrisa & spreta fuit; vos sanctã pauperum voluntatẽ, precationes, spes in longum spectantes, & curas festinationem afferentes, ludibrio habuistis: at Deus, in quo auxilij humani expertes spem ponunt, eorum expectationem & preces ad finem felicẽ perducet.

6 Vobis ludibrio fuit
Insontum pietas: vos inopum pium
Risistis studium, preces,
Spes lentas, trepidas sollicitudines;
At cui fidit inops, Deus
Spes & vota bonos ducet ad exitus.

7 Atque utinam Deus ille ipsum colentibus id auxilium afferat, quod è Sione expectant, cùm enim nexum servitutis solverit, suique cultores liberabit, posteri Abrahami animo quieto lætabuntur, filijque Isaaci merito gaudio gestient.

7 O si mittat opem suis
Speratam Deus è rupe Sionia.
Nam quum vincula ruperit
Exolvetq; suos, pectore libero
Gaudebunt Abrahamidæ,
Et justa Isacidæ lætitia frement.

PSAL. XV.

David ostendit vera ecclesiæ præsentis & sempiternæ membra ex integritate vitæ, iustitia, & veritate innotescere.

QVis unà tecum, omnipotens mundi rector, templũ Hierosolymitanum in Sione situm habitabit? quemque super montem tibi dicatum istes, ut calamitatum expers, ibi in ocio tranquillo ævum æternum degat? 2 Is scilicet tecum templum & montem tuum incolet, quem puritas ab omni fuco & dolo aliena delectat, quique semper sui similis justis actionibus perpetuò instat, nec animo crudelis, linguam adulatricem jucunda auditu fingere assuescit.

Sancta Sionis templa quis incolet
Rex magne tecum? quem statues tuum
Sanctum super montem, ut malorum
Liber agat placidam quietem?
2 Quem fraudis expers simplicitas juvat,
Urgetq; rectum propositi tenax:
Nec mente sævus grata blandam
Edocuit simulare linguam.

3 Nec

3 *Nec ore mendax exitiabiles*
Conuinnat artes: nec mala proximis
Excogitat, nec dulcem amicum
Opprobriis maculat pudendis.
4 *Qui fastuosum despicit impium;*
Dei timentem suspicit & pium:
Tenaxq́, promissi, fidemq́,
Indocilis temerare pactam.
5 *Qui non egenos fœnore perdidit,*
Non innocentes munere prodidit.
In monte sancto, hæc qui peregit,
Perpetua requie fruetur.

3 Nec sermone vanus fraudes ad exitium aliorũ tendentes excogitat, nec damna vicinis comminiscitur, nec suavem amicũ infamat, vitia ipsius ei exprobrando, quorũ eum pudeat. 4 Qui superbũ pietatis inimicum contemnit, qui religiosum Dei cultorem reveretur, qui pollicita constanter solvit, tametsi damnũ inde patiatur: nec promissæ fidei violandæ sese assuefacere potest. 5 Qui pauperes usuris exigendis non evertit, qui viros bonos propter munera hosti non tradidit; hæc qui fecit, in templo Dei sempiterna quiete gaudebit.

PSAL. XVI.

David Deum orat, ut se ab omni idolatria purum conservet; idololatrarum miseria, bona piorum in Deo prædicantur: præsentia sunt, iustitia & sanctificatio per Spiritum; futura sunt, resurrectio Christi, & per eum omnium piorum, ac vita æterna.

O Rerum sator, & salus
Humani generis certa periculis,
Qui te respicit unum, famulũ instantibus eripe.
2 *Te servus Dominum libens*
Agnosco, & populis prædico: sed tibi
Omni ex parte beato officiis nil opus est meis.

RErũ omniũ Creator & hominum servator indubitabilis, servum tuum, cujus in te solo fides & spes hæret, periculis imminentibus exime. 2 Tuus ego famulus te Dominum esse meum, meique potestatem habere toto animo profiteor, populisq; nuntio te Dominum & Deum esse; sed tu bonis omnibus abundans, servitio meo ut tibi emolumento sit, non eges.

3 *Ergo*

3 Ergo illuc animum appuli,
Vt gentem studio prosequerer pio.
Quã tu ex omnib⁹ unã populis sorte receperas.
4 Ast illi immemores tui
Defecêre: novos quisq; sibi deos
Effinxêre, colentes animi ludicra somnia.
Horum sanguineas dapes
Non libabo, epulas respuo: nomina
Testis nunquam adhibebo, aut fidei fœdera san-
(cient.
5 At sortis populum meæ
Defendet Domini perpetuus favor,
Mercedemq; laborũ cumulatam dabit affatim.
6 O pulchra agricolatio,
O præclara mei sors patrimonii:
Vt florũ undiq; ridens animũ pascit amœnitas!
7 Immortalis honor Deo
Æterno, monitu cujus ago dies,
Arcaniſq; per umbrã stimulor pectora motib⁹.
8 Quicquid molior, aut gero,
Præsentem Dominum conspicor: is mihi
Sẽper dexter adhæret, stabili ne movear gradu.
9 Pulsat pectora gaudio
Cor læto trepidum: lingua tuas avet
Laudes promere: corp⁹ tacitè spes bona recreat.

3 Itaque in hanc curam & cogitationẽ incubui, ut populo, quem tibi solum quasi sorte lectũ in hæreditatem excepisti, studio sancto inservirem.

4 At populus ille obliti tui à te defecerunt, & quilibet eorũ seorsum deos ignotos sibi cõmenti sunt, venerantes loco Dei phantasias ridiculas à se excogitatas. Sacrificia his facta non gustabo, cõvivia recuso, quæ in horũ sacrificijs celebrari solent; ad testimoniũ etiã dicendũ vocatus, aut pacta rata faciens, eorũ nominibus nunquam utar. 5 At sempiterna Dei indulgẽtia gentẽ, quæ mihi sorte obvenit, tuebitur, præmiũq; præbebit abundè majus, quàm laboribus debebatur. 6 O præclara prædia mea! ô singularis hæreditatis meæ sortitio! quàm vehementer mihi jucũda proventuũ in prædijs meis pulchritudo me omni ex parte delectat! 7 Deus sempiternus in æternũ laudetur, cujus cõsilia sequẽs, dies produco, cuiusq; impulsu arcano animus noctu excitatur. 8 Quicquid conor aut facio, Deũ ad me juvandũ paratum video; is semper me ad dextrã suã sistit, ne de gressu firmo dimovear. 9 Cor ingenti lætitia palpitans pulmones movet: lingua nominis tui præconia exponere libenter cupit: boni eventus expectatio corpus meũ occultè reficit.

10 Nam

10 *Nam nec degere tartari*
Permittes animam sub tenebris meam,
Aut ut putre cadaver resolutũ in cineres fluat.
11 *Tu vitæ reseras viam:*
De vultu fluvii lætitiæ tuo
Manant: tu tribuis munifica gaudia dextera.

10 Nõ enim fines me in tenebricoso mortis sepulchro habitare, nec patieris ut corpus mortuũ putrescens, & in pulverem diffluens, dissipetur. 11 Tu ostendis, quà itur ad vitam æternam, de conspectu tuo ingens gaudium fluit, mihiq; lætitiam manu liberali impertis.

PSAL. XVII.

David ab inimicis pressus, iustitiam causæ, vitæ innocentiam, & simplicitatem suam profitetur, itaque à Deo servari, inimicos conturbari petit, ut bonorum, quibus confidebant, instabilitatem experirentur, & ipse veritatem Dei.

Æquus exaudi bone rector orbis
Æqua poscentem: tibi quas profundis
Lingua non mendax, cape non iniqua
Aure querelas.
2 *Ad tuum læsus fugio tribunal,*
Et fidem appello: mihi cognitorem
Te peto: oppressos oculis benignis
Aspice justos.
3 *Sæpe per solas tacitæ tenebras*
Noctis arcanos mihi cogitatus
Cautus inspexti, trepidoq; corda
Turbida motu.

BEnigne gubernator universitatis rerũ, justus justa petentem audi, quasque lingua verax, & ab omni simulatione aliena exponit, æquo animo querimonias accipe.

2 Nam injuria affectus ad te judicem veluti ad præsidium confugio, teque mihi auxilio defensorem voco, & causæ meæ cognitionem suscipere cupio: Tu, quæso, viros integritate & innocentia præditos, injuria autem consumptos, benevolè intuere. 3 Tu judex callidus secretas cogitationes meas, corque timore & alijs perturbationibus solicitum per noctis taciturnæ obscuritatem sine ullis arbitris sæpenumerò inspexisti: Sæpe etiam

Sæpe,

periculum fecisti animi mei, eundem rebus adversis, veluti igne aurũ probans, neq; hunc fraudulentũ & sceleratum inveniisti, ac ne sontibus quidẽ pericula intentantem.

Sape, ceu flammis, animum probasti
Casibus duris, neq; comperisti
Conscium fraudis scelerumq;, sonti
Sæva minantem.

4 Sermo animo, oratio tacitæ cogitationi meæ consentiebat: mens mea legibus tuis recta monentibus consita, audaciã sceleratam odio habens, fugit.

4 Os fuit concors animo, sonusq;
Sensui: legum monitis tuarum
Pectus innixum scelera impiosq;
Horruit ausus.

5 Hoc modo iter meum per viam præceptorum tuorum dirige, ne pedes incerto & lapsante gradu titubent, néve loca ad consistendũ difficilia pedes inconstantes labare cogant. 6 Invoco te, & ad auxilium tuum, experimento facto, sæpe mihi cognitum, in discriminibus difficilibus confugio: tu meas orantis querelas lamentabiles facilis exaudi. 7 Eos etiam, qui se, vitamq; suam, & expectationem omnem tibi credunt, misericors sustine: Idemq; severus, impetus animi hostilis tibi repugnantis manu ultrice cohibe. 8 Tu periculum etiam prævidens, me instar oculorum, quos plurimum amamus, tuére timentemque longè à malorum violentia sub potentiæ tuæ umbraculo absconde, quemadmodum aves pullos suos sub alis amanter & diligenter celant.

5 Hac via gressus rege per tuarum
Orbitam legum, dubio vacillent
Ne pedes lapsu, instabilesq; turbent
Lubrica plantas.

6 Te voco, duris ad opem periclis
Sæpe tentatam fugio: precantis
Admove attentam miseris benignus
Questibus aurem.

7 Tu bonus fulci, tibi qui salutem
Spemq; committunt; tibi contumacis
Spiritus cordis tetricus refræna
Vindice dextra.

8 Me velut pupillam oculi tenellam
Providus muni: procul impiorum
Impetu, alarum trepidum tuarum
Conde sub umbra.

9 Nam

9 *Nam meæ vitæ manus impiorum*
10 *Imminet: vallant opibus, superbis*
Intonant linguis, mala dira sævâ
Voce minantur.
11 *Obsident cunctos aditus viarum:*
Commoda observant loca, destinantq́;
Ad meam cædem, facinusq́; patrant
Mentibus absens.
12 *Qualis in prædam Leo fertur irâ*
Fervidus, qualis catulus leonis
Lacte depulsus speculatur alto
Abditus antro.
13 *Surge, conatus Pater anteverte*
Impios, stratoq́; in humum tyranno,
Me tuo, quo nunc furit ille sævus,
Eripe ferro.
14 *Neu sine ut me vi premat impotentûm*
Divitum fastus, quibus una cura est,
Dum licet blandæ illecebras caducas
Carpere vitæ.
His opes terris penitus refossis
De penu fundis locuplete, ventri
Sufficis fruges, hilarásque multæ
Prole penates.

9 Cœtus enim pravorum ad vitam mihi adimendam paratus est.

10 Suaq́ue potentia me circumsident, & oratione insolenti graviter mihi obloquuntur, facinoraq́; execranda sermone truculẽto se facturos mihi denunciant.

11 Omnes viarũ introitus custodijs claudunt, loca convenientia circumspiciunt, eãque ad me interimendũ deputãt, animoq́; scelus futurum admittũt, quod mihi absenti parant.

12 Tales fe-
runtur in me valdè irascentes, qualis leo iracundus in feram objectam
ruit, qualisq́; leonis catulus, qui lactare desijt, in antro profundo ab-
conditus, prædã suã avidè spectat. 13 Expergiscere, & prodi, Pater,
malasq́; hostiũ impiorũ cogitationes præveni, tyrannoq́, in terrã pro-
jecto & occiso, à gladio tuo me libera, quo ille jam truculentus crudeli-
tatẽ suã exercet. 14 Néve permitte ut superbia opulentiorũ immo-
deratè sævientiũ me per violentiã opprimat, qui hoc unũ curant, volup-
tates fugitivas vitæ delicatioris, dũ possunt, captare: his divitias de cella
copiosa abũdè suppeditas, terris ad intima usq; reclusis, fructusq́; agrorũ
corpori alẽdo satis superq́; præbes, domosq́; numerosa liberorum stirpe
lætas facis.

15 *Puritas vitæ mihi te tueri*
Corporis vinclis tribuet soluto.
Illa lux verè faciet me ab omni
Parte beatum:
Lux voluptatum cumulata cunctis
Gaudiis, quum se sine nube menti
Pura majestas dabit intuendam
Lumine puro.

15 At innocentia mea dabit mihi libero impedimẽtis omnibus, quæ à corpore ad animã manant, te, mi Deus, corãm videre: illud autem tempus me solidè & undiq; felicẽ efficiet. Illud, inquã, tempus, earũ re[rum] lætitia abundans, quæ animum delectent, cùm tua scilicet amplitud[o] sincera permittet sese menti meæ, purisque mentis oculis videri.

PSAL. XVIII.

Davida sub finem vitæ Deum laudat, recordatione beneficiorum iam acceptorum, & in posterum se Deum laudaturum profitetur.

1 TE Deus alme colã, te toto pectore amab[o]
2 Sancte parens, mea vis, mea sola potẽtia, turris,
Præsidium, spes, & rebus solamen in arctis.
Tu clypeus, tu tela mihi, tu certa salutis
Anchora, tu statio tuti placidissima portus.
3 *Nam simulatq; tuas in laudes ora resolvo*
Te venerans pacemq; petens: inimica facessunt
Arma: salus, placidisq; comes pax advolat ali[s]
4 *Iã me lethiferis mors circumvolverat atra*
Cassibus, obsessum jam me torrentibus orcus

TE, Iehova, qui omnia alis, venerabor, te, creator mũdi, ex animo diligam.

2 Qui robur es meum, meæ tantummodò opes, munimentũ meũ, mea custodia, expectatio & cõsolatio in periculis, tu mihi tegumentũ es ad mala & pericula à me depellenda, tu arma mi[hi] es ad hostẽ petendũ; tu indubitatũ vitæ meæ firmamentũ, tu mihi loc[us] consistendi extra periculi metum tanquam portus navibus acceptu[s]

3 Nam statim ubi os meum ad te laudandum aperio, te precibus prosequens, rogansq; ut mihi sis favens & propitius, vis inimicorum recedit, incolumitas, animiq; tranquillitas salutem comitans leniterq; advolat, advenit. 4 Iam mors crudelis retibus exitialibus me impediverat, [et] fernus aquis violentis me jam circumventum clauserat.

5 *Impedieb[ant]*

5 Impediebat aquis, stygia jã compede vinctus
Hærebam, laqueoq; pedem retinente trahebar:
6 Hic ego deprensus, supplexq; humilisq; vocavi
Voce Deum, & dubiis clamavi ad sidera reb⁹.
Ille super solio residens flammantis olympi
Audiit orantem. postquam pervenit in altum
Clamor, & attentas advertit questibus aures.
7 Protinus è vultu Domini conterrita tellus
Intremuit, monteq; cava compage soluta
Nutarunt, penitusq; imis fremuêre cavernis.
8 Fumeus afflatu de naribus æstus anhelo
Vmlabat: rapidæ contorto vertice flammæ
Ore fluunt, vivaq; animant attacta favilla.
9 Vtq; suum Dominũ terræ demittat in orbem,
Leniter inclinat jussum fastigia cœlum:
Succedunt pedibus fuscæ caliginis umbræ.
10 Ille vehens curru volucri, cui flammeus ales
Lora tenens levibus ventorum adremigat alis,
11 Se circũ furvo nebularũ involvit amictu,
Prætendit q; cavis piceas in nubibus undas.
12 Acribus ex oculis vibratæ spicula flammæ
Discutiunt tristes claro fulgore tenebras.

5 Iamq; ligatus vinculis infernalibus captus eram, pedicaque gressum impediente, per vim abducebar.

6 Ego autem in his malis implicatus & captus, Deum mea supplicantis & humi prostrati oratione invocavi, inque hoc discrimine versatus, vocem ad cœlum extuli; Iehova autẽ in throno ignei cœli sedens, me sese inclamantẽ audivit: ubi autem oratio mea ad cœlũ ascendit, Deusq; querelã aure atten-

a accepit. 7 Terra à facie Dei attonita confestim trepidè se cõmovit, montesq; vinculis, quibus tenentur, laxatis, se quoq; moverunt, & in specuncis intimis velut indignantes, à fundamentis profundis sonuerunt. 8 Spiritus velut fumus calidus, instarq; anhelitus è nariũ spiraculis prorumpebat, igneq; vehemẽtes, se veluti aquæ vortices circumagentes ex ore ejus emanãt, & quæcunq, tangunt motu animato tanquã carbone ignito agunt. 9 Cœlũ etiã dicto audiẽs summã orbis sui partẽ molliter demittit, ut regem suũ deorsum in terras mittat, caligines aëris nebulosi sub pedes ejus sese admovent. 10 Iehova celeri curru vectus (cujus frænа angelus igneus alatus, ceu auriga moderans, ventis, qui propter levitatẽ volare videntur, veluti remigio cursum adjuvat) 11 Iehova, inquã, obscuro nubiũ aquosarũ tegumento sese operit, aquasq; nigras in aëre crassiore cœlũ obnubente sibi prætexit. 12 Ex oculis acutis velut telа

ignes emissi lucido fulgore suo obscuritatē tristitiā afferentē dispellunt; deinde magna vis pluviæ, instar lapidis coactæ cum sonitu ruit, igneſq; longo tractu erumpentes per aërē obversantur.

Inde ruit crepitans lapidosæ grandinis imber,
Discursantq; vagæ sinuosa volumina flammæ.
13 *At verò ut sancto sermone silentia rupit*
Protinus horrifico tonitru cœlū omne remugit,
Grandinis & crebra tellus crepitante procella,
Pulsa sonat, ruptisq; micant è nubibus ignes:
14 *Flāmiferaq; volāt magnū per inane sagittæ,*
15 *Fulguraq; ingeminant, laticum concussa lacunas*
Pandit hians tellus, & fontibus ora relaxat:
Succutiturq; pavens & fundamenta revelat,
Et reserat chaos. Æterni sic vox tonat oris,
Sic formidandæ gravè spiritus infremit iræ.
16 *Ille salutiferā porrexit ab æthere dextram*
Et me de rapidis pereuntem sustulit undis:
17 *Hostibus eripuit validis, & acerba potenti*
18 *Inimæ odia elusit: quum me studiosa nocendi*
Temporibus duris cæca fraus arte petebat,
19 *Auxilium tulit, & rebus patefecit in arctis*
Latum iter, electumq; a morte reduxit amicū.
20 *Scilicet immunē sceleris, mentēq; manumq;*

13 Sed postquā Deus sancta voce loqui cœpit, totū cœlum confestim terribili sono vastū murmur edit, terraque tēpestate grandinis icta venti vi frequenti sonum reddit, flāmæq; ex nubibus dissilientibus emicant. 14 Teliq; ignita per vasta aëris spacia discurrunt. 15 Splendorq; igneus frequenter & subinde effulget, terraq; commota sese aperiens lacus aquarū interiores ostendit, unoisque exmanantibus exitus solvit; terra pavore tremit, & intimas partes sumonstrat, visceraq; sua tenebrosa aperit. Vox Dei æterni tanto cum sonitu exit, flatusq; iræ divinæ formidabilis tam gravi fremitu & increpatione tonat. 16 Deus è cœlo manū salutis compotem extendit, meq; in ultimo vitæ discrimine constitutum è periculis gravissimis eripuit. 17 Ab inimicis potentibus me liberavit, gravesq; opulētio. ū inimicitias adversùm me veluti ludū effugit. 18 Cùm fraudulenti homines cupiebant mihi damnū dare, temporibus difficilibus, machinis occultis me invadebant, 19 Iehova mihi opitulatus est, exitúmque patentem in summis angustijs aperuit, méq; quē Regē facere constituerat, à morte liberavit. 20 Certè Deus animum meum, manúmque innocentem animadvertit,

Aspexit

Aspexit Deus, & merito dignatus honore est.
21 *Quippe nec impietas nec pravi credul⁹ error*
Avertêre meos recto de tramite gressus.
22 *Ante oculos mihi lex Domini, mihi jussa verenda*
23 *Sẽper erant animo præsentia: simplice vero*
Gaudebam, fraudisq; illo sub teste voluntas
Libera, flagitium & scelerum vitaverat artes.
24 *Ergo mihi integræ fructũ hũc decerpere vitæ*
Munificus dedit, & qui conspicit omnia justus
Arbiter innocuam cumulavit munere vitam.
25 *Quisque suis sibi te conformat moribꝰ; erga*
Innocuum innocuus, te sentit amicus amicum,
26 *Inq; bonos bonꝰ es: male cautas cautior artes*
27 *Artibus eludis. duro in discrimine servas*
Res humilis populi afflictas, oculiq; superbos
28 *Dejicis elati fastus. tu plebis ab ima*
Cœtibus ereptum celebri me in luce reponis:
Illustrasq; meas claro splendore tenebras.
29 *Te duce perrumpo florentes ære phalanges,*
Altaq; turrigeri supero fastigia muri.
30 *Scilicet, ut sanctꝰ Deꝰ est, sua signa sequutis*

méq; honorifico virtutis præmio dignũ existimavit.

21 Quia nec cõtemptus Dei, nec falsa ignorantis opinio pejoribus consilijs acquiescens, me transversum à justitia coegerunt.

22 Lex à Domino lata semper mihi in cõspectu, verendáque ejus mandata semper erant cogitationibus meis præsentia.

23 Veritate fraudis experte delectábar, & volũtas ab omni dolo & fuco aliena, Deo ipso arbitro, facinora turpia & fraudes sceleratas effugerat. 24 Itaq; Iehova liberalis tribuit mihi, ex innocentia mea hanc utilitatẽ percipere, testisque æquus, qui cuncta videt, vitam meam innocentem beneficijs abundè instruxit. 25 Vnusquisq; pro moribus te sui similem facit: erga insontem insons es, benevolus te sibi benevolum intelligit. 26 Iustis & integris justũ te & integrũ exhibes: callidio. q, prudentiam malitiosam alia cautione & ingenio solertiore effugis. 27 Tu incolumitatem populi demissi, & bona periculis gravibus propè perdita, conservas; ac insolentem oculi superbi arrogantiam deprimis. 28 Tu me è vulgi multitudine sublatum in hominum celebritate constituis, meamq; tenuitatem gloria & honore conspicuam facis. 29 Auspicio tuo acies armis æneis splendentes dispesco, culminãque mœnium turribus munitorum transcendo. 30 Certè ut Deus ab omni scelere alienus est,

Sancta salutiferæ pandit compendia vitæ.
Illius æterno quicunque effluxit ab ore
Sermo repurgato flammis sincerior auro est.
Ille suo clypeo fida spe pectora fulta
Protegit, adversisq; vetat succumbere rebus.
31 *Dicite qui colitis picti ludibria trunci,*
Aut ebur in varias aut saxa excisa figuras,
Ecquis in æthereo rerum moderatur olympo
Frena alius Domin⁹? quis terræ temperat orbĩ
Alter, & invicta quæ vult facit omnia dextra?
32 *Ille Deus viva mihi vi corroborat artus,*
Ostenditq; viam maculosa labe carentem.
33 *Me pedibus fecit celeri contendere cervo,*
Et procul à sævis subduxit in alta periclis:
34 *Et tractare manu duro in discrimine belli*
Arma dedit facili; solidoq; ex ære rigentem
Flectere, & inflexum confringere viribus arcũ.
35 *Ille salutiferi totum munimine scuti*
Me tegit, & dextra nutantem fulcit & auget,
36 *Largus opis: perq; insidiis obsessa viarum*
Pandit iter tutum, prohibetq; per invia plantas
37 *Offenso titubare gradu. Te persequor hostes*

sic suam militiã professis vitam rectam & breviter ad salutem ferentem ostendit: quæcunq; vox ab ore Dei æterni exit, purior est auro à sordibus iterum iterúmque per ignem separato. Ille homines expectatione auxilij sui innixos scuto suo defendit, rebúsq; non ex animo evenientibus prohibet animum despondere.

31 Quicunque autẽ vana simulachra è ligno coloribus oblito, vel ex dentibus elephantis effícta, aut lapides in formas diversas sculptos, honoratis; dicite vos mihi, nunquis alius quàm noster Deus in cœlo res humanas regit? quis alius terris imperat, quæq; lubet dextra insuperabili perficit? 32 Ille Deus robore ingenti membra mihi fulcit, vivendíq; rationem absque maculis & errore commonstrat. 33 Effecítque ut pedum celeritate cum cervo agili & veloci certaré, méq; longè à summo discrimine in altũ & munitũ locũ submovit. 34 Deditq; mihi in periculis belli, manu habili armis uti, totúmq; æneũ arcũ rigidũ curvare, & curvatũ vi virtũ frangere. 35 Ille me totum munimento scuti salutem afferentis operit, auxilíque ac potentiæ liberalis manu sua vacillantem sustinet, ac potentiorem facit. 36 Pérq; vias hominibus occultè insidiantibus obsessas exitũ sine periculo aperit, nec patitur pedes meos per loca deserta vacillare grèssu re ulla occurrente impedito. 37 Te duce

Auspice,

Auspice, disiectos comprendo: nec antè revertor
Quam cecidere animi fracta virtute minaces,
38 *Affusiq; cadant pedibus, ne surgere possint*
Rursus, & antiquas armis reparare ruinas.
39 *Tu mihi diffundis vivũ per membra vigorẽ,*
Et validos crudo distendis robore nervos.
Tu bellare doces: tu me quicunque lacessit
40 *Sternis humi, trepidósq; fuga mihi disjicis hostes.*
41 *Clamantes nemo exaudit. Domini prece poscunt*
Auxilium: aversam negat implorantibus aurẽ.
42 *Hos ego, ceu versat borea violentia nubem*
Pulveream, impello, & turbatis fervidus insto:
Et pedibus premo, ceu cœnum deforme lutosis
43 *Conteritur triviis. Tu me sine nomine plebis*
Contemptu ereptum, populos frænare superbos
Imperio facis, & famulas mihi tendere dextras
Per longinqua jubes ignotas oppida gentes,
44 *Attonitas famæ novitate, & nomine tantúm*
Audito: & blandis verba assentantia linguis
45 *Fingũt, nec tutis satis audẽt credere muris.*

inimicos fugientes sequor, & fugatos capio, nec prius à persequenda victoria redeo, quàm hostium fortitudine immutata spiritus eorũ feroces fracti sint.

38 Humíq; prostrati ad pedes meos concidant, ne iterũ se erigere queant, bellóque clades & damna accepta resarcire.

39 Tu mihi per totum corpus robur vivax spargis, nervosque fortes vi ingenti induras: Tu doces me bellum gerere. 40 Tu, me quicunque provocat, in terram prosternis, in meam gratiam hostes trepidantes dispergis. 41 Invocantibus nemo dat aurem, supplicationibus opem Dei petunt, aurem clamantibus aversam non commodat. 42 Hos ego retro ago, ceu ingens venti vis pulverem agit, instar nubis collectum, turbatósq; & fusos vehementer urgeo, & pedibus protero, ceu lutum turpe in viis argilla plenis conculcatur. 43 Tu me à contempto plebis ignobilis cœtu sublatum, populos nutu meo regere facis, nationesque incognitas per urbes procul dissitas mihi supplicare cogis 44 Nova prædicatione virtutis meæ stupefactas, quæ, me nondum etiam viso, linguis ad palpandum compositis adulationes comminiscuntur. 45 Nec audent satis confidere mœnibus quamvis munimento firmatis.

46 *Laus,*

46 Omnis prædicatio, omnis virtutis cõmendatio, & imperium in res omnes sit Iehovæ, qui me potẽtia sua cingit ac defendit, & ab imminente mortis periculo sanum salvúmq; præstat.

47 Qui mihi jus & potestatem concedit perfidos & scelerates frangendi armis injurias corũ ulciscentibus, superatos; qui populos non coactos mihi obsequentes facit, omniq; molestia & solicitudine vacuũ subitas belli perturbationes formidare prohibet. 48 Qui me tuetur cùm populus iratus adversùm me bellum sæpe renovans sævit, qui commenta pravorum malè in me animatorũ rescindens irrita reddit. 49 Itaq; res à te, Iehova, præclarè gestas per oppida propinqua diffundã, multisq; (pater venerande) carmine meo notus eris. 50 Qui regẽ tuũ in omnibus discriminibus extra periculũ statuis, qui me potentia auges, summaq; benevolentia regẽ ipsum, ejusq; posteritatẽ in perpetuum velut in clientelã accepturus es.

45 *Laus, honor, imperium Domino, qui robore cinctum*
Me tegit, incolumẽq; rapit de morte propinqua.
47 *Qui mihi perfidiam sceleratam ultricibus armis*
Frangere dat, populósq; facit parere volentes:
Securúmq; vetat belli trepidare tumultus.
48 *Qui mihi præsidio est, populi quum sæva rebellis*
Ira furit, mentísq; malæ scelerata retundit
49 *Consilia. Ergo ferã latè tua facta per urbes*
Finitimas: sempérq; meo celebrabere cantu
50 *Sancte parens, regem qui dura per omnia tutum*
Esse jubes, cumulásq; opibus: plenóq; favore
Ipsum, & perpetuum sobolẽ amplectêris in ævũ.

PSAL. XIX.

David expositis documentis, quæ Deus & in rebus creatis, & verbo suo exhibet, Deum orat, ut peccata ipsi condonet, deducat in sanctificationem spiritus, & ipsum acceptum habeat in Christo.

HOmines penitus dediti fallis præceptis philosophiæ à pietate alienæ, & plus æquo sibi assumentis, eaque affirmantis, quæ ignorat; putat enim se divina scire posse, quorũ philosophi

INsanientis gens sapientiæ,
Addicta mentem erroribus impiis,

Tot

Tot luce flammarum coruſcum
Cerne oculis animóque cœlum.
Hinc diſce, prudens quàm fuit artifex
Qui templa olympi fornice flammeo
Suſpendit, & terræ capacem
Et pelagi ſinuavit arcum.
2 *Dies tenebras, & tenebræ diem*
Semper prementes perpetuâ vice,
Non fortuito res caducas
Ire monent per inane lapſu:
Sed tota concors machina perſonat
Dei tuentis cuncta potentiam,
3 *Non voce quæ paucorum ad aures*
Perveniat ſtrepitu maligno.
4 *Nam nec remotis barbara finibus*
Gens ulla terras incolit ultimas,
Quæ neſciat certa meantis
Lege poli ſtabilem tenorem.
Quis nocte clara lumine flammeo
Semper micantes non ſtupeat globos?
5 *Aut manè caſtris prodeuntem*
Quum rutilo videt axe ſolem?
Sive ille eois fluctibus exerit
Vultus decoros, ſponſus utì novus

homines animales tantùm, non ſunt capaces; vos inquam aſpicite, judicióque expendite mundũ tot ſtellis & aſtris lucidis ſplendentem: ex hac cœli fabrica percipite quanto ingenio fuerit mundi creator, qui cœlum ſacram Dei ipſius ſedem, in ſublimi conſiſtere fecit arcu inſtar ignis lucido, cameramqúe terram & mare facilè capientem curvavit.

2 Luces noctes ſemper impellentes, noctesque luces ſempiterna viciſſitudine urgentes, docent res mutationi obnoxias per aërem non temerè moveri. Sed tota cœli ſtructura omnibus partibus ſibi conſentiens, & conſtans, Dei poteſtatem omnia conſervantis clamat. 3 Non ſermone qui ſono exiguo ad paucorum aures attingere poſſit. 4 Nulla enim natio inculta extremas terræ partes habitat, limitibus multùm à nobis diſtantibus, quæ certam cœli conſtantiam ordine ſtabili ſe circumvolventis, ignoret; quis nocte innubila ſtellas lumine puro perpetuò lucentes non mirari debeat? 5 Aut cùm diei initio Solem cernit curru lucido veluti tentorio ſuo egredientem, ſive ille faciem honeſtam è mari orientali tollit, ſimilis marito in nuptijs ex ap-

paratus aureo ſplendoré fundenti, & caput ſpectabile gemmis ornatum habenti : ſeu cùm properans celerem diei lucem finire, veloci curru diem à nocte dividit, corpore, robore, & velocitate propera ſimilis hominibus magnitudinis ac fortitudinis monſtroſæ.

Auro refulgens, gemmeaq́
Tempora conſpicuus corona:
Seu quum fugacem præcipitans diem
Curru citato tempora dividit,
Artúſque viréſque impetúmque
Centimano ſimilis giganti.
6 *Abuſq́ eoo cardine ad ultimam*
Metam occidentis ſidera permeans
Obliqua, vitali calore
Cuncta creátque fovétque alítque.
7 *Sed ordo rerum & conſpicuus decor*
Non ſic tuentûm lumina detinent,
Divina ut arcanis habenis
Lex animos ad honeſta flectit.
Promiſſa fraudis neſcia lubricæ
Splendore veri pectora roborant.
8 *Hac plectitur culpa æquitate, ut*
Pœna juvet recreetq́ dammum.
Puro recludunt lumine lumina
9 *Præcepta : puro religio nitet*
Verenda cultu, quam nec annis
Cuncta domans minuit vetuſtas.
10 *Decreta fas & conſcia veritas*

6 A plaga cœli orientali ad extremũ partis illius finé in qua occidit per ſigna cœleſtia in zodiaco circulo obliquo poſita trãſiens, res oẽs calore vitã continente, gignit, ſervat, & auget. 7 Sed perpetua conſtantia motus & viciſſitudinis rerũ omniũ, mundiq́; pulchritudo admiratione digna, non ita oculos inſpectantiũ demoratur, ut lex à Deo tradita, animiſq́; indita, vi quadam occulta mentes humanas ad honeſta movet; pollicitationes divinæ, puræ ab inõſtantia doloſa, & ad lapſum prona, ſpecie & imagine honeſti objecta, animos confirmant. 8 Peccatũ non jure ſummo, ſed ea juris moderatione punitur, ut ſuppliciũ delectet & reficiat damnũ eis, quibus culpa damnũ dedit mãdata Dei cognitione certa oculos aperiunt. 9 Cultus Dei venerabilis ceremonijs ab omni labe alienis ſplendet, quem ne longinquitas quidé téporis cuncta tandé corrũpens, ſpatio deteriorem facit. 10 Ius & veritas teſtis præſens, quæ decreta tua novit, in tabulis

Aſtans

Astans tabellis servat ahenis,
Iucundiora melle, & auro
Et nitidis potiora gemmis.
11 Signata claustris pectoris intimi
Servus tuetur jugiter haec tuus:
Non inscius custodientem
Quàm maneat numerosa merces.
12 Errata mentis quis meminit vaga?
Quae deprehendet vis sapientia?
Ergo repurga quas refudit
Clàm maculas sinuosus error.
13 Fac regna cordis ne sibi vendicet
Vis impotentis dira superbiae.
Sic me malorum è maximorum
Compedibus facilè explicabis.
14 Qua lingua fundit verba, quod in sinu
Secum volutat mens tacito, accipe
Placatus, ô nostrae salutis
Arx, Dominus, Deus & Redemptor.

æreis conservat judicia illa tua melle & auro suaviora, splendidisque lapillis meliora.

11 Famulus tuus haec decreta in animo veluti insculpta assiduè videt, non ignarus quanta remuneratio futura sit ei, qui ea asservet.

12 Quis mentis inconstantis delicta memoria tenet? quod acumen virorum sapientium ea capere poterit? ablue igitur saepenumero sordes eas, quas error obliquus, & facilè se in animos insinuans, nobis incogitantibus saepius asperserit. 13 Fac ne execrabilis superbiae infrænis potestas imperium in animis nostris occipiat, sic me è vinculis summorum delictorum facilè liberabis. 14 Tu nostrae incolumitatis praesidium, in cujus etiam potestate vita nostra posita est, author & creator noster, & ab hoste liberator admitte propitius in animum tuum orationem ex ore meo exeuntem, quodque mens sine arbitris intra se cogitat, libenter amplectere.

PSAL. XX.

Ecclesia Dauidi contra Ammonitas proficiscenti, bene precatur suo & regis sui nomine, fiduciam suam in Deum praedicat, faustoque eventu praenunciato, res suas Christo Deo commendat.

CUncta licet ferro latè populetur & igni
Insana gentis barbarae crudelitas,

TAmetsi immensa populi feri trucu-

lentia armis & urendo omnia vastet, tu ne permittas te adversa fortuna vinci, sed majore animo ei obviam ito: Deus mundi gubernator orationē tuam propitius accipiet; & sicuti Israelem orātem manusque ad cœlū tollentem, in rebus adversis audivit:

2 Ille tibi quoq; precanti assentietur, teq; incolumem ab inimico immēsa vi nominis sui verendi conservabit: è sanctuario cœlesti

Tu nè cede malis, sed contrà audentior ito.
Moderator orbis audiet preces tuas:
Vtq; bonus dubiis Iacobum ad sidera rebus
Cum voce palmas proferentem exaudiit:
2 *Annuet oranti, & te majestate verendi*
Nominis ab hoste sospitem tuebitur.
Ex adyto sacro arcanis tibi viribus artus
Firmabit: animum de Sione fulciet:
4 *Vota secundabit, memori tua munera mente*
Servabit: omnis perlitabit victima:
Protinus in cineres depasta holocausta resolvet
In astra volvens flamma lucem splendidam.
4 *Ille aderit cœptis, casusq; in prospera vertet*
Eventa finget omnia ex sententia.
5 *Iam tibi plaudemus reduci, auctorēq; salutis*
Patrium canemus patrio ritu Deum.
Cuncta Deo grates, fora, compita, tēpla sonabūt
Nomenq; sanctum prosequentur laudibus.
Annuet ille pio quacunque rogabitur ore,
Latumq; precibus exitum justis dabit.
6 *Quin (scio, nec fallax animum mihi decipit)*
Regē reducet Dominus sospitē suum. (omen)

membra tua robore occulto fulciet, teque de templo in Sione sito, sede ejus aspectabili in ecclesia confirmabit. 3 Petitiones tuas fortunabit, dona tua memoriâ tenebit, omneque sacrificiū tuū Deū placabit: Ignis lucē clarā in cœlū circumflectens, victimasq; totas flamma consumptas comburens in cinerē vertet. 4 Ille consilia tua juvabit, ipsusq; fortuitos in melius convertet, rerumque exitus ex voluntate tua formabit. 5 Iam tibi reverso lætitiæ signa dabimus, & ex majorum consuetudine, Deum parentum, qui nos conservavit, canemus: omnia rerum venalium loca, omnes viarum concursus, loca omnia divino cultui sacra, Deo gratias agent, nomenque ejus augustum laudabunt: omnibus piorum petitionibus facilè assentietur, finemque jucundum orationi æqua & justa roganti dabit. 6 Imò certum habeo, regem à se unctum civibus suis Dominus incolumē reddet (nec augurium fallax mihi imponit) auxi-

Mittet

Mittet opem, sancti reserans sacraria cœli,
Et præpotenti proteget te dextera.
7 Gloria sit Syriæ turmas numerare curules,
Axesq; cur vis asperare falcibus:
Fidat equis latéq; vagis discurset habenis
Sonante Perses arva findens ungula:
Hi currus & equos jactent: nos rebus in arctis
Dei potentis nomen invocabimus.
8 Illis nec currus, nec vis præstabit equorum
Ne scindat uncis vultur artus unguibus.
Nos humiles favor ethereus penitúsq; jacentes
Tollet, suoq; sustinebit numine.
9 Tu Servator opem fer: tu si respicis, arma
Nec socia cupimus, nec timemus hostica.
Respiciet, populíq; sui Rex optimus omni
Vocatus hora facilis audiet preces.

lium regi suo ferret, templum cœli augusti Dei ipsius palatium aperiens, teq; manu valde potenti defendet. 7 Glorientur Syri se magno numero equitũ è curru bellũ gerentiũ ordines habere, lignaque inter rotas trajecta ferro instar falcis incurvo terribilia efficere; populus Persicus spem in equis ponat, rumpensque terræ solum equorum ungulis sonum edentibus, & nunc huc, nunc illuc flectens habenas, campos spatiosos vagis discursibus impleat: hi currus bellicos, equósq; suos magni faciant; 8 Persis Syriisq; nec equorũ, nec curruum robur hoc dabit, ne aves voraces unguibus curvis eorum membra discerpant: At nos indulgentia Dei tenues & afflictos levabit, suaque potentiâ divinâ confirmabit. 9 Tu noster custos, nos adjuva: si tu nobis faveas, arma socialia nec requirimus, nec hostilia formidamus. Deus Rex clementissimus nobis favebit, & invocatus populi sui petitioni semper propitius annuet.

PSAL. XXI.

Populus gratias agit Deo, enarrans victoriam de hostibus Davidi datam, quæq; ipse acceperit ad vitam, salutem, gloriam præsentem, & sempiternam pertinentia; hostium exitium prædicat, Deumq; orat ut procuret porro gloriam suam.

QVòd hoste victo Rex triumphat gaudio,
Curis solutus anxiis,

QVòd hoste superato, rex liber curis, homines anxios reddentibus, admodum lætetur, ob id se tibi, Deus, An-

Tibi

gelorum beatorum præses, præ se fert obnoxiũ esse, tu ei robur præbuisti ad pericula perferenda, eíq; dedisti è pugna gravi & aspera incolumem reverti.

2 Nulla ei ad hunc usq; diem negata est petitio, cùm te oratione humili invocaret, nihil in arcanis animi penetralibus vana expectatione voluit.

3 Hunc omnibus bonis ad vitam hanc tuendam facientibus, beatum fecisti, & ultra petitionẽ & antequam peteret; dedisti etiã ejus capiti sacro oleo

Tibi id fatetur Rex beate cœlitum
Debere: tu laboribus
Vires ferendis, tu dedisti è prælio
Redire duro sospitem.
2 *Nullam repulsam, voce quum te supplice*
Rogaret, unquam adhuc tulit.
Nil in latebris pectoris reconditis
Spe concupivit irrita.
3 *Et vota supra & ante vota hunc omnibus*
Vitæ beasti commodis.
Gemmis coronam ferre & auro splendidam
Sacro dedisti vertici.
4 *Vitam popposcit: mortis illi est addita*
Immunis immortalitas.
5 *Tu claritatis auctor illi es, inclyta*
Per te refulget gloria.
6 *Felicitatis ei favor dedit tuus*
Exemplar ut sit posteris:
Mensura voti ut matribus sit, quum bene
Blandis precantur liberis.
7 *Tu nempe spes & anchora es fiducia,*
Tu portus in rebus malis.
Te fretus uno firmus omnem perferet
Sortis procellam turbidæ.

consecrato, coronã ferendã auro coruscantem, & lapillis pretiosis splendentem. 4 Petivit abs te ut vivus & incolumis ex bello evaderet, vitaq; mortis expers data est petenti. 5 Tu in lucẽ hominũ illũ protulisti, te authore fama singulari celebratur. 6 Tua indulgentia concessit ei, ut forma & idea sit vitæ beatæ eis, qui dehinc nascentur; ut matribus etiam modus sit, & exemplar petitionis, cùm natis dulcibus prospera omnia optantes orant. 7 Tu certè is es, à quo omnia expectat. Tu illi stabilimen es, ut tibi fidat, & in rebus adversis perfugium: tuo unius auxilio confisus, omnem violentiam rerum turbulentarum constanter tolerabit.

Tu perduelles comprehendes, tu manu
Pœnas reposces vindice.
Ceu flamma clausis æstuans fornacibus
Antiqua silva brachia
Torat, furoris sic tui nefarios
Afflatus hostes hauriet.
A stirpe totam demetes propaginem,
Semenq́; gentis impiæ.
Te namq́; contra molientur abditam
Fraudem scelúsq; perfidi:
Et mente prava vota versant irrita,
Et spes inanes concoquunt.
Te persequente, paliidi in fugam ruent,
Inhonesta tergo vulnera
Ferent: in ora, fata dum vitant fuga,
Rursus sagittas dirriges.
O qui potenti frena rerum dextera
Versas perennis arbiter,
Exurge, vires fac tuas ut hostium
Agnoscat insolentia:
Tum te piorum turba festis cantibus
Orbis parentem concinet,
Votis tuorum supplicum placabilem,
Malisq; formidabilem.

8 Tu in hostes ejus manum injicies, dextraque ultrici pœnas ab eis repetes.

9 Ceu flamma in caminis arctis velut æstus evolvens, magnos arborum ramos cõsumit: sic iræ tuæ vapor impios vorabit.

10 Omnem hostium posteritatem, omnemque propagationis sceleratorum spẽ radicitus exscindes.

11 Homines enim nulla fide adversum te dolos occultos, & nefaria comminiscuntur, animoq; maligno desideria cogitant exitum felicem nunquam habitura, vanasque expectationes volvunt. 12 Tu cùm eos urgebis, sese in fugam meticuloſi præcipitabunt, plagasque turpes retro accipient: Tu tela in faciem eorum rectà conjicies, dum fugiendo, mortem declinant. 13 Expergiscere, judex æterne, qui manu forti gubernacula mundi moderaris, efficeque ut hostium superbia robur tuum recognoscat; cum Dei timentes te mundi authorem die festo cantionibus prædicabunt, canent, inquam, te mitem & misericordem precibus tibi supplicantûm, & malis metuendum.

PSAL.

PSAL. XXII

Psaltes primùm angustias & perpessiones infinitas Chri sti explicat: in quibus Patrem invocans, ex fide e auditus est: deindè Prophetiam, Sacerdotium e Regnum illius sempiternum atque universale, ad E clesiam totam perventurum docet.

CVr me, Iehova deseris? cur à me, mi Deus recedis?

2 Heu verba non proficientia edo; sive lux lumine suo terras ostendit, lux me videt frustra te invocantem; sive nox obscuritate sua rebus omnibus silentiũ imponente terrã abscondit, nox omnis me te inclamantem sentit, nox omnis meis querelis resonat.

3 Tu ille es augustus habitator Hierosolymæ tibi dicatæ.

CUr me relinquis ô Deus, Deus meus
Cur me relinquis? irrita
2 *Heu verba fundo. luce cum terras dies*
Retegit, vocantem me dies
Frustra intuetur: sive nox silentibus
Terram tenebris obruit,
Nox me vocantem nulla non audit, meo
Nox nulla questu non sonat.
3 *Tu sanctus ille civitatis incola es*
Sanctæ, Isaci nepotibus
4 *Tu carmen es: tu fida spes majoribus*
Nostris, salutem qui suam
Tibi credidêre, à te salutis compotes
5 *Abiêre. salvi gratias*
Egêre, duris qui tuam in malis opem
Petiêre: qui tuam in fidem
Se dedidêre, non tulêre dedecus,
Non hostium ludibria.
6 *At vermis ego sum, non homo: sum fabul*
Vulgi, infimorum opprobrium.

4 Posteris Isaci tu materia es & argumentum c niendi. Tu genti Iudæorum certa expectatio fuisti; qui vitam & inco lumitatem tibi commisêre, accepta à te salute incolumes rediêr 5 Incolumitate accepta, tibi salutem se debere agnoverunt, qui in reb asperis auxilium tuum postularunt, qui sese penitus tutelæ tuæ co mendarunt, nec infamiam, nec inimicorum sublannationes retulerun 6 At ego miser insectum sum abjectum, non animal Deo proximu sum infimæ plebis ludibrium, & hominum tenuissimorum irrisio.

7 Na

7 *Nam turba nostris obvia illudit malis:*
Nutatq́, nictátq́, & caput
Motat, labella exporrigit, ludibria
Verbis acerbat asperis,
8 *En ille Domino carus, en fiduciâ*
Securus ille numinis:
Nunc servet illum, nunc periclis eruat,
Quem tanto amore amplectitur.
9 *O Domine, tu me protinus susceperas*
Alvo parentis editum:
De te pependi spe, parentis pendulus
Infans adhuc ad ubera.
10 *Abusq́, partu tu Deus meus: tum*
Ex matris alvo me favor
11 *Est prosequutus: ultimo in discrimine*
Iam ne recede longiùs.
Discrimen instat ultimum: mortis metu
Cessêre amici territi.
12 *Tauri efferati, tauri obesi me undiq́,*
13 *Circumdedêre: faucibus*
Hiant, leonum more rugientium,
Quos incitat spes & fames.
14 *Rivi cruoris corpus omne perluunt*
Exangue: laxat artuum

7 Nam vulgus hominũ in vijs occurrens, mala mea ludificatur, annuitq́ue mihi, motuq́ue oculorũ lætitiam ostendit, caput agitat, labra, ut ei deridiculo sim, extendit, irrisionemq́ue oratione virulenta acerbiorem facit.

8 Ecce, inquiens, amicus Deo suo gratus, ecce ille spe opis divinæ intrepidus, nunc illum Deus custodiat, nunc imminente malo eum eximat, quem tam charum habet.

9 Tu verò me (Iehova) statim è ventre matris in lucem editum, in fidem & tutelam tuam acceperas; te unum intuens, opem tuã speravi puer adhuc infirmus è mammis matris meæ pendens. 10 Tu Deus is es, in quo à nativitate unicè spé pono, tua indulgentia à partu meo, & incunabulis me comitata est. 11 Ne desere me jam in summo periculo versantem: gravissimum enim periculum jam adest: necessarij mei vitæ suæ timentes, trepidi à me discessere. 12 Homines instar taurorum feri & potentes me ab omni parte circumsederunt. 13 Meq́ue invadentes rictus distendunt, instar leonũ terribilé vocé edentiũ, quos præ dę expectatio & inedia provocat. 14 Sanguis abundè fluens, totumq́; corpus imbuens percurrit, sanguinis

tandem inane: Iunctura solvit ligamenta mébrorum: cor præ timore in pectore tabescit, ut cera æstu & calore Solis diffunditur.

15 Membra infirma desiccata sunt, tanquam figmentum vasis lutei ignibus à figulo excoctum & induratum: lingua rigida ad aridum gutturis aditum affixa est. Iam sto ad monumentum meum, humatorem opperiens.

16 Homines instar canũ rabiosi oratione aspera undique me premunt, &

Compago nexus: pectus intrà liquitur,
Vt sole cera, cor metu.
15 *Exaruêre testæ adinstar coctilis*
Defecta membra viribus:
Rigens adhæsit lingua siccis faucibus:
Iam sto sepulchri ad aggerem:
16 *Me rabidi ab omni parte latratu canes*
Vrgent, petuntq́, dentibus.
Mihi pessimorum sæva conspiratio
Manusq́, fodit & pedes:
17 *Et ossa numerant, ossa trâlucentia*
Per corporis tensi cutem.
Tormenta postquam cuncta consumpsit furor
Animus adhuc ira tumens
Se pascit: oculos satiat, & fruitur meis
Læto in malis spectaculo.
18 *Partiti amictus sunt meos, tunica meæ*
Fecêre sortes arbitras.
19 *Tu Domine saltem ne recede, ne malis*
in ultimis me desere.
Tu robur unus, tu mea es potentia.
Accurre, festinus mea
Succurre vitæ: destitutum ab omnibus
20 *Defende: savorum hostium*

dentibus invadere conantur, crudelis nequissimorum conjuratio palmas & plantas meas perforavit. 17 Ossaque computant, quæ per pellem corporis in cruce extenti apparent: postquam rabies hominum pœnis omnibus ad satietatem usque usa est, cor eorum adhuc iracundia inflatum sese oblectat, oculos voluptate perfundit, inque meis pœnis aspectu jucundo ad oblectationem utitur. 18 Vestimenta mea diviserunt, vestem meam interiorem sortis judicio permiserunt. 19 Tandem (Domine) ne me destitue, néve in maximis periculis versantem relinque. Tu solus es meæ vires, meæque opes, ades, & properè fer opem saluti meæ, meq́; ab omnibus relictum tuere. 20 Inimicorũ crudelium

Ferrum

Ferrum cruentum pelle: vim rabidam canum
21 Inhibe: leonum spumeos
Compesce rictus: cornua unicornium
Confringe: serva supplicem.
22 Tum morte victa sospes auxilio tuo,
Narrabo fratribus tuum
Nomen, piorum prædicabo cœtibus
Robur, fidem, constantiam.
23 O mente pura qui Deum colitis, Deum
Laudate puris cantibus.
Semen Iacobi, magnitudinem Dei
Celebrate festis laudibus:
Erga fideles numinis clementiam
Agnosce proles Isaci.
24 Non sprevit inopis ille solitudinem,
Non pauperum fastidio
Avertit ora. Me vocantem exaudiit;
Vitaq; dulci reddidit.
25 Ergo per oras ultimas mundi, tuas
Sonabo laudes: gentibus
Te prædicabo, vota te timentium
Præsente solvam Ecclesia.
26 Edet modesta turba fraudis nescia
Vocata sacras ad dapes:

arma crudelia prohibe.

21 Violentiam hominum rabiosorum coerce, ora leonū iratorum cohibe, armaque hominum ferorum comminue, meque opem tuam supplicitér petentē defende.

22 Tum morte superata, ope tua incolumis, amicis & propinquis magnificentiam tuam indicabo, plerumque conventibus, vires, veritatem, & perpetuum bonitatis tuæ tenorem annunciabo.

23 Quicunque Deum cultu & honore dignamini animo sceleris experte, cantionibus pijs hominem Deo tribuite: posteri Iacobi amplitudinem Dei laudibus, quales diebus festis ei canuntur, notam facite: posteri Isaci misericordiam Dei erga vera fide præditos confitemini. 24 Deus enim inopem ab omnibus derelictum nec aspernatus est, nec rejecit: tædio tenuium auxilio carentium faciem suam ab eis aversam non retorsit: mihi propitius fuit cum invocanti, vitæque jucundæ me restituit. 25 Propterea te, mi Deus, per extremos terrarum fines celebrabo, & nationibus exteris annunciabo, coramq; cœtu te colentiū promissa tibi reddam. 26 Homines animo neutiquā elato & simplices comedent ad epulū sacrū invitati,

cœnatique & divina porione satiati, Deum epulas eas exhibentem prædicabunt, Deũ carmine celebrabunt, qui tanta vi se insinuat in animũ vi ingenti se scrutantium, ut perpetuùm viventes securi lætentur.

27 Homines igitur tam insolito visu concitati ab extremis terræ finibus, ubicumque habitant, Domino parebunt, omnesque nationum exterarum cognationes ultrò in ejus potestatẽ pervenient, Dominũq; supplices precabuntur.

Epulisq; functa, ac satura dulci nectare,
Laudabit auctorem Deum:
Deum sonabit, qui vigore flammeo
In corda se quærentium
Se tantus infert, mortis ut procul metu
Perennè viva gaudeant.
27 *Ergo excitata tam novò spectaculo*
Tellus ab oris ultimis,
Quacunq; colitur, colla sub Domini jugum
Submittet, illi servient,
Pronæq; Domino supplicabunt omnium
Omnes familiæ gentium.
28 *Nam sempiterno jure Domino competit*
Regnum triformis machinæ.
Ille universis imperabit gentibus.
29 *Rerum potentes illius*
Mensæ accubabunt, & sacri convivij
Dapibus referti sub iugum
Cedent volentes. flectet illi poplitem
Pauper sepulchri in limine,
Qui membra fessis artubus languentia
Fugiente vita vix trahit:
30 *Illúmque longa posteri propagine*
Colent, suísque posteris

28 Nam imperium mundani opificij, quod cœlum, ram, & mare continet, lege perpetua Domino convenit; Dom cunctis nationibus jus dicet. 29 Reges & Principes cum illo nabunt, cœnæque sanctæ epulis satiati, libenter ejus jugum pient: pauper prope sepulchrum suum, qui membra torpenti grè movet, lasso & debili membrorum nexu, vita jam abeunt lum venerabitur. 30 Deum etiam adorabunt homines per m generationes venturi, ejusque erga me indulgentiam multis p rorum ætatibus declarabunt, qui longo ordine post nascentur.

r longa deinceps nuntiabunt secula
In me favorem numinis.
ec semen illi serviet, gens illius
In posterum hæc censebitur.

generatio illi serviet, ejusque populus peculiaris in posterum habebitur.

PSAL. XXIII.

Prophetа, Deum pastorem suum agnoscens, & se vicissim illius ovem; docet quàm magna & certa sit Dei providentia erga suos, & de futuro animum suum confirmat.

Vid frustra rabidi me petitis canes?
Livor propositum cur premis improbũ?
ut pastor ovem, me Dominus regit:
Nil deerit penitus mihi.
Per campi viridis mitia pabula,
Quæ Veris teneri pingit amœnitas
Nunc pascor placidè, nunc saturum latus
Fessus molliter explico.
Pura rivus aquæ leniter astrepens
Membris restituit robora languidis,
Et blando recreat fomite spiritus
Solis sub face torrida.
Saltus quum peteret mens vaga devios,
Errorum teneras illecebras sequens,
Retraxit miserans denuò me bonus
Pastor justitiæ in viam.

CVr instat canũ, hostes rabiosi, in me impetũ inanem facitis? cur in me invidia inflãmati in cõsilio malo perseveratis? Deus me pascit, tuetur, & gubernat, sicut custos gregis ovem regit & custodit, nulla omninò re egebo.

2 Interdum vitam jucundè transigo inter dulcia vitæ de-

dæ necessaria, in loco fertili, omniq́ue copia abundanti, quæ ver tenum, quo omnia tenera sunt, multiplici varietate distinguit: interm verò laboribus delassatus, corpus rebus illis necessarijs satiatũ sine estia extendo. 3 Fluviolus aquæ nitidæ prope me modicè sonans, s corpori labore fesso recreat, vitalemq́; respirationẽ aëre ceu fotu ndo sub vehementi Solis calore reficit. Cùm animus incertus & inilis inter cogitationes dubias ad vias obliquas & vitæ anfractus laetur, jucundas falsarum sententiarum oblectationes sequuta, Deus miseratus rursum in iter rectum reduxit.

4 Non dubitarem tuo ductu per vias umbrosas timorem incutientes, à morte ipsa obsessas proficisci, etsi per eas mors ferali manu plagas mihi minaretur: baculo enim tuo pastorali animũ meum à solititudine & metu abduces. 5 Tu mensas meas cibarijs oneras, tu vinum copiosè supp ditas, tu caput suavi odore hilarem me reddente perfundis: dum inv hæc cernunt, meque Deo tantæ curæ esse vident, tristitia curaũ ple vehementer eos afficit. 6 Davidem clementia tua nunquam rel quet, vehemẽnsque tua erga bonos benevolentia nunquam eos dese vitámq; longã & à curis semotã in templo & sacrario tuo traducam.

4 *Nec si per trepidas luctifica manu*
Intentet tenebras mors mihi vulnera,
Formidem duce te pergere: me pedo
Securum facies tuo.
5 *Tu mensas epulis accumulas, merum*
Tu plenis pateris sufficis: & caput
Vnguento exhilaras, Conficit æmulos,
Dum spectant, dolor anxius.
6 *Me nunquam bonitas destituet tua,*
Profusúsque bonis perpetuò favor:
Et non sollicitæ longa domi tuæ
Vitæ tempora transigam.

PSAL. XXIIII.

Propheta regno Dei universali in res creatas expo singulare regnum in ecclesia (cuius notas appo explicat, & eam ad honorificè convenienterq; e piendum regem Christum adhortatur.

VNiversus terrę orbis ad Dominũ spectat, & quascunque res tellus vel avara quovis loco abscondit, vel liberalis hominibus suppeditat, Dominíque sunt ij omnes, qui montes culcos, qui fœcundam agrorum campestrium planitiem, urbésque h tant, legibus inviolabilibus ad moderationem adductas. 2 Deus mum terræ globum firmè vinxit pontum ipsum supereminentem, ut ter aquas mobiles immotus esset, undísque marinis omnia secum r

TOta quidẽ Domini terra est, & quicq
Vel parca celat, vel benigna sufficit: (ub
Quique colũt montésq; feros, camposq; fera
Vrbésque sanctis temperatas legibus.
2 *Ille super pelagus solidum connexuit orbe*
Stabilis ut undas inter instabiles foret,

Et toties rapidis pulsatus fluctibus, omnes
Compage firma sustineret impetus.
3 *Cuncta igitur domini meritò sunt: sed tamen*
Sedem sibi ille dedicavit propriam. (unam
Ecquis eò scandet? cuive hæc permissa potestas,
Loco ut beatum sistat in sancto gradum?
4 *Cui manus & mēs est insons, nec vana volutat*
Animo, nec ulli damna periurus dedit.
5 *Huic Dominus donabit opes: hunc numine*
A vi procacíque eruet calumnia. (dextro
6 *Hæc vera est pietas, hæc itur ad æthera, veri*
Sic intueri numinis vultum licet.
7 *Eia aditus reserate, fores agè pandite portæ,*
Portæ perennes sempiternæ regiæ:
Claustra revellite, limina pandite, magnus ut
Rex ille, multa clarus ille gloria. (intret
8 *Quis novus hic sanctis succedit sedib⁹ hospes?*
Quis iste multa est inclytus Rex gloria?
Ille potens latè Dominus dextraq́, opibusq́,
Belloq́, multa nobilis victoria.
9 *Eia aditus reserate, fores agè pandite portæ,*

entibus crebrò verberatus, omnes aquæ assultus partibus cōpactis & firmiter connexis, toleraret.

3 Propterea omnia jure optimo ad Deum spectant, sed tamen locum unū ceu domum sibi peculiarem cōsecravit. Quisnam ad ædem Domini ascendet? aut cui id concessum est, ut pedem felicé in illo venerabili loco figat?

4 Cui manus est innoeés, cui mens est sceleris pura, nec animo stulta aut mendacia cogitat, nec fide violata cuiquam detrimentum fecit. 5 Huic homini Deus potentiam, vires & divitias dabit: hunc favente sua divinitate à violentia & falsis hominum petulantium criminationibus liberabit. 6 Hæc sincera est religio, hac ratione homines ad cœlum eunt, hoc vivendi genere Dei faciem cernere à Deo permissum est. 7 Agitè dum ô portæ, vestibulum vestrum aperite; portæ, inquam, æternæ regiæ domus perpetuæ valvas vestras explicate, repagula vestra januam claudentia amovete, januas aperite, ut Rex ille magnificus celebri splendore & fama insignis ingrediatur. 8 Quisnam hic advena ignotus locum hunc augustum intrat? quisnam iste est Rex celebri splendore & fama nobilis? Is est ille Deus per universa mundi spatia bello, potentia, divitijs viribusque pollens, illeque Rex multis in bello successibus clarus. 9 Agitè dum ô portæ, vestibulum vestrum aperite, valvas vestras explicate, portæ, inquam æternæ

regiæ domus perpetuæ, repargula januam claudentia amovete, januas aperite, ut Rex ille magnificus celebri splendore & fama insignis ingrediatur.

Porta perennes sempiternæ regiæ:
Claustra revellite, limina pandite, magnus ut
Rex ille, multa clarus ille gloria. (intra
10 *Quis novus hic sanctis succedit sedibus hospes?*
Quis iste multa est inclytus Rex gloria?
Ille potens armis numerosóq; agmine ductor,
Hic ille multa est inclytus Rex gloria.

10 Quisnam hic advena ignotus locum hunc augustum intrat? quisnam iste est Rex celebri splendore & fama nobilis? Is est ille imperator bellipotens Dux & Rex exercituum. Rex & Dux ille est multa fama & celebri splendore insignis.

PSAL. XXV.

David ab adversariis oppressus, petit à Deo doceri; peccata sua condonari: in eorum expectatione se confirmat, fretus Dei bonitate & testimonio fidei suæ: postremò, sibi totiq; Ecclesiæ postulat liberationẽ à malo.

Alius apparatu bellico confidat, alius multitudine hominum se colentium & exercitu sese tueatur: expectatio mea, mundi opifex, in tua unius potestate sita est, teque in rebus adversis solum intuetur.

Hic fidat armis, plebe se clientium
Defendat alter, militumq; copiis:
A te creator orbis uno spes mea
Pendet, maliq; in rebus unum respicit.
2 *Tu sancte Genitor efficeinsolentibus*
Ne spes inanes risui sint hostibus.
3 *Sic me pudore liberabis: nec rubor*
Confundet ora cæteris, in te suæ
Qui collocarûnt anchoram fiducia.
Frustretur illos spes, & irrita spei
Pudor dolorq; torqueat, qui sordium
Amore sese sordibus contaminant,
Bonóq; nulla provocati injuria

2 Fac pater cœlestis, ne spes mea vana inimicis superbis risus materiam præbeat. 3 Sic mihi cavebis ne turpiter me pudeat, nec color pudoris index cæteris vultum imbabit, qui in tuo unius auxilio spem firmam posuerunt; fallat illos fiducia sui, eosque ob spem vanam & falsam ignominia & tristitia conficiat, qui malefaciendi studio scelerum maculis sese conspurcant, nullaq; contumelia lacessiti homines innocentes molestijs afficere lætantur.

4 *Vexare*

Vexare gaudent. Mihi per anfractus vagos
Vitæ, salebras inter & tenebras, iter
Ostende rectum, & erutum sequacibus
Erroris undis, prævio lucis tuæ
Splendore deduc veritatis in viam.
Te nempe ab uno pendeo spe, te Deum
Bonum & salutis columen agnosco meæ.
6, 7 Si torta vitiis fortè morum regula
Deflexit, error si fefellit lubricus,
Tracta illecebris si voluptatis malis
Incauta vitiis se juventa polluit:
Benignitatis tu tuæ memor tamen
Et lenitatis, (qui parentes mollibus
Frenans habenis, usq; ab incunabulis
Orbis paterna es usus indulgentia)
Miserere, nostris quod negares moribus,
Quæ negare non potes clementiæ.
Nec denegabis, nec precantes bona bonus
Vacuos repelles: nec viam poscentibus
Rectam aberis unquam recti & æqui regula.
Tu mitis animi amplecteris modestiam,
Docésque recti & improbi discrimina.
Tu dux comésque tuta per compendia

4 Tu mihi per curvas ambages in vita humana huc illuc ferentes, interque impedimenta, & ignorantiæ errores, veram ad virtutem viam demonstra, meq; periculis liberatum,

5 Quæ velut fluctus erroris me sequuntur, ea per inscitiam ingressum, splendore veritatis mihi præeunte, in viam veritatis deducito. Omnia enim bona à te solo expecto, teque solum Deũ meum, unumque incolumi-

tis meæ firmamentum profiteor. 6, 7 Si lex vitæ rectrix casu aliquo urvata delictis, à recto aberravit: si lapsus per ignorantiam facilè incucens ad cadendum me deceperat, si stulta juventus à recto deflexa alis vitæ mollioris avocamentis sese peccatis contaminavit; tu tamen beralitatis & clementiæ tuæ memor, (qui majores nostros leniter & oderatè cohibens, à mundi creatione, eo erga illos, quo patres erga liberos favore usus es) tu, inquam, Iehova, parce nobis, quodq, nobis vitiosis non dares, non potes lenitati semper tibi assuetæ non concedere. Nec abnues, nec clemens eos, qui bona abs te petunt, nulla re impeata, rejicies; nec cùm sis justi & moderati mensura, rectã vivendi ratiorem orantes unquã destitues. 9 Tu animi lenis humilitatẽ charã has, eiq; differentiã boni maliq; monstras: Tu rector & socius itineris

Ducis

homines mansuetos & innocentes sine periculo per viam publica breviorem, deducis.

10 Errata nostra mitis, nullaque adhibita severitate, impunita permittens velut oblivione deles, quæque pollicitus es, manu munifica reddis: clemésq; lenitas pœnas justo minores exigit, sempérq; præsens est firma promissi certitudo erga eos omnes, qui conventa pacificationis tecũ initæ amant.

11 Vt posterorũ ætas clementiam istam intelligat, secũdaq́, nominis tui fama sese per omnes mundi partes dispergat, da veniam, pater lenis, peccatis, quæ multa animi anxietas, amor irænis, indignatio rectu difficilis, mœstitia, lapsúsq; ex ignorantia, malveritatis judex, in animis nostris impressit. 12 O multùm felicem villũ, qui Deum mente non simulata colit, quodcunque vivendi genis ingreditur, Deus ei semper præsens, actionum ejus moderator ac gubernator, prospera reddit omnia, quæ facit. 13 Animus ejus minimè lrcitus, vacuusq́; timore cor angente, ex rebus omnibus fructũ & voluptaté percipiet, longúsq; posterorũ ordo familiam stabiliet, ejúsq; posteritas natorũ ex se multitudine efflorescens, patrũ divitias ad successores suos mittet. 14 Insuper etiam Deus vi sua arcana eis tenebris erec-

Ducis errantem fraude mansuetudinem:
10 Peccata bonus & facilis oblivisceris:
Promissa solvis liberali dextera,
Minuítque pœnas mitis indulgentia;
Fidéque dictis stabilis erga omnes adest
Qui pacta sacri fœderis non negligunt.
11 Hanc ut nepotum sæcla mansuetudinem
Noscant, tuíque nominis se gloria
Latè per omnes fundat orbis angulos,
Ignosce nostris mitis erratis parens.
Quæ multa inussit ægritudo, & impotens
Amor, regíque contumax ira & dolor,
Errórque veri non acutus arbiter.
12 O ter beatum, mente qui pura Deum
Veneratur: illi, qualecunque amplectitur
Vitæ institutum, dux adest semper Deus,
Rectórque, & omnes actiones prosperat.
13 Securus animus anxio procul metu
Cunctis fruetur affluenter copiis:
Stirpísque series longa firmabit domum,
Genúsque multa floridum propagine
Opes paternas ad nepotes transferet.
14 Quin & piorum mentibus mysteria
Contempta prævis, impiè sapientibus

Occulta, Dominus luce proferet sua,
Et sacrosancti fœderis scientiam
(Quæ sola vitæ dux beatæ & regula est)
15 *Docebit. Ergo rex beatæ cœlitum*
Te mente solum quæro, nusquam lumina
Abs te reflecto: tu pedes solas meos
Hostis dolosis erues è retibus.
16 *O sancte custos hominum, amico lumine*
In me intuere, & destitutum ab omnibus
Inopémque sancta me tuere dextera.
17 *Curísque, mentem quæ perurunt plurimæ,*
Novisque semper differunt doloribus,
18 *Exolve: pœnis usque & usque immanibus*
Exercitato, & obruto laboribus
Ignosce: culpas mitis oblivíscere.
19 *Heu quanta vis me factionis impiæ*
Persequitur armis! quanta me crudelitas
Inexpiato quærit odio perdere?
20 *Tu me periclis libera: tu protege*
Ejus salutem ab hostium ludibrio,
Omnem salutis qui locavit spem suæ
21 *In te, nec aliis fidit opibus, quàm suæ*
Integritati, & tuæ clementiæ.

sententias occultas, ab hominibus nequã spretas, & philosophis ignotas, qui falsam sapientiæ imaginẽ gerũt, tradetq; piis cognitionẽ suæ cũ hominibus cõventionis inviolabilis, quę cognitio sola vitæ felicis monstratrix est, cáq; mẽsuta, ad quã vitam beatam metiamur.

15 Itaque te, Rex cœlestium, nulla te egens, unicum toto animo investigo, nullãq; in partem oculos abs te diverto. Tu me compeditũ è fraudibus & dolo hostis solus liberabis. 16 O venerande generis humani Servator, facilis & benignus me respice, méq, ab omnibus etiam amicis relictum, & sine ope cujusquam, augusta potentia tua defende. 17 Plurimisque anxietatibus me libera, quæ animum vexant, assidúeque nova indignatione in diversas partes distrahunt: 18 Da veniam suppliciis ingentibus excruciato, assiduéq; molestiis oppresso, meorúmq, delictorum memoriam facilis deponito. 19 Eheu quàm magna multitudo conspirationis pravæ bellico apparatu me petit! Quàm multi crudeles odio inexpiabili me de medio tollere cupiunt! 20 Tu me instantibus molestiis eripe, ejusque vitam ab inimicorum subsannatione defende, qui omnem incolumitatis suæ spem in te posuit: 21 Nullámq; alterius potentiæ spem habet, quàm suæ innocentiæ & benignitatis tuæ.

22 *Gens*

22 Cura ſervator, ut populus, qui leges tuas earumque mandata libenter accipit, te aſſertore, periculis omni parte exemptus ſit.

22 *Gens quæ tuarum juſſa legum amplectitur*
Fac undequaque tuta ſit te vindice.

PSAL. XXVI.

David ab hoſtibus preſſus ad Deum iudicem confugit, fidem ſuam & vitæ innocentiam probat, ideoq; & liberari ab anguſtiis, & gratiam conſequi expetit, ad glorificandum Deum.

REx impius me per vim ad exitium manifeſtè quæſiit, falſi criminatores inſidijs pravis me occultè perſequũtur; ad te interea, mundi opifex optime, qui occulta animi conſilia cernis, provoco. Animus ſimplex eſt, manuſque ſceleris immunis, incruenta, & turpium facinorũ expers: auxilij expectatio in Deo poſita eſt, qui fortunæ furentis impetu non permittet me obrui. 2 Tacitos affectus meos ignibus experire, inq; ſecretas cordis cogitationes, & occulta animi conſilia inquire, veluti peritus artifex aurum fornacibus liquatũ probat. 3 Aſpicies animũ munera liberalitatis tuæ ſemper cogitanté, rectumq; vitæ cu ſum ſanctè & ſimpliciter juxta præcepta tua peractæ. 4 Vani & mendaces longè à me abſint, nec me ſibi familiarem expectent, lon-

Me vi tyrannus perſequitur palàm,
Me clàm maligna fraude calumnia:
Te, qui latebras pectoris inſpicis,
Appello, rerum conditor optime.
Mens fraudis expers, & manus innocens,
A víque pura & flagitio: in Deo
Spes fixa, ſortis qui violentiæ
Me ſævientis non ſinet opprimi.
2 *Renéſque flammis & penetralia*
Scrutare cordis, cæcáque ſenſuum
Arcana, fuſum ceu calidis focis
Explorat aurum callidus artifex:
3 *Mentem videbis munificentiæ*
Quæ dona nunquam non meminit tuæ:
Actæque leges puriter ad tuas
Vitæ carentem flexibus orbitam.
4 *Procul faceſſat, nec ſocium ſibi*
Me vana ſperet lingua, procul domo

Noſtra

Nostra recedat qui didicit suos
Fucare sensus pectore subdolo.
5 *Odi scelestûm concilia, impios*
Cætus veneno pejus abominor:
Quorum resultant pectora gaudio
Quum perpetrarunt facta nefaria.
6 *Sed mente pravi non sibi conscia,*
Lotúsque puris fontibus, ad tuas
Aras adibo, lætus & offeram
Lata choreæ dux tibi victimas.
7 *Te nostra pangent tympana, te lyra,*
Te vox canoro consona tympano
Lyræque cœtuque in celebri tua
Miranda pandet facta nepotibus.
8 *Tectúmque, nomen quo canitur tuum,*
Ædémque, numen qua colitur tuum,
Mens ardet: absentem retrahunt tuæ
Quæ templa celant pignora gloriæ.
9 *Hæc ossa tellus ne sine ut obruat*
Inter cruentos barbara barbaros,
10 *Qui fraudulenta mente coquunt scelus,*
Captant avarâ munera dexterâ.
11 *Ego institutum carpere tramitem*
Pergam innocenter. tu propius meis

geque à família mea abeat, qui fraudulenta méte novit cogitationes suas falsis coloribus velare.

5 Sceleratorum cœtus apud me odio sunt, impiorum cóciliabula magis quàm toxicum detestor, quorũ cor præ lætitia palpitat, ubi facinora scelerata admiserunt.

6 Ast ego animo pravitatis immuni, aquaq; viva & limpida ablutus, ad altaria nomini tuo dicata accedã, ductorque cœtus gaudentiũ ipse gaudens, hostijs te munerabor. 7 Tympana nostra, cytharaque, & cantio cum tympano numeroso cytharaque congruens laudes tuas sonabunt, tuaque miracula posteris in conventu frequenti vox nostra exponet. 8 Animus ardenti amore prosequitur domum illam, in qua laus tua cantatur, templumque, in quo tua majestas divina colitur; sacrarium autem illud, quod majestatis tuæ monumentum continet, domum me revocat procul ab Hierosolyma degentem. 9 Ne permitte ut hæc regio malis institutis utens, me inter homines crudeles sepeliat. 10 Qui animo doloso nefas versant, avidaque dextra dona quærunt. 11 Ego autem perseverabo ire viam, quam sine noxa ingressus sum: Tu verò facilis

Aurem

querelis meis aurē confestim applica, meq; à discriminibus animum tristitia conficientibus vindica.

Aurem benignus quæstibus admove,
Ac me periclis tristibus asserе.

12 *Per plana firmo quòd gradior pede,*
Quòd recta sector, muneris est tui,
Ergo salutis te columen meæ
Cœtu in celebri laudibus efferam.

12 Quòd stabilis per loca non aspera incedo, quòd justa sequor, tibi id acceptum refero. Itaque te præsidium salutis meæ in frequenti conventu laudibus celebrabo.

PSAL. XXVII.

David ab ecclesia aspectabili exul, fiduciam in Deo adversus omnia pericula prædicat; se eadem spe consolatur, Dei gratiam, opem documenta, ductum & liberationem petit, sēq; & ecclesiam ad confirmandos in Deo animos hortatur.

QVum Deus in locis obscuris instar lucis luculentæ lucē mihi præferat, méq; tueatur, quæ violētia manifesta timorē mihi injiciat? quisve occultus dolus sit mihi formidabilis?

DEus in tenebris quum mihi præluceat,
Vitámque muniat meam,
Quæ vis aperta terreat me? quæ mihi
Fraus cæca sit formidini?
2 *Adversus unum quum scelesta factio*
Cunctas parasset copias,
Dolosa lethо quæ tetenderant meo,
Ipsi incidêre in retia.
3 *Si comminentur castra, si minacibus*
Infesta telis agmina,
Securus animi spectо castra, prælia
Timore liber intuor.
4 *Unum expetivi, & usq; & usq; id expetam*

2 Cùm sceleratorum conjuratio adversus me solū ab omnibus destitutū omnes opes suas ornasset, ipsi dolosi in casses fraudulentos mihi contrucidando positos cecidêre. 3 Si exercitus mihi perculū intenteq; si acies adversum me prodiens armis mortē mihi comminantibus minas intonet, exercitus absq; metu spectо, acies quoq; intrepidè video. 4 Hanc rē unā vehementer efflagitavi, assiduéq; hoc unū

Cur

Caris ut exemptus malis,
n ſacroſancta ſemper ædis incola:
Auguſta mirer atria,
cóq; laudes perſonem, artus dum regit
Vitalis auræ ſpiritus.
Tum me ſub umbra conditum tentorii
Celabit, & periculis
ocul remotum, rupis abruptæ velut
In arce poſitum, mumiet:
Ac ne relictum nunc quidem impia ſinet
Vi factionis opprimi.
ctorq; ſolvam vota, nec victoriæ
Autor mihi tacebere.
Audi invocantem ſupplicem, & fractũ malis
Bonus faveńſq; ſubleva.
Te mens anhelat, vultus ad vultum tũum
Intentus uſq; reſpicit:
Ne conde vultus lumen à me amabilis,
Neu me in tenebris deſere.
rvum per iram ne ſine opprimi tuum:
Vitamq; quam debet tibi,
ere ab hoſte, & è periculis eripe,
O ſpes ſalutis unica.

Iehova efflagitabo, ut ſolicitudinibus pravis liberatus, in templo ipſius inviolabili tota vita inhabitem, exteriorĕq; partem ejus venerandã cum admiratione cernam, Deúmque canam, dum reſpiratio, quæ auræ adinſtar eſt, corpus hoc animans gubernat.

5 Tum me, Iehova intra umbraculũ papilionis ſui abſconditum occultabit, méque à malis inſtantibus longè ſepoſitum mœnibus circundabit, quaſi in mu-

ento rupis præcipitis ſim collocatus. 6 Nec in præſentia ſinet me ilio deſtitutum ſceleratæ conjurationis violentia confici; compóſq; i & ſalutis, promiſſa tibi ſacrificia reddam, cúmq; te auctore & adjue hoſtes ſuperaverim, hujus beneficij laudem ſilentio non tranſibo. ixaudi me humi proſtratum orantem te, clemẽnſque & facilis rebus erſis profligatum attolle. 8 Animus te vehementer petit, faciéſque plicis ad faciẽ tuã directa te aſſiduè intuetur. 9 Ne tela me gratum ei jucundæ aſpectum, néve animi incertũ in rebus dubijs relinque: permitte famulum tuum, dum ira incitaris, affligi. Túque ſola inconitatis expectatio, ſervi tui vitam, quam tibi uni acceptam refert, ab mico defende, cúmque rebus anguſtis libera.

10 *Me*

10 Dilecti cõsanguinei mei, parens, dulciſq; genitrix præſidium ſuum mihi ſubtraxerũt, at Deus me nõ deſeruit, qui bonos in fortuna adverſa, ope ſua non deſtituit.

11 Legẽ tuam, pater benefice, mihi oſtende, rectamque vivendi rationẽ demonſtra.

12 Ne violentia & timor formidantẽ ab æquo & bono divertere cogat, néve me pravæ malorũ voluntati ſubjectum deſere. Teſtes ſcelerati animo pravo criminationes falſas de me comminiſcuntur, fictiſque minibus tanquã armis & argumentis adversùm me utuntur. 13 M tot tantiſque moleſtijs ſuperata, jam veluti ſub earum onere corru niſi liberalitatis tuæ expectatio me ſuſtineret, & poſt moleſtias ani angentes lætitiam ſtatim venturam mihi perſuaderet, vivenſque homines vivos commoda vitæ puriter actæ expecto. 14 Dum i res ſunt turbulentæ, noli animum deſpondere, ſed continuò conſt ferto. Dominus te viribus augebit, animumque tuum ſuſtinebit, tur aſſiduè animo excelſo dura tolerato.

10 *Me cari amici, me propinqui, me pater,*
Me blanda mater liquerat:
At non reliquit, qui pios in aſperis
Non deſerit rebus, Deus.
11 *Parens benigne me vias doce tuas,*
Rectáque deduc ſemita:
Ne vis metúſque ab hoſte me deterritum
De calle recti detrahat.
12 *Ne me impiorum obnoxium libidini*
Relinque. Teſtes impij
Fingunt malignè falſa de me crimina,
Armántque ſe mendacijs.
13 *Mens victa tantis iam fatiſceret malis,*
Ni ſpes foveret me tua
Benignitatis, poſt labores anxios
Mox affuturum gaudium.
Vivúſque vivos inter ipſe commoda
Vitæ beatæ præſtolor.
14 *In rebus ergo turbidis ne concide,*
Sed fortis uſque ſuſtine.
Te roborabit Dominus, & corfulciet:
Tu fortis uſque ſuſtine.

P s

PSAL. XXVIII.

David ab hostibus pressus, Deum orat pro salute sua, & illorum exitio, salute accepta, Deum celebrat, suo & Ecclesiæ nomine, totiq; Ecclesiæ bene precatur.

DRinceps stelliferis altior orbibus,
Vitæ præsidium & certa salus meæ,
Aurem suppliciis da facilem meis,
Ne fiam similis busta petentibus.
2 Audi vota parens, quæ tibi profero
Supplex cum gemitu, brachia porrigens
Ad cœlum tremulis pervigil ignibus,
Cœlum templa tuæ conscia gloriæ.
3 Ne me connumera cœtibus impijs,
Neu tanquam socium plecte nocentibus:
Quorum blanditijs illita mollibus
Lingua est, mens gelido livida toxico.
4 Illis nequitiæ præmia sint suæ,
Et merces studijs æqua nefarijs:
Pro semente legant semina, pessimis
Dignum consiliis supplicium luant.
5 Non his consilij provida vis tui
(Qui me conspicuis tollis honoribus)
Infectáve manus à scelere avocat,
Aut infesta odijs pectora mitigat.

REgnator orbis, Cœlo stellato excelsior, miniméque dubiis vitæ meæ munimen, & servator, supplicationem meã clementer audi, ne pari sorte sim cum mortem oppetentibus, aut funeribus, quæ ad sepulchrum efferuntur.

2 Audi patet orationé, quam tibi humi prostratus & gemens offero, manus ad cœlum tendens, stellis micantib⁹ semper splé-

ens, ad cœlum (inquam) ædem majestatis tuæ testem. 3 Ne me numerum sceleratorum ascribe, néve in me tanquam facinorũ cum oxijs participem animadverte, quorum sermo adulatione tinctus est, or verò pallens frigido veneno infectum est. 4 Munera sint illis eorum pravitati æqualia, & remuneratio meditationibus sceleratis digna, uctus sationi respondentes colligant, pœnásque cogitationibus perersissimis debitas Deo persolvant. 5 Nec enim providentia mentis uæ divinæ longè in futurum prospicientis (qui me muneribus spectalo dignis effers) manus eorum cruentas à factis nefarijs avocat, ec animos mihi inimicos, odijs remissis aut finitis, mitiores facit.

Ergo nec series longa propaginis
Florebit, patrias nec soboles opes
Longæva accipiet: sed celeri genus
Clades exitio proruet ac domum.

6 Laus rerum Domino, qui precibus me
7 Se non difficilem præbuit. hinc meæ
Vires, hic clypeus rebus in asperis:
Hinc spes, auxilium non dubium in malis;
Hinc cor gestit ovans: carminibus tuas
8 Laudes ora sonant: qui populum tuum
In rebus trepidis protegis, & tuum
Regem ex insidijs omnibus eripis.

9 Custodi populum rex hominum tuum:
Hebri fac soboles largiter omnibus
Vitæ com innò fructibus affluat,
Donec perpetuum sol referet diem.

Ergo nec longus posterorum ordo rebus prosperis fruetur, nec minorũ posteritas diu hãc vitam incolens, patrum potentiam possidebit: sed calamitas illis à Deo illata prolem eorum, totamque familiam morte cita evertet.

6 Laudetur igitur Deus qui petitionib⁹ meis se non inexorabilé exhibuit. 7 Ab eo meum robur est, Deus in rebus malis defensor meus est, spes mea à Deo pendet, certúmque mihi ab eo in rebus adversis præsidium est, ab eo mens læta gestu motuque gaudium significat. 8 Os meum te cantionibus prædicat, qui populum tibi selectum in periculis defendis, regémque à te populo tuo constitutum à pravis hostium consiliis eripis. 9 Serva, rex humani generis, gentem tibi sacram; fac ut Hebræi affluenter omnibus vitæ emolumentis assiduè abundent, donec Sol continua serie diem reducet.

PSAL. XXIX.

Propheta hortatur Principes ac potentes huius mundi ad prædicandas Dei laudes, propter documenta naturæ ac nominatim tonitruum & propter documenta gratiæ, quam cum ecclesia sua communicat verbo.

SEu dives auro es, sive opibus potens,
Seu marte parta clarus adorea,
Agnosce numen gratus, & huc refer

Sive opulentus pecunia abundas, sive in magna sis potentia, sive laude bello quæsitâ nobilis es, tu beneficiorum istorum memor, illa Deo omnia accepta refer, ab eo quoque proficisci puta, quæ-

Quæcunque

Quecunque lætum ducis ad exitum.
2 Huic pange laudes, & prece ſupplice
Rerum parentem concilia: & Dei
Nutu regentis ſtelliferam domum
Dignare inſtis nomen honoribus.
3 Cuius liquentes vox gravida pluit
De nube rores, terrificos ciet
Cœlo tumultus cum tonitru, maris
Turbata ventis concitat æquora:
4 Vox dignitatis plena, nec irrita
Vnquam ad patrandum iuſſa potentiæ,
5 Nudare cedris ſeu Libanum iuvat,
Celſáſque ventis ſternere fraxinos:
6 Seu vincta ſaxis ſaxa revellere,
Notiſque montes ſedibus erutos
Verſare, taurum ut verna per avia
Vexat juventæ lata protervitas.
7 Ad vocis ictum nubibus exilit
8 Eliſus ignis, teſqua Arabum tremunt:
9 Fera paueſcunt: ante diem fluunt
Partus acerbi: robora concidunt.
Quæcunque templo cœlum habet aureo,
Quæcunque tellus dædala ſuſtinet,
Quæ celat undis æquor in abditis,

cunque ad jucundum finem perducis.

2 Hunc prædica, humiliq́ue oratione Deum mundi auctorẽ amicũ tibi facito, ejuſq́; nomẽ cœlũ gubernãtis merita reverentia dignum exiſtimato.

3 Cujus vox ſonora cuncta concutiens, aquam liquidam de nube pluviæ plena demittit, in cœlo terribilem trepidationẽ cum ingenti ſono facit, mariſq́; tranquillã ſpeciem ventis vexatam commovet.

4 Vox (inquam) illa Dei magnæ eſt majeſtatis, nec viriũ inefficaciũ ad ea quæ vult Deus præſtanda. 5 Sive velit montem ũlliũ ab arboribus magnis nudum & vacuum facere, ſive arbores altas ſpiritus violentia dejicere. 6 Seu moles lapideas connexas dirumpere, ſeu montes è locis ſuis motos huc illuc agitare, ut jucunda ætatis integræ petulantia, taurũ huc illuc vere, *quo animalia lascivire incipiunt*, per campos ævios verſat. 7 Ad ſonũ tonitrus flammarẽ nubibus expreſſa emicat. 8 Deſerta Arabiæ loca commota ſtrepitiuntur. 9 Animalia indomita metuunt, immaturi hominũ & animaliũ fœtus abortũ patiuntur, quercus ingentes cadunt. Quæcunque cœlũ in ſplendido Dei domicilio cõtinet, quæcunq, terra varijs floribus artificioſè diſtincta ſuſtentat, quæ mare in aqua occultiore abſcondit,

ea omnia Dei majestatem exprimunt.

10 Mare hominum scelera puniens, à voce tua, judex omnium, commotũ est, aquisque altissima quæq; terræ occuluit, cùm visum est

Dei fatentur cuncta potentiam.

10 A voce vindex pontus inhorruit,
Undisque montes obruit, arbiter
Æterne rerum, quum libuit tibi
Delere gentes fluctibus impias.

11 Te dante vires, non opibus feros,
Horremus hostes, non numero graves:
Te dante pacem, progeniem Isaci
Cornu beabit divite copia.

tibi homines sceleratos aquis extinguere. 11 Te nos confirmat inimicos ob potentiam feroces non timemus, eosque ob multitudin molestos non reformidamus. Te dante ocium, abundantiæ dea po ros Isaci opulentos efficiet.

PSAL. XXX.

David laudat Dominum quòd se à morte per hos tentata liberarit; pios ad eius laudes celebrandas tatur: calamitates & instaurationem sui à De clam narrat, eiq; votum laudis exhibet.

CAntiones no strę mẽtionem tui jugiter facient, nostraque lyra laudes tuas cantabit, mundi judex bonorũ omniũ fons, decq; propinqua morte servatus, victimas tibi promissas solvam; hostis insolens operâ tuâ dolo-

TE nostra semper carmina, te lyra
Sonabit, orbis conditor optime:
De faucibus lethi imminentis
Incolumis tibi vota reddam.
Per te superbus nec lachrymis meis
Insultat hostis, nec fruitur malis:
2 Te rebus, incertus salutis,
Auxilium in dubiis popposci.
Per te receptis viribũ haurio
Vitalis aura lumen amabile:
3 Nec inferũm sub nocte longa
Et tenebris jaceo sepulchri.

rem meum non irridet, nec ex meis rebus adversis voluptatem u capit. 2 Opem abs te petivi, dum de vita dubitans ærumnis pre rer, auxilio tuo robore recuperato, jucundam aëris lucem, unde mus, traho. 3 Nec inter mortuos, & sub sepulchro tenebroso qui

O turba puris dedita ritibus,
ncríſque caſtis, tollite laudibus
Placabilem votis parentem,
Et memori celebrate plectro.
Vaneſcit ira vindicis impetus
ulla fugacis more: Dei favor
Bonis manu vitam benigna
Triſtitiæ vacuam rependit.
i fortè ſero veſpere fletibus
ultus rigamur, mox redit aurea
Cum luce riſúſque, & jacentes
Exhilarans animos voluptas.
Pacis beatæ quum fruerer bonis,
Mecum loquebar: De ſtabili gradu
Felicitatis nulla ſortis
Me dubiæ quatiet procella.
Te dante vires, divitias, decus,
Te montis inſtar mœnibus æneis
Firmante regnum, vanum alebat
Credulitas mihi blanda faſtum:
Tu me relicto ſtultitiæ meæ,
Dextram retraxti, retro abiit, domum
Repentè turbatam relinquens,
Sors levibus maleſida pennis.

4 Vos autẽ honeſtis ceremonijs & ſacrificijs incorruptis devoti, Deũ Patrem precib⁹ & donis propitiabilem laudate, cytharaque memoriam ejus uſurpante frequenter de eo commemorate.

5 Fervor enim iracundiæ ejus vindictam expetentis, adinſtar aquæ tumeſcentis, breviq; evaneſcentis langueſcens decreſcit: amor autem ejus innocentibus manu liberali vitam jucundam reddit. Quòd ſi caſu aliquo veſpere ſub noctẽ, faciem lachrymis madefacimus, lætitia continuò, jucunditáſque mentem languidam ad gaudium provocans, cum die amœno revertitur. 6 Cùm fructu pacis bona ſecum omnia afferentis gauderem, ipſe apud me ſtatuens dicebam, nulla fortunæ incertæ tempeſtas me de certo vitæ beatæ ſtatu deturbabit. 7 Te enim, Iehova, robur, opulentiam, honorem mihi ſuppeditante; te imperium meum muris forriſſimis, quaſi monte circundarer, ſtabiliente, nimia credendi facilitas palpum mihi obtrudens, ſuperbiam inanem fovebat. Tu autem cùm, permiſſo mei regimine vanis cogitationibus meis, auxilium tuum retraxiſti, fortuna incerta leviter & citò diſceſſit, domum confuſam ſubitò deſerens.

8 Interea te, mundi dominator, mente humili confestim invocavi;

9 Tuumque auxilium lachrymans petivi, dixiq;, sanguinis mei effusio quã utilitatẽ afferet tibi? quod emolumentum tibi mors mea factura est? an corpus in cinerem solutum, elingue, te sub tumulo frigido laudabit? an mortui prodigia à te facta seculis venturis commemorabunt?

8 *O præses orbis, pectore supplice*
Mox te vocavi: te lacrymis madens
9 *Opem poposci. Quid profusus*
Profuerit tibi sanguis? inquam.
Quis mortis usus nostræ erit? an tuas
Laudes sonabunt, factáque posteris
Miranda muti prædicabunt
Sub gelido cineres sepulchro?
10 *Placatus aurem da facilem meis*
Votis, severos neu querimoniis
Averte vultus: pelle membris
Pestiferi mala dura morbi
11 *Tu supplicanti protinus admoves*
Aurem benignus: pro lachrymis mihi
Risum reducis, pro dolore
Lætitiámque alacrémque plausum,
12 *Te semper ergo carmina, te lyræ*
Nostræ sonabunt: vox tibi serviet
Dicata, præbebítque nostris
Materiem tua laus camœnis.

10 Tu propitius desideria mea & lenis exaudi, nec velut aversus & asper, querelas meas respue, pestilentiæq; dolorem toleratu difficilem membris meis expelle. 11 Ecce repentè veniæ liberalis te supplicanti oranti aurem mihi applicas, proque fletu alacritatem, pro ægritudine hilaritatem & plausum gaudij indicium mihi restituis. 12 Idcirco nostra te cantica & instrumenta musica semper celebrabunt, sermoq; tibi dicatus, tuo unius servitio mancipabitur, nominisque tui prædicatio cantionibus meis argumentum dabit.

PSAL. XXXI.

David gravissima calamitate pressus, Deum orat pro salute sua, fidem habet misericordiæ Dei; miseriam suam explicans hostibus exitium imprecatur, liberatus quasi parta Deum laudat ob publica & privata beneficia, pios hortans ad diligendum & colendum Deum.

IN te locavi spem meam
Rerum creator optime:
At tu benignus prospice
Ne spei pudescat irritæ.
O juste vindex, fraudibus
Ab hostium me vindica:
Audi benignus supplicem:
Da promptus abjecto manum.
Me rupe serva ut invia
Clausum vel arce ahenea:
3 Tu rupis es mihi inviæ
Munimen, arx ahenea:
Ergo ut timori mentibus
Nomen tuum sit impijs,
4 Præi viam mihi. abditis
Me libera de cassibus.
5 Tu robur es meum: tuæ
Commendo vitam dexteræ:
Me libera pacti Deus
Tenax, memórque fœderum.
6 Qui vana stulti somnia
Sectantur, odi pessimè,
Tu certa spes mihi es, meæ
Tu portus es fiduciæ.
7 Inter labores asperos

IN te, mundi artifex, bonorum omnium fons, omnem salutis expectationem posui; tu verò veniæ dandæ facilis, cave ne subeat me pudor spei nihil mihi proficientis. O qui ex æquo & bono peccata ulcisceris, pro ea justitia, qua promissa præstare cõsuevisti, ab inimicorum insidijs me liberato: 2 Orantémque facilis & liberalis exaudi, præsensque mihi contempto auxilium afferto, me velut monte prærupto & inaccessibili munitum, vel castello invincibili clausum custodi. 3 Tu mihi munimentum es inaccessibile, tu quoque mihi tutela es invicta; itaque ut à scelleratis timearis, 4 Viam mihi per medias tempestates, *gloriæ tuæ consulens*, commonstra, meq; à fraudibus occultis eripe. 5 Tuis ego unius viribus nitor, meq; fidei & potentiæ tuæ custodiendũ dedo: tu verò stans promissis, & conventorum semper reminiscens, servum è periculis erue. 6 Maximum in desipientes odium habeo, qui per stultitiam vanis commentis parent. Tu mihi expectatio non dubia es, tu tibi fidenti famulo tutela es, tutumq; perfugium. 7 Dum in duris periculis

Lumen tuæ clementiæ
Fulgens, repentè turbidum
Perfudit animum gaudio.
8 *Quum me tyrannis impotens*
Urgeret hostis impij,
Iamjam imminentis pallidis
Lethi explicasti faucibus.
9 *Miserere fracti tot malis,*
Tot obruti doloribus:
Caligat oculus, mens stupet
Mœrore corpus tabuit:
10 *Caduca vita elabitur*
Mœrore fracta, luctibus
Intérque clades aridis
Fluxêre vires ossibus.
11 *Meridet hostis & meis*
Insultat insolens malis:
Horrent propinqui cæteri
Vitant metu periculi.
12 *E proximorum mentibus*
Obliteror, ceu mortuus:
Contemptior sum civibus
Quàm lamna testæ fictilis.
13 *Me multitudo opprobriis*
Coràm lacessit asperis:
Vim machinatur in meam

essem, lux tuæ bonitatis splendens animum solicitum subitò lætitia explevit.

8 Quum efrænata inimici sceleratí violentia mihi instaret, tu me à morte impendente, pallorẽ afferente liberasti.

9 Respice me favens tot rebus advetsis debilitatum, totq́ue anxietatibus mersum, visus caligine obducitur, mensq; malorum magnitudine hebetata est: Caro ægritudine defluxit, ceu tabe quadam liquesceret.

10 Vita incerta & fragilis ægrimonia & mœstitia debilitata, paulatim perit, dumque in magnis malis versor, costis humore defectis robur evanuit. 11 Inimicus me subsannat, & elatus calamitatibus meis gaudet, quas mihi insolenter exprobrat; cognati à me abhorrent, alij damni ferendi timore me fugiunt. 12 E propinquorum animis deleor, ceu in ipsa rerum natura non sim: vilior sum habitus hominibus ejusdem mecum gentis, quàm bractea vasis è luto confracti. 13 Vulgus me præsentem lacerat, acerbisque contumelijs ad iram provocat: cœtus ad me interimendum

Iurata

Iurata mortem factio:
14 *Ego interim fiduciâ*
Opis tuæ, dolos, minas,
Injurias, & hostium
Contemno contumelias.
15 *Tu fila vitæ temperas*
Mea, regísque tempora:
Tu me impiorum libera
Ab hostium tyrannide.
16 *Ostende vultum amabilem*
Servo bonus tuo & favens:
Et me tuere qua soles
Semper tuos clementia.
17 *Ne sit pudori quòd tuam*
Imploro opem: pudor malos
Confundat, & silentium
Longum sepulchris sopiat.
18 *Assueta vox mendacio*
Sit muta, vox procaciter
Solita bonos lacessere
Et arroganter spernere.
19 *O quanta te colentibus*
Et quot redundant commoda!
Quot teste mundo prosperis
Auges tuos successibus!
20 *Hos protegis reconditos*
Procul à minis potentium,

conjuratus violentiam aliquã comminiscitur.
14 Ego interea auxilij tui spe, fraudes, cõminationes, injusta facta, & inimicorum opprobria nihili pendo.
15 Tu meum vivendi cursum moderaris, vitæque meæ spatia, *quæ te solum penes sunt*, gubernas: Tu me à violentia inimicorum facinorosorum eripe.
16 Famulo tuo benignus & facilis, jucundum tui conspectum commonstra, eaque me bonitate defende, qua consueviſti tuos assiduè tueri.
17 Ne sit mihi ignominiæ, quòd abs te auxilium peto: turpis erroris confessio ruborem pravis aspergat, & taciturnitas perpetua eos in tumulis quieti dedat. 18 Vox, quæ consuevit mentiri, silentio damnetur; vox (inquã) assueta innocentes petulanter lacerare, solitaq; probos superbè cõtemnere. 19 O quàm magna, quamq; numerosa bona te honore prosequentibus adveniunt! quot rebus ex sententia cadentibus, vel omnibus hominibus conscijs, servos tuos ditas! 20 Hos operis absconditos longè à divitũ tyrannorũ

cõminationib⁹, & in ecclesia tua à virulento linguæ sceleratæ sermone tueris.

21 Perpetua animi grati testificatio sit tibi, mundi gubernator, qui me ab imminente dãno longè remotum subtraxisti, & veluti in propugnaculo firmo posuisti.

22 Quum sine spe, auxilii egenus, vitam laboriosam fugiendo vix defenderem, hoc tacitè mecũ cogitavi, Deus me jã inimico crudeli deseruit. At tu

Tuáque mumis in domo
Lingua veneno ab impia.
21 Tibi perennis gratia
Sit, rector orbis, qui velut
Munita in arce me procul
Periculis submoveras.
22 Expes, inops vitam fuga
Quum vix tuerer anxiam,
Mecum ipse dixi, Iam truci
Reliquit hosti me Deus.
At tu nec in periculis
Oblitus extremis mei,
Aurem benignam supplici
Ac invocanti admoveras.
23 Ergo patrem rerum optimum
Amate candidi & pij,
Qui fastuosos deprimit,
Et obsequentes erigit.
24 Qui spem locatis in Deo,
Constanter illi fidite,
Nec robur animi concidat
Sortis procellâ turbida.

non immemor mei, in ultimo discrimine mihi supplicanti, teq; humiliter inclamanti aurem mitis applicasti. 23. Vos itaq, omnes sinceri & invidiæ experies, Deique amantes, rerum omnium Creatorem diligite, qui superbos humiles reddit, & dicto audientes beneficiis auget: 24 Qui expectationé boni habetis in Deo, animo firmo illi confidite, nec virtus animi vestri tempestate fortunæ adversæ omnia turbantis, imminuatur.

PSAL. XXXII.

Psalte: felicitatem piorum in peccatorum remissione ponit, & experientia sua confirmat: fideles informat in fide, invocatione & obedientia, propositaq, administratione Dei in bonos & malos, illos hortatur ad gaudium in spiritu.

O Ter beatum cui Patris optimi
Noxas remisit lethiferas favor,
Cui fœda morum flagitia obruit
Oblivioso tecta silentio!
2 O ter beatum cui bonus arbiter
Non imputavit lubrica devia
Errata vitæ, nec reperit dolum
Cæco in recessu pectoris abditum!
3 Donec fovebam sub tacito sinu
Morbum, solutis languidus ossibus
Artus trahebam, luctificus dolor
Questum ciebat non patiens tegi.
4 Tu me premebas prævalida manu
Infestus, atris seu tenebris diem
Nox condidisset, seu rosea dies
Orbem recurrens luce retexerat.
Sic decolorem tabificus cutem
Mœror coquebat: sic macie dolor
Siccabat artus, messis ut Africæ
Cancri per æstum mitius ardeat.
5 Tum mente versâ vulnera protuli,
Tibi renudavi vitium meum,
Fraudem retexi: ac tu mihi protinus
Noxâ soluto conciliatus es.

O Valdè felicè, cui benignitas Dei patris, fontis bonorum omnium, peccata mortifera cõdonavit, cui turpia animi facinora operuit taciturnitate abscondita, tanquam oblivione deleta!

2 O valdè felicè, cujus vitæ à recto recedẽtis scelera per fragilitatem *corporis & carnis admissa*, judex fayens Deus in rationes suas non retulit! nec fraudem in intimis animi penetralibus absconditam invenit!

3 Quandiu vitium animi taciturnitate alebam, laxis artuum nexibus infirmus, difficulter ingrediebar: ægritudo luctus exprimens, impatiens abscondi, querelam excitabat. 4 Tu tanquam inimicus me petens, vi potenti persequebaris, sive nox obscuritate sua, quæ atra videtur, lucem abscondisset, seu dies revertens terras lumine jucundo ostendisset, mœstitia corpus tanquam tabe consumens pellem decoloratã sic extenuabat, ægritudo succum corporis penè exanimis macritudine sic hauriebat, ut frumentum Africæ, mense Iunio dominante cancro, minùs ficcetur. 5 Tum sententiâ mutatâ, peccata mea tibi ostendi, delicta mea tibi detexi, offensiones *sine dissimulatione* tibi monstravi: Tu verò mihi crimine liberato, amicus statim factus es.

6 Qui

6 Qui igitur vult conscientiã intaminatã custodire, ille te sibi oratione humili placatum reddat, nec ullũ mortiferum periculum intentatum metuat, tametsi mare terras operiat.

7 Tu custos propitius me à magnis malis imminẽtibus liberas: tu per omnia corporis membra mihi lætitiã excitas, non absimili ei, qui rupta inimicorum custodia, catenas abjecit:

8 Nec hoc satis habes, abs te, inquis mihi, inscitiam animi amovebo, tibiq; ostendam per

6 *Qui mentis ergo pura sacraria*
Servare quærit, te prece supplice
Placet: nec, orbem pontus ut obruat,
Formidet æstus lethiferi minas.

7 *Tu me periclis eripis asperis*
Tutela præsens: tu mihi gaudia
Toto refundis corpore, ut hostium
Qui vincla fracto carcere depulit.

8 *Nec sat, tenebras pectoris auferam,*
Inquis: beata qua ferat orbita
Monstrabo vitæ, nec procul à tuis
Unquam reflectam lumina gressibus.

9 *Mulis equísque ne similis modò*
Sis, bruta quorum pectora gratiam
Non mutuam novêre, sed asperis
Fracti luptatis servitium ferunt.

10 *Multa obstinatam nequitiam manent*
Tormenta: pura qui Dominum fide
Orabit, huic pacem & veniam dabit,
Non durus unquam parcere supplici.

11 *Recti tenaces simplicis, & quibus*
Est grata fraudum nescia veritas,
Favente læti numine gestibus,
Et voce vestrum pandite gaudium.

quæ loca via vitæ felicis te deducat, nec unquam longè ab itinere tuo oculos summotos divertam. 9 Tantummodò ne mulos & equos imitando referas, quorum ingenia intellectus & rationis vacua, amoris reciproci sensum nullum habent, sed duris frænis domiti dominis suis parent. 10 Malitia contumax multas pœnas subibit, qui autem Deum fide non simulata precabitur, Dominus animi tranquillitatem ei tribuet, gratiamque delictorum faciet: Dominus, inquam, semper facilis ad veniam dandam suppliciter oranti. 11 Vos autem, qui constanter justitiam sinceram charam habetis, quibusque veritas à dolo aliena, jucunda est, vos inquam hilares Deo vobis aspirante, lætitiam vestrã corporis motu & oratione declarate.

PSAL. XXXIII.

Psaltes laudat Deum à mirificis operibus eius ex ordine, vel extra ordinem naturæ factis contra infideles, & erga fideles, erga quos prædicatur singularis Dei providentia: postremò ecclesia fiduciam suam in Deum professa, sibi benignitatem illius exoptat.

VOs quibus puræ est amor æquitatis,
Læti pangite carmine
Orbis auctorem Dominum: æquitatis
Hoc carmen decet æmulos.
2 *Tinniat blando chelys hunc susurro,*
Hunc vocalia nablia,
Docta bis quinis resonare nervis
Hic artem manus approbet.
3 *Huic novos cantus meditemur: uni*
Læti clangite buccina.
4 *Nam fides dictis rata veritásque est,*
Et factis comes æquitas.
5 *Quippe qui justi est & amator æqui, &*
Veri fallere nescit:
Pérque terrarum sola vasta notæ
Cunctis munificentia.
6 *Is suo verbo sinuavit orbem*
Lucentem nitidi ætheris:
Quicquid & puris radiis renidet
Campis ætheris igneis,

QVi justitiam inviolatâ diligitis, alacres Dominum múdi opificé cantionibus vestris cantate: talis enim cantio justitiæ cupidis & studiosis convenit.

2 Cythara dominú sono jucúdo canat, nablia bene sonãtia eundé concinãt, artifex peritus modos faciendi decachordo artificium suum in eo canendo ostendat.

3 Eidem carmina nova cõmenti exerceamus, Deoque soli cornu læti sonate. 4 Nam verba ejus omnia sunt constanter vera, factáque constanter æqua & justa. 5 Quandoquidẽ Deus is est, qui justitiam, æquitatem ac veritatem decipiendi ignaram amore amplectitur, idemque Deus est liberalitatis per ingentia orbis spatia perspectæ. 6 *Hanc eius laudem à vobis postulat pulcherrimus iste rerum uniuersitatis ordo*: Deus enim is est, qui solo verbo & decreto suo lucidum cœli splendidi globum in arcum collegit, & quicquid lumine puro relucet, in vasto expansi spatio instar ignis lucido, in globum etiam flexit.

7 *Listus*

7 Oram maris semper agitati cõstrinxit, & vagandi licentiam coërcuit, aquasque velut in cella coërcitas recollegit, ex qua cùm opus esset, eas depromeret.

8 Pars illa mũdi ubi Sol occidit, & ubi oritur, Deum reformidet: quisquis etiam prope ultimas oras terrarũ aut maris habitat, hunc unũ Dominum veneretur,

9 A cujus voluntate quicquid perit, aut aliquo vitæ genere vegetatur, vegetatur aut perit: cujus statutis æternis omnia subdita cũ reverẽtia ac tremore obsecundant.

7 *Littus arctavit maris inquieti,*
Compressitque licentiam:
Et penu clausas sinuavit undas,
Vnde in tempore promeret.
8 *Hunc & occasus metuant & ortus:*
Hunc unum Dominum colat
Quisquis extremos ubicunque fines
Terra, aut aquoris accolit:
9 *Cujus à nutu viget, interitque*
Quodcunque interit, aut viget:
Cujus immotis tremefacta parent
Cuncta obnoxia legibus.
10 *Qui malas artes populi prophani*
Ludit callidior suis:
Et suo injusta scelerata turbæ
Fraudat consilia exitu.
11 *At quod arcana sibi mente rerum*
Author proposuit semel,
Dum dies & nox referent se in orbem,
Vsq; immobile permanet.
12 *O quater, plusquam quater ô beatos,*
Patronus quibus est Deus!
Quos sibi excepit, propriámque sortem
Quos dici voluit suam.
13 *Despicit mundi pater è beata*
Cœli stelliferi domo,

10 Is etiam est Deus, qui hominibus omnibus sapientior, prava populi impii commenta prudentiâ suâ irrita facit, qui nefaria hominũ injusto rũ consulta vana reddit. 11 At, quod mundi opifex consilio suo nobis occulto semel constituit, immutabile semper & firmum perstat, quamdiu lux & tenebræ vicissim per circulum redibunt. 12 O multùm felices, quibus Deus propugnator est! quosq; singulari cura complexus, peculiariter sibi recipit, suamq; hæreditatem appellari placuit: 13 Creator ipse, rerum à se conditarum non ociosus speculator, è felici domicilio cœli stellis ornati, oculos in terram demittit.

14 *Eque*

14 *Eque tranquillis adytis laborer,*
Et curas hominum videt:
15 *Quippe qui cæcos animi recessus*
Humani fabricaverit.
Nec, quod arcano latet in recessu
Clausum pectoris, hunc latet.
16 *Sperat incassum numero tyrannus*
Se tutum fore milstum.
Sperat incassum validis lacertis
Se miles fore sospitem:
17 *Sæpe spem fallit præeuntis Euri*
Bellatoris equi fuga:
18 *At Deus justos oculo irretorto*
Semper respicit & pios:
19 *Mortis ut vertat jacula imminentis,*
Diram & sævitiam famis.
20 *Una spes nobis opis hinc, ab uno*
Certum præsidium in malis.
21 *Ille perfundet sibi dedicata*
Dulci pectora gaudio:
22 *Ille fidentum sibi spes precesque*
Lætum ducet ad exitum.

14 Et ex intimis cœli locis pacatis molestias & cogitationes hominum cernit:
15 Nec id ei occultum est, quod in animi penetrali abstrusum & recondítum, homines cogitant & moliuntur; quippe qui loca animi humani oculis impervia formaverit.
16 Rex ob copias suas frustra cogitat se extra periculum fore.
17 Bellator frustra expectat se vi virium incolumem futurum: celeritas equi ad bellum parati vento etiam velocioris equitis expectationé sæpe decipit; 18 Sed Deus æquitatis & pietatis studiosos oculis immotis semper intuetur; 19 Vt pericula mortis instantis ab eis detorquens salvos & incolumes præstet, & penuriam victus crudelem irâ Dei mundo immissam avertens, *quantum satis est ad vitæ huius cursum conficiendum ipsis opportunè submini-stret*: 20 Sola expectatio auxilij & tutela non fallax in rebus adversis à solo Deo nobis est. 21 Ille nos sibi deditos post miserias asperas lætitia grata imbuet. 22 Ille expectationem & vota sibi confidentium ad finem jucundum perducet.

PSAL. XXXIIII.

David ab Achis rege Geth liberatus, se & ecclesiam ad Deum celebrandum excitat, doctrinam de officio nostro

sivo attexens Dei providentiam, veritatem & constantiam in nobis servandis a malo, vedimendisque explicat.

Sive melior vitæ ratio me molliùs tractaverit, sive durior vivendi conditio me molestiis affecerit, Deũ sine intermissione prædicabo, perpetuóq; ejus præconia ore canã.

2 Laudis Dei celebratio meũ erit gaudium, mea consolatio, meorumq; malorũ allevamentũ, hominesque afflictione sua mœsti, me intuentes & imitantes, animi anxietates ex miseriis perceptas lenibunt.

Seu lætas ors me foverit, seu tristior
Vexarit, omni tempore
Laudabo Dominum, semper illius meum
Os personabit laudibus.
2 *Mihi hæc voluptas, hoc erit solatium,*
Mihi hoc levamen in malis:
Meóque turba tristis exemplo suas
Solabitur molestias.
3 *Vnà agitè cuncti prosequamur laudibus*
Nomenque numenque illius.
4 *Ille in periclis me vocantem exaudiit,*
Statímque reppulit metum.
5 *Qui cuncta ad illum consilia referunt sua,*
Læto his nitentes gaudio
Vultus renident, nec repulsæ infamia
Rubore confundet genas.
6 *En, pauper iste quum vocaret, omnibus*
Hunc eruit periculis.
Dominum timentũm castra munit Angelus
Demissus ad custodiam:
Et imminentes arcet hostes, & pios
A vi tuetur impia.

3 Eia igitur nomen & majestatem Dei simul conjuncti magnificè laudemus. 4 Ille enim mihi in discrimine eum invocanti exoratus fuit, & repentè timorem mihi ab hostibus injectum discussit: 5 Qui ergo ei cogitationes suas omnes committunt, horum facies nitidæ præ lætitia gaudium præ se ferunt, nec ignominia petitionis recusatæ malas pudore eis turbabit. 6 Ecce enim, inquient; calamitosus iste cùm Deum oraret, ex cunctis eum discriminibus eripuit. 7 Nuncius Dei cœlitùs ad piorum tutelam missus, domicilia Dominum colentium custodit, prohibetq; inimicos ad vim intentos, propiùs accedere, bonósque à violentia impiorum defendit.

8 *Facite*

8 *Facite periclum, jam scietis quàm Dei*
Immensa sit benignitas:
Quàm sint beati, spes in illo qui suas
Omnes opésque collocant.
9 *Gens sancta Dominũ colite: nil deerit Deum*
Fideliter colentibus.
10 *Violenta feritas sentiet famem: bonis*
Cuncta affluenter suppetent.
11 *Adeste filii, audite, vobis numinis*
Verum timorem vt indicem.
12 *Quicunque curis liberam & longam cupis*
Vitam beatus ducere,
13 *Linguæ refrena virus, os nefaria*
A fraude purum contine:
14 *Capesse recta, curva vita, dilige*
Tranquilla pacis otia.
15 *Deus innocentes aspicítque, & commodat*
Intentus aures ad preces:
16 *Torvo sceleſtos intuetur lumine,*
Et nomen etiam obliterat.
17 *Iustum invocantem Dominus audit, omnib⁹*
Eum expedit periclis.
18 *Quum spes labores deserit mortalium,*
Afflicta quum molestijs

8 Experiamini, statimq; intelligetis quã latè patens sit Dei infinita liberalitas, unà mecũ exclamaturi, quàm sint felices, qui omnem expectationé, omneque vitæ subsidiũ in eo ponunt.

9 Pij itaque omnes Deũ veneramini, nihil in tempore aberit cultũ Deo sincerum tribuentibus.

10 Homines autem sæui per vim omnia agétes, & ex paupertũ oppressione opes & potentiã sibi quærentes, victus penuriam patientur; pijs verò omnia abundè aderunt, quæ ipsis commoda esse poterunt. 11 Præstò mihi estote chariſſimi, auſcultate me, ut vobis verã Dei religionẽ, & piè vivendi regulã ostendã. 12 Quicunq; vis omni vero bono cumulatus vitã securã & diuturnã vivere, 13 Linguã maledictis abstine, os à dolo sceleſto cohibe; 14 Iusta obeas, injusta fuge, pacem laboris & curarũ vacuam amore amplectere. 15 Multa licet piè viventibus subeunda sunt certamina, Deus tamẽ innoxios, justitiæ studioſos intuetur, deq; ijs solicitus, orationẽ ipsorũ libenter audit. 16 Malos autẽ oculo irato cõtemplatur, eosq; & memoriã ipsorũ insuper extinguit. 17 Deus piũ clamantẽ exaudit, eumq; ex omnibus difficultatibus eruit. 18 Cùm homines fructũ ex laboribus suis desperant, ad extrema usq; redacti, curisque

malis oppressi, animũ despondent, Deus ad juvandũ animo fractos paratus est, & anxietates eorum mitigat.

Succumbit oneri mens, Deus præsens adest,
Malásque curas diluit.
19 *Iustis labores suggerit semper pijs*
Iniqua sors conatibus:
Sed qui bonorum semper est custos Deus,
Sortis retundit ſpicula,
20, 21 *Et ossa servat ne terantur: Impios*
Vlciscitur scelùs suum:
Et quisquis hostis est piorum, cum domo
A stirpe casus interit.
22 *Animas tuetur se colentium Deus,*
Nec rem domúmque deserit.

19 Fortuna voluntati piorũ adversa, bonis jústitiæ studentibus molestias semper suppeditat, sed Deus justorũ perpetuò patronus pios calamitatibus liberans, irritos facit fortunæ conatus. 20, 21 Ossaq; piorũ tuetur, ne ab hostibus comminuantur: de malis verò sua ipsorũ vitia pœnas sumunt, & quicunque inimicus est bonorum, cum familia radicitùs evulsus perit. 22 Deus autem vitas ipsum venerantium defendit, nec eorum bona & familiam auxilio suo destituit.

PSAL. XXXV.

David implorat Dei opem ad hostium exitium & salutẽ suam, iniurias ab eis acceptas & illorũ hypocrisin explicat, servari a Deo petit, contra eorum conatus, teste & Iudicem appellans Deum improbitatis illorum & innocentiæ suæ, ad gloriam ipsius, & publicum Ecclesiæ bonum.

AVxilio sis mihi, mũdi Creator, meque favore & subsidio tuo tuere, inque meos inimicos malũ, quod mihi machinãtur, rejice.

RErum sancte opifex ades,
Et patrocinio protege me tuo:
Et retro refer in meos
Hostes perniciem, quam mihi comparant:
2 *Scutum cum jaculis cape:*
3 *Ensem stringe: meis hostibus obviam*
Prodi: dic animæ meæ,
Securæ auxilio nil metuas meo.

2 Clypeum cum missilibus accipe. 3 Gladium nuda, & adversùm inimicos meos exi, dicitoq; mihi, expers timoris, me defensore, nihil formides.

4 *In*

4 *In vultus pudor hostium*
Et turpis subeat dedecoris rubor:
Fœdam corripiant fugam
Cæcas insidias qui mihi præparant.
5 *Vt sævus boreas levem*
Raptat præcipiti turbine pulverem:
Sic illos trepida fuga
Vindex præcipites urgeat Angelus.
6 *Sit cœno via lubrica,*
Et cœlum tenebris lurida nox tegat,
Et formidine pallida
Vindex præcipites comprimat Angelus.
7 *Nam me fraude mala suis*
Conati immeritum prendere cassibus,
Et cæcam innocuo scrobem
8 *Effodère, suis cassibus hæreant:*
Et factam exitium in meum
Cæci & præcipites in foveam ruant.
9 *Perfusa interea mihi*
Dulci lætitia pectora gestient.
Mens secura periculi
Authorem Dominum Letitiæ colet:
10 *Et sensus animi indices*
Clamabunt, Domino quis similis Deo?
Qui fastus gravis improba

4 Metus ignominiæ, & fœdus infamiæ timor in faciem inimicorū meorū irrepat, quòd propositi eventu frustrentur: turpiter in fugā veltantur, qui mihi dolos, occultos struunt.
5 Et quemadmodū aquilo vehemens terram solutā mobilem flamine violentiore violenter rapit, sic nuncius Dei, scelerum ultor, cœlitus missus, eos ex alto dejectos, fuga festinata in præceps impellat.
6 Via eorum fiat instabilis, quocunque pedem moverint, & nox obscura stellas in cœlo caligine abscondat; Deique nuncius ultor dubios in præceps euntes persequens coerceat, timore eis in cœto pallorem inducente. 7 Nam me dolo malo innocente positis insidijs capere attentarunt, insontiq; fossam occultā excavarunt. 8 Retibus impliciti maneant, inq; fossam ad interitū meū factā improvidi & in præceps cadant. 9 Hæc dum hostibus contingent, cor mihi gaudio suavi velut imbutum & oblitum saliet, & mens absq; ullo damni timore Deum venerabitur, qui me lætitia afficiet. 10 Membraq; ea, quibus sentimus ceu sensus interioris interpretes, tam clarè indicabunt acsi clamarent, quis æqualis est Domino in cujus potestate sunt omnia? qui pauperes ab impor-

tuna vi superbiæ molestæ munit, manuq; ultrici crudeles, inopes molestijs afficientes, comminuit.

11 Calumniatores conspirantes criminationibus truculentis sævitiam in me exercent: facinusq; nefarium, de quo nihil unquam cognovi, in exitium meum comminiscuntur.

12 Officia mea malevolentia remunerantur, inque perniciem meam animum incendunt.

13 Quum vehemens pestilentiæ sensus

Defendit tenues à violentia:
Vexantémque opis indigos
Frangit sævitiam vindice dextera.
11 *Conjurata calumnia*
In me criminibus sævit atrocibus:
Ignotum scelus in meam
12 *Fingunt perniciem: quæ bene feceram,*
Compensant odijs malis,
Et vitæ invigilant exitio meæ.
13 *Illos tabifica luis*
Ægris visceribus quum dolor ureret,
Squalens veste ego lugubri,
Iejunáque fame pallidus & siti,
Et postratus humi, Deum
Lenibam lachrymis & prece supplice,
14 *Sic sincerus amici amor*
Sub cari interitum luget amiculi:
Sic fratrem gemit unicum
Frater: sic pietas anxia filij
Maternum ad tumulum dolet,
15 *Me fortuna gravi si tetigit manu,*
Concurrant, mala gaudia
Inter se celebrant: fax populi coit,
Incauto invidiam creant:

corpus in tabem solventis illos acerrimè affligeret, partibus interioribus malè affectis; ego incomptus, veste luctum indicante, & victus a potus penuriâ ex longo jejunio pallens, humique jacens, fletu & oratione humili Deum flectebam. 14 Sic amicus verè & ex animo suos amore prosequens, morte charo amico imminente, dolet: sic germanus germanum unicum morbo absumptum ingemit, sic filius amans parentis & animo turbatus, ad matris sepulchrum luget. 15 At si quis gravior casus mihi ifficidit, hostes adversùm me conveniunt, & importunam lætitiam suam frequentes & sæpe commemorant; vilissimi quique ex infima plebe concilia sua habent, odium in me improvidum concitant.

16 Proscin-

16 *Proscindúntque avidâ me petulantiâ*
Scurra cum balatronibus.
Dentem dente acuunt, & rabiem vomunt.
17 *Quem finem patientiæ*
Tam lentæ statues, ô Pater optime?
Arce hoc ludibrium, neque
Desertum rabidis trade leonibus;
18 *Acceptum ut referam tibi*
Quòd vivo, & video lumen amabile:
Et cœtu in celebri canam
Te, pronum auxilium ferre vocantibus.
19 *Fac ne spes alat improbas*
Semper turba meis læta molestiis:
Neu nutu at oculis notet,
Exultétque meis hostis atrox malis:
20 *Qui sermonibus asperis*
Insultat, trucibúsque insidiis petit
Pacatum malè callidus,
Incautum ut tacitis illaqueet dolis.
21 *Non diducere desinunt*
Rictum risu: Oculis (euge) oculis diem
Lætum vidimus, inquiunt.
22 *O qui luminibus cuncta tuentibus*
Terras respicis, hæc vides?
Ergo sepositа protege me mora:

16 Parasiti & nebulones verbis probrosis & procacibus me lacessunt, ringuntur, & insana maledicta è pectore promunt.

17 Quando' genitor indulgentissime, finé facies tam longæ maledictorú tolerantiæ? hunc contemptú à me depelle, neque me, à te relictum, hominibus violentis exponas.

18 Vt fatear me tibi debere, quòd supersim, & lucem jucundam cernam, teq; in magno populi cõventu laudé, promptú ad te invocantes juvandum.

19 Fac ne multitudo meis doloribus lxta, magnas & malas spes has nutriat, fore ut de me superato, gaudio tandem triumphet: neu crudelis inimicus me capitis motu, aut oculorum gestu indicet, meisque rebus adversis lætetur. 20 Qui oratione virulenta & prava calliditate me invadit, pacisque & otij studiosum fraude crudeli persequitur, ut me insidijs occultis imprudentem opprimat. 21 Non cessant os ad ridendum solvere, bene res habet, aiunt, diem jucundum aspeximus. 22 O qui universas nationes oculis omnia cernentibus contemplaris, hasne injurias aspicis? Itaque me, abjecta omni cunctatione, defende.

23 Et post longã morã interpositã nunc expergiscere, ac insolentiã, quæ alioqui cõpesci non potest, manu vindice imminue.

24 Vltorque æquus pravos pœna merita coërce, neu permitte ut de tristitia mea gaudiũ auferãt.

25 Neu apud se in animo dicant, O rem jucundã! res bene habet, omnia melius eveniunt, quàm optaremus, victoriam de eo retulimus, ecce cõtemptus est.

23 *Iam tandem evigila, & manu*
Vltrice indomitam frange superbiam:
24 *Iusto & supplicio preme*
Vindex iuste malos. neu sine de meo
Luctu lætitiam ferant:
25 *Neu secum tacito pectore murmurent,*
Evax, rectè habet: omnia
Supra vota cadunt: vicimus, en jacet.
26 *Fœda ignominia luant*
Stultam lætitiam. dedecoris comes
Infamis pudor eluat
Importuna meis gaudia de malis.
27 *At cordi quibus æquitas*
Est nostra, ac animus nil sibi conscius,
Vitam tristitia procul
Lætam semper agant: ac Dominum ferant
Cœli ad sidera laudibus,
Qui curis famulos liberat anxijs.
28 *Semper justitiam mea,*
Custos sancte hominum, lingua canet tuam,
Et præconia, dum mihi
Impellet calidus pectora spiritus.

26 Gaudium hoc sine ratione acceptum turpi dedecore solvant; & verecundia ignominiosa dedecori adhærens lætitiam ex malis meis alieno tempore perceptam absterget. 27 At verò, qui justæ causæ nostræ, animoq́, meo nulla à se cõmissa scelera agnoscenti favent, semper læti, & à mœstitia longè remoti vivant, Deumque summis laudibus tollant, qui servos suos molestia anxietatem afferente exolvit. 28 Lingua autem mea, gentis humanæ servator, æquitatem istam in hostibus nominis tui ulciscendis perpetuò commemorabit, laudesq́, clementiæ in tuis conservandis decantabit, quamdiu respiratio calida pulmones movebit.

PSAL. XXXVI.

David regnum aditurus, Deum celebrat, à diuturna patientia & beneficentia eius erga impios & contumaces, erga res omnes creatas, & erga Ecclesiam suam,

am, orans Deum pro salute & prosperitate populi Dei & sua.

VT exta flammis mille sacrificis cremes,
Oscula des saxis, ingeminésque preces,
Aráque donis largus accumules tuis,
Non facies tamen ut te rear esse pium:
Scelera reclamant, & negant te credere,
Consilio mundum qui regat, esse Deum.
2 *Utcunque coràm blandiare, non tamen*
Impietas tacito pectore clausa latet:
Erumpit ignis instar, ac tui trahit
Secum odium, atq; odij perniciem comitem.
3 *Quodcunque loqueris, fraude tinctũ est: re-*
Auribus ingratis qui potiora monent. (spnis
4 *Scelus nefandum nocte tota cogitas:*
Recta fugis: semper deteriora foves.
6 *O magne rector orbis, indulgentiæ*
Munera terra, fretum sentit, & astra, tuæ.
Quæcunque cœlum amplectitur, parentia
Legibus orta vigent, lapsa cadúntque tuis.
6 *Modus æquitatis & tuæ sapientiæ,*
Cunctáque quæ fecit, cunctáque facta regit,

QVamvis innumera victimarũ viscera ignibus ad sacrificia cremãda adhibitis cõbures, simulachraq; lapidea osculeris, frequenterq; orationes repetas, & altaria muneribus abs te oblatis liberaliter impleas; non efficies tamen ut credam te religiosum Dei cultorem esse: nefaria tua facta te mendacij arguunt, aiuntque te non existimare ullum esse Deum, qui orbem providentia sua gubernet. 2 Quomodocunque in præsentia hominũ tibi ipsi placens oratione blanda utaris, contemptus tamen Dei ac rerũ divinarum in animo inclusus, Deo & hominibus non ignoratur. Impietas tua tanquam flamma sese prodit, unaq; in te malevolentiam hominum ac pestem odium sequentem concitat. 3 Omnis oratio tua, ut proximo noceas, dolo imbuta est, ingratusq; refugis eos, qui meliora tibi suggerunt. 4 In sceleſtis ac nefarijs factis excogitandis noctem totam consumis, æqua vitas, pejora consilia auxilio tuo semper juvas. 5 Potens mundi gubernator, terra, mare, & cœlũ munera ex favore tuo in indignos etiam profecta, percipiunt; quæcunque mundus continet, cùm oriuntur, voluntati tuæ obedientia vegetantur; cùm pereunt, voluntati quoque tuæ parentia deficiunt. 6 Mensura justitiæ & prudentiæ tuæ, quæ & creavit, & gubernat omnia postquam creata sunt,

Longè nivosis montium fastigiis
Altior est, vasti gurgitibúsque freti:
Humana gens hinc haurit auram & spiritum:
Nec pecudes curam præterière tuam.
7 *Hinc cuncta vitæ suppetunt nobis bona,*
Dum mens corporeo carcere vincta latet.
Fœtus sub alis volucris ut tegit suis,
Præsidij fugimus spe mala cuncta tui.
8 *At exul animus, morte liber, patrium*
Quum repetet limen, sidereámque domum,
Illinc egestas & dolores exulant:
Nemo feret votis non potiora suis.
Passim voluptas, pura passim gaudia:
Delicias largo flumine rivus agit.
9 *Illinc perenni vita fonte profluit,*
Vita, gravis fati non resecanda manu.
Illic fatiscent mentium caligines,
Quæ modò sub tenebris pectora nostra premunt:
Vultúque radius purus effusus tuo
Lumine nos puræ cognitionis alet.
10 *Benignitatis interim tuæ bonis,*
Qui te cognoscunt, & tua facta, fove:

sublimior est montium cacuminibus nive tectis, & altissimis maris immensi locis profundior, ut hãc satis perspicere & scrutari nemo possit; homines è cœlo à te, tuaq; providentia vitam & vim spirãdi trahunt, nec bruta animantia à te unquam neglecta fuerunt.

7 Omnes cõmoditates, quibus in vita fruimur, nobis à te sufficiuntur, dũ animus vinctus latet in corpore, quod est tãquam animæ carcer: & sicuti aves progeniem suam sub alis operiunt; sic nos, quos peculiari favore complecteris, mala omnia expectatione auxilij tui vitamus. 8 At anima nostra jam extra patriam suam, per mortem, i. sui à carcere corporis separationem, in libertatem vindicata, cùm in cœlum domum paternam redibit, paupertas & anxietates illic non sunt: nemo non illic meliora accipiet, quàm sciat optare: jucunditas illic ubique est, illic etiam sunt gaudia ægritudine non mista, fluvius illic secũ fert animi oblectamenta largiter fluentia. 9 In cœlo vita vera è scaturigine semper fluente emanat: vita, inquã, mortis molestæ manu nõ finienda. Ignorãtia, quæ animũ nostrũ hic velut in obscuro coërcet, in cœlo evanescet, visq; luminis finceri è conspectu tuo profluens, nos cognitione absq; ullo errore nutriet. 10 Interèà dũ illuc eamus, liberalitatis tuæ bonis eos sustine, qui te Deũ potentẽ colentes, tua erga homines beneficia agnoscunt;

Qui

Qui mente pura veritatem diligunt,
Iustitiæ facias commoda ferre tuæ.
11 *Me nec feroci calcet arrogans pede,*
Exigat aut tectis impia turba meis.
12 *Qui scelere gaudent, scelère sic ruant suo,*
Perpetuò ut lapsos justa ruina premat.

qui mente non simulata veritatem amant, eos efficias ex justitia tua cómoditates percipere. 11 Vt hostis etiam insolens me pede violento & superbo non conculcet, nec mali me domo mea expellant. 12 Qui verò factis nefarijs oblectantur, fac ut per scelus suum sic pessùm eant, ut merita ruina eos, ubi ceciderint, continuò coërceat.

PSAL. XXXVII.

David hortatur pios ne urantur impiorum rebus prosperis, sed Deo fidant; horum infaustam vitam & mortem, illorum verò felicem esse ostendens etiam in medijs calamitatibus: Itaq, pios hortatur ad fugiendum malum, colendum bonum, & amplectendas fide promissiones de ipsorum bono, & improborum exitio.

NE livor urat æmulus
Te, si beatos videris
Pravos, nec Euris ijs opes
Fugaciores invide.
2 *Nam sic facessit ilico*
Vmbratilis felicitas.
Marcent comis arentibus
Vt falce secta gramina.
3 *At tu Dei fiduciâ*
Incumbe rectis artibus:
Diúque terram ut incolas
Donabit, ac te nutriet.
4 *In hoc sit oblectatio,*
In hoc voluptas unica:

NVlla æmulatio animum tuum exerceat, si homines perversos opulétos aspexeris, nec indigneris eis esse divitias vêtis magis fluxas. 2 Nam beatus vitæ eorum status instar umbræ vanus, & evanescens sic repentê abit, ut herbæ falce concisæ, emortuo virore & foliis exsuccis marcescunt. 3 At tu Deo fidens studijs honestis operam dato, dabitque tibi Deus, ut longo tempore terram habites, ibique te vitæ hujus commodis fruentem sustentabit. 4 Delectatio tua solumque gaudium sit in Deo, qui te assi-

duè nutriet, efficietque ut desiderio tuo potiaris.

Iste fovebit jugiter,
Votique reddet compotem.

5 Salutem tuam, divitias, & honorem ejus solius voluntati concrede, omniaque tibi ut voles cõficiet.

5 Committe vitam, rem, decus
Illius uni arbitrio:
Animi tibi ex sententia
Confecta reddet omnia.

6 Efficiet etiam ut justitia tua omnibus ita luceat, ut stella Veneris mane oriens, utque tuum honesti studium omnibus conspicuũ, sit medio die splendidius.

6 Illustris auroræ ut jubar
Tua faciet ut sit æquitas:
Ut luce virtus sit tua
Meridiana clarior.

7 Æquo animo fortiterque sustine, quod sors adversa tibi obtulit, neu ægrè ferens felicem malorum statum invidiosè aspice.

7 Perfer modestè quod tulit
Fortuna læva: neu tumens
Ira, impiorum prosperas
Res cerne torvo lumine.

8 Cohibe iram, discedat molestia ex alienis rebus secundis capta, ne contendendi studium impatientiæ indulgens te ad facinus execrabile fortè incitet. 9 Mali fumo volucri celeriùs exterminantur, contrà verò vir moderatus & mansuetus Iehovam patienter expectans, terras habitabit, easque posteritati suæ serò venturæ relinquet. 10 Pauliſper expecta, hominemque pravum nullibi cernes: domum, ubi consistebat, contemplare, vixque ullum indicium domini potentis pervestigans cognosces.

8 Compesce bilem, noxia
Facessat indignatio:
Ne fors nefarium ad scelus
Impellat æmulatio.

9 Eliminantur impij
Fumo levi velociùs:
Terras modestus incolet,
Seríque linquet posteris.

10 Morare paulùm, & impium
Nusquam videbis: aspice
Ædes, superbi vix heri
Agnoveris vestigium:

11 Modestæ

11 *Modesta bonitas otio*
Lætam senectam transiget,
Et incolenda hæredibus
Paterna linquet prædia.

12 *Clàm rete nectit impius,*
Bonísque concinnat dolos:
Et dente frendens livido,
Dolore & ira ringitur.

13 *Hæc cernit ex alto Deus,*
Minásque ridet irritas:
Quippe imminentem vertici
Cladem scelesto prospicit.

14 *Ensémque stringet improbus,*
Arcúmque tendet, pauperes
Vt perdat, ac innoxios
Figat sagittis impijs:

15 *Districtus ensis in sui*
Domini redibit viscera:
Frangetur arcus lethifer,
Et frustrà acuta spicula.

16 *Præstat supellex sobria,*
Rectéque parta recula,
Quàm rapta per vim divitum
Fastidiosa copia.

17 *Male parta justus arbiter*
Dispergет, & potentiam

11 Viri modesti & boni senium jucundũ in vitæ tranquillitate traducent, agrosq; à parentib⁹ acceptos posteris habitandos relinquent.

12 Conscelleratus rationé fallendi furtim meditatur, fraudesque pijs & justis struit, denteque invido iram præ se ferens, mœstitia & iracundia disrumpitur.

13 Deus hæc ex cœlo aspicit, eiusque comminationes inanes nihili pendit, quia perniciem & interitum pravis impendentem prævidet.

14 Sceleratus tum gladiũ è vagina educet, tum arcum etiam intendet, ut tenues piè & justè viventes evertat, ac innocentes telis execrandis transfigat. 15 Ensis contra justos nudatus in corpus heri sui convertetur, arcusque lethalis comminuetur, & quæ in nullum usum acuerat tela, rumpentur. 16 Parva res domestica bonis artibus comparata, melior est, quàm divitum abundantia fastidij plena, vi ablata. 17 Deus æquus judex divitias malè quæsitas dissipabit, magnasque opes hominis perversi imminutas infringet; justum autem sua manu

Franget

stabilitum sustinebit.

18 Deus innocentes, cùm pro eorum salute excubet, indulgéter amplectitur, eorumque facultates defendit, patrimoniumq; ut in multas ætates usque perpetuum sit, prospicit.

19 Sive lues pestifera corporis colores corrumpens, sive militaris insania sursum ac deorsum res mortales verset, nihil innocenti assiduè aberit, *habensq; quod ei sufficiat*, victus penuriã, corpus ægrum reddentem, nõ tolerabit.

20 *Contrà verò*, sceleratus

Franget scelesti: dextera
Justum sua tuebitur.
18 *Innoxios fovet Deus,*
Ac rem tuetur: providet
Longæva ut usque in sæcula
Sit sempiterna hæreditas.
19 *Seu pestis atra, seu furor*
Turbabit orbem bellicus,
Nil deerit usque innoxio,
Famem nec ægram sentiet.
20 *Sic hostis impius Dei*
Perit repentè funditus,
Adeps opimæ ut victimæ
Vanescit in fumos leves.
21 *Nil donat usque & fœnerat*
Injustus: at justo sua
De sorte superat paupere
Quod donet indigentibus.
22 *Justorum amici prædia*
Linquent suæ propagini:
At hostium radicitus
Semen peribit erutum.
23 *Amátque justum & dirigit*
Ejus Deus vestigia:
24 *Dextra ruentem sustinet,*
Lapsúmque dextra sublevat.

Dei inimicus sic penitus evanescit, ut pinguedo hostiæ singularis in ventos celeres abiens disperit. 21 Malus nil largitur, & fænori dat; at homini probo de modica & tenui re sua supereſt, quod pauperibus impertiat. 22 Qui justos amant, agros suos ad posteros transmittent: at posteritas inimicorum justitiæ ad nihilum redacta, penitusque deleta, pessùm ibit. 23 Deus virum bonum diligit, & gressus ejus constanter regit. 24 Manuque sua tenet ne labatur, ubi verò ceciderit, manu prehensum attollit.

25 Puer

25 *Puer fui, nunc ſum ſenex;*
Ope deſtitutum, nec pium
Videre memini, nec ſtipem
Ejus petentes liberos.
26 *Iuſtus miſertus pauperum*
Dat uſque & uſque mutuum:
Sera tamen propagini
Non larga deeſt opulentia.
27 *Vita ſcelus nefarium,*
Sectare recta; dum diem
Sol fundet aureum, tui
Terras nepotes incolent.
28 *Deus æquitatem diligit,*
Bonos nec unquam deſerit:
At interibit funditus
A ſtirpe ſemen impij.
29 *Iuſtus beata jugera*
Agri tenebit, & colet
Cum prole, donec ultimus
Inſtabit orbi terminus.
30 *Sermo ſapiens & æquitas*
In ore ſemper eſt bonis:
31 *In corde ſcripta lex Dei,*
Ne pes labet, greſſum regit.
32 *Obſervat impius pium,*
33 *Vt perdat: at illum Deus*

25 *Egomet ipſe hoc expertus, loquor*; fui enim junior, nūc autē cōſenui, nec vidi, *quod ſciā*, virū bonum auxilio egentem; nec poſteros ejus ad mendicitatē redactos.

26 Iuſtus inopum fortunæ afflictæ miſericordiam adhibens, dat eis rē ſuam utendam, ejus tamen poſteritati *Dei benignitate* facultates amplæ nō deſunt.

27 Fuge facinus execrandū *aliis nociturum*: ſtudiiſq; honeſtis incumbe; quamdiu ſol lucem ſplendidā emittet, tamdiu poſteri tui terrā habitabunt.

28 Deus juſtitiam juſtóſque amat, nec ope deſtitutos unquam relinquit: at liberi hominis à pietate abhorrentis radicitùs evellentur. 29 Vir bonus agros fœcundos cum poſteris ſuis poſſidebit, eiſque cum ſobole ſua culturam adhibebit, donec finis aderit mundo. 30 Oratio prudens, & de juſtitia mentio ab ore bonorum ſemper emanat: 31 Divina præcepta animo eorum impreſſa, gradientes dirigunt, ne *greſſu inſtabili incedentes*, labaſcant. 32 Malus ſemper intentus eſt, ut virum bonum evertat: 33 Sed Deus illum *impii libidini minimè expoſitum*,

Cuſtodit,

conſervat, & in judicio à falſis criminationibus munitum defendit.

34 Omnem in Iehova fiduciam pone, Dei legibus pare, qui tibi donabit, ut opulentus, magniſque viribus & opib⁹ pollens, finem & exitium inimicorum ſpectes, ipſe poſt eorum internecionem incolumis.

35 Sceleratos ipſe vidi magna potentia fruentes, ſuperbiaq; omnibus moleſta inflatos, tanquam laurum propè aquas aſpectu pulchras florere

36 Statim contemplor, & ecce gloriæ eorum fluxæ nullibi veſtigium eſt, nullibi opulentiæ omnibus moleſtæ indicia reſtant.

Cuſtodit, ante judicem
Tuetur à calumnia.

34 *Spem colloca in Deo, Dei*
Sectare leges: & dabit
Dives poténíque ut hoſtium
Cernas ſuperſtes exitum.

35 *Vidi potentes impios*
Gravíque faſtu turgidos
Vireſcere inſtar laureæ
Amœna propter flumina.

36 *Specto repentè, en lubricæ*
Imago nuſquam gloriæ:
Nuſquam manent veſtigia
Cunctis gravis potentiæ.

37 Oculos conjice in rationem vivendi, quam ſibi boni & innocentes inſtituunt, eoſque aſpicies in ſumma quiete ſenectutem ſuavem agere, & *feliciter obire*. 38 Homines verò factioſi, alijs nocere ſemper parati, omninò peribunt, exituſque miſerrimus maleficijs eorum debitus vitæ finem faciet. 39 Vir bonus omnem vitæ ſuæ ſpem in Deo ponit, qui cum viribus firmat, cùm fortuna ei contraria magna vi incumbit.

37 *Iuſti intuere & integri*
Vitæ ſtatúmque & ordinem,
Videbis alto in otio
Lætam ſenectam degere.

38 *At prompta ſemper ladere*
Prorſum interibit factio:
Vitámque claudet terminus
Dignus patratis nequiter.

39 *Iuſtus ſalutis collocat*
Omnem in Deo fiduciam,
Qui fulcit æquos robore,
Adverſa cùm ſors intonat.

40 *Dominus*

40 *Dominus petenti fert opem,*
Et in periclis liberat
Ab impijs, qui se & suam
Illi salutem credidit.

40 Dominus se oranti opitulatur, eumque in rebus dubiis ab improbis servatum incolumẽ facit, qui temporibus miseris se suaq; illi commendavit.

PSAL. XXXVIII.

David morbo grauissimo laborans, peccata sua confitetur, de infirmitate animi & corporis sui, desolatione ab amicis, & hostium improbitate conqueritur; tandem ad Deum se convertit, opem eius implorat, ac salutem petit.

NE me furoris æstuante incendio
Seruator orbis argue:
Neu promerentem quamlibet pœnas graues
Pergas per iram plectere.
2 *Hærent medullis penitus infixæ meis*
Tuæ sagittæ dexteræ.
Iræ tuæ hinc me & inde mentis conscia,
Sic vis paventem perculit,
3 *Vt nulla plagis saucij pars corporis*
Non langueat lethalibus:
Ossa ut solutis artuum compagibus
Sceleris venenum attraxerint:
4 *Sceleris, profundo quod meum ceu gurgite*
Caput resorbens obruit:
Quod in alta rursus me renitentem, velut
Immane saxum degravat.

NOn recuso castigari, author rerum universitatis & custos, sed id unum peto, ne dũ iræ tuæ flamma flagrat, velis me, ceu reprobum, reprehendere, nẽve in me supplicia, quamlibet magna meritum, iratus animadvertas: 2 Tela enim à te potissimùm in me missa, intimis meis penetralibus valdè impacta hærent: Iracundiæ tuæ magnitudo *iure optimo* accensæ, me timentem ab una parte, ab altera verò parte conscientiæ stimulus & labes ita afflixit, 3 Vt nullus corporis locus vulneribus mortiferis sauciati, non sit æger, ossaque ipsa juncturis membrorum laxatis, virosam & noxiam peccati vim imbiberint; 4 Venenum dico peccati illius, quod me totum operit, velut in aqua profunda demergens, quod me etiam in summam aquam redire conantem, tanquam ingens scopulus pondere suo deprimit.

5 *Veteris*

5 *Veteris cicatrix vulneris recrnduit,*
Vomítque tabem luridam.
6 *Afflictus humilis ultimis premor malis,*
Luctu sitúque squalidus.
7 *Clausúmque cæcis fervet in præcordijs*
Vlcus, nec ulla corporis
8 *Expers doloris pars vacat. Sic debilis*
Et fractus usque & usque sum:
Malis ut impar voce lamentabili
Cor ejulétque & rugiat.
9 *Dominator orbis, vota nec animi mei,*
Nec te latent suspiria.
10 *Pavens treménsque turbidum cor palpitat:*
Defecta membra viribus
Torpore marcent languido: noctem trahens
Caligat acies luminum.
11 *Vicini, amici, & sanguinis communio*
Quos propior admorat mihi,
Procul abstitêre, fœditatem vulnerum
Vix sustinentes cernere.
12 *At prompta semper in meũ exitium manus,*
Molita vim nefariam,
Dolosa tendit continenter retia,
Fraudésque versat impias.
13,14 *Ceu mutus ore, surdus aure, ego interim*
Obtorpui silentio,

3 Priorís plagæ vestigiũ rursus in vulneris faciem rediit, sanguinéq; fœdi aspectus corruptum emittit.

6 Ego verò ærumnis dejectus, animoque demisso, ac præ dolore & sordibus contractis aspectu turpis, malis extremis angor,

7 Plagáque putris in vitalibus occultis inclusa, exæstuat; nec ullum est membrũ à dolore vacuum.

8 Sic sum sine viribus, *malisq; & doloribus* sic sum assiduè cõquassatus, ut cor damnis ferendis non sufficiens, voce mœsta lamentetur, instarq; leonis rugientis fremat. 9 Perspecta sunt tibi, Rex mundi, desideria mea, nec gemitus mei te fugiunt. 10 Cor metuens, & pavore trepidans, consilii expers, assiduè movetur; membra debilitata præ stupore inerti, vigore carent; oculus tenebras attrahens, caligine obducitur. 11 Finitimi, necessarii, & quos propinqua cognatio mihi conjunxerat, longè steterũt, ægrè ferentes turpẽ plagarũ faciem intueri. 12 At cœtus hostilis, in cædem meam semper pronus, qui violentiam execrabilẽ excogitavit, fraudes occultas, *ut me capiat*, assiduè parat, secũq; insidias scelestas meditatur. 13,14. Ego interea stupefactus fui, & me cõtinui,

Elinguis

Elinguis instar & stupentis, crimina
Qui nesciat refellere.
15 *In te reposta est spes mea: ô rerum potens*
Rector benignus annue.
16 *Ne risus hosti sim superbo, qui meis*
Insultat insolens malis:
Qui, si vacillent lubrico lapsu pedes,
Læto triumphat gaudio.
17 *Ad perferenda sum paratus verbera:*
Vibice semper area
Cruenta turget exarati corporis
Sulcis flagrorum grandibus.
18 *Merui scelestus, fateor, heu merui: nocens*
Do jure pœnas debitas:
19 *Sed invalescit hostis atrox interim,*
Virésque sumit factio,
Vivunt, vigéntque, & immerentem injuriâ
20 *Me prosequuntur: pro bono*
Malum rependunt: jugiter calumnias,
Quia recta sector, ingerunt.
21 *Tu ne recede longius, neu deseras*
Periculis in ultimis.
22 *Accurre: dextram da salutarem, mea*
Salutis auctor unice.

ceu loquendi facultate privatus, quasiq; sensu audiendi carens *nihil istorũ audirem*, velut mutus, & attonitus, qui criminationes objectas refutare nesciret.

15 Omnis auxilij expectatio in te, gubernator mundi, collocata est, qui in res omnes imperium habes, placatus mihi fave.

16 Ne inimico arroganti ludibrio sim, qui superbus gestu & oratione sese ob mea mala lætum ostendit; quòd si gressus casu aliquo titubent in loco vestigia non ferente, lætitiam magna animi alacritate apertè fert. 17 Non recuso plagas perferre, *ecce iam* cutis corporis plagis concisi sanguine perfusa, verberum vestigijs, & magnis flagellorum cicatricibus intumescit. 18 Improbus ego pœnas has, fateor, prometui, sceleratus justum supplicium luo. 19 Sed interea crudelis inimicus indies fit violentior, & adversùs me conspiratio fit major; hostes animo fruuntur, & valent, mihique immeritò assiduè injuriam faciunt. 20 Pro beneficijs mala reddunt, adversùs me assiduè falsa crimina afferunt, quia artibus bonis incumbo. 21 Tu ne procul abi, neu me in discrimine gravissimo relinque. 22 Citò ades, manumque ad me servandum porrige, qui solus mihi incolumitatem præstas.

PSAL. XXXIX.

Fatetur Dauid se cum patienter vitam, transigere cogitaret, repentè oppressum, ab instituo aberrasse, & obmurmurasse Deo, itaque deprecatur peccata & supplicia sua, & misericordiam in præsente calamitate sibi exhiberi postulat.

QVũ inimicus crũdelis meo incõmodo gaudens, injurijs me provocaret, apud me statuerã à verbis molestis & à litigando me continere.

2 Linguę munimina tanquã sera & fræno adjecto occlusi, obstinatusq; silui, ac ne os inconsultè verbũ ullũ, *novas molestias mihi exhibiturũ*, effutiret, non passus sum verba ea exire, quæ optimo jure poteram pro mea defensione proferre. 3 At ægritudo animi, exitu prohibita, tanquã flamma, intra pectus vehementius exœnduit: post diuturnũ silentiũ iracundia pervicaciæ constantis obstacula rupit, *ac mente quidem ab hostibus aversa, ad Deum verò conversa*, talibus verbis eum precatus sum. 4 Spatium vivendi, quod mihi adhuc restat, roganti, cõmonstra: quando mei compos, ex hac corporis custodia anxietatis plena, effugiã? 5 Tu tempora longa agis nullo fine conclusa, per te solum beatus, ac tuis unius viribus sine ulla vi externa potens; at ætas, quam nos vivimus, propemodum nihil est temporis, ac minus ferè quãm nihil.

QVum sævus hostis me meo latus malo
Lacesseret convitijs,
Mecum ipse, verbis abstinere ab asperis
Et jurgijs decreveram.
2 *Linguæ obseravi claustra fræno, pertinax*
Obmutui silentio:
Ac temerè ne quid os mali profunderet,
Verbis bonis clausi exitum.
3 *At ignis instar, vetitus egredi dolor,*
Exarsit intus acriùs,
Tandem obstinatæ fræna pertinaciæ
Perfregit ira, ac talibus
4 *Dominum rogavi. Mihi meæ vitæ modum*
Qui sit futurus indica:
Quando evolabo liber hoc molestiæ
Fastidioso è carcere.
5 *Tu clausa nullo sæcla degis termino,*
In te beatus ac potens:
At nos quod ævi vivimus penè est nihil,
Ac penè brevius quàm nihil.

6 *Vmbra*

6 *Vmbræ fugacis instar, atque imaginis,*
Quam reddit æquor vitreum:
Idque ipsum inani in vanitate atque anxijs
Ægrescit in laboribus.
Animum libido torquet, inflat gaudium,
Spes tollit, ac timor premit.
Tumultuamur temerè: congerimus bona
Incognitis hæredibus.
7 *Quo me ergo vertam? quis laborantiferet*
Opem? quis eximet malis?
8 *Spes omnis in te: miseriæ fontem meæ*
Peccata tolle noxia.
Nève esse stultis me sinas & improbis
Despectui & ludibrio.
Hostis protervi lingua me quum turpibus
Proscinderet convicijs,
9 *Obmutui, iræ vindices pœnas tuæ*
Has esse gnarus scilicet.
10 *Rector parénsque gentis humanæ, tua*
Paulisper aufer verba.
Virésque linquunt, vita nec semper novis
Plagis ferendis sufficit.
11 *Te persequente scelera pœnis, illico*
Vigor decórque defluit,

6 Ætas nostra umbræ fugitivæ similis est, & effigiei, quam speculi planicies efficit, illudque nihil temporis in rebus vanis, & molestijs animũ angentibus ægrè transigitur, cupiditas effrænata animum cruciat, lætitia eundem nimiũ attollit, spes sublevat, ac timor demergit, soliciti sumus tota vita inconsultè de rebus nullius momenti, divitiasque posteris ignotis coacervamus.

7 In quam igitur partẽ cogitationẽ meam *ab his rebus nihili* transferam? quis mihi laboribus presso auxiliũ dabit? quis me curis his & vitijs noxijs eruet? 8 Omnis mea expectatio melioris tortunæ in te unum, Iehova, defixa est: scelera mala calamitatum mearum originem à me auferto, *hocq; mihi tribue*, ne me amentibus & sceleſtis contemptui & risui esse permittas. Cùm inimicus per stultitiã fœdis injurijs me laceraret, 9 Ipse quidem obticui, quòd scirem profectò hæc supplicia *te consulto & volente mihi illata esse*, quibus iracundiæ tuæ vindictam in crimina expetis. 10 Flagella tua, hominum gubernator & pater, brevi à me amoveto: namque me & vires deficiunt, vivusque ad verbera nova patienda non sufficio. 11 Te peccata ullius puniente, vis omnis & pulchritudo ejus statim evanescit, ad-

instar vestis vermiculis consumptæ. O homo res tantùm fragilis & fluxa!

Tineis peresa more vestis. O homo
Caduca res & futilis!

12 Orationé meã, pater bone & liberalis, exaudi, neu mea supplicãtis verba contemne, néve à me peregrino flente facié detorque, peregrin⁹ enim hanc regionem incolo: nec ego, nec majores

12 Parens benigne precibus aurem da meis:
Neu verba sperne supplicis:
Neu lacrymanti averte vultus hospiti.
Namque hospes hanc terram colo:
Nec ego, parentes nec mei certum locum
Habemus hîc: sed in diem
Solliciti & horas, turbidas molestias
Vitæ brevis transegimus.

mei hîc firmam habitationem possidemus, sed singulis diebus & horis curis obnoxij, molestum vitæ exiguæ tempus viximus. 13 Ergo ad breve temporis spacium à me pœnas graves auferto, ut à laboribus pauliſper conquiescam, antequam porta mortis (à qua nemo reverti potest) transire me permiserit.

13 Igitur severam paulùlùm abstine manum,
Fessum ut resumam spiritum:
Mortis priusquam (reditus unde non patet)
Transmiserit me janua.

PSAL. XL.

David ab anteacta experientia privata & publica, à gratuito fœdere Dei, ab obsequio suo seipsum in fide confirmans, gratiam & liberationem à Deo petit, improborum ruinam, & bonorum consolationem ad gloriam Dei.

QVum metus & comminationes hostiũ mihi instarent, morsq; crudelis avaram in me manum tendens impenderet, spes auxilij divini, quamvis tarda, curam nihilominus mihi mi-

QVum circũ fremerent me timor & mina
Intentánsq; avidam mors fera dexterã,
Spes cœlestis opis, sera licet, tamen
Lenibat trepidam sollicitudinem.

2 Advertit Dominus, méque voragine
Cœnosi implicitum gurgitis extulit:

nuebat. 2 Dominus animadvertit, meque hærentem in cœno tenaci è palude aquæ limosæ profundissima extraxit, *cumq; in firmo rupis*

Ac

Ac ſaxi ſolidis impoſito jugis
Monſtranit facilem qua graderer viam.
3 *Afflavitque novo pectora ſpiritu,*
Suffecitque ſuæ materiam novam
Laudis, quam canerem dulcè loquacibus
Nervis, ac numeris lenè ſonantibus.
Hæc cernant rapidæ qui violentiæ
Fati vel dubiis caſibus imputant
Eventa, ac trepidi ſe Domini in fidem
Dent, qui ſtellifero regnat in æthere.
4 *Felix qui ſtabili ſpe Dominum ac fide*
Spectat, quem tumidæ pompæ ſuperbiæ
Non ad ſe illecebris ducit inanibus,
Fallacíque boni ludit imagine.
5 *In nos ſancte parens quot vigilantiæ*
Et quàm mira tuæ pignora ſuppetunt,
Quæ nec mens acie cernere languida
Poſſit, nec numero lingua retexere!
6 *Aurem mî tacitè vellis, & admones*
Quòd labem ſceleris nec pretium levet,
Nec ſanguis pecudis nil meritæ eluat,
Nec conſumpta focis expiet hoſtia.
7 *Tum dixi, Venio: quodlibet impera.*
Adſum ſancte parens, juſſa capeſſere

colle è puteo profundiſſimo extractũ ſtatuiſſet, iter, quod rem, mihi expeditũ oſtendit.

3 Mentẽ etiã novã in pectus inſpiravit, mihiq; novum ſe laudandi argumentũ dictavit, quod fidib⁹ ſuaviter ſonoris & verſibus leniter canoris cantare tenebar. Hæc videant, qui facta ea, quæ eveniunt, fatali neceſſitati attribuunt, vel fortunæ adſcribũt, ac ſe reverenter committant in auxilium & tutelam Domini in cœlo ſtellato imperium agitantis.

4 Beatus is eſt, qui expectatione & perſuaſione firma à Domino pẽdet, felix (inquã) is eſt, quẽ vanus arrogantiæ apparatus, quæ tumidos facit, ad ſe voluptatibus vanis non trahit, falſaq; virtutis ſimilitudine neutiquam fallit. 5 Quot monumenta, ſancte pater, tuæ erga nos diligentiæ, & quàm admiranda *ſemper nobis præſtò* ſuccurrunt, quæ mens oculis debilibus & cœcutientibus tueri non queat, nec ſermo, propter multitudinẽ, recitare poſſit! 6 Tu occultè me cõmonefacis, mihiq; in memoriã revocas, quòd nec pecunia maculã peccati tollat, nec cruor pecoris innocentis ſuſus delicta lavet, nec victima igni cremata ſcelus ullum deleat. 7 *Quæ cùm à me non poſtulares, tum gratia tua factus idoneus ad ſerviendũ tibi, & ad te audiendũ*, ecce Chriſt⁹ adſũ, dixi, quæ vis jube, præſtò

sum, pater bone, paratus mãdatis tuis parere; sicuti oracula Dei relata in libros veritatis plenos, & omni errore vacuos, libros, inquã, testamenti nunquã interituri palàm nobis ostendunt.

8 Animus meus, voluntas & labor ad hãc metã spectant, ut facta dictaq; omnia & secretas cogitationes præceptis tuis cõponam; tua enim jussa intus planè in corde meo insculpta sunt.

9 Ergo memoriam æquitatis tuæ diffusè per oẽs gentes

Promptus: ceu tabulis scripta fidelibus
Edunt perpetui fata voluminis.

8 *Huc mens, huc studium tendit, uti tuis*
Conformem monitis quæ gero, quæ loquor,
Quæ mecum tacitus cogito. nam tua
Incisa est animo lex penitus meo.

9 *Famam justitiæ per populos tuæ*
Latè præco fero: nec labijs meis
Nec linguæ requies, omnibus ut tua
Terris (ipse vides) nota sit æquitas.

10 *Nec justum tacui te mala plectere,*
Promissíque tenacem, & miseris opis
Largum: me bonitas indice gentibus
Cunctis facta palàm est, & tua veritas.

11 *Defendant igitur me bonitas tua*
Promissíque fides fallere nescia:
Obsessúmque malis innumeris tua
Me rerum genitor protege dextera.

12 *Me pœnæ, capitis quæ superent pilos,*
Omni ex parte premunt, quas neque luminis
In promptu est acie nosse: animus stupet,
Curarum innumeris obrutus æstibus.

13 *At tu mundi opifex sancte, salutifer*
Adsis: auxilium fer citò, & ultimis

prædicator porto: nec ori meo, nec sermoni ulla cessatio est, ut tu bonitas & justitia (hoc tu ipse cernis) cunctis nationibus sit cognita. 10 Indicavi te etiã in sceleribus puniendis æquũ esse, fidelemque & auxilij liberalem pauperibus oppressis declaravi; me prædicante, benignitas tua, certaq; promissorũ cõstantia populis omnibus indicata est. 11 Itaq; benignitas ista, & pollicitationis firmitas, quæ fallere nescit, mi tueantur, meq; rerũ author, calamitatibus infinitis circundatũ manu tu defende. 12 Supplicia .n. peccatis debita, numeroq; capillos vincẽti undiq; instãtia me urgent, quæ oculorũ aspectu nõ facilè est cognoscere mens quoq; multis solicitudinum perturbationibus oppressa languet. 13 At tu mundi fabricator, authorq; salutis, mihi opitulare, meque con

Oppressum

Oppressum penitus subtrahe me malis,
14 Ut pravi pudeat consilij improbos.
Turpem ignominiæ tristitiam ferant,
Tendunt exitio qui laqueos meo:
Infamem referant consilij exitum,
Nostris qui capiunt lætitiam è malis,
15 Hunc fructum sceleris percipiant sui,
In fraudẽ ut recidant, quam mihi struxerant.
Frustratus doleátque & rubeat meas
Qui ridet lachrymas, & fruitur malis.
16 Qui credunt fidei se penitus tuæ,
Illos auxilij spes recreet tui:
Ac semper Domini nomen amabile
Certent tergeminis tollere honoribus.
17 Expes, pauper, inops sim licet, at mihi
Custos rerum opifex pervigil excubat.
Vitæ ô præsidium & certa salus meæ,
Adsis, neu trepida me crucia mora.

festim juva, maximisque malis valdè obrutum libera.

14 Vt malos propositi scelerati pigeat, & inhonestum infamiæ dolorem sentiant, qui in exitium meum fraudé parant, turpemq; eventum propositi sui reportent, qui calamitatibus meis lætantur:

15 Hãc quoq; ex nequitia sua utilitatem percipiant, ut ipsi in dolos incidant; quos mihi comparaverant; is deceptus etiam lugeat, & erubescat, qui fletum meum ludibrio habet, & ex miserijs meis voluptatem ullam capit. 16 Quicunque sé tutelæ tuæ omninò committunt, opis tuæ expectatio illos reficiens consoletur, contendantque jucundum Domini nomen summis in cœlum laudibus efferre. 17 Ego autem quamvis sim sine spe, sine re, sine potentia; Deus tamen servator assiduus ad me custodiendum vigilias agit; qui autem defensor & servator meus es, & *iam extitisti*, nunc mihi auxilio sis, nec me diuturna subsidij tui spe torqueas.

PSAL. XLI.

David ægritudine animi potius quàm corporis affectus, eos beatos prædicat, qui misericordiam de afflictis capiunt, se in afflictione queritur a multis iniquè tractatum, liberationem à Deo petit, pro defungenda administratione sua, confirmanda fide, & celebrando Deo.

FElix ille, qui vicem inopis dolens, in rebus adversis ei auxilium affert, nec superbo contemptu abjectũ et miseriis obrutũ negligit; quẽ tu debilitatum, & cunctis omninò despectũ arbitraris, eũ Deus sublevabit, & consolabitur.

2 Dominus pauperẽ illũ, fideliter pro eo curam gerens, custodiet, & discrimine liberabit, eíq; incolumi donabit, ut inter viventes, utilitates vitæ copiosæ cũ voluptate ad usus suos convertat.

3 Quũ morbus corpus illi? in lectũ detruserit, Dominus

Beatus ille qui misertus pauperis,
Fert rebus in duris opem:
Nec arroganti despicit fastidio
Prostratum & oppressum malis:
Quem rere fractũ & penitus abjectum, Deus
Attollet & solabitur.
2 *Cura fideli Dominus illum muniet*
Et è periclis eruet:
Intérque vivos sospiti dabit fruti
Vitæ beatæ commodis.
3 *Artus cubili quum dolor prostraverit,*
Opem ferétque, & lectulum
Versabit: omnem prorsus ægritudinem
In dulce vertet gaudium.
4 *Quum me doloris vis acerbi affligeret,*
Opem poposci te Deus;
Animæ medere saucia (dixi) sui
Sceleris pudendo vulnere.
5 *Dira imprecatur hostis, ac me devovet*
Lætus meis incommodis.
Quando interibit, (inquit) & cum corpore
Nox una nomen obruet?
6 *Si fortè quis me visit horum, corporis*
Animíque morbis anxium,
Vultu dolorem fingit, ac suspiria
Læto trahit de pectore:

ei auxilium afferet, lectumq́; sternet, omnémq; penitùs mœstitiam lætitiâ jucundâ mutabit. 4 Quũ *enim* gravis morbi violentia me prosterneret, tuum (Iehova) auxilium rogavi: tibiq́; dixi, Medicinam animæ meæ afferto turpi peccati sui plaga affectæ. 5 Inimicus meus adversùs me detestabilia precatur, malúmq; meis gaudens me execratur: quãdo, inquit, morietur, unúmq; momentum memoriam cum cadavere delebit? 6 Si fortè hostium aliquis officii specie me invisit, corporis mentí que doloribus internis & externis conturbatum, ille quidem tristitiam vultu simulat, sonumque, doloris testem, è pectore hilaro ducit:

Foras

Foràs profectus conditum in præcordijs
Repentè virus evomit.
7 *In me fusurrat clanculum atque obmurmurat*
Scelesta conspiratio.
Clàm machinantur sæva, in exitium meum
Consilia cuncta conferunt:
8 *Secúmque jactant, Missa certè cœlitus*
Nunc dira vis mali hunc ligat:
Prostratus hæret: lectulo affixus jacet,
Noctem trahens novissimam.
9 *Quin & sodalis, & mihi mensâ & domo*
Conjunctus, & cui maximè
Fidebam, ad hostes conferens sese meos,
In me ferox recalcitrat.
10 *At tu salutis author & custos meæ,*
Benignus in me respice:
Manum jacenti da salutarem, hostibus
Parem ut rependam gratiam.
11 *Tui favoris pignus id certissimum*
Erit mihi, & constantiæ
In me tuendo, quòd malis lætus meis
Hostis ferox non gestiat.
12 *Vires recepit corpus, innocentiam*
Servavit animus, dexteram

domo verò egressus, confestim malevolentiam in animo celatam sermone divulgat.

7 Hostes nefarij adversus me conjurati, sermonibus & consilijs inter se collatis tacitè in aurem loquuntur, interque se mussant, & occultè contra me crudelia excogitant, omnes consultationes, omnemq; vim animi in perniciem meã intendunt.

8 Interq; se læti sic colloquuntur: Malum profectò è cœlo veniens, Deique irâ immissum, hunc velut vinctum lecto alligat, dejectus tenetur, *itaq; cubat* lecto adhærens, vitæq; finẽ paulatim ducens, ut inde surgere non possit. 9 Insuper etiã qui mensæ meæ adhibitus unà mecũ edebat, mihi convictu & familiâ sociatus, cui maxima rerũ verborumq; fides fuit, ad inimicos meos transiens, meq; elatus petens, adversũ me calcẽ effert. 10 At tu, qui salutẽ das, vitamq; meã incolumẽ custodis, bonus me contemplare, ægroq; mihi & abjecto manũ salutẽ afferentẽ dato, ut inimicis malè de me meritis par pari referã, *meiq; muneris ratione instas de illorũ perfidia pœnas sumam.* 11 Idq; erit tuæ erga me indulgentiæ, tuæq; in me protegendo fidei monumentũ indubitatũ, quòd nimirũ inimicus arrogans, nequaquam meis calamitatibus gaudens, exultet. 12 Corpus robur pristinũ recepit, animus

Te

quoque puritatē à scelere custodivit, te me juvāte, qui perpetuam mei curam gesseras, meíq; tutelam à te susceptam,

Te porrigente, qui receperas tuam
Semper tuendum me in fidem.
13 *Agnoscat orbis, unicum & colat Deum,*
Quem gens honorat Isaci.
Vnúmque laudet, temporum donec vices
Luces & umbræ dividant.

semper administrabas. 13 Nationes omnes illum Deum solum cognoscant & honorent, quem Isaci tantummodo posteri venerantur; illumq; solū prædicent, quamdiu nox & dies temporū vicissitudines partientur.

LIBER SECVNDVS.

PSAL. XLII.

David exulans à populo Dei, studium suum observandi cultus Dei in Ecclesia explicat, seipsum spe consolans, de perturbationibus animi, de gravibus miseriis suis, & adversariorum blasphemiis conqueritur, animumq; suum ad spem & fidem in Deum excitat.

CErvus non sic amnes frigidos desiderat; cervus, inquam, quē multi canes venatici urgent: ut cor meū consumptum solicita tui, mundi creator, absentis siti & cupiditate, qui fons vitæ perennis es, contabescit:

NOn cervis fluvios sic avet algidos,
(Cervus turba canū quem premit) ut tui
Cor desiderio carpitur anxio,
Rerum conditor optime.
2 *Huc me raptat amor dulcis, & impotens*
Ardor ferre moras. O niveum diem
Qui templo reducem me statuet tuo!
O lucis jubar aureum!
3 *Iejunus lachrymis pro dape se dolor*
Pascit, turba meis obvia dum malis
Illudens rogat, Heus iste tuus Deus
Cur nunc deserit exulem?

2 In hanc cupiditatē trahit me dilectio quædam suavis, vehemensq, tui desiderium me tenens, quod longū temporis dilati spatium ferre nō potest. ô diē illū jucundū, qui me ab exilio reversū, *ut te in æde tua conspicit*, constituet! ô lumen illius diei amœnum! 3 Iejunus & dolens, cibi loco, fletu me assiduè nutrio, quando multitudo mihi occurrens, & mala, quæ perpetior, ridens, me insolenter interrogat, Heus *nobis ille ignotus*, Deus, quem tu prædicas, cur te modò è patria exterminatum relinquit?

4 At rursus bonitas quum subiit tua,
Et menti auxilij certa fides tui
Illuxit trepidæ, temporis illius
Me consolor imagine:
Festis quum populus me reducem choris,
Faustisque excipiet vocibus, & Dei
Pompa cum celebri, me comitabitur
Augusta ad penetralia
5 Cur me sollicitis, téque doloribus
Mens ægra exanimas? pone metum, ac Deo
Te da: quo patriæ vindice redditus,
Grates sospes adhuc agam.
6 Hæc mentem recreat spes, licet avijs
Iordanis lateam saltibus, Hermoni
Exul dura licet saxa perambulem,
Solis hospita belluis.
7 Quamvis agminibus me mala densiùs
Omni ex patre premant, quàm super horridos
Montes grando sonat, quàm mare verberat
Raucis littora fluctibus:
8 Tu si me placido lumine videris,
Cedent tristitiæ nubila: tetricas
Mœroris tenebras discutiet mihi
Lucis dulce jubar tuæ,

4 At contrà, cùm misericordia tua mihi in mentem venit, firmáque opis tuę spes animo solicito quasi lumé præfulit, doloré levo cogitatione téporis illius, cùm me, populariũ meorum cœtus, choreis, quales die festo duci solét, boniſq; lætarũ acclamationum ominibus in patriam reversum accipiet, meóque ad templũ usq; Dei venerabile cum magna civiũ multitudine sequetur.

5 Cur me, mens solicita, teq; curis anxijs eneeas? *quin potius bene sperando*, timoré pelle, teq; Deo totum cõmitte, quo assertore & adjutore, ipse in patriã incolumis restitutus, me beneficij accepti memoré ostendam. 6 Hæc expectatio animũ meũ refovet, tametsi vallibus Iordanis *procul ab hominũ cõsuetudine remotis* occulter; patriaq; pulsus & Hermoni degens, ac rupes ejus asperas fera solùm animalia hospitio recipientes, transiens, pererré. 7 Quamvis calamitates etiã agminatim undiq; me circundantes urgeant frequentiùs, quàm grando super montes incultos strepit, crebriusq; quàm mare fluctibus raucũ sonum edentibus oras suas flagellat. 8 Si tu tamen me oculis amicis respexeris, mœstitia decedet, claritasq; jucunda, *quam mihi interné præbebis*, densam mœroris obscuritatem mihi expellet, *ut nefas esse mihi existimem animum despondere,*

Laudes

Nox interea, *tempus licet tristitiæ deditum,*

Laudes interea non mihi nox tuas,

9 Curæque non obstabunt, quo minùs te laudem, dicamque, ô anchora & spes mea, cur me inimicis immanibus contemptui relinquis?

9 Non curæ impedient, ô columen meum, (Dicam) & certa salus, ludibrium feris Cur me deseris hostibus?

10 Differor doloribus, mens

10 Dirumpor, tacitis æstuat ignibus Pectus, turba meis impia dum malis Insultans rogat. Heus, iste tuus Deus Cur nunc deserit exulem?

11 Cur me sollicitis téque doloribus Mens ægra exanimas? pone metum, ac Deo Te da: quo patriæ vindice redditus, Grates lætus adhuc agam.

irâ occultâ ardet, dũ multitudo à pietate abhorrens, *mihiq; occurrens*, & mala quæ perpetior ridens, me insolenter interrogat, Heus, nobis *ille ignotus Deus*, qué tu prædicas, cur te modò à patria exterminatũ relinquit? 11 Cur mens ægritudine cõsternata, me, teq; curis anxijs enecas? benè sperando timoré pelle, teq; Deo totã cõcrede, quo asserto re & adjutore, ipse in patriã incolumis restitutũ, me beneficij accepti memoré ostendã.

PSAL. XLIII.

David adversariorum vi & fraude pressus, à Deo liberationem petit, ex fœdere ad glorificandum eum, & in spe confirmat animum suum.

ME, meamque causam justam (Iehova) assere, & ab hominibus sceleratis & impijs circumventum vexatúmque auxilio tuo defende, scelestáque fraudulentorum retia rumpe.

VIndex esto mihi Deus, Et patrocinio protege me tuo, Oppressum scelere impio: Et fraudum laqueos frange nefarios.

2 *Vitæ ô præsidium meæ, Cur me præsidio destituis tuo? Cur luctu vagor obsitus, Dum sæva furias vito tyrannidis?*

3 Profer lumen opis tuæ:

2 Cur me, spes & auxilium meum dum vivo, subsidio tuo vacuũ relinquis? Cur mœstitia obrutus obambulo dum tyrannũ furiosum & crudelé fugio? 3 Lætam adjumenti tui consolationem ostende,

Montem

Montem pande viam quæ ferat ad tuum:
Montem, quam propriè domum
Majestate tui numinis incolis.
4 *Atque aram adveniam ad tuam,*
Ac te, lætitiæ materiam meæ:
Et grata citharatibi
Grates lætus agam conditor optime.
5 *Cur mœres animæ anxie,*
Ac me sollicito pectore maceras?
Omnem pone metum, ac Deo
Curam crede tui, quem super æthera
Cantu sospes adhuc feram,
Quum salvus patriæ reddar amabili.

viamque monstra, quæ me ad templum tuum in monte Sione situm deducat, monte, inquam, domo tua, quã tibi soli dicatam cũ indicio amplitudinis divinitatis tuæ habitas;

4 Et ad altare tuum in templo tuo accedam, téq; gaudij mei causam & fundamentum adibo, lyraque tuorum beneficiorum teste, gratias tibi, Creator, omnium fons bonorum, alacriter agam. 5 Cur mens solicita doles? cur me curarum plenum excrucias? omnem timorem depone, teque Deo committe, quem incolumis, carmine laudes ejus canente, ad cœlum tollam, cùm jucundo mihi natali solo sospes restituar.'

PSAL. XLIIII.

Commemoratis Dei beneficiis erga patres, conqueritur Ecclesia Deum sibi non adesse, ut adfuerat olim: integritate animi & vitæ suæ freta probat se calamitates perpeti pro nomine Dei, opem eius imploraus pro salute sua.

VEtusta ad aures fama nostras attulit,
Seríque patres posteris
Stupenda facta tradidêre à te Deus
Patrata priscis sæculis:
2 *Eliminatis quum prophanis gentibus,*
Et incolis prioribus,

FAma à veteribus ad nostra usque tempora dimanans, pertulit ad nos mirabilia opera, à te Iehova, *nostri* causã antiquitùs facta, eadémque majores posteritati suæ exposuerunt. 2 Cùm tuâ unius manu, nationibus te non ritè colentibus, & pristinis terræ hujus habitatoribus expulsis, majoribus

Horum

nostris in hac regione plantatis tradidisti, eorum opera & emolumētis cū voluptate uti.

3 Certè nec telis splendidis, nec potentiæ nostræ hunc in bello successum felicem acceptum ferimus; sed favor tuus instar auræ leniter aspirans, tuáque paterna benignitas nos ab hoste defensos corroboravit.

4 Tu itaque, qui solus incolumitatem das, bonis salutaris, auxilio sis, eos perpetuò in libertatem vindicans;

Horum laborem fructibúsque perfrui
Nostris dedisti patribus.
3 *Certè nec armis lucidis, nec viribus*
Debemus has victorias:
Sed nos favoris aura mollis, & tua
Protexit indulgentia.
4 *Ergo salutis author unice ô Deus,*
Ades pijs salutifer,
5 *Te dante vires, hostium ferociam*
Tam facilè profligabimus,
Taurus minaci quàm jacit cornu pilas,
Stipulaéue fasces aridæ:
Superba regum colla crasso in pulvere
Prostrata conculcabimus.
6 *Non arcus istam lethifer fiduciam,*
Non mucro sævus ingerit:
7 *Tu nos ab hoste subtrahes, sternes solo*
Infensa nobis agmina.
8 *Non ergo semper jure te cantabimus*
Nostræ salutis vindicem?
Ac donec orbis astra volvet ignea,
Te prosequemur laudibus?
9 *At nunc relictos objicis ferocium*
Injuriæ nos hostium,

5 Tu si robur dederis, tam levi momento inimicos feros & superbos prosternemus quàm facilè taurus pannos purpureos instar pilæ convolutos, cornu minabundo, iræ ipsius indice, aut aridi stramenti fasciculos, versat: reges etiam fastuosos in terram dejectos & pulverulentos pedibus conteremus. 6 Non arcus noster vulnera lethalia infligens, non ensis crudelis hanc nobis spem injicit. 7 Tu nos ab inimico liberabis, exercitusque nobis iratos *pudore affectos* humi prosternes. 8 Nonne te propterea vitæ nostræ assertorem meritò cānemus? quamque diu cœlum sphæras lucentes circumaget, te cantionibus nostris prædicabimus? 9 *At quænam hæc repentina rerum mutatio est?* nos jam ope tua destitutos, inimicorum crudelium contumeliæ exponis.

Nec

Nec prodis ante nostra ductor agmina,
Qualis solebas antea.
10 *Hosti imminenti terga cogis vertere.*
Prædæq; das prementibus.
11 *Pecus ut macello destinata exponimur*
Cædentium libidini.
Omnésque terras barbararum gentium
Errore complemus vago.
12 *Vanum dedisti nos palàm, nec auctio*
Te ditiorem reddidit.
13 *Vicina nostris oppida insultant malis:*
14 *Cladésque rident. fabula*
Sumus prophanis nationibus, caput
Motant, labella exporrigunt:
15 *Oculis oberrat usque contumelia.*
Pudórque vultus inficit:
16 *Dum voce acerba injurias exasperat,*
Minásque torvas adjicit
17 *Hostis protervus. Obruti tot cladibus,*
Tot undequáque instantibus:
Tamen nec unquam est animus oblitus tui,
Tecúmque pacti fœderis.
18 *Sese nec ullis territus periculis*
Avertit aut flexit via.

Nec imperator exis ante nostros exercitus, sicuti superioribus seculis consueveras.

10 Dum hostis nobis instat, fugam nos capessere impellis, & persequẽtibus in prædã exponis.

11 Vita nostra impotenti interimẽtiũ volũtati objicitur, tanquã ovis lanienæ præparata: errantes & vagabundi, ut *in servitutẽ trahamur*, cũctas hominum impiorũ regiones implemus.

12 Apertè nos *vili precio* venales exposuisti, nec venditio te locupletiorem fecit. 13 Vicines propinquæ mala nostra ludibrio habent, 14 Nostráq; calamitates riliũ excipiũt, materia ludibrii sumus nationib⁹ à vera religione alienis: caput, nos irridendi causa, agitant, labra extendunt. 15 Verba factáq; probrosa cernere & *audire* semper videmur, verecundia etiam faciem rubore suffusam colorat; 16 Dum hostis procax oratione molesta facta probrosa accumulat, iræq; suæ indicia, comminationes vultum torvum reddentes, insuper addit. 17 Nos licet tot malis, tot, inquam, calamitatibus undique exorientibus oppressi simus; non tamen unquam te, nec pactum tecum initum ex memoria nostra deposuimus; 18 Nec pes ullius incommodi metu perterrefactus, aliò quàm ad te sese convertit, aut à lege tua deflexit:

19 *Recta*

19 Quamvis intereà omninò abs te contépti fumus, deditiq; libidini gentis terpétibus crudelioris, tenebras cæteris toleremus, servilémque conditionem doleamus, vitæq; fastidio mortem oremus:

20 Si ulla oblivio beneficia tua malè expédens, métes nostras ceperit, aut si supplicantes preces nostras diis gentiũ perversæ religionis obtulimus;

21 An tu id ignorares? *huiusq; sceleris rationem non reposceres*, qui omnia omninò in

19 *Recta pes: etsi penitus abjecti interim*
Abs te: licet draconibus
Immitioris gentis addicti jugo,
Feramus umbram ergastuli:
Et servitutem lugeamus, & necem
Vitæ precemur tædio.
20 *Iniqua meritis si tuis oblivia*
Offuderint se mentibus
Nostris, manúsve supplices protendimus
Diis impiarum gentium,
21 *Id te lateret, abditas qui pectoris*
Prorsus latebras inspicis?
22 *Te propter, odio cæteris populis sumus,*
Et instar ovium cædimur,
In te favoris pendimus pœnas: tui
Amoris odia nos premunt.
23 *Exurge, similem somnolentiæ moram*
Salutis auctor corripe.
24 *Cur ora condis, immemórque negligis*
Tuos malis in ultimis?
25 *Afflictus animus, & malis præsentibus*
Lassus, futuris anxius,
Succumbit oneri: strata tabescunt humi
Defecta membra viribus.

pectore recondita, cordísque ipsius penetralia intueris? 22 Aliæ nationes tuâ causâ nobis malevolunt, nec alio loco sumus, quàm oves à laniis mactationi destinatæ: amoris unius in te causâ punimur, & quia te amore amplectimur, malevolentia hostium nos infestat. 23 Erige te, qui tuos servas, morámque in tanta tuorum calamitate tolle, moram, inquam, similem tarditatis illius, quæ somnum consequitur; 24 Cur vultum abscondis? cur servorum tuorum oblitus, eos in maximis periculis aspernaris? 25 Animus cruciatus, fessúsque calamitatibus, quas nunc ferimus, & ob ærumnas venturas solicitus, earum pondere opprimitur, membráque debilitata in terram dejecta paulatim absumuntur.

26 *Exurge*

26 *Exurge genitor, & vigore corporis*
Animíque cassos sublevа:
Clemens bonúsque nos ab hostis impij
Immanitate libera.

26 Attolle te, Pater, viribúsque corporis & mentis defectos correcta manu extolle, nósque misericors & facilis à crudelitate inimici scelerati erue.

PSAL. XLV.

Laudatur rex Salomon à dignitate formæ, gratia eloquentiæ, fortitudine, potentia, splendore, & magnificentia, tum in se, tum in coniuge, Christum sponsũ & Ecclesiam adumbrantibus.

COr micat, exultãt trepidis præcordia filuis,
Eructãtq; novũ gravido de pectore carmẽ:
Certat lingua animũ fando, manꝰ amula linguã
Scribendo exæquare, meo nova carmina regi.
2 *Dũ cano: regi, hominũ cui nemo è semine cretꝰ*
Audeat eximiæ contendere munere formæ:
Quem decorat lepor, & roseis affusa labellis
Gratia: cui rerum cœli indulgentia spondet
Hunc fore perpetuum longæva in sæcla tenorẽ.
3 *Ergo armis invicte heros age, fortibus apta*
Ensem humeris: ensem, per quem te gloria cœlo
Æquat: & adversũ fidens fer pectus in hostẽ,
4 *Frena tibi currus verũ moderetur & æquũ,*

COr salit, interanea, quæ cordi obtenduntur, nervis tenuibus sese movẽtibus, lætitia gestiunt, carmenque recens factum de pectore materiæ ad scribẽdũ pleno, effundere cupiunt; lingua loquendo se ad certandum cum mente intendit, manus cupida linguã imitari scribendo pari celeritate eam comitari contendit; 2 Dũ Regi Domino meo novum epithalamium canto, Domino, inquam, quocum nemo è natura humana genitus ausit dono pulchritudinis egregiæ decertare, quem facundia quidem, & tacita quædam commendatio labris purpureis aspersa exornat, cui favor divinus hanc rerum constantiã in multas ætates continuã fore promittit. 3 Ergo vir magnanime, bello insuperabilis, eia gladium validis humeris accommoda, gladium, inquã, per quem hominum de tua virtute opinio te in cœlum magnis laudibus effert: deque virtute ista bene sperans, contra inimicum adversùm te venientem progredere. 4 Veritas & justitia cum lenitate iracundiam ve-

hementem moderante cõjuncta, te omni ex parte gubernẽt, horũ enim ductu & authoritate laus bonorum omniũ tibi accreſcet, tuque ipſe rebus geſtis inſignis mira auditu per regiones lõginquas effundes.

5 Dúmque ſagittis vulnerantibus hoſtes tuos penetras, nationes potentes genibus tuis advolutas ſe proſternere coges, *ut ultrò tibi honorem habeãt.*

6 Nec mare quantumvis magnum, nec

Et quæ præcipitem clementia temperat iram,
His ducibus tibi ſurget honos, tua dextera faſtis
Clara per ignotas fundet miracula terras:
5 *Cordáque vulnificis figens inimica ſagittis,*
Sponte tibi coges validas procumbere gentes.
6 *Nec maris aut terræ ſpatiũ, nec terminꝰ eris*
Finiet imperium, ſceptri moderamine juſti,
7 *Quod regis, & leges mollis clemẽter acerbas*
Te ſuper æquævos omnes regnator olympi
Diligit, & lætо vultum exhilaravit olivo:
8 *Vnde tui mulcẽt populi nova gaudia mentes,*
Pallia quum loculis tibi depromuntur eburnis
Et myrrha paſſim lachryma, ſtalteq; ſuavis
Halitus, & molles caſiæ funduntur odores.
9 *Ancillæ apparent genus alto è ſanguine regum*
Inter honoratas prompta ad tua juſſa miniſtras:
At regina thori conſors tibi dextera adhæret,
Auro picta ſinus, auro radiata capillos,
Miſit ab Eois Ophyre quod flava caminis,
10 *Túq; adeò regina audi, & rẽ pectore conde:*
Nec mea dicta nega placidas demittere in aures:

terra immenſa, nec ullius tẽporis finis regnũ terminabit; 7 Quod quidem exerces clementiâ virgæ juſtitiæ, quã nec fraude, nec vi tyrannica, ſed jure tenes; tu enim leges duras moderatè lenis; ideoq; Deꝰ rex cœleſtis te æqualibus omnibus charioré habet, faciéq; oleo gaudiũ ſecũ afferente hilaré tibi effecit. 8 Quamobré lætitia recens ſuavitate quadam animos civiũ tuorũ capit, cùm veſtes tibi de arcis eburneis eximuntur, cumq; myrrha gũmi ex arbore ſudans, dulciſq; ſtactæ ſpiritus, & jucundi herbæ Caſiæ odores tibi ſparguntur. 9 Miniſtræ tuæ ſoboles ex ſublimi regũ ſtirpe prognatæ præſtò ſunt, inter famulas nobiles mandatis tuis accipiendis paratæ: at regina uxor à dextra honoratiore parte tibi aſſidet, veſtibus acu pictis & filis aureis variatis ornata, eq; coma decora velut radios aureos fundens; aurũ illud quidé obrizum eſt, quod Ophyres inſulæ eo abundantis coloni à fornacibus orientalibus ad te mittendum curaverunt. 10 Tu etiã regina auſculta, verbaq; mea in animo repone,

Iam

Iam nũc & patriã & patrẽ obliviſcere, jã nunc
Ex animo charos penitus depone propinquos:
Vnũ oculis ſpecta, unũ animo cõplectere regẽ,
11 *Regem oculis animoq́, tuo qui pendet ab ore*
Vnius, & pulchris defixus vultibus hæret.
Hunc Dominum agnoſce, & ſupplex venerare: nec ille
12 *Officio, ſtudioq́, tibi concedet. & illa*
Vndarum regina, Tyrus, te munere & auro
Accumulans colet: & vicina per oppida latè
Procumbent tibi ſuppliciter, gaziſq́, potentes,
Aut opibus clari: meritumq́, feretis honorem
13 *Hunc populi, Pharij proles generoſa tyranni*
Tota decens, tota eſt gemmiſq́, inſignis & auro:
Et facies cultum illuſtrat, facieq́, decora
14 *Pulchrior eſt animus. Tibi rex en ducitur*
Dives opũ, dives pictai veſtis & auri, (uxor
Virginibus comitata ſuis, de ſtirpe propinqua;
15 *Virginibꝰ, quas põpa frequẽs clamore ſecũdo*
Inſequitur, plauſuq́, fremens lataq́, chorea
Cantibus auguſtam latas deducet ad aulam.

nec recuſes oratione meã benevolè audire; noli deinceps tertã natalẽ & patrẽ reminiſci, deinceps ex animo memoriam conſanguineorũ dilectorũ abjice, regẽ ſolum conjugem tuum diligenter reſpice, de illo ſolo in animo tecum cogita.

11 Regẽ, inquam, illũ ſolũ animo comprehende, qui in cuũ ſolius vultũ animo & cogitatione intẽtus eſt, quiq́; admirabundus à facie tua unius formoſa abeſſe non poteſt; hunc pro domino tuo habe, cumq́; proſtrata honore proſequere, *cum in eius poteſtatem & familiam tranſieris.* 12 Nec ille ſe à te voluntate aut beneficijs vinci patietur: Tyrus etiam urbs illa inſignis, quæ latè in mari dominatur, purpuram tibi & aurum cumulatè afferens te venerabitur, perq́; urbes propinquas, multaq́, nationes, homines divitiarum abundantia magni, aut ob potentiam, in qua ſunt, viri etiam illuſtres, amicitiam tuam expetentes, te in terram dejecti adorabunt; vos etiam gentes vicinæ juſtum hunc reginæ cultum tribuetis. 13 Nobilis regis Ægypti filia totà lapillis pretioſis decora, & ſpectabilis eſt, formaq́; mundũ muliebrẽ gratioré facit; mens quoq; pulchra ejus ipſius facie formoſior eſt. 14 Ecce, rex, conjunx tibi datur, divitijs, veſte varia, & auro abundans, puellis ſuis, puellis, inquã, ipſi reginæ cognatis ornata, 15 Quas longus ordo populi acclamationibus fauſtis ſectatur, quas populus, inquã, fremitũ & murmur edens, manibus complosis, & cantionibꝰ chori virginalis gaudio cumulatas ad regiã ſacrã comitabitur.

16 Noli nympha cogitatione de absentia tuorũ vehementiùs moveri, nobilis liberorum stirps ex te dehinc exoritura, *regnumq; maiorũ possessiua*, parentum absentium desideriũ molliet, quos etiam terras gubernare, populosque divites & potentes per nationes omnes, insignibus regijs *iure ad se spectantibus* conspicuos coercere videbis.

16 Neu desiderio nimium tangare tuorum
Virgo, tibi dulcem patrisq; & matris amorem
Leniet adnascens sobolis generosa propago:
Quos regere imperio terras: totumq; per orbẽ
Aspicies populos sceptris frenare superbos.
17 Nec tu carminib⁹ rex magne tacebere nr̃is
Quaq; petit tellus liquido circumsona ponto,
Posteritas te sera canet, dumq; aurea volvet
Astra polus, memori semper celebrabere fam⁊

17 Nec tu (rex potens) in cantu meo sileberis, & quacunque parte orbis terrarum cum fremitu à mari circumpulsatus expanditur, homines posteris temporibus venturi te celebrabunt, magnaque semper laude cantaberis, dum cœlum stellas instar auri splendentes circumaget.

PSAL. XLVI.

Psaltes Dei beneficium erga pios, piorumq; in rebus adversis fidem in Deum prædicat ex præsentia & operibus Dei: gentesq; provocans ad cognoscendum ex operibus Deum, fiduciæ suæ prædicatione concludit Psalmum.

QVum Iehova, qui in res omnes dominatur, auxilio suo nos in periculis tueatur, animũ nostrum fortitudine corroboret, nosque à damnis liberet, ubi vehemens fortunæ tempestas incommodum minatur.

Quum muniat nos præsidio suo,
Virtute firmet, quum gravis intonat
Procella, fortunæ periclis
Eripiat dominator orbis,
2 Nullam expavemus vim: quatiat licet
Orbem tumultus, terraq; sedibus
Convulsa, montium ruinis
Arctet aquas pelagi frementis:

2 Nullam timemus violentiam, tametsi summa perturbatio mundum universum commoveat, terraq; locis & fundamentis suis violenter abrupta, montium casu mare graviter murmurans angustius faciat.

3 *Insan*

Insana quamvis æquora sæviant,
Et vorticoso gurgite torqueant
Spumamq́, limumq́, & procellis
Terrificis scopulos flagellent.
Nam civitatem cui Deus unicè
Indulget, aris & propriam suis
Dicavit, algenti pererrans
Lympha fugax hilarat liquore.
Occulta ne vis aut timor hosticus
Urbis quietem sollicitet, Deus
Gentis suæ intentus saluti
Prævenit auxiliis pericla.
Gentes tumultus concitet impias,
Et regna belli concutiat furor,
Flammis fremat cœlum coruscis,
Terrificet labefacta tellus:
Hac & duelli pacis & arbiter
Stat, prœliorum qui regit exitus,
Munimen, & nostræ salutis
Præsidium, Deus Arabami.
Venite, adeste & cernite non priùs
Audita, mira, incognita, quæ Deus
Patravit in terris ab ortu
Solis ad hesperium cubile,

3 Pontusque vehementer æstuans vim & violentiã exerceat, fluctuq́, in vortices cõtorto, spumam & cœnum verset, littoraque tempestatibus terroré incutientibus verberet.

4 Vrbẽ enim Hierosolymam, quam Deus singulari amore prosequitur, tẽploque suo ac domicilio peculiarem consecravit, aqua leniter fluens, eandemque humore frigido percurrens, exhilarat:

5 Ac ne insidiæ ullæ, fraudes, aut metus ab hoste, urbis tranquillitatẽ disturbent, Deus pro incolumitate, & vita gentis suæ hereditariæ curam gerens, discrimina impendentia ope sua antevertit. Summa licèt rerũ confusio gentes profanas adversùs eam cõmoveat, bellúmq; mentes humanas in furoré concitans, rerũ dominationes labefactet, cœlũ ingenti sono ignibus inde micantib⁹ strepat, terráq; agitata terroré omnib⁹ incutiat; 7 Deus tamen à partibus nostris stat, qui arbitrio suo bellũ & pacẽ regens administrat, & quales ipse vult, pugnarũ fines facit; ille inquam Deus propugnaculum nostrum nostræq; incolumitatis defensor, quẽ Abrahamus ipse colut. 8 Accedite, accurrite, videte inaudita priùs, mirabilia, ignota antè, 9 Quæ Deus inter homines terras habitantes ab oriente extremo ad occidentem usque effecit;

regiones enim illas vastans, quæ sese adversùm nos tantopere commoverant, mortiferā belli violentiam à nobis abstulit, culpides lanceæ ad cruorē fundendū comparatæ, cōminuit, arcus cōfregit, celeresq; currus armatos, igne

Funesta belli incendia sustulit:
Fregit cruentæ spicula lanceæ:
Contrivit arcus, & volucres
In cinerem minuit quadrigas.
10 *Sedate motus mentis, ait Deus,*
Measq; vires noscite, quem colet
Quocunq;, sub cælo repostas
Gens hominum colit orbis oras.
11 *Hac & duelli pacis & arbiter*
Stat, præliorum qui regit exitus,
Munimen, & nostræ salutis
Præsidium, Deus Abrahami.

crematos in cinerem redegit. 10 Componite, inquit Deus hostiu animorum perturbationes, meámque potentiam intelligite, quem u homines, sub quacunque cœli parte extremos terræ fines habitant, v nerabuntur. 11 Deus propugnaculum nostrum à nobis stat, qui a bitrio suo bellum & pacem regens administrat, & quales ipse vult pu narum fines facit, ille, inquam, Deus nostræ incolumitatis defensor propugnator, quem Abrahamus ipse coluit.

PSAL. XLVII.

Iudæi hortantur gentes ad gratulandum Christo, & p dicandum eum à communi ipsarum vocatione ad vangelium, & à potentissima regni christi adminis tione & gloria.

OMnes undiq; homines aggregatim Dei honorē, sonū numerosum manibus complosis date, Deū laudibus ad numerū factis alacres cantate:

TElluris omnes incolæ
Deo canoros edite
Plausus, canoris pangite
Læti Deum præconijs:
2 *Deum verendum & arduum,*
Malisq; formidabilem,
Qui regna fastu turgida
Frenat potenti dexterâ:

2 Deum, inquam, metuendum & potentem, malisque formidand canite, qui manu forti regna superba coercet.

3 *Qui bellicosa compulit*
Parere nobis oppida:
Nostrumq; gentes inclytas
Armis coegit sub jugum,
4 *Hæreditatem qui suam*
Nobis colendam credidit:
Unde Isaci nepotibus
Æterna fulget gloria.
5 *En templa scandit prævio*
Lætum canente classico:
En scandit author omnium
Vulgi secundis plausibus:
6 *Cantate læta carmina*
Deo, canora carmina
Cantate. regi psallite
Jucunda vestro carmina:
7 *Qui sceptra rerum temperat,*
Ac regna terræ dividit:
Docti modorum dulcibus
Hunc ferte in astra cantibus:
8 *Qui dirigit mortalium*
Res, & salubri vinculo
Legum coercet, lucido
E siderum prætorio.
9 *Ad hunc potentes gentium*
Se contulêre principes:
Vltroq; colla sub jugum
Rerum dedêre præsides.

3 Qui urbes bello claras nostro imperio obtẽperare coegit, qui gentes bello illustres ad nostrũ etiam imperium compulit.

4 Qui terrã peculiariter sibi receptam nobis habitandã commisit, qua de re laus perpetua posteris Isaci passim diffunditur.

5 En rerum omniũ creator, tubâ præeunte, carmen lætum canente, vulgique favore eum prosequente, in ædem Hierosolymitanã ascendit.

6 Canite in Dei honorem cantiones lætitiæ vestræ indices; canite ei carmina bene sonantia, Deo regi vestro cantica voluptatis plena cantate. 7 *Qui mundi totius monarcha*, imperia ejus ita moderatur, ut quibus velit dominationes distribuat; oẽs periti musicæ Deũ cantionib⁹ jucundis in cœlũ tollite, 8 Qui res humanas oẽs disponit, qui salutarib⁹ sanctionũ cancellis hominum négotia è splendida cœli regia cohibet. 9 Opulenti nationum principes hunc adierunt, ducésque non rogati sese ejus imperio subdiderunt.

Intelligite Deũ, quem nos colimus, dijs gentiũ altiorem esse; & cùm quibusvis potestatibus longè

Nostrum Deum dijs cæteris
Sublimiorem agnoscite,
Cœlum, solumq;, & sidera
Suo regentem numine.

sit sublimior, cœlum, terram & stellas suâ potentiâ gubernare.

PSAL. XLVIII.

Psaltes Deum celebrat, gratias agit de salute in Iudea pericula præcedentia explicat, fidem piorum confirmat, Ecclesiam hortatur ad recognoscendam veritatem promissionum Dei.

SPiritũ cœlestiũ gubernator, cui nihil æquale aut proximũ vivit, rex (inquam) spirituum cœlestiũ, cui semper bene est, omniq; felicitatis auctor, Iudæi te *pro Deo suo agnoscentes & colentes*, oratione honorifica meritò in cœlum evehunt, Iudæos dico incolas civitatis Hierosolymæ in sancto Sionis monte sitæ;

Rector beate cœlitum, cui nil viget
Simile aut secundum, cœlitum
Beate rector, sancta jure te Sion
In astra tollit laudibus:
2 *Sion opacam versa ad arctos, regiæ*
Formosa regis optimi:
Sion voluptas gentium, uberis soli
Aruis beatis accubans.
3 *Sensere Domini vindicis potentiam*
Solymæ superba mœnia:
4 *Sensere numen, quum feroces viribus*
Coïere reges copijs,
Castrisq; junctis, servitutem civibus
Tuis minati & vincula.
5 *Perstrinxit oculos intuentium stupor,*
Et horror artus perculit,

2 Quæ ad septentriones à sole aversos spectans, pulchrũ est regis benignissimi palatiũ, nationumq; omniũ delitiæ divitibus terræ fertilis agris vicina. 3 Sublimes & magnifici Hierosolymæ muri robur Dei maleficos ad pœnas reposcentis intellexêre. 4 Intellexêre divinitatis vim etiam cum reges potentiâ suâ elati, exercitibus tentoriisq; conjunctis, in unũ convenerunt, habitatoribus tuis Hierosolyma, servitiũ & catenas intentantes. 5 Talis admiratio oculis spectantiũ sese objecit, taliq; tremor eorũ membra repentè percussit

6 Quale

6 *Quales tremores querulus excitat dolor*
Vexante partu fœminas:
7 *Pavorq́; trepida sparsit attonitos fuga,*
Euri procella ut æquora
Verrens, ab imis penitus excitum vadis,
Trepidas carinas dissipat.
8 *Hæc facta priscis rettulêre sæculis*
Parvis parentes liberis:
Hæc nos in urbe vidimus Dei, ratis
Qui frænat orbem legibus.
Hæc urbe in illa vidimus, cui pervigil
Deus ipse custos excubat.
9 *O sancte rerum genitor, in rebus malis*
Tuam advocamus dexteram
Tuas ad aras supplices advolvimur,
10 *O rector orbis optime,*
Tua laus per oras ultimas mundi, & tuæ
Imago fulget gloriæ
11 *Et æquitatis. Te scelestos verbere*
Plectente justo, gestient
Colles Sionis: nec feret tacitum suum
Judæa propago gaudium.
12 *Ite, & Sionem obambulate, mœnia*
Spectate, turres arduas
13 *Numerate, fossam & aggerem intuemini,*
Molesq́; celsas ædium

6 Quales horrores sensus mali tempore pariendi querelas movens gravidas mulieres concitat;

7 Metusque stupentes subita & confusa fuga ita dissipavit, ut tempestas ab euro orientali vento coorta, aquas marinas à fundo usque excitans, timidas naves conquassatas dispergit;

8 Has res superioribus temporibus à te gestas patres filijs pusillis narravêre, hæc nos cõspeximus patrata in urbe Hierosolyma Deo sacra, qui rerum universitatem legibus firmis moderatur, hæc, inquã, facta cõspeximus in oppido illo, cui Deus ipse conservator insomnis excubias agit. 9 Mundi creator sanctitatis ergo venerande, te unũ in rebus adversis in auxiliũ vocamus, humiq́; in pulvere jacentes ad altaria tua prosternimur; 10 Honor tuus, mundi creator, omniũ fons bonorũ, gloriæq́; exemplar, tuæq́; laus justitiæ per oẽs orbis totius angulos resplendet: 11 Te flagellis malos puniente, Hierosolymitani præ gaudio exilient, nec Iudæi in lætitiam soluti eam tacebunt. 12 Ite, & Hierosolymam circumeuntes cernite, muros ejus cõtemplamini, 13 Turres sublimes recensete, cavesm circumjectam,

Narrate

terrǽq; cumulos, altaſq; domorum magnitudines ſpectate; dicite hæc poſteris, ut hominum ſequentium ſucceſſiones eadem accipientes admirentur; 14 Vnumq; Deum noſtrum ſempiternum cognoſcentes honorent, qui immortalis auxilio ſuo perpetuo nos à dolis & violentia defendet.

Narrate natis, poſterorum ut audiant
Et obſtupeſcant ſæcula:
14 *Solumq; noſcant & colant noſtrum Deum,*
Ortuſq; finiſq; inſcium;
Qui ſempiterna nos ope
A fraude viq; proteget.

PSAL. XLIX.

Pſaltes hortatur omnes ad doctrinam audiendam quam propoſiturus eſt, fiduciam ſuam in Deum prædicans, & ſecuritatem de reſurrectione carnis & vita æterna: vanitatem eorum qui aliis rebus confidunt, explicat, pioſq; non ad illorum ſed ſui imitationem vocat.

NAtiones oés quod dicturus ſum auſcultate, omneſque orientis & occidentis incolæ aures menteſq; arrigentes, ad verba mea attendite; vos quoque, quos dies ſole meridionali adurit, quiq́ue glaciem oceani inſtar vitri ſolidam *in ſeptentrione* rotis nivoſis tranſitis, 2 Sive ignobilis & tenuis, parentibus maximè obſcuris ortus es, ſive opulentus, magnáque te obſervantium turba clarus es, aviq́ue ſimilis ovis incubanti, divites auri theſauros anxiè conſervas, aures (inquam) veſtras omnes arrigite. 3 Iam enim theſauros cognitionis aperiam, rerumque multarum ſcientiam è cella animi referta depromam; 4 Nam lingua abſcondita Dei decreta verſibus declarare jam vehementer cupit.

Audite gentes: ortus & occidens
Advertite aures, & medio dies
Quos torret axe, & qui vitreum ſolum
Ponti nivali ſinditis orbita.
2 *Audite, ſive ignotus, & infima*
De plebe pauper, ſive opibus potens,
Multaq; fulges plebe clientium,
Auriq; gazis ditibus incubas.
3 *Fontes recludam jam ſapientiæ:*
Plenoq; promam pectoris è penu
4 *Prudentiam: jam lingua recondita*
Oracla geſtit carmine pandere.

5 Cur

5 Cur congerendis me cruciem bonis,
Famemq; & acrem pauperiem timens,
Vt vita curis anxia tristibus
Me tristiorem trudat ad exitum?

6 Gemmis & auro & murice divites
Superbientes aspice, qui sibi
Gaudent beato plaudere somnio,
Tutosq; fluxis credere se bonis.

7 Germanus auro non redimet suum
De morte fratrem: non pretio Deum
Donisve flectet fata retexere,
Vt membra liquit frigida spiritus.

8, 9 Sed nec perennes interitus moras
Dives paciscì, nec potis est putres
Ne solvat artus tempus edax. vetat
Id lege durâ fixa necessitas.

10 Mors aqua stultis & sapientibus
Intentat arcum: par manet exitus
Vita hos & illos. occupat improbis
Ignotus hæres parta laboribus.

11 Villa superba delicias breves,
Luxuq; structas regifico domos
Linquunt: sepulchriq; irremeabilis
Tenebricosis sub latebris jacent.

5 Cur divitijs cogendis me torquerem? victus penuriâ, & paupertatem metuens, quæ homines ad res oés vehementer impellit; ut spatium quod vivo, solicitudine tristitiâ afferente, districtũ me ad mortẽ molestioré impellat.

6 Contemplare opulentos ob gemmas, aurum, & purpurã fastuosos, qui sibi ipsis, ob felicitatẽ fluxam & inanẽ libenter assentantur, gaudentque se ob bona fragilia & fugacia omni periculo & metu vacuos existimare.

7 Frater fratrẽ suũ pecuniâ ab interitu non eximet, nec Deum præmio aut munerib⁹ ad revocandũ decreta sua movebit, ut postquam anima corpus frigidũ deseruit, defunctũ vitæ restituat. 8, 9 Sed nec pecuniosus perpetuũ vitæ spatiũ à morte liberũ, ulla cum Deo pactione facta, adipisci potest, nec cum eo pacisci ne longũ temporis spatiũ omnia consumens, corpus corruptũ in pulverem redigat; vis quædã firma, quæ refringi non potest, conditione irrevocabili id prohibet. 10 Mors enim æquè omnib⁹ sine ullo discrimine, fatuis & prudentib⁹ favens, telum intentat, similisq; vitæ finis stultis & sapientibus futurus est, successorq; incognitus bona magno labore parata repentè invadit. 11 Homines brevẽ ædis magnificæ in agris extructæ oblectationẽ deserunt, ipsasque

Quid

adeo domos abundantia regali positas relinquunt, inque tenebrosa tumuli obscuritate, unde nemo redit, eò projecti, cubant: quid utilitatis habet nomen magnũ laboribus difficilibus comparatum? quodvè emolumentũ habet honor monumenti nihil profuturi? quid præclara laudatio auribꝰ jucunda, & desiderium tradẽdi memoriã sui posteritati, prodest?

Quid fama duris parta laboribus
Prodest? inanis quid tituli decus?
Quid aura blandæ laudis, & ambitus
Nomen futuris prodere sæculis?
12 *Quum vani honoris ver breve floruit,*
Lethale spirans mortis hiems, viros
Et bruta raptans interitu pari,
Oblivionis nube pari premit.
13 *Hac stulti ierunt: hanc malè providos*
Ducet nepotes error in orbitam:
14 *Quos mors sepulchri sub scrobe conditos*
Depascet, imbelles ut oves lupus.
Æterna cœli temperies pios
Manes fovebit lucis in aureæ
Splendere: qualis manè fluit nitor
Per prata vernis picta coloribus.
Stultis senectus robora deteret,
Pro sumptuosis bustum erit ædibus:
15 *At me benignus de barathri cavo*
Specu remissum suscipiet Deus.
16 *Nec te cupido sauciet æmula,*
Stupérve, si quem videris impia

12 Quũ exiguum lętitiæ tẽpus, ob honorem non profuturum, gaudii materiam obtulit, triste finis vitæ tempus flans mortiferùm, homines simul & animalia rationis expertia simili morte auferens, simili silentii obscuritate utrosque abscondit. 13 Imprudentes hãc secuti sunt sententiam, ignorantia veri posteros incautos in eandem viam inducet; 14 Quos quidem stultos sub tumuli fossa absconditos, mors ut lupus oves meticulosas vorabit: *contrà verò, quamvis rectum iter ingressis moriendum quoq; sit,* moderata tamen, & bona cœli tempestas, perpetuò durãs, eos in voluptatibus cœlestibus, & lumine jucundo degentes leniter continebit; qualis splendor manè per campos floribus vere crescentibus variatos discurrit: Imprudentibus verò temporis spacium vires comminuet, eritque illis sepulchrum loco ædium magnificè structarum. 15 At me è tumulo vitæ restitutum, Deus ipse bonus in tutelam suam recipiet. 16 Itaque nec te æmulatio ulla, nec admiratio torqueat, si quem inter malos bonis

De

De plebe fluxis conſpicuum bonis,
Clarúmve multa fulgere gloria.
17 *Quum dexteram mors illachrymabilis*
Injecit, ex tam divite copia
Secum ſub umbras nil feret: & comes
Infida buſtum gloria deſeret.
18 *Dum commeantis pectora ſpiritus*
Hauſtu caleſcunt, perfruitur bonis,
Seſeq; curat molliter, & monet
Omnes eundem pergere tramitem:
19 *At quum parentes ceſſerit ad ſuos,*
Longùm dolebit ſtultitiam brevem,
Ad regna tractus lucis egentia,
Quæ ſemper horror nubilus obſidet.
20 *Rectrix honoris ni ſapientia*
Acceſſerit, brutis homo beſtiis
Nil intereſt: quos vita facit pares,
Expectat æquè inglorius exitus.

fugitivis ſpectabilem conſpexeris, aut illuſtré magna hominũ de illo opinionẽ & fama ſplendere.

17 Quũ enim mors lachrymis immobilis, eum ſibi aſſeruit, nihil è tanto luxu in tumulum & ad inferos ſecũ portabit, ejuſq; honos comes, cui malè creditur, eum ſepultum relinquet.

18 Dũ impii illius pectus, reciprocatione anhelitus ſæpe redeuntis, calet, è bonis ſuis imprudens ille opibus & honoribus auctus, voluptatem capit, tractatq; ſe delicatè, omneſq; candẽ vitæ rationẽ ſectari jubet. 19 At quum ad majores ſuos abierit, ob imprudentiam non diuturnam ad inferos ablatus, quos tremor obſcurus ſemper operit, ibi ad triſtitiam perpetuam contorquebitur. 20 Niſi prudentia, magiſtratuum & gloriæ ipſorum moderatrix, vtriſque adjuncta fuerit, homo beſtiis ratione carentibus nihil præſtat, quos enim vita facit æquales, eos quoque finis inhonoratus æqualiter manet.

PSAL. L.

Pſaltes Deum Sione habitantem, à natura, majeſtate, gloria, operibus, & verbo commendans, Eccleſiam docet rationem colendi eum foris ceremoniis & intus ſpiritu: improbos improbitatis evincens palàm arguit: eos minis & promiſſionibus ad bonam frugem revocans.

QVi frænat æquis legibus arbiter
Superba regum colla minacium,
Vocabit

IVdex ille æternus, qui reges ſuperbos &

minabundos legibus justis cõprimit, omnes ab oriente homines ad occidentẽ usque in judiciũ citabit.

2 Tũ Iehova aspectu timẽdo venerabilis de tribunali suo in speciosõ monte Sionis sito loquens cũ multitudine hominũ collecta aget.

3 Non permittet ille scelera nefaria in perpetuum bonos sine pœna violẽter opprimere, Deus ipse ad judiciũ aderit, violentia ignis omnes ei adversantes cõsumens, ventis vehemẽtib⁹ excitata, eum præcedet. 4 Cùm autẽ populũ Hebræũ sibi peculiarẽ judicio experietur, stellas sibi velut arbitras advocabit, quæ lumine suo omnia conspiciente facta humana è cœlo contemplantur, ingentiaq; terræ matris omnium spatia tanquã arbitrũ & testẽ alterũ *sibi aversum contumaces sumptum citabit.* 5 Adeste vos primùm, inquiet, populus, quẽ præ cæteris singulari favore dignatus sum, mihiq; in hæreditatẽ receptus, populus (inquam) mihi dedicatus, cui jura de victimis mihi legitimè dandis præscripsi, quocum etiã pactũ sempiternũ ligavi: 6 Tum cœlum stellis collucens admiratione justitiæ Iudicis æterni captum, Dei constantiam in jure dicendo prædicabit; nam certò scias, Deus ipse jus dicet. 7 Vos, inquiet, posteri justi & pij Abrahami, gens peculiariter mihi selecta, credo tibi

Vocabit in jus orbem ab ortu
Solis ad hesperium cubile.
2 *Vultu verendo tum sacer ardua*
Pulchra Sionis de specula loquens,
Ad gentis humanæ coactum
Concilium Deus ora soluet.
3 *Non facta semper non sinet impia*
Impunè grassari, veniet Deus:
Flamma vorax illum antecedet
Vis rapidis agitata ventis.
4 *Testes vocabit, cum populo suo*
Acturus, ignes, lumine conscio
Qui cuncta despectant ab alto, &
Omnipara sola vasta terræ.
5 *Adeste primùm gens mihi propria,*
Gens sancta, (dicet) cui super hostiis
Legem dedi ritè offerendis,
Perpetuum pepigiq; fœdus.
6 *Hic æquitatem iudicis igneus*
Miratus æther, justitiam Dei
Annuntiabit. nam sedebit
(Ne dubita) Deus ipse iudex.
7 *Audi Abrahami progenies boni,*
Peculiaris gens mihi: te voco

Testem

Teſtem benignitatis in te
Perpetuæ, & ſolidi favoris.
8 Non arguam te quòd mihi victimæ
Cruore raro altaria ſparſeris,
Aut parcus armenti cremaris
Rara ſacris holocauſta flammis.
9 Non taurum egens te de ſtabulis peto,
Hircumve caulis: omne pecus meum eſt,
10 Quod montium anfractus pererrat,
Quod nemorum tegitur latebris.
11 Nec me volucris rupis in edito
Iſquam receſſu nidificans latet:
Non ulla picturato amictu
Ruris avis gemialis hoſpes.
12 Quòd ſi eſurirem, ſcilicet ut petam
A te neceſſe eſt, arbiter ætheris,
Terræ, fretiq́, & quicquid ingens
Orbis habet gremio capaci.
13 Taurine veſcor carnibus, aut bibo
14 Hirci cruorem? pectore candido
Grates age, & quovis litabis
Ritè Deo ſine cæde voto.
15 Tum deprehenſus rebus in aſperis
Securus implora: auxilium feram,

de mea in te liberalitate continua, deq́ue meo in te amore firmo teipſum in teſtem adhibens:

8 Non ego te reprehendã, quòd hoſtijs rarís aram meam imbueris, aut pecorum tenax, ſacrificia pauca ignibus ſuper altare accenſis combuſſeris.

9 Non ego abs te flagito, quaſi in egeſtate ſim, taurum de bubulibus tuis, aut capram de ſeptis ovium & caprarum; omne enim animal ad me ſpectat,

10 Quod per obliquas montium vias paſcens vagatur, quodq́ue in ſecretis ſylvarum locis abditur. 11 Non avis ulla nidum alicubi ſtruens in alta & remota montis ſaxoſi parte, aut ales ulla varijs plumis decora, ruris incundi habitator, præterit me. 12 Si fame tentarer, certè an opus eſt, ut ego, ego (inquam) Dominus cœli, terræ totius, maris q́ue, & quicquid mundus in triplici illarum ejus partium ſinu continet, abs te quid poſtulem? 13 Méne carnem bubulam edere? aut caprarum ſanguinem potare exiſtimas? 14 Imò potiùs munera mea primo ſincero & grato recognoſce, Deoq́; quacunq; velis votorũ oblatione ſine animalium interneçione, legitimè ſacrificabis. 15 Inſuper rebus adverſis impeditus, ſine metu auxilium pete, tibiq́ue opitulabor,

Grates

ut malis liberatus, beneficium acceptũ hilariter incolumis fatearis, totaq; vita gloriæ meæ studiosus me Dominum prædices.

16 Contrà verò Deus ita cum pravo agit; qua impudenti pietatis simulatione mea præcepta citas? sceleratus etiam non vereris ore perjuro pactionis sacrosanctæ tecum factæ mẽtionẽ facere?

17 Idẽ etiam præceptorũ meorũ moderamine non ferens te gubernari, legibusq; bonis & vitæ integritati ex professo inimicus, oratione quidẽ verba mea cõmendas, mente verò eadem tacitus aspernaris. 18 Cũ latrone n. furti societatẽ facis, alieniq; matrimonij violator, *ut sceleris particeps tẽ te præbeas*, adulteris consortem te adjungis. 19 Ad convitia proclivis, linguam mendaci alijs exitium parare cogitas. 20 Propinquitas generis cũ germano oris petulantis, cumq; calumniam proscindentis maledicentiã non cohibet, ignominia afficis fratrẽ ex eadẽ etiã matre genitũ, *tantum abest ut ab ignotis tædendis abstineas*. 21 An tu putas me æquè ac te malũ, & horum scelerũ approbatorem esse, quòd hæc à te perpetrata reticuerim? noli id existimare: imò ipse te tam severiùs redarguã, tuaq; scelera palàm faciã. 22 Vos autẽ quibus memoria Dei ex animo ignaro abolita est, hæc vobiscũ diligenter expendite

Grates ut accepta salute
Lætus agas, Dominumq́, laudes:
16 *At impium sic alloquitur Deus,*
Quafronte leges tu recitas meas?
Et ore sanctum impurus audes
Sacrilego memorare fœdus?
17 *Tu legum habenis impatiens regi,*
Et institutis, moribus & bonis
Iuratus hostis, voce laudas,
Tecum animo mea verba rides;
18 *Cum fure furti consilium còis,*
Mœchis adulter te socium applicas:
19 *Ad probra projectus, dolosâ*
Perniciem meditare linguâ.
20 *Cum fratre juncti vincula sanguinis*
Oris procacis non rabiem premunt:
Infamia germanum eodem
Dedecoras utero creatum.
21 *Et arbitraris me similem tui,*
Quòd perpetrata hæc dissimulaverim?
Ne crede: tecum expostulabo,
Ante oculos tua facta ponam.
22 *Considerate hæc vos, quibus excidit*
De mente cæca mentio numinis:

Ne quum prehendam, nemo sit qui
De manibus mihi prensa tollat.
23 *Si victimam vis magnificam mihi*
Mactare, laudes canta, age gratias:
Hac itur ad certam salutem,
Hæc superos via pandit axes.

ne, siquando quem arripiam, nemo sit, qui de mea irati potestate semel à me capta auferat.

23 Si vis hostiam condignã mihi sacrificare, beneficia mea prædica, eaq; grata memorã repete. hac enim ratione homines ad vitam æternam eunt, hæc etiam ratio est, quæ cœlum Dei ipsius domicilium aperit.

PSAL. LI.

David audita comminatione Dei per Nathanem, gratiã, peccatorum remissionem, & sui instaurationem petit, ut duce spiritu, suæ sanctificationi, aliorum institutioni & Dei gloriæ possit incumbere: orat pro salute populi, omneſq; boni votum Deo nuncupant de seipsis Deo consecrandis, & gratiis agendis.

O Salus rerum, lachrymis precantum
Mollibus flecti facilis, rogantem
Lenis exaudi, scelerumq; tetras
Ablue sordes.
2 *Vsq; peccati lave & usq; labem,*
Dum repurgatum maculis pudendis
Puriùs corpus niteat recocto
Ignibus auro.
3 *Nam meam agnosco (pudet heu pigetq;)*
Ah miser labem: vitiq; fœda
Mentis obversans oculis imago
Semper oberrat.
4 *Vnus arcani es mihi testis, unus*

IEHOVA vita custosq; omnium, quæ mundus complectitur, misericors fletibus te invocantũm animi mollitiẽ indicantibus, me precantem placabilis audi, fœdasque peccatorum meorum maculas dele;

2 Maculam sceleris altè mihi insidentis multùm lava, dum corpus à turpibus notis purum & elutum clariùs auro flammis sæpe fuso splendescat. 3 Nam, miserum me, pudore suffundor, pœnitetque me; delictum meum seriò detestans recognosco, turpisque offensæ species animo meo se objiciens, sese mihi semper ostendit. 4 Tu solus criminis occulti conscius es, soluſq;

judex æquus, qui mendacij arguis linguas eorum petulantes, qui, quæ à te geruntur, cõdemnant.

Arbiter verax, temerario ausu
Improbas linguas tua judicantũm
Facta refutas.

5 Peccatum certè mihi est veluti affixum, intima quæque corporis, cor ipsum & animam à nativitate inficiens, ejúsque originem ex eo tẽpore primùm imbibi, quo me mater primùm in utero conceptum fovebat.

5 Quippe jam primo scelus usq; ab ortu
Hæret infectas vitians medullas:
Deq; conceptu genitricis hausi
Semina labis.

6 At puritas sola veritatis nudæ, doliq́ue expertis, stabilisq́ue persuasionis sinceritas, nullâ rerum adversarum vi cõmota, tibi unicè

6 At tibi cordi est sine fraude veri
Simplicis candor, fideiq; certæ
Puritas, nullo labefacta duri
Turbinis ictu.
Hanc facis tanti, vitijs ut atris
Oblito, legum sapientiæq;
Tu mihi arcanæ facilis beatum in-
dulseris haustum.

placet; tanti autem fidem firmam æstimas, ut mihi turpibus scelerũ maculis aspersо felicem mandatorum & sapientiæ occultæ gustum dederis. 7 Itaque me, sancte parens, aspergine rami tuæ illius veri hyssopi purgatum expia, omneśque vitiorum notæ discedent, membraq́ue per te à sordibus purgata & abluta nivem ipsam albedine superabunt. 8 Si tu liberalis & favens jucundam favoris tui me exhilaraturi significationem mittas, *si spiritum (inquam) tuum menti insculpas*, jucundum remissionis peccatorũ nuntiũ mihi afferentem, tum animo mœsto lætitiã dabis, tum vires etiã in artus debilitate torpentes redibunt. 9 Noli sedulò errata mea semper animadvertere, aut offensi

7 Ergo me hyssopi, sator alme, lustra
Frondis aspersu: maculæq; cedent,
Membra candorem tibi lota vincent
Pura nivalem.

8 Si bonus lætum placidusq; mittas
Nuntium, tristem mihi recreabis
Gaudio mentem: stupidos recurret
Robur in artus.

9 Ne meos lapsus oculis acutis
Semper observa, numeráve labes:

Se

Sed malæ culpæ nimiùm tenaces
Ablue sordes.
10 Cor mihi rectum, sceleriſq; purum,
O potens rerum genitor, refinge:
Spiritum firmum renova novatâ
Cordis in aula.
11 Neu mihi avertas faciem, tuoq;
Arceas vultu procul, auferaſq;
Spiritum ſanctum, calidâ incitatus
Rurſus ab ira.
12 Redde, ſperatæ ſolido ut ſalutis
Gaudio per te fruar, inquieti
Spiritu motus animi rebelles
Principe firma.
13 Tum meo exemplo moniti ſceleſti,
Quos viâ flexit maleſuadus error,
Denuò legum duce me tuarum
Iuſſa capeſſent.
14 Expia noxâ mihi ſoſpitator
Cædis infandæ caput obligatum, ut
Te canam juſtum, pariterq; lapſis
Parcere largum.
15 Tu viam vocis mihi pande: mutum
Tu Deus linguæ moderare plectrum:

numerare, ſed ſceleris fœditatem vehementer adhærentē expurga.

10 Cor æquitati deditū, & peccati expers denuò mihi inſtaura, creator rerum omnium poteſtatē habens, ſpiritumque invictū in penetrali animi expurgato, refice.

11 Vultum tuum ne mihi abſcondas, néve me à conſpectu tuo longè repellas, néve ab ira vehementi iterum incitatus, ſpiritus tui affectu me ſpolians, ſanctorum animi motuum inſpirationem à me tollas. 12 Hoc mihi etiam reſtitue, ut benignitate & operâ tuâ, veram lætitiam aſſequar, *quòd per te à peccato & morte liberatus*, ſalvus ſim, *id quod de te ſemper ſperabam*; animique turbati commotiones legibus tuis repugnantes, inſpiratione tua valdè efficaci confirma, *ut tibi deinceps meipſum ultrò addicam.* 13 Tum improbi, quos ignorantia ad mala vitia impellens, à lege tua detorſit, meam authoritatem ſequuti, & ad te converſi, legum tuarum mandata rerum amplectentur. 14 Purga, ſervator, à crimine cædis hujus nefariæ vitam meam pœnæ propterea obſtrictam, ut te quidem æquū, & errantibus veniæ largum celebrare queā. 15 Mihi denuò os aperi, *quod priùs ob ſcelus meū occluſum obmutuit*, linguāque, inſtar plectri, ſonos

facientem tempera; tum miracula tua per omnes nationes passim circumferam.

16 Si victimarum sacrificia à meis manibus impuris oblata tibi placerent, sacrificassé: sed neque hircus mactatus, aut sacrificia tota in ignem conjecta te propitium faciunt, *cùm in his non sit sita, quam peto, peccati expiatio.*

17 Sed animus crimina facta dolens, animus peccatorum sensu attritus, & submissus, mensque in delicta odium habens; hæc autem sacrificia Deum placatum reddunt; hæc Deo offerto, eumque absque externo ullo sacrificio tibi placabis. 18 Hierosolymam intereà, Rex hominum, quo more consueviſti non durus aspice, nec peccata mea tuæ in eam gratuitæ benignitatis cursum abrumpant, arcemque urbis felicis tranquillitate abundantem, defende. 19 Tum conscientia recta, animusque planè tibi reconciliatus castis purisque oblationibus promissis, tibi sacrificabit, hircusque tibi mactatus ignes alet, vitulique sanguis aram igni sacro calidam madefaciet, *omneq; sacrificiorum genus sic acceptum habebis.*

Tum feram latè tua magna gentes
Facta per omnes.
16 *Victima si te caperent, dedissem*
Victimam: sed te neq; sanguis hirci
Fusus, aut sacris holocausta placant
Addita flammis.
17 *Pœnitens fraudum scelerumq; pectus,*
Spiritus fracti, mala cor perosum,
Hæc Deum placant: adhibe hæc, & absq;
Thure litabis.
18 *Gentis humanæ bone dux, Sionem*
Quo soles vultu facilis tuere:
Pace florentes Solymæ beatæ
Protege turres.
19 *Tum tibi votis bona mens pudicis*
Sacra persolvet: sacer hircus ignes
Pascet, & sanguis vituli calentem
Imbuet aram.

PSAL. LII.

David Doegum accusatorem reprehendit scelerati facinoris, animi, & mendaciorũ nomine: Dei iudicia denunciat, Ecclesiæ gratulationẽ prædicat: & fide gloriatur se aliquando in Ecclesia fidei officia præstiturum.

Quid

QVid gloriaris impie
Tyranne pravis artibus?
Innoxijs clementia
Divina semper excubat.

2 Tua lingua semper fraudibus
Intenta comminiscitur
Nefas, nitente cotibus
Acutior novaculâ.

3, 4 Te prava rectis plus juvant,
Plus falsa veris recreant:
Doliscq; pestilentibus
Libenter aurem commodas.

5 Ergo Deus te conteret,
Hominúmq; contubernio
Eliminabit, ac domum
Evertet omnem funditus.

6 Iustus videbit, & gravem
Dei pavebit dexteram:
Vanaq; dignos exitus
Ridebit impotentiâ.

7 En ille gazis (inquiet)
Malisq; fidens artibus,
Securus ille numinis,
Divinæ opis nil indigens,

8 Ego, ceu virens olivula,
Domini in agello consita,

CVr tyranne execrabilis, te in nequitia tua ostétas? bonitas Dei pro bonorum incolumitate & custodia vigilias semper agit.

2 Tua lingua ad mentiendum semper parata, scelus excogitat, magis acutè scindens, quã culter tonsorius à saxo splẽdens, cujus attritu acuitur.

3,4 Mala te magis quàm justa delectant, tibíq; mendacia gratiora sunt quàm ipsa est veritas; aurem quoque ad fraudes noxias audiendum summo studio applicas.

5 Deus itaq; te malè perdet, éque hominum consortio abreptum exterminabit, genúsque tecum à radice evulsum subruet. 6 Iustus hæc aspiciet, manúmque Dei severam, & ad puniendum potentem, timebit, finémque impiorum, animi ipsorum furore nihil ipsis profuturo dignum, latus accipiet, ludósque faciens, dicet; 7 Ecce illum, qui in divitiis & fraudibus suis *potiùs quàm in Deo*, spem ponebat; ecce non timentem Deum, ecce cum, qui credebat se Dei auxilio non opus habere. 8 Ego autem, *quem ille perditum cupiebat*, tanquam Oliva frondes virides gerens, in agro Domini (*cuius ille ministros trucidavit*) plantata,

feliciter agam, nixus bona in futurum fiducia de divina erga me clementia.

9 Celebrabo te semper, mi Deus, inter bonos, nequitiæ & scelerum ultorem, tuæque bonitatis expectatione fretus, difficilia omnia constanter tolerabo.

Florebo, spe fretus bona
Cœlestis indulgentiæ.
9 Te semper in cœtu pio
Fraudis sceleste vindicem
Canam, & tuæ clementiæ
Spe, dura cuncta perferam.

PSAL. LIII.

Eodem est argumento cum Psalmo 14.

MAgna pars hominũ animũ gerẽs sententiarũ incertarum veneno fœdatũ, corpusque facinorum nefariorũ turpitudine conspurcatum, dum sententiam suã insanam velare studet, fingit res oẽs humanas sursum ac deorsum Fortunæ voluntate agitari: ergo abjecto Dei timore, nequitiæ suæ libertatẽ largitur; scelerata, turpia, detestãda inuenire ita studet, inventaq; perficit, *ut ne ullus quidem rectè vitã instituat.* 2 Deus autẽ, *qui nihil latet,* è sublimi cœlorũ templo oculos in terrã deto serat, si fortè cerneret aliquẽ nequissimis sententijs non omninò contaminatũ, qui intellectu suo, bona fide totius mundi conditorẽ investigaret. 3 Error universos implicuerat retibus fraudulentus falsæ

O Pinionum fœda mentem toxico,
Corpúsq; scelerum sordibus
Contaminata turba, vela dum cupit
Suo furori obtendere,
Ferri ac referri sortis arbitrio omnia
Humana comminiscitur.
Ergo exolutâ numinis formidine,
Dat frœna turpitudini:
Scelesta, fœda, abhominanda excogitat,
Excogitata perpetrat.
2 *Ex arce celsa siderum deflexerat*
Dominus in orbem lumina,
Si quem videret fortè non penitus malis
Corruptum opinionibus,
Qui mentis oculis omnium fideliter
Rerum parentem quæreret:
3 *Erroris omnes nubili fallacibus*
Fraus illigarat cassibus;

Se cuncti eisdem polluêrè sordibus,
Nec recta cuiquam curæ erant.
4 *Ergo ille mitis, ille munificus parens,*
Irâ incitatus asperâ,
Gens (inquit) ista plena scelerum ac sordium,
Crudelis animo, & impia,
Quæ panis instar devorat plebem meam,
Ecquando cognoscet Deum?
Ecquando mentis lumine in periculis
Agnoscet orbis arbitrum?
5 *Certè timebit non timenda, & conscius*
Vexabit horror pectora.
Nam Dominus ossa conterét q3, & hostium
Ausus retundet impios.
Vultum pudoris turpibus sperget notis:
Turbabit animum infamia.
En unquam Eoo lucifer salutifer
Ab axe promet hunc diem?
Ab arce Dominus quum Sionis ardua
Speratam opem feret suis,
Patriaq3 vinclis liberos hostilibus
Reddet nepotes Isaci,
Electa laudes illius gens ut canat
Perfusa vero gaudio.

opinionis obscuræ & incertæ; omnes eisdem vitijs sese fœdarunt, nec æqua & justa ab ullo expectebantur.

4 Ille igitur pater facilis semper & benignus suis, iracundia difficili permotus, Hæc, inquit, natio valdè scelerata, & vitijs admodùm coinquinata, mente truculentâ, perversæque religionis, quæ populum mihi deditum consumit, acsi panem voraret; unquamne bonitatẽ & potentiam Dei intelliget? unquamne Dominum pro arbitrio suo mundum regentem in discriminibus intellectu recognoscet? 5 Profectò metuet quæ non sunt metuenda, terrorq; peccati sui memorem animum torquebit: Iehova etiam hostium membra confringet, scelerataque eorum conatus vanos reddet, faciem signis fœdis confundet, mentemque ignominia vexabit. 6 Sed an unquam stella Veneris hominibus salutaris, tempus hoc secum ab oriente ducet, quum Dominus ab excelsa turre Hierosolymitana, liberatoris promissi auxilium diu expectatum populo suo afferet? patriæque restituet Iudæos Isaci posteros hostium imperio immunes? ut populus ei peculiariter acceptus, lætitiâ sincerâ delibutus, præclara ejus facta cantet.

PSAL. LIIII.

David à Zipheis proditus, Deum orat pro salute sua & hostium exitio, promittens se, accepto hoc beneficio, ampliùs culturum & prædicaturum Deum.

RErum parens me protege,
Et sævo ab hoste libera,
Nomen boni ut colant tuum,
Et vim paveſcant impij:
2 Audi benignus supplicem;
Nec durus aurem quæstibus
3 Occlude: vitæ nam meæ
Crudelis hostis imminet;
Infestus hostis imminet
Vitæ meæ: nec vindicem
Dei potentis dexteram
Sibi imminentem reſpicit.
4 Rerum sed æquus arbiter
Opem feret: periculis
Me liberatum fulciet,
Et sospitem tuebitur.
5 Suis peribit artibus
Sceleſta fraus, & incident
In ipſa cæci retia,
Quæ clàm mihi tetenderant.
6 Liber periclo, victimis
Te munerabor: te canam
Patrem, bonis placabilem,
Maliſq; formidabilem.

DEfende me rerũ omniũ author, & ab inimico crudeli eripe, ut pii cum honore celebrẽt te, & religionis expertes potẽtiã tuã timeant.

2 Exaudi facilis te suppliciter rogantem, nec difficilis aurem querelis meis obstrue:

3 Inimicus enim sanguinarius semper mihi insidias locat: hostis inimico animo instat ad vitam mihi eripiendã, nec animadvertit ultricem Dei manũ summæ fortitudinis, periculum sibi intentantẽ.

4 *Sed abſit, ut propterea animũ deſpondeam:* Iustus enim omnium judex, auxilium afferet, meque rebus dubiis ereptum sustinebit, salvumque ab hoste defendet. 5 Scelerati & fraudulenti, machinis suis *in aliorum perniciem excogitatis*, perdentur, inque ipsas fraudes improvidi cadent, quas adversum me occultè paraverant. 6 Ego autem *interea* extra periculũ sacrificiis te donabo, bonisque te Patrem facilem, pravis autem Iudicem terribilem prædicabo.

7 Qui

7 *Qui libero molestijs*
Mihi dedisti gaudia
Haurire læto lumine
De clade gentis perfidæ:

7 Qui mihi anxietatibus liberato donasti, lætitiã capere hisce oculis exitio hominũ fraudulentorum gaudentibus.

PSAL. LV.

David orta Abschalomi conspiratione, Deum orat pro salute sua & hostium ruina, seipsumq; de utriusq; evẽtu confirmat à fide sua, & experientia beneficiorum Dei, & ab aliorum impietate & inhumanitate. Postremò se & omnes suo exemplo confirmat.

CÆlitum rector bone, mitis aurem
Admove in rebus trepidis vocanti,
Neu meos vultu tetrico severus
Despice questus.
2 *Aspice attentus mihi quo tumultu*
Æstuet pectus: gemitu dolores
3 *Quo fremant, dum vis mihi fraus q; sævi*
Imminet hostis.
Imminet sævus capiti tyrannus,
Et meæ famæ meditatur atrox
Crimen, & secum furit impotenti
Turbidus irâ.
4, 5 *Cor micat, nervis trepidant solutis*
Ossium nexus, animus labascit,
Semper & pallens oculis oberrat
Mortis imago.
6 *Ergo sic mecum loquor: O quis altos*

FAc audientiã, rex cœlestis, lenis & clemens, orationi meæ tẽporibus dubiis te invocãtis, neu vultu austero, & inexorabilis querimoniam meam neglige:

2 Animũ etiã adhibens cerne, quanta perturbatione mens mihi agitetur:

3 Quaq́, lamẽtatione animi mei tristitia tumultuetur, dum violentia & insidiæ inimici crudelis mihi intentantur: crudelis enim & impius magistratus saluti meæ minatur, meoq́ue nomini criminationem sævam excogitat, animoq́ue turbato, intra se irâ infræni ringitur, *dum in me impetum facere cogitat.* 4, 5. Itaque cor mihi palpitat, artuumq́; junctura nervis laxatis tremunt, animúmque prorsus abjicio, & pallidum mortis præsentis simulachrum in oculos assiduè incurrit. 6 Ergo sic tacitè mecum in animo cogitans, in verba hæc prorumpere cogor: O quis velocibus

Nubium

avis cujusdam alis me undique obsessum, in excelsam aëris regionem inter nubes sustollat! O si quis me in longinquis sylvarum speluncis collocare velit!

Nubium in tractus celeri columba
Me levet pennâ, nemorum & remotis
Sistat in antris!

7,8 Vt procul curâ trepidâ metuq;,
Montium solos habitem recessus,
Ocyor ventis ferar & coruscis
Fulminis alis.

7,8 Vt longè à solicitudine cogente me festinatione uti, remotus, proculque hostium timore solitarios montium locos incolã, ventisq; & fulmine lucente velocior illuc repentè transferar.

9 *O Deus, linguas male perde pravas,*
Illitas linguas gelido veneno:
Quæ dolis, probris, rabidisq; vexant
Litibus urbem.

9 Linguæ sacrilegę, Iehova, frigido pharmaco imbutæ, pereant, quę cives fraudibus, maledictis & furiosis contentionibus judicialibus solicitos habent.

10 *Sive lux fundat radios micantes,*
Sive nox fundat tenebras opacas,
Excubant muris maledicta, vicis
Omnibus errant.

10 Sive dies radios coruscos instar spiculorum lucentium emittat, sive nox umbras solem excludentes effundat, convitia in mœnibus urbis pervigilant, perque vias omnes vagantur;

11 *Vis, furor, fraudes, scelerum libido*
Obsidet cunctos aditus viarum:
Et fames auri miseram trucidans
Fœnore plebem.

11 Violentia, insania, doli, cupiditas peccandi, avaritiaque pauperes miseros usuris affligens, omnes viarum ingressus observant.

12 *Si palàm sævos inimicus enses*
Stringeret, si clàm laqueos pararet,
Dente si famam peteret maligno,
Æquior essem.

12 Si hostis apertè mecum inimicitias gereret, si occultè insidias faceret, si prava maledicentia nomen meum invaderet, minùs molestè ferrem, *sic enim mihi ab hoste aperto cavere studuissem*;

13, 14 *Tu mihi insultas comes & sodalis,*
Testis arcani taciturni & auctor

13, 14 Tu verò *(quod omnium mihi acerbissimum est)* familiaris & convictor meus, secretorum tacendorũ conscius,

Consili,

Consili, sacra totiesq; junctus
Fœdere mensæ,
15 *Gentis humanæ moderator, orbem*
Qui salutari regis æquitate,
Fraudis auctores scelerumq; vivos
Obrue terrâ.
16, 17, 18, *At mihi attentâ dabis æquus aurê,*
Sive lux promat radios ab undis:
Sive lux condat radios sub undis
Vespere sero.
Inter hostiles dabis ut tumultus
Tutus evadam. mihi nam superbis
Viribus fretus numeroq; sævus
Imminet hostis.
19 *O potens rerum, sine fine pœnis*
Tu premes justis scelus impiorum,
Arrogans pectus quibus obstinata
Intumet irâ:
20 *Pace qui ficta simulant amicæ*
Mentis affectus, animoq; virus
Occultant, prisco neq; facta curant
Fœdera ritu.
21 *Lacteus blando fluit ore rivus:*
Bella cor spirat fera, suaviorq;
Balsamo sermo secat instar ensis
Vulnere cæco.

& tam sæpe in sacrarũ epularũ cõmunione mihi conjunctus, molestus mihi insurgis.

15 At tu, Iehova, hominum gubernator, qui justitiâ salubri mundũ moderaris, fraudulentos istos & sceleratos etiã ante mortem humatos terrâ absconde.

16, 17, 18, Me verò favore æquabili prosequens, aurẽ ad audiendũ prõptam mihi commodabis, sive dies solẽ è mari attollat, sive tẽpore serotino, eundem sub aquis occultet; efficieṡque, ut sine damno per bellicas hostiũ perturbationes liber exitus mihi pateat: hostis enim potentia immensa & multitudine, qua superbiat, confisus, mortem mihi intentat. 19 Tu verò, Iehova omnipotens, sceleratos & impios digno supplicio perpetuò compesces, quibus animus superbus irâ pertinaci inflatus est. 20 Qui concordiâ etiam simulatâ amicitiã ostentant, intus autem malevolentiã absondunt, pacemq́ue more antiquo constitutam non magnifaciunt; 21 Flumen lactis ex ore eorũ blandiloquo manat, animus verò crudeles inimicitias meditans gerit, sermoq́; succo balsami arboris gratior, plagâ occultâ, gladij de more, vulnera mihi infligit.

22 Tu

22 Tu autem cultor Dei ſecurus cuſtodiam tui Deo committe; is pedes tuos ducet, ægritudines molliet, virumque bonum in rebus difficilibus auxilio juvabit:

22 *Tu tui curam Domino relinque.*
Is tuos greſſus reget, is dolores
Leniet, juſtumq; ope ſublevabit
Rebus in arctis.
23 *Impio, fallaci, avidóq; cedis*
Fila mors rumpet viridi in juventa:
Me tui, rector bone, ſpes favoris
Certa fovebit.

23 Sacrilego verò, doloſo, crudeli, mors curſum vitæ in juvenili ætate florente recîdet: at indubitata tuæ (vitæ meæ moderator) erga me indulgentiæ expectatio me ſuſtinebit.

PSAL. LVI.

David à Schaulis perſecutionibus, veniens in Peliſchtæorum manus, Deum orat pro ſalute ſua, fidei & innocentiæ nomine, & pro adverſariorum exitio: fidem ſuam in Deum prædicat, ei laudem tribuit de acceptis promiſſionibus, quarũ complementum expectabat.

RErum omnium auctor clemens, me cõtemplare, quem inimicus violéter humi ſtratũ ſub pedibus terit, damniſque vexans, continuò opprimit;

ORbis creator me bonus aſpice,
Injurioſo quem pede prorutum
Hoſtiſq; conculcat, premítq;
Aſſiduis agitans periclis.
2 *Conculcat hoſtis me numero ferox,*
Et inſolenti ſævitiâ premit:
3 *Nec liberas luces laborum,*
Nec vacuas ſinit ire noctes.
Seu lucæ terror ſollicitus mihi,
Seu nocte circumſtat, pater optime,
Spes rebus in duris mihi una
Et columen ſuperas ſalutis.

2 Hoſtis, inquam, multitudine ſuperbus me pedibus terit, & crudelitate inuſitata opprimit 3 Nec patitur dies à periculis vacuas, nec noctes calamitatum immunes, tranſire: ſive metus curarum plenus de die, ſive de nocte me obſideat, Tu, Pater clementiſſime, ſola mihi in periculis expectatio reſtas, vitæque meæ columna ſuperes:

4 Te

4 *Te fretus uno, pollicitis tuis*
Innixus unis, nec metuam dolos
Mortalium cæcos, minasq;
Terrificas & aperta bella.
5 *Calumniantur quæ loquor omnia,*
Pravásq; carpunt facta libidine:
Huc conferunt omnem laborem, ut
Exitium mihi moliantur.
6 *Cœtúsq; cogunt, & capiti meo*
Quâ fraude, quâ vi jugiter imminent:
Vestigia observant, nec horam
Insidijs vacuam reliquunt.
7 *Impunè tantam nequitiam ferent?*
Praviq; fructum consilij legent?
O arbiter mundi, nec illos
Præcipites agis in ruinam?
8 *Meæ labores tu numeras fugæ:*
Urnâ repostas tu lachrymas meas
Servas: apud te certa constat
Usq; mei ratio doloris.
9 *Aurem vocanti tu facilem mihi*
Das, atq; inanes spes facis hostium:
Et signa non obscura amici
Das animi, & stabilis favoris.

4 Te ergo solo confisus, inque tuis unius promissis spem omnē ponens, nec occultos hominū dolos, nec ulla pericula ostentata, nec ea, *quæ non insidiis*, sed palàm geruntur, bella timeho.

5 Hostes mei, cuncta, quæ dico, in pejorem partem detorquentes, interpretantur, & quæcunq; gero, cupiditate mihi nocendi, reprehendunt: 6 Multitudinē colligunt, periculumq; adversùs meam salutē, partim fraude, partim violentiâ, intentant, itérque meum solicitè animadvertunt, nec ullum temporis momentum omittunt, à dolis, quibus me captent, liberum. 7 An citra pœnam tantum scelus auferent? propositique mali, ô judex omnium, proventum annon colligent? nec illos festinanter in exitium impellis? 8 Tu molestias exilij mei veluti numeratò tenes, omnesque ægritudinis meæ fletus, tanquam vasi commissos, custodis, apudque te permanet mearum molestiarum computatio, *quasi in commentarios tuos relata.* 9 Tu me precantem benignus audis, hostiumque expectationem irritam facis, claráque animi me amantis, firmæque benevolentiæ argumenta omnibus ostendis.

10,11, Te ergo solo cõfisus, & in tuis unius promissis spem omnẽ ponens, nec occultos hominũ dolos, nec ulla pericula ostentata, nec ea, quæ non insidijs, sed palàm geruntur, bella formidabo.

10, 11, *Te fretus uno, pollicitis tuis*
Innixus unis, nil metuam dolos
Mortalium cæcos, minasq́;
Terrificas & aperta bella.

12 Itaque te, salutis meæ tutela, carminibus more parentum, patrioque sermone contextis, perpetuò prædicabo, sospesq́; ab armis & inimicorũ insidijs servatus, dona tibi promissa dabo. 13 Idemque, te me in periculis vindicante, liber, gressumq́; stabiliente, ne pedes mihi vacillent, leges tuas, mundi arbiter, sectabor, dum halitus vitalis artus hos molliter refocillabit.

12 *Te semper ergo carmine patrio*
Laudabo, vitæ præsidium meæ;
Ex hostium ferro doliq́;
Incolumis tibi vota reddam.

13 *Te liberatus vindice, te meum*
Firmante gressum, ne titubent pedes
Dum spiritus fovebit artus,
Iussa sequar tua, rector orbis.

PSAL. LVII.

David Schaulem fugiens, gratiam & salutem à Deo petit, fidem suam in Deum profitetur, exponit adversariorum improbitatem, & propter gloriam Dei iudicia eius confici postulat, ad salutem suam, hostium verò exitium.

SAncte pater cõdole malis hominis pessùm euntis, quique in te uno omnem incolumitatis suæ spẽ posuit, méque tuo opertum munimento, tanquam alis (quibus aves pullos suos tegunt) tuere, donec violentia tempestatis furentis, & calamitatis ingentis præteriens tranquillior fiat. 2 Invoco te (quod unicum supereſt mihi *in summa amicorum inopia perfugium*) & in auxilium advoco, humilisque tutelam tuam voce miserabili peto; invoco te,

Te

S*Ancte parẽs miserere animæ pereuntis, &*
In te salutis quæ locavit spem suæ: (omnẽ
Meq́; tuis alis tectum defende, procellæ
Dum sævientis impetus deferveat.
2 *Te voco, te solũ (in rebus quod restat ègenis)*
Appello, supplex & tuam imploro fidem.

Te voco, qui cumulata mihi promissa refundes,
Et cœpta duces prosperos ad exitus:
3 *Qui mihi subsidium è cœlo præbebis, & hostis*
Iamjam imminentis liberabis faucibus.
Qui dabis auxilium ex adyto sublimis olympi,
Memórq; fidei & pristinæ clementiæ.
4 *Inter enim sævos habito feritate leones:*
Flammam vomentes versor inter belluas,
Lingua quibus sævo proscindit acutiùs ense,
Dentes sagittis, lanceaq; cuspide.
5 *O Deus augustum celso caput exere cœlo:*
Ostende terris gloriæ jubar tuæ.
6 *Explicuêre meis pedibus sua retia: terræ*
Me sævus hostis penitus afflictum premit;
Et scrobibus fossis iter obsedêre: sed ipsi
Mihi paratas in scrobes cæci ruent.
7 *Mens invicta malis, animi vigor integer,*
Te voce rector, te celebrabit lyrâ. (orbis
8 *Eia agè depositis mens expergiscere curis,*
Et tu canora barbitos cum nablis,
Ocyus aurora quàm lucifer excitet ignes,
Aurora cantus quàm volucrum exsuscitet:

qui promissiones largas adaugés mihi persolves, & quæcunque aggredior ad exitum felicem perduces.

3 Qui *cùm in terris auxilium nullum inveniturr*, cœlitus mihi illud dabis, meque ex ore inimici instantis eripies, qui constantiæ in promissis præstandis, solitæq; bonitatis memor, ex interiore cœli templo opé mihi feres.

4 Versor enim inter homines crudelitate leonibus similes, mororque inter animantia bruta ignem expirantia, quorum lingua gladio crudeli, denteſque spiculis & hastæ ferro acriùs secant.

5 Effer, Iehova, è cœlo sublimi caput sacrosanctum, *ut supra cælos ipsos te residere testeris*, lumenque magnificentiæ tuæ hominibus terrarum incolis commonstra. 6 Inimici, casses suos ad me illaqueatum intercipiendum, distenderunt: hostis crudelis me in terram prostratum vehementer opprimit, oloresque mei cavernis excavatis viam insidiis observarunt, sed ipsi in fossas, ad me capiendum ductas, improvidi incident.

7 Mens calamitatibus insuperabilis, animique vis non debilitata, te, mi Deus, cantu & cytharâ prædicabit. 8 Agedùm mens mea solicitudinibus sopitis evigila, tuque cythara cum nablio dulciter sonans, è somno excitare: Te priùs, sancte Pater, cantu meo celebrabo, quàm stella Veneris lucem diei promat, crepusculumque matutinum aves ad canendum commoveat.

9 *Te*

9 Ipseque futuri interpres & præco, res à te præclarè gestas ubique terrarum, & per omnes nationes proferam.

9 *Te pater alme cană: populos tua facta per em*
Quacunq; tellus panditur, vates feram.
10 *Nam tua siderei bonitas fastigia cœli,*
Fideq; tractus nubium supervolat.
11 *O Deus augustum nitido caput exere cœl*
Ostende terris gloria jubar tua.

10 Tua enim clementia summâ cœli parte altior, constantiáque i stando promissis, ea cœli regione, qua nubes extenduntur, celsior es 11 Effer, Deus, è cœlo lucido caput sacrosanctum, *ut supra cœlos ipsos* *residere testeris*, lumẽnque magnificentiæ tuæ hominibus terrarum inco lis commonstra.

PSAL. LVIII.

David aulicos se apud Schaulem traducentes increpat iniustitiæ, improbitatis & pertinaciæ nomine, indi cia Dei imprecans illis, ventura confirmat: pierum lætitiam, pacem, & salutem coniunctam gloriæ De prædicat.

QVi leges de alto tribunali vestro, ô senatores, populo præscribitis, easq; arbitrio vestro interpretamini; an unquã tempus erit, ut de pauperũ cõtroversijs sententiam ferentes, judicium justè pronuncietis?

Qui jura celso de solio datis,
Qui frena legum flectitis, en erit
De plebis ut causis egena
Indicio statuatis æquo?
2 *Quin mente prava nequitiam & dolos*
Versant, sub umbra justitiæ tegunt
Injuriam: factis honesti
Objiciunt speciem pudendis.
3 *Materna ab alvo flagitij viam*
Sensim sequuntur, perq; suos gradus
Obliqua sectandi libido
Cum teneris adolescit annis

2 Imò verò, *è contrario*, malitiam & fraudes animo pravo machinantur, sub justitiæ nomine facta injusta abscondunt, facinoribus flagitiosis simulachrum virtutis prætexunt. 3 *Neque verò nunc primùm hoc facitant*: nam ab ipsis incunabulis ab omni justitia alieni, rationem patrandi scelera paulatim insistunt, studiúmque injusta sequendi gradatim cum ætate crescit.

4, 5 *Lingua*

4, 5 *Linguâ venenum pestiferâ gerunt:*
Auresq; claudunt consiliis, velut
Obturat aures callida aspis,
Quæ magicos metuit susurros.
6 *Confringe malas, ô Deus, impudens*
Os comminutis contere dentibus:
Et rictibus sævis hiantes
Hos inhibe catulos leonum.
7 *Emissa fractâ cuspide spicula*
Intercidant, nec vulnera perferant:
Ipsiq; vanescant repentè,
Per bibulas velut unda arenas.
8 *Sensim liquescant, tardigradus velut*
Limax: acerbo funere deserant
Vitale lumen, more fœtus
Ante suum pereuntis ortum.
9 *Florentis ævi in limine, turbinis*
Vis atra tollat progeniem, priùs
Quàm surculus spinas tenellus
Exerat, & stimulis acutis
Fœcunda latè brachia porrigat.
10 *Justiq; pœna vindicis exitum*
Læti videbunt, impiiq;
Sub pedibus fluvium cruoris.

4, 5 In lingua pestilenti toxicũ ferunt *à natura ipsa illis instum*; ad sanas admonitiones, *quib⁹ virus illud excutiant*, prorsus obsurdescunt, ut serpens cæcus aures occludit, qui magicas incantationes formidat.

6 Contunde, Deus, horum maxillas, osque inverecundum dentibus elisis comminue, ferosq; instar leonũ homines ore crudeli prædæ cupidos, *ne innocentem vorent*, reprime.

7 Tela ab ipsis in justos missa, ferro dirupto in medio itinere irrita cadant, nec ad insontem usque plagam ferant: ipsique confestim ad nihilum redigantur, velut aqua, per arenas liquorem imbibentes, dissolvitur. 8 Et tanquam testudo tardè ingrediens paulatim diffluant, instarq; partus abortivi, antequam nascatur, intereuntis, lucem vitam sustinentem, morte immatura elisiquant. 9 Violentia quoq; venti obscuri in turbinem surgentis, surpem omnem eorũ in ipso adolescentiæ ingressu priùs auferat, quàm ramus tener stimulos exprimat, spinisq; surgentibus ramos fertiles spatio longo distendat. 10 Virique boni, finem supplicij judicis scelera justè punientis, hilares spectabunt, magnamq; sanguinis impiorum copiam humi fusam, læti conspicient.

11 Hominesque intelligent remunerationē vitæ per virtutem traductæ justis futuram, supplicia verò malis eventura, Deumque justum mundi judicem esse cognoscent.

11 *Vitæ bene actæ gens hominum sciet*
Manere justos præmia, at impios
Manere pœnas, arbitrumq;
Esse Deum sciet orbis æquum.

PSAL. LIX.

David ab administris Schaulis circumventus, liberationē à Deo petit, fidei, innocentiæ suæ, ac hostilis improbitatis nomine, qua descripta, illis imprecatur, quæ ad gloriam Dei futurum erat, & se Dei laudes grato animo prædicaturum profitetur.

AB inimico crudeli, rex universitatis rerum, me eripe, adversúsque me animo truculēto pugnantium violentiam prohibe.

2 A malis me defende, qui sanguine innocentium gaudent,

3, 4 Vitæq; meæ callidè & occultè fraudes parant: nam adversùs meam innoxij, nulliq; culpæ affinis salutem, oēs machinationes cōmoliuntur.

AB hostis inclementia
Me rector orbis asserе:
Defende vim crudeliter
Me semper oppugnantium.
2 *Ab improbis me protege*
Latis cruore innoxio,
3, 4 *Meæ saluti per dolum*
Qui cæca tendunt retia:
Ultrò immerentis in caput
Consilia cuncta conferunt:
5 *Exurge, téq; pessimis*
Fer obviam conatibus.
O arbiter mortalium
Et agminum cœlestium,
Favore semper qui pios
Peculiari amplecteris,
Exurge, pœnis impias
Compesce gentes: perfidis

5 Erige te, malisque eorum consilijs teipsum oppone; erige te, judex hominum & spirituum cœlicolarum, qui bonos amore singulari semper prosequeris; & profanos religionis adversarios supplicijs cohibe, ab infidis manum ne abstine, qui se magni æsti-

Nen

Neu parce, qui sibi favent
Nefanda quum patraverint.
6 *A sole Eoo ad hesperum*
Perambulabunt compita,
7 *Et instar oblatrantium*
Canum feroces obstrepent.
Nihil nisi merum crepant
Ferrum, cruorem, vulnera:
Et quæ loquuntur propalàm,
Clàm posse rentur obrui.
8 *Mea salutis tu Deus*
Tutela præsens, irritas
Ridebis iras, & tua
Me dexterâ tueberis.
9 *Tu robur es meum, mea*
Vires, & arx fiducia.
Ergo quieto pectore
Expecto spe tui auxilî.
10 *Discrimina imminentia*
Ope antevertes: & malis
Fracta hostium superbia,
Lætofruar spectaculo.
11 *Ne prorsus impios tamen*
Una ruinâ elimina,
Oblivioso ne pij
Torpore recta negligant:

mant, cùm nequissima quæq; admiserint.

6 A sole oriente ad ejus occasum usque me observaturi per vias incedent,

7 Elatiq; obloquentur, more canum prætereuntes latratu incessentium: tori autem in me intercipiendũ intenti, nihil aliud quàm arma, sanguiné & plagas loquuntur, quæque coram omnibus profetunt, existimãt posse occultè celari.

8 Tu verò, Iehova, vitæ meæ custos semper paratus, iras hostiũ vanas contemnes, meq; manu tua defendes. 9 Tu enim firmamentum es meum, mea potentia, & munimentum, cui confido. Idcirco animo tranquillo te præstolor, opis tuæ expectatione fultus; 10 Pericula impendentia auxilio tuo prævenies, cumque inimicorum insolentia calamitatibus debilitata fuerit, inde lætitiam capiam, hilariterque id aspiciam. 11 Noli tamen penitus malos omnes ad unum simul extinguere, ne viri boni judicium tuum in illos vel non animadvertentes, vel obliti, desidiâ per oblivionem obortâ virtutem non curent; sed vagus discursus eos

per extremas mundi partes disiectos dispergat; eâdemque potentiâ tuâ piorũ sobolem defende.

12, 13 Ob verborũ superbiã, & sermonis maledicentiam pernicioſam, ob falsiloquia, falsoq; usurpatum Dei nomẽ, stirpem impiorum destrue, omnésque ad unum vi iræ meritæ penitus erue, ut extremæ mundi partes sciant Deum justorũ ultorem esse, & *ejusmodi exemplo pij erudiantur.*

14 A sole oriente ad ejus occasum usque me observaturi per vias incedent, elatíque obloquẽtur more canum præ-

Sed error illos dissipet
Vagos per orbis ultimos
Oras: tuaq; dexterâ
Semen piorum protege.
12, 13 *Ob oris arrogantiam,*
Virusq; linguæ noxium,
Mendacia & perjuria,
Consume semen impium:
Evelle stirpe ab ultima
Justi furoris impetu,
Ut norit orbis ultimus
Deum bonorum vindicem.
14 *A sole Eoo ad hesperum*
Perambulabunt compita,
Et instar oblatrantium
Canum procaces obstrepent.
15 *Passim vagati pauperem*
Victum ut parent, sub vesperum
Serum petant cubilia,
Victus egentes pauperis.
16 *Ego interim Deum canam*
Fortem, bonumq;, in asperis
Rebus suorum vindicem,
Fidumq; propugnaculum.
17 *Deum canam, qui robore*
Me fulcit, auget viribus,
Benignitate sublevat,
Tuetur ut arx ænea.

cereuntes latratu incessentiũ. 15 Vbi passim erraverint, ut victũ tenuẽ quærant, multa de nocte cubitũ eant, cibi tenuis indigentes. 16 Interea autẽ *dum impii egebunt,* Deũ potentẽ, suísq; munificũ prædicabo, & in rebus difficilibus justorũ causæ ultorẽ ac defensorẽ non fallacẽ cantabo. 17 Deũ cantu celebrabo, qui me potentiâ suâ confirmat, qui vires meas auget, qui bonitate sua me sustinet, & tanquã turris firma cõmunit.

PSAL.

PSAL. LX.

David Syrorum exercitu cæso, Deum contra Edomæos implorat, de prioribus Iudæorum calamitatibus expostulans; & promissis Dei, operibusq; expensis, ac fide confirmata, exercitum ad strenuè agendum hortatur, fretum promissionibus Dei.

SAncte parens, nostris vitijs offensus, abactos
Pressosq; duris dissipasti nos malis:
Placatus mitisq; veni, jámq; immemor iræ,
Salutis auctor ad tuos revertere.
2 *Omnis ager rimis te concutiente debiscit:*
Committe rimas, refice quassatum solum.
3 *Dura tuæ genti spectacula ferre dedisti*
Inebriatæ poculo formidinis:
4 *At trepidos tandēq; animi miseratus egenos,*
Signum salutis efferes: qui te colunt,
Veridicis freti oraclis, formidine mersum
Erigere rursus audeant ut verticem:
5 *Eripiasq; tuos gelidi formidine lethi;*
Præsens, et opifer invocantes audias.
6 *Audijt, ex adytóq; Deus flammantis olympi,*
Vocem rependit gaudij pranuntiam.

TV peccatis nostris, pater, meritò iratus, nos à te abjectos, & calamitatibus asperis oneratos dispersisti; pristinum favorem tuũ lenis nobis restitue, & indignationis adversùs nos accensæ oblit⁹ ad populũ tibi peculiarem, servator, redi. 2 Cuncta regio, te indignante, & quasi terrã, quã colimus, cõmovente, sese in fissuras aperit; terræ fissuras conjunge, eamq; labefactã recrea. q.d. *populũ terrã hanc habitantem, irâ tuâ in eum accensâ sic externis bellis exagitaveras, & civilibus discordijs inter se divisum vexaveras, ut iam desolata & deformis tota terræ facies videretur. Tu verò bellis sublatis, populum pacatum & unanimem redde, & in pristinum statum restitue.* 3 Effeciſti ut gens tua terrore horrendo expleta, res visu molestas & injucundas cerneret. 4 At tu timidos, animumq; desponden tes misericordiâ prosequens, *tandem te nobis amicum ostendes*, sublato vexillo salutẽ nobis promittente, ut, qui te venerantur, tuis responsis veris confisi, in animũ inducant, caput, priùs ob timorẽ depressũ, denuò attollere; 5 Sibiq; persuadeãt fore, ut tuos interea timore mortis frigus inducentis, propitius liberes, téq; rogantes, ad auxiliũ ferendũ promptus, exaudias. 6 *Id autẽ sic futurũ ambiguũ non est*, imò Deus nos jam auscultavit, eq; penetrali cœli stellantis lætitiã promittens, respon-

En tibi frugiferos Sichimæ dispertiar agros;
Vallem Suchoti metiar decempedâ.
7 *Nonne mihi parent Iacobi pignora quisquis*
Vel pecore tondet arua, vel vomere secat?
8 *Oppida sub pedibus Syriæ calcabo superbæ,*
Moabum, Idumen, & Palestinas domos.
9 *Quis mihi pãdet iter munitas ductor ad arces?*
Muros Idumes divitis quis diruet?
10 *Quis? nisi tu nostræ gentis Deus unice tutor,*
Qui nos premendos hostibus reliqueras,
Offensus vitijs pravis: nec in arma ruentes
Nostros præibas dux ut antè exercitus.
11 *Nunc pater auxiliũ rebus bonus adfer in arctis;*
Humana fallax credulos spes decipit:
12 *Te duce, victrici decorati tempora lauro,*
Pedibus prememus hostis arrogantiam.

sum hoc reddidit; Ecce tibi fertile solũ urbis Sichem dividam, planáque Sucothi virgâ decempedali distribuam. 7 Nonne posteri Iacobi dicto sunt audientes mihi, quicunque eorum vel pecuarius pastor est, vel aratro terram perstringit. 8 Vrbes Syriæ opulentæ in ditionem imperij mei redigam, Moabúmque Arabiæ, Idumæam, & Palestinam Syriæ regiones mihi subjiciam. 9 Quis imperator ad munimenta hostium viam mihi aperiet? Quis mœnia Idumes urbis Syriæ opibus florentis evertet? 10 Quis alius à te, Iehova, nostræ nationis defensore, qui peccatis nostris iratus, nos inimicis opprimendos deseruerat, nec agmina nostra ad bellum euntia præcedebas, uti antè solebas? 11 Fer nunc opem, pater clemens, nobis in temporum angustias adductis; spes ex hominibus pendens falsa, facilè credentes fallit. 12 A nos te ductore capita alta gerentes, & coronâ è lauro victoriæ indice ornata, hostes superbientes conculcabimus.

PSAL. LXI.

David rex in extremam regionem pulsus, auxilium Dei implorat antè acceptorum beneficiorum nomine; regnum Christi promoveri petit, deinde gratum animum pollicetur Deo.

AVdi vocantem me bonus, & meis
Intentus aurem da precibus Deus.

ACcipe benignè meas te (Iehova) orantis preces, meásque calamitates magnas & multiplices attentè aspiciens, orationem audi.

2 *Protectu*

2 *Projectus oris orbis in ultimis,*
Ad te recurram rebus in asperis:
Me siste rupis culmine in arduo
3 *Procul periclis. Semper enim tui*
Spe fretus, hostis tutus ab impetu,
Munita ut arcis præsidio fui.
4 *Tentorio fac semper ut in tuo*
Degam, sub alis protegar & tuis:
5 *Qui lenis aurem das precibus meis,*
Qui vota latum ducis ad exitum.
Frænare sceptris te metuentium
6 *Hæreditatem das mihi: regia*
Tu longa vitæ tempora porrigens,
Nectis peractis sæcula sæculis.
7 *Securus ut te perpetuò colat*
Rex, liberalem porrige dexteram
Fortuna in omni: quaq; soles side
Fac ut fruatur pollicitis tuis.
8 *Ac tum periclis liber ab asperis,*
Te voce, dulci te citharâ canam
Pactitenacem, & munificum tuis,
Et vota ad aras perpetuò feram.

2 Etsi in extremis mundi partibus *procul à sanctuario tuo* contemptus degam: in rebus tamen adversis ad te refugiam: statue me in summo montis tui fastigio longè à periculis substractum.

3 Semper enim expectatione opis à te ferendæ confisus, ab hostis insultu, ut in munimento arcis adversùs pericula paratæ, satis munitus fui.

4 Fac ut apud te semper in tabernaculo tuo, *à quo nunc procul absum*, habitem, ut sub alarum tuarum tutela defensus, ibi conquiescam; 5 Qui preces meas placabilis audis, petitionesque ad finem jucundum perducis; tu solus facis ut regionem te colentium imperio regam. 6 Tu meæ vitæ spatium, *quem regem designasti*, prorogatum extendens, annis præteritis annos multos adjicies. 7 Vt autem rex te semper intrepidè veneretur, manum munificam tàm in rebus prosperis quàm adversis extensam admove, quáque consuevisti constantiâ, fac ut ex promissis tuis, *quibus ita nititur*, fructum & voluptatem percipiat. 8 Tum à discriminibus imminentibus liberatus, *patriæque redditus*, ore, lyráque jucunda te prædicabo, & in promissis constanté, tuisque liberalem celebrabo, tuásq; ad aras sacrificia votiva afferam.

PSAL. LXII.

David oppressus fiduciam suam in Deum prædicat: hostes reprehendit, seipsum & Ecclesiam exemplo suo confirmat, omnesq; à fiducia rerum humanarum ad Deum revocat, & confirmat authoritate verbi eius.

MEns acquiescit unicè mea in Deo:
Hinc spes salutis, arduis
In rebus arx hæc: tutus hoc munimine
Nullum tremiscam ad impetum.
Quousq; tectis fraudibus subvertere
Innoxium tentabitis?
Pœnas daturi mox & ipsi, improvidi
Iamjam imminentis exitus,
Proni in ruinam incumbitis, ceu mœnia
Saxis solutis putria:
Et interim omnes corporisq; & ingeni
Vires eò contenditis,
Vobis placetis fabulis vanis, gradu
Turbetis impij ut pium.
Clàm devovetis corde tacito, propalàm
Laudatis ore subdolo.
At tu acquiesce mens mea in Deo tamen:
Hinc spes salutis, arduis
In rebus arx hæc: tutus hoc munimine
Nullum tremiscam ad impetum:

Quomodocunq; res cadent, animus tamen meus in dei fiducia acquiescens tranquillus est.

2 A Deo incolumitatis meæ expectatio est, ille meum in rebus adversis propugnaculum est: hoc ego præsidio tectus, ad nullam hostis impressionē *me corruiturū* metuam.

3 Quousque ergo dolis occultis innocentem subruere conabimini? Vos etiam ipsi jam supplicia luituri, nec finem impendentem prospicientes, proclives in præsidium quoque ruiturum & *fragile* inclinatis, veluti in muros vetustate ruinosos saxis calce non bene cohærentibus. 4 Omneq; interea robur corporis & animi ad id unum applicatis, ut me perdatis: prudentiam vestrā. figmentis falsis innixi, magni facitis, vos ut execrandi, piū de statu suo depellatis, meq; taciti execramini, oratione autem fraudulenta, bona de me apertè loquimini. 5 At tu nihilominùs, anime mi, in Dei fiducia acquiescens, tranquillus esto. 6 A Deo incolumitatis meæ expectatio est: ille in rebus adversis propugnaculū meū est, hoc præsidio satis tectus, ad nullam hostis impressionem *me corruiturum* metuam.

7 Spes

Spes inde vitæ & gloriæ pendet meæ
Et roboris fiducia.
Quocunq; cœli gens colis sub sidere,
Huic crede rem, sobolem, domum.
Omnes ad illum mentis ægritudines,
Et læta defer & refer:
Semperq; præsens numen ejus omnibus
Adesse cœptis senties.
Ventosa Regum & Principum potentia
Est vanitate vanior,
Adeoq; fumo levior, ut si Principum
Hac lance vires omnium,
Inanitatem hac colloces, cunctis simul
Inanitas præponderet.
Nè firma spera parta per vim: ne nimis
Confide stultis viribus.
Opes abundant affluenter, ne bonis
Da rebus animum credulum.
Semel est professus, nec semel tantùm
Id profitentem audivimus, (Deum
Se posse solum cuncta, se solum bonum,
Et arbitrum rerum unicum:
Bonis benignum semper & placabilem,
Malisq; formidabilem.

7 *Tametsi ab omnibus sim desertus,* à Deo tamen vivēdi expectatio, spes splēdoris, & fortitudinis meæ promanat.

8 Vos autem populi sub quacunq; cœli parte habitatis, Deo fortunas, liberos, & familiā vestrā committite; omnes animi vestri molestias, omnemque mentis lætitiā illi nunciate, *deq; rebus omnib⁹ illū unū consulite*, cujus potentiā consilijs omnib⁹ susceptis, omnibus horis propitiam esse cognoscetis

9 Leves potentiū omnium opes sunt, ipsaque vanitate & nihilo magis fluxæ, ponderisque minoris, quàm fumus levissimus, ut si in altera stateræ parte potentiā magnatūm omniū ponas, in altera verò statera nihilū & vanitatē ipsam; vanitas nihilumq; majoris sit ponderis cunctis viribus principū conjunctis. 10 Ne expecta, ut sint stabilia, quæ violentiā quæsita sunt: ne spē nimiā ponas in robore tuo inani: si opes copiosæ tibi suppeditētur, noli mentē facilè credentem, & inani spe deceptam, rebus prosperis & divitijs adjicere. 11,12 Deus. n. palàm verbis & rerū eventu testatus est, eumq; id dicentē sæpe auscultavim⁹, sese unū rerū omniū potestatē habere, sese unū æquū esse, omnia in arbitrio suo habentē, seq; fore justitiæ studiosis perpetuò patrē liberalē & exorabilē, sceleratis verò judicem semper metuendū.

PSAL.

PSAL. LXIII.

David exul desiderium suum revisendæ gloriæ aspectabilis Dei in Ecclesia exponit, seipsum præsente Dei gratia consolatur, & inimicorum suorum exitum prædicat, ac lætitiam suam.

TE, Iehova, incolumitatis meæ causa & conservator, adoro, cùm mane rubens stellas evanescere facit; *licet iam ædis tuæ conspectu caream:* animus tamen te vehementer desiderat, corpúsq, effætum sic te magnopere exoptat, ut terra sicca imbres pluvios expetit.

DEus, salutis author & custos mea,
Te veneror roseus quũ fugat astra dies.
Te mens anhelat, membra sitiunt languida,
Terra velut pluvias arida quærit aquas.
2 *Quamvis arenas aridas æstu colam,*
Præsentem Dominum mens videt usq; mei.
Non aliter, adyta arcana quàm si conspicer,
Numinis adservant quæ monumenta tui.
3 *Nec dulcis æquè est vita quàm benignitas*
Qua vitam munis prosequerisq; meam,
Ergo remotis dissitus quamvis locis,
Præsidio tutus te celebrabo tuo:
4 *Tui sonabunt nominis præconia*
Quæ dederis vitæ tempora cunq; meæ.
5 *Nec victus æquè recreat corpus, tua*
Excitat ut mentem laus celebrata meam.
6 *Tu nocte carmen, manè tu carmen mihi es:*
7 *Tu trepido præsens fers mihi semper opem.*

2 Tametsi etiam solũ hoc calore nimio infœcundũ habitem: animus tamen Dei recordatus, eum mihi propitium semper perspicit; non secus acsi oculis hisce templi tui penetrale cernam, quod cultum tuum pignus, & memoriam divinitatis tuæ custodit. 3 Nec vita mihi æquè jucunda est, quàm liberalitas tua, qua me tueris, quaque in me assiduè uteris: ergo licet regionibus longinquis ab ædibus tua disiunctus sim, tuo tamen auxilio in his munitus te prædicabo. 4 Quodcunque etiam spatium vitæ meæ tribueris, illud laudes tuas cantabit. 5 Nec cibus ita corpus famelicum solatur, & reficit, ut gloriæ tuæ commemoratio, vires animo *ægro* tribuit. 6 Te tempore nocturno beneficia tua meditans, laudo; te quoque in ortu diei, opem tuam toties expertus, laudibus orno. 7 Tu mihi perturbato ad opitulandum præstò es: ego curarum liber in tua tutela,

Securus

ecurus alis conquiesco sub tuis:
Teq; procul curis & tua facta canam.
Te quærit animus, te colit, te deperit:
Tu valida fulcis me pater alme manu.
At qui laborant per nefas me perdere,
Consilijs pravis digna ruina premet.
Ferro profundent spiritum nefarium:
Membra dabunt avidis dilanianda lupis.
Rex lætus autem vindicem agnoscet Deum,
Et quicunque Dei numina ritè colunt.
Metu stupentes conticescent impij,
Spe stolida fluxis qui tumuêre bonis.

quasi alarũ umbra acquiesco, téque cum rebꝰ à te gestis, animo quieto exultans celebrabo. 8 *Et quamvis corpore quidem procul ab æde tua dissitus sim*, mens tamen mea te desiderat, te veneratur, téq; summoperè concupit: tu enim pater mihi omnia alens, robore interiore me sustentas. 9 Sed qui per summum scelus me prostratum extinguere contendunt, exitium malis eorum cogitationibus meritum eos torquebit; 10 Armisq; violenter occisi animam sceleratam edent, corpusq; lupis sanguinem sitientibus lacerandũ tribuent. 11 At rex ille, *cui regnum in populum tuum permissisti*, hilaris Deum ultorem confitebitur, & quicunque Deum sacris legitimis venerantur. Impij verò, quĩ bonis fragilibus vana expectatione superbiebant, præ timore torpentes *ore obstructo* obmutescent.

PSAL. LXIIII.

David Deum implorans salutem petit: de adversariorũ violentia & fraude conqueritur, hinc fide confirmatus, excidium improborum divinitùs eventurum, & bonorum pacem prænunciat.

Audi sancte parens non tetricus preces
Te poscentis opem rebus in asperis:
Et fallacis ab hostis
Vitam fraudibus eripe.
Pravorum tacitis factio me dolis
Oppugnat, trucibus consilijs fremunt,

ORationem meã, pater, impietatis & impuritatis osor & punitor, in rebus difficilibus auxilium abs te petentis propitius accipe, méque ab occultis inimici fraudulenti machinationibꝰ libera. 2 Malorũ conspiratio technis & insidijs clandestinis adversũm me pugnat, scelerati proposito truculento vehementer indignantur,

Conspi-

Conſpirantq́ ſceleſti;
Tu me dux bonus eripe:
3 *Linguas ceu gladios exacuunt ſuos:*
Oris peſtiferi verba nefaria
Intentant, medicata
Tanquam ſpicula toxico:
4 *Vt rectos animi ex inſidijs petant,*
Et ſecuri avidâ mente coquunt nefas:
Neq́ quenquam malefacti
Formidant fore vindicem.
5 *Deſignant animis horrificum ſcelus,*
Et ſævo laqueos conſilio parant:
Inter ſéq́ loquuntur,
Nemo conſcius hæc ſciet.
6 *Cor, mens, ingenium, conſilium, labor,*
Huc tendunt, facies ut ſcelerum novas
Et fraudum meditentur:
Hoc unum ſtudium fuit.
7 *Aſt illos ſubiti cuſpide ſpiculi*
Incautos feriet magna Dei manus,
Et lethalia certâ
Figet vulnera dexterâ.
8 *Spectantes gelidus corripiet timor,*
Authori exitium quum videant ſuæ
Dirum immittere linguæ
Viroſa mala toxica.

inq́; me malum meditantur: Tu meorum conſiliorũ rector, favens & propitius me libera.

3 Ad maledicendũ linguas velut enſes contra me apparãt: orationem oris peſtilentis, tanquam tela veneno infecta, adverſùs me tẽdunt.

4 Vt juſtos ex loco occulto invadentes laucient; nihilq́; ſibi metuentes, magno ſtudio nefas excogitant, nec ullum *Deum aut hominẽ* ſceleris ultorem futurũ verentur.

5 Intra ſe facinus nefarium & terribile meditantur, propoſitoque crudeli dolos mihi comparant, aliúſque alii dicit, Nemo conſiliorum particeps hæc intelliget. 6 Cogitatio, animus, ſolertia, propoſitum, ſolicitudo eorum eò ſpectant, ut inuſitatas maleficiorum & fallaciæ formas *perveſtigantes*, excogitent; hæc ſola eorum voluntas fuit. 7 At immenſa Dei potentia eos imprudentes teli improviſi acumine percutiet, plagamq́ue mortiferam manu non errante illis incutiet: 8 Metus autẽ frigus inducens ſpectatores invadet, cùm cernent pernicioſa linguæ peſtiferæ venena, cladem divinitùs illatam, ei importare, qui illa excogitavit.

9 *Gens*

9 *Gens humana tuæ robora dexteræ*
Agnoscet, meritis laudibus efferet:
Et mirabitur altæ
Lumen perspicientiæ.
10 *Iusti spes animos eriget, & Dei*
Tutus præsidio, lætitiâ fremet:
Et gaudentia corda
Vero simplice gestient.

9 Homines verò potentiam tuam *in maledicentia puniendâ* intelligent, dignáque commendatione eandem extollét, ac manifestam tuæ prudentiæ profundæ vim obstupescent. 10 Mentem autem justi melioris conditionis expectatio consolabitur, isque Dei auxilio securus præ gaudio gestiet, animiq; veritate nudâ gaudentium, vehementi lætitiâ exultabunt.

PSAL. LXV.

David laudem Dei prædicat, tum propter spirituales benedictiones cum Ecclesia communicatas, tum propter temporarias, universe in orbem terrarum, sed maximè in habitationem populi sui è cœlo diffusas.

TE manent laudes Deus in Sione:
Hîc tibi castis operata sacris,
Vota gens solvet tua, victimisq;
Imbuet aras.
2 *Quiq; tam præsens tibi supplicantûm*
Exitus votis tribuas secundos,
Te petent gentes sub utroq; mundi
Axe jacentes.
3 *Nostra nunc justis scelerata factis*
Nos premunt pœnis: facilis querelis
Tu tamen flecti, mala servitutis
Vincula franges.

CElebratio nominis tui, Iehova, futura est tibi Hierosolymæ *cum silentio te loquentem auscultantis*: gens ibi peculiaris tibi in puris religionis ritibus diligenter occupata, dona tibi promissa reddet, victimarúmque sanguine altaria madefaciet. 2 Populique sub utroque mundi hemispherio degentes, ad te accurrent, quippe qui admodùm propitius precibus te colentium, finem prosperum constituas. 3 Peccata nostra nunc merito supplicio nos exercent: tu tamen querimoniis nostris exorabilis, ea, quæ nos servos tuos detinent, impedimenta rumpes.

4 O sæpius & multùm felices, quos tu eliges, electosq; in amicitiam tuã recipies, ut à sceleribus purgati, & in albũ domesticorũ tuorũ relati, ædé tibi sacratã habitent. Illa dies beata, dies illa omnibus bonis plena, mentem anxiam lætitiâ explebit, quæ nos ab exilio reversos in tuo templo sancto statuet.

5 Tu spes gentiũ ultimas terras habitantium, speq; maris ultimi, terræ fines aquis circundantis, nostris precib⁹ exorabilis consenties: tum admiratio; incolumitatis nostræ conservator, percellet animos agnoscentium te injustis difficilem, oppressis liberalem, & adversùs omnes justũ esse. 6 Tu Re etiam rerũ omniũ potestatem habens, magnaq; valens potentiâ, monti spacia latè porrecta vinculis firmis ligas, eorumq; cacumina tempestatibus omnia turbantibus perculsa confirmas. 7 Tu faciem maris cõmotã ventis tenebras inducentib⁹, tranquillas; hominumq; rebellantiũ tumultus compescis, motusque bellicos in pacem jucundam convertis. 8 Extremæ totius mundi partes hæc *tuæ voluntatis & potentiæ immensæ* argumenta & testimonia agnoscũt, teq; unũ timent, quoties nubes aëris

4 *O quater plusquam quater ô beatos*
Quos leges, lectos facies amicos:
Vt colant puri tibi dedicati
Atria templi.
Illa lux felix, cumulata cunctis
Lux bonis, pectus satiabit ægrum
Gaudio, quæ nos reduces sacrata
Sistet in æde.
5 *Annues nostris facilis querelis,*
Finium terræ Deus ultimorum
Spes, & extremas maris ambientis
Gurgite terras.
Tum stupor mentes quatiet tuentũm,
O Deus nostræ columen salutis,
Te malis durum, miseris benignum,
Omnibus æquum.
6 *Tu potens rerum, validisq; pollens*
Viribus, firmas stabili catenâ
Montium tractus, jugaq; inquietis
Tunsa procellis.
7 *Tu maris nigris agitata ventis*
Terga componis: cohibes rebelles
Gentium motus, placidaq; mutas
Pace tumultus.
8 *Vltimi rerum tua signa norunt*
Et pavẽt fines, quoties coruscis

Turgidum flammis fremuit sonoro
Murmure cœlum.
Quíq; Phœbæos habitant ad ortus,
Et quibus sera face Phœbus undas
Tingit, authorem te hilares fatentur
Lucis & umbræ.
Tu solum terræ sitientis imbrem
Latus invisis, gravidaq; nubis
De sinu fundis genitale pigros
Semen in agros.
Alveus pleno tibi semper amne
Turgidus læta novat arva fruge,
Floribus campos, nemorum virentes
Fronde recessus.
Rore tu leni sola contumacis
Maceras terræ, subigisq; glebas:
Ebrios sulcos viridante amictu
Messis inumbras.
Quâ feres gressus, renovabis annũ
Fertilem frugum: vegetansq; fœtus
Per cavas valles riguosq; saltus
Impluet humor.
Gestiet pauper tugurî colonus,
Lacte distentas comitans capellas:

graves ignibus micantibus ingenti strepitu fragorem ediderunt. Qui autem ad solem orientem sedes habent, & quibus sol lumine vespertino mare colorat, læti te agnoscunt diei & noctis creatorem, & datorem esse.

9 Tu faciem terræ pluvijs egentis, pro ea curam gerens, placatus visitas, inque arva cessantia de complexu nubis aquâ turgentis semen ad res generandas aptum spargis. Aquarum receptaculum flumine copioso semper abundans, nova facie reficit agros cultos, segete agricolis lætitiam afferente; terras verò incultas diverso herbarum genere, secretáque sylvarum loca virentia folijs renovas. 10 Tu terram duram & cultui rebellem moderato humore in lutum solvis, solidasq; terræ partes frangendo domas, terramque aratro proscissam, & aquâ maceratam viridi frugis operimento opacas. 11, 12, 13 Quacunque inambulans progredieris, terram annuatim fœcundam & muneribus novis ditem efficies, pluviáque per loca depressa, & montium convalles aquis irrigatas, terræ proventus excitans, in arva camposque decidet: quinetiam egenus casæ rusticanæ cultor capellas sequens, ubera lacte plena domũ referentes, gestibus lætitiã indicabit;

Mugient

Tumuli bubus mugientibus abundabunt, sylvaque armentis lassis grata, boũ quoque mugientium plena fuerit : fruges

Mugient colles, & amica fessis
Sylva juvencis.
Spes aratoris cupidas fovebit
Fluctuans latis seges alma campis :
Vt canat festâ tibi feriatus
Carmen in umbrâ.

altrices per agros ingentes instar fluctuum agitatæ, spes agricolæ [illegible] das ita continebunt, ut cantionem tibi, Iehova, otiosus cantet in [illegible] braculo, festorum causâ contexto.

PSAL. LXVI.

Psaltes ad gloriam Dei prædicandam populos hortatur ab exemplis Scripturæ, & ab administratione sua [illegible] communi erga omnes, tum singulari erga Ecclesiam : hinc exemplo suo Dei laudationem confirmat.

QVi terrã ab oriente ad occasum usque Solis habitatis, agitè, Deũ lætâ voce cantate.

2 Agitè, Domino plaudite ; nomen Dei, ejusque potentiam splendidè & magnificè laudate.

3 Canite hęc Deo *in ipsius conspectu* : gubernator mũdi venerande, quàm admirabilis est rerũ à te gestarum magnificentia !

INcolæ terrarum, ab ortu
Solis ultimum ad cubile,
Eia, Domino psallite :
2 *Eia, Domino jubilate :*
Nomen ejus, numen ejus
Ferte in astra laudibus,
3 *Dicite illi : Rector orbis*
Sancte, quàm stupenda rerum
Est tuarum gloria !
Quanta virtus ! qua protervos
Mente fracta, cogis hostes
Supplices procumbere !
4 *Te parentem læta honoret,*
Te potentem prona adoret
Tota rerum machina.
Voce blanda te canamus,

quanta est potentia tua, qua hostes contumaci mente consternatâ impellis te venerantes humi se projicere ! 4 Itaque totus mundus te authorẽ hilariter agnoscat, teq; summis viribus pollentem ad pedes tuos devolutus veneretur : sono jucundo te cantemus.

Barbi

arbito dulci ſonemus,
Carminumq́ cantibus.
Eia adeſte, facta cunctis
ernite admiranda ſeclis:
Acriterq́ expendite
acta providi parentis,
acta Domini conſulentis
Arte mira ſervulis.
Vertit æquor æſtuoſum
rida in campos arenæ;
Fluminis per alveum
gmen ire gratulantûm,
eu per arva ſicca, fecit,
Stante fluctu languido.
Frænat unus orbem habenis
mpiternis: intuetur
Et pios & impios.
Nec ſinit ſibi rebelles
ribus fretos ſuperbis,
Improbis votis frui.
Laus Deo noſtro per omnes
rbis oras: omnis unum
Laudet illum natio.
Morte liberavit unus
Nos propinquâ: fulcit unus
Liberos firmo gradu.

cytharaq́; ſuavi, & numeroſæ orationis cantione laudes tuas exprimamus.

5 Agitè venite, cõtemplamini res à Deo geſtas, omnibus temporibus admiratione dignas, factaq́; patris longè in poſterum proſpicientis, facta, inquã, Domini mirabiliter famulis ſuis providentis diligẽter ponderate.

6 Mare turbulentũ in pulveris ſicci planiciem mutavit, fecitq́; multitudiné beneficiũ illud gratè agnoſcentium, per receptaculũ aquarũ Iordanis pedibus eorum pervij, ceu per campos ſiccos

anſire, ſegni aquæ curſu ſeſe cohibente. 7 Solus ille gentes per orem univerſum diſperſas imperio perpetuo gubernat, bonoſq́; & malos elitùs obſervans contemplatur, nec permittit ipſi repugnantes, quòd otentiâ ſua magna confidant, ex deſideriſs immodicis fructum ullũ aut titiã percipere. 8 Deo, quem nos colimus, honor ſit & gloria per mnes mundi regiones, gens omnis illũ ſolũ longè lateq́; laudibus proquatur; 9 Solus ille nos à morte inſtante eripuit, ſolus ille nos à orte liberatos ſtabiles, *ne corruamus*, ſuſtinet.

10 Sicut aurū *fornaci adhibitū* igne probatur, sic tu nos rebus adversis exploraſti.

11 Tu hostibus nostris nos captivos tradidisti;

12 Corpori catenas indidisti, maxillas nostras sub malis imperij effrænati principibꝰ tanquam fræno coercuisti: at nobis tamē per labores tā graves, quàm si per ignem & aquā nobis iter esset, agri fœcūdi fertilitatē donasti.

13 Templū igitur tuū venerabundus intrabo, hostias mactabo, donaq́ue promissa humilis exhibebo;

14 Dona, inquā, in rebꝰ adversis disertè nominata;

10 *Igne ut aurum, examinaſti*
11 *Nos periclis: illigaſti*
Hoſtium nos caſſibus,
12 *Vincla lumbis, fræna malis*
Sub tyrannis induiſti:
Impotentis imperi:
Sed per ignes, ſed per undas,
Divitis tamen dediſti
Vber agri exercitis.
13 *Ergo ſupplex introibo*
Templa, victimáſq; cædam:
Vota ſupplex offeram,
14 *Vota duris in periclis*
15 *Nuncupata: pinguis agnus,*
Cornigerq́; agni parens,
Bos & hircus ſanguine aras
Imbuent: nec thura deerunt
De Sabæo ſtipite.
16 *Dum Dei benignitatem*
Explico in me, cuncti adeſte
Qui Deum veremini:
17 *Audijt ſtatim vocantem:*
Nos vocantes audientem
Proſequamur laudibus.
18 *Conſcios ſceleris nefandi*
Supplicantes rector orbis
Aure ſurdà reſpuit:

15 Fœtus *ſcilicet* ovis opimus aries, bos & caper *mactati* cruore ſuo altaria tingent: præstò etiam hi aderunt thura de arbore Arabica manantia. 16 Dum itaq; Dei erga me liberalitatem recenseo, huc accedite quotquot eum reverenter habetis. 17 Ille præsens & propitius preces nostras accepit, Deum ergo precū supplicantium accipientem merita laude ornemus. 18 Deus mundi gubernator recusat quasi non audiat eos orantes, qui probè sciunt se sceleribus inquinatos esse, *absq; ulla resipiscentia.*

19 A

9 *At mihi lenis, bonusq;*
Supplicanti semper aurem
Non severam commodat.
10 *Gratias ago parenti*
Optimo, qui se roganti
Asperum non præbuit:
Qui sua benignitate
Destitutum non reliquit
Rebus unquam in asperis.

19 At mihi precanti mitis & beneficus aurem facilem admovet.

20 Me beneficij memorem esse confiteor patri bonorum omnium fonti, qui mihi se oranti non difficilem præbuit, quique sua benignitate in rebus duris nunquam me deseruit, omni auxilio humano orbatum.

PSAL. LXVII.

Ecclesiæ regnum Dei in Iehudæis operari, ad gentes propagari, & administratione benedictionibusq; spiritualibus & corporalibus declarari, petit.

ARbiter mundi, placidus bonusq;
Parce delictis, solito & favore
Terra fac lætis segetem, pecusq;
Nutriat arvis:
Nota per terras bonitas ut omnes
Sit tua, & nostræ studium salutis,
Mente quos curas patriâ, tegisq;
Rebus in arctis.
Ut tuas laudes populi per omnes
Prædicent terras, bonitatis usq; ad
Terminos rerum celebretur omnes
Fama per urbes.
Omnis exultet locus, omnis ætas
Festiat plausu & fremitu secundo,

DOminator orbis nobis favens, unde tot in nos bona profecta sunt, da veniã peccatis, proque benignitate consueta tibi, fac ut terra fruges & animalia in cãpis fertilibus foveat.

2 Vt clemẽtia tua & voluntas nos servandi ubiq; sit cognita, pro quibus tuã animo paterno es solicitus, nosq; in periculis tueris; 3 Vt nationes beneficia tua laude digna ubiq; narrent, tuæq; indulgentiæ memoria in omnib⁹ mundi partib⁹ ad ultimas orbis oras usurpetur. 4 Omnis terræ angulus lætetur, omniũ ætatũ homines lætitiã & murmure assensum &

gaudiũ significante plaudant, quòd genus humanũ æquitate tanquam fræno gubernes;

5 Vt nationes beneficia tua laude digna ubiq; narrent, tuæq; indulgẽtiæ memoria in omnibus mundi partibus ad ultimas orbis oras usurpetur.

Res quòd humanas modereris æqui
Iuris habenis.
5 *Vt tuas laudes populi per omnes*
Prædicent terras, bonitatis usq; ad
Terminos rerum celebretur omnes
Fama per urbes.
6 *Si tua genti faveas benignus,*
Conditor mundi bone, messis agros
Vestiet, vites oleaq; colles,
Gramina campos:
7 *Si tuæ genti faveas benignus,*
Conditor mundi bone, te pavebunt
Et colent gentes sub utroq; mundi
Axe jacentes.

6 Si tu, rerum omniũ auctor, benevolentiã populo tuo volens & propitius præstiteris, frumenta arva culta, vites & olivæ tumulos, herbæ loca nec culta nec consita operient. 7 Si tu (author rerum omnium) volens & propitius populum tuum charitate complexus fueris, gentes sub extremis mundi partibus habitantes te timebunt & venerabuntur.

PSAL. LXVIII.

Exhortatio ad Deum laudandum, proposita eius magnificentia, & officio, expositis beneficiis in maiores, confirmans pios factis, præsentia Dei, & ascensu Christi in cœlos, cuius virtute promissiones erga pios, & pœnæ in adversarios præstantur: postremò iterum hortatur omnes, ad laudes Dei, expositis earum causis.

IEHOVA, qui mundũ sempiternis legibus administras, favens & benigna facie tua ostende, hominesque impij & nequã, qui in tua instituta odiũ habent, confestim fugientes meticulosi discedant. 2 Vt fumi halitus in ventos dissipatus evanescit, ceraq; per ignem solet colliquatur;

O Qui, perpetuis orbem moderaris habenis
Placidos bonus exere vultus:
Impietasq; exosa tuas, pater optime, leges,
Tremefacta repentè facesset,
2 *Vt levis in tenues fumi vapor effugit auras*
Vt cera liquescit ab igni.

4 *At lætis pia turba animis sua gaudia plausu*
Testabitur, & tibi, rerum
nclte parens, pæana canet, qui lucida cœli
Veheris super astra; nec ævi
clusus spatijs, æternis legibus orbem
Æternus & ipse gubernas.
e canimus læti, & lætos renovamus honores,
5 *Qui celsi è vertice mundi*
espicis humanas curas: & patribus orbos
Pueros, viduasq; maritis
Prosequeris patrio affectu: qui prole beata
Steriles solare hymenæos.
ompedibus vinctos solvis: populi arva rebellis
Bibulis obducis arenis.
Isacidæ Nilo quum, te ductore, relicto,
Arabum per inhospita saxa
Errarent, tremuêre soli penetralia: cœlum
Maduit sudoris anheli
mbribus: à vultu Domini conterrita duræ
Tremuêre cacumina Sinæ.
Arva sibi selecta bonus rigat imbre benigno;
Et quum labefacta fatiscunt,
6 *Confirmat, recreatq; afflicta: suoq; fruenda*
Dat habere gregi: nec egenam

3,4 At viri boni mente hilari & manuum strepitu lætitiam suã significabũt, inque laudẽ tuã, conditor mũdi, hymnum cantabũt, qui super stellas lucentes tanquam vehiculo portaris, quiq; sine fine permanens, tẽporisq; momentis non comprehensus, perpetuis legibus rerum universitatem moderaris: Nos hilares te laudamus, sacrificiaq; in honorem tuum facta solenniter celebramus;

5 Qui anxias hominum cogitationes è cœlo summo contẽ-

aris, pupillósque & viduas, maritorũ morte destitutas, amore paterno mplecteris. 6 Qui nuptias infœcundas ampla sobole consolaris; qui nclis ligatos liberas, prædiáque populi legibus tuis repugnantis arenis ientibus operta tegis. 7 Quum posteri Isaci, te duce, ex Ægypto rofecti incertis sedibus per deserta, & incultos Arabum montes vagantur, 8 Intima pars terræ commota est, aër pluviis madidus fuit, acsi æ metu, ut solẽt anhelantes, sudaret: summa etiã montis Sinæ juga cõota sunt, ad aspectũ Dei tremefacta. 9 Deus deinde benignus arva sibi te sepositа pluviis largis irrigata fœcundat, eadémq; quando cõmota mis dehiscunt, consolidare, & vexata reficere solet; 10 Populoq; sibi ecto, *ut inde fructum ad necessarios vitæ usus capiant*, possidenda donat.

11 Victosq; bonos auxilio egẽtes in periculis non relinquit, si quãdo etiã motus armorũ homines belli timore terrebũt, Deus ipse efficiet ut puellæ ob teneros adhuc annos molles, pompam hilarem victoriæ causã canant;

12 Eisq; materiam laudis suæ suppeditabit: reges quoque copiis suis confisi, in fugã se conjicient, locaq; adibunt, ubi in occulto lateãt homineſq; infirmi ex preda relicta fructũ & voluptatem capient:

13 Tametsi vos inter lebetes fuliginosas ad somnũ capiendũ jaceatis: columbã tamen nitentẽ ipsa aldine superabitis, quæ pulchritudine colli splendentis cum argento pu & fulgore auri blandè micantis concertat; 14 Vbi autem Deus *ignominia & dedecore* reges multos populũ tuum transire fecisset, ut pp̃â magna triumphati conspicerentur; Hierosolyma, quæ priùs nihil cebatur, fædáq; & horrida ob dolorem cernebatur, & ob tristitiam luc fugiens, tum puro lumine resplenduit, tanquã jugã Salmonis nive ca tia, quæ inter montes propinquos conspicua apparent. 15,16 Qu Basan mons glorietur, multũq; sibi arrogans, culmina altissima quæq maximéq; cõspicua ostẽtet; attamẽ ne audeat valles suas herbis fæcũ locaq; ad pascendũ apta, cõparare Sioni ob dei venerationẽ inviola

11 *Temporibus duris virtutem deserit. Ar*
Trepida formidine belli
Quũ quatient animos, latũ celebrare triũph
Teneris dabit ille puellis:
12 *Sufficietq; suas in laudes carmina. reges*
Numeroso milite freti
Terga dabunt, latebrasq; petẽt: spoliisq; fruct
Imbellis turba relictis.
13 *Vestra licet somno sternantur corpora mi*
Inter fuliginis ollas,
Illa tamen vincent nitidam candore columb
Rutilæ cervicis honore,
Quæ nunc argentum nitidum, nunc lumina
Radiantis provocat auri. (blandã
14 *Quũ Deus omnipotens traduceret agm*
Longo spectanda triumpho, (regu
Squalida quæ luctu, et tenebris Solyma ante
Niveâ tum luce refulsit: (ceb
Ceu nive vicinos inter candentia colles
Salmonis culmina fulgent.
15,16 *Vsq; sibi Basã placeat, jactetq; superb*
Fastigia proxima cœlo:
Ne tamen herbiferos saltus, ne pascua sacro
Ausit conferre Sioni:

Qu

Quam propriã pater omnipotẽs in ſæcula ſedem
Legit, lectamq́, tuetur.
17 Ille pater quẽ cœlituum tot millia currûm,
Equitum tot millia ſtipant:
Sive ille excelſæ vehitur per culmina Sinæ,
Sua ſeu ſacraria viſit:
18 Seu ſcelerũ vĩdex celebri petit aſtra triũpho,
Captivaq́, colla catenis
Vincta trahit: victæ paſſim donaria gentes
Cumulant: paulò amè rebelles,
Poplite nunc flexo venerantur templa Sionis.
19 Igitur celebramus honores
Iure tuos, nullam nobis qui munere lucem
20 Vacuam ſinis ire: ſalutis
Unica ſpes noſtræ: nempe unus frena gubernas
Vitæ, irremeabilis Orci
Unus clauſtra tenes, & nutum fata ſequuntur:
21 Inimicos vulnere certo
Tu figis, longâ ſcelerum tu ſorde ſepultis
Lethali tempora plagâ
22 Dividis. At charos ſi conſolaris amicos,
Extremo à litore ponti
Vos ego crudeli incolumes ex hoſte reducam,
Rubri ceu trans freta ductos

quã habitationẽ ſtabilẽ deus perpetuò elegit, illãq́; ſedẽ ſibi electã defendit. 17 Illẽ, inquã, Deus Sionẽ elegit, electãq́; tuetur, quẽ tantus curruũ & equitũ cœleſtiũ numerus cingit, ſive per cacumina Sinę ſublimis cutru tranſit, ſive templũ ſuum inviſit. 18 Sive magna ſtipatus põpâ poſt vindictã de ſceleratis ſumptã, in cœlum redit, ſecũque hoſtes captos vinclis ferreis ligatos ducit; omnes ubiq; populi domiti copioſè dona *ad altare Dei* ferent, nuperque inimici ædem ſacram Hieroſolymitanam ſupplices jam adibunt. 19 Itaque meritò te, ſola noſtræ incolumitatis ſpes, frequentes honoramus, qui nos aſſiduè beneficiis cumulans, nullũ diem permittis tranſire immunẽ. 20 Tu enim ſolus vitam noſtrã tanquã frænо moderaris: Tu ſolus aditũ & exitũ inferni, unde nemo redit, poſſides, *ut in te uno poſitam eſſe liberationẽ ex morte demonſtres*; tuæ voluntati mors ipſa paret, perpetuæq́; rerum conſequutiones ex te pendent. 21 Tu plagâ non errante hoſtes tuos vulneras, ictuque lethifero caput eis ſecas, qui in turpibus ſceleribus torpentes jacent. 22 At amicis valdè tibi dilectis, verbis talibus animos reddis, Vos ego ab inimicis cruentis ab ultimis terrarũ finibus ſalvos reſtituã, ſicuti olim ab Ogo rege Baſanis, crudeli vos

defendimus, ultra mare rubrũ vndosum traductos:

23 Famuli tui pedes in cruore regum occisorũ denuò madefacient, e neſque plagas hoſtium lingent,

24 Tui, rerum creator & rector venerande, omnia alens, cernent pompã hilarem paratã, & dignam quæ ſpectetur; tuãq; ædem Hieroſolymitanam adeuntes, cũ eadé pompâ indice victoriæ tuæ, geſtient & exultabunt.

25 Triumphũ tuum cantores præcedent, &

Æquoris, à ſævo incolumes ſervavimus Og

23 *Cæſorum in ſanguine regum*
Tingent crura; canes hoſtilia vulnera lambe

24 *Læta ſpectacula pompa*
Adſpicient, pater alme, tuo, pater alme, triũp
Plaudent tua templa petentes.

25 *Anteibũt qui voce canãt, qui cymbala pulſe*
Cytharæ tuba juncta, tubæq;
Tibia, quæq; tuas celebrent, fortiſſime, laudes
Docta pulſare puellæ

26 *Tympana; te populi cœtu, fremituq; ſecũd*
Et plauſu ad ſidera tollent:
Iſacidæq; tuas in laudes ora reſolvent:

27 *Iuvenis de ſtirpe creatus*
Benjamini, Iudæq; aderit generoſa propago:
Neq; clarus Zabulo deerit,

28 *Nephthalidæq; duces. Nam tu tua juſſa ſe*
Viresq; animosq; miniſtras: (quuti
Claraq; victrici das tempora cingere lauro;

29 *Solymæ victoria præpes*
Ex adytis volat. Ergo ferent tibi munera reges
Atq; ad tua templa ferentes

30 *Munera, te ſuper aſtra ferẽt. tu freta ſagitt*

qui cymbalis ſonent, tubaque cum lyra, tibiáque tubæ conjuncta, pellæque tympanis modos facere ſcientes, quæ tuas, ô potentiſſime, virtutes canant. 26 Populi magno numero, murmure & manuum collatarum ſtrepitu, ſtudium & favorem ſuum in te teſtantes, vehementer te laudabunt; Hæbræi etiam laudes tuas cantabunt. 27 Soboles Benjaminis natu minimi, nobiliſque Iudæ ſtirps aderit, neque tribus Zabulonis illuſtris, tribuſque Nephthalim aberit. 28 Tu enim legum tuarum cultoribus mentis robur & conſtantiam ſufficis, eiſque caput illuſtri lauro victoriæ indice vincire tribuis. 29 Velox vis divina, unde victoria profecta manat, è penetralibus ædis Hieroſolymitanæ advenit, propterea potẽtes terrarũ domini dona tibi afferẽt, eaq; ad ædẽ tuã apportantes, vehementer te laudabunt. 30 Tu in fugam vertis agmina ſagitti

Lethalibu

Lethalibus agmina fundis:
Tu forteſq́ domas dextras, animoſq́ rebelles.
Humiles tibi pendere cogis
Vectigal: fractoſq́ duces, avidiq́ cruoris
Vindex populi agmina perdis.
31 *Quiq́ bibũt Nilũ quâ mergitur aquoris*
Quiq́ ipſo fontis in ortu, (undis,
Accurrent, pacemq́ petent, opulenta ferentes
Tibi munera ſupplice dextrâ.
32 *Regna hominũ celebrate Deũ: date carmina regi,*
33 *Qui templa gubernat olympi (na*
Æterna æternus: cujus mortalia cuncta
Vocem tremefacta paveſcunt.
34 *Hunc fortem celebrate, uniq́ acceptaque ferte*
Bene geſti proſpera belli.
Cujus in Iſacidis reſplendet gloria, cujus
Teſtantur robora nubes:
35 *Cujus ab arcano templo venerabilis horror*
Stupefacta in pectora manat.
Iſacidũm Deus ille, Deus qui robore nervos
Animoſq́ vigore ſuorum
Implet. ei laudes Iacobi dicite proles:
Etenim Deus ille deorum eſt.

mortiferis confiſa, Tu viros robuſtos, & mẽtes pervicaces ſubigis, Tu populorum rectores ſupplices, aninoq́ conſternatos tributa tibi ſolvere adurges, populóſque ſanguinarios ultor deſtruis:

31 Qui Nilũ etiam accolunt, ubi in mare influit, & ubi è fonte oritur, advenient, & manu veniam ſupplicante dona dicta portantes, pacem tuam exquirent.

32 Reges hominum Deum laudate; Regiſque veſtri illius laudes cantate. 33 Qui quum ipſe perpetuus ſit, perpetua cœli ſacraria moderatur; cujus voluntatem & nutum, quicquid in mundo eſt pavidum metuit. 34 Laudate hunc potentem, & confitemini ab eo uno res ſecundas belli fortiter geſti, vobis datas eſſe: cujus etiam laus & magnitudo in Hebræis apparet: cujus potentiæ teſtes ſunt nubes terribilem tonitrus fragorem edentes. 35 A cujus penetralibus tremor venerationis plenus in mentes hoſtium attonitas fluit: Hebræorum Deus is eſt, qui membra ſuorum robuſta facit, eorumque mentes vegetat. Poſteri Iacobi eum laudate: námque ille eſt cæteris diis omnibus major.

PSAL. LXIX.

David typus Christi, conqueſtus de iniurijs & perpeſſionibus indignè perlatis, & de hoſtium ſcelere, Deum orat pro ſalute ſua & adverſariorum exitio, quam obrem docet Dei laudes à ſe, ab Eccleſia, omnibus rebus creatis prædicatum iri.

SAncte parens ſer opẽ laſſo: torrentibus undis
Penè obruerunt me malorum flumina.
Pes nequit in molli veſtigia figere limo:
Pronumq; inundans vertici fluctus rapit.
Dum clamo, arentes urit ſitis arida fauces:
Spectando laſſa torpuêre lumina.
Me vexãt odijſq; premũt immanibus hoſtes
Plures, inumbrant quàm capilli tempora.
Inq; dies creſcunt numero: & ceu rapta repẽdã
Bene parta per vim cogor illis reddere.
Simplicitas tibi nota mea eſt, bone conditor orbis,
Meaq; teſtis ſemper innocentiæ es.
Fac pater alme bonis ne ſint mea damna pudori,
Dũ te colentes clade cernunt opprimi.
Te propter maledicta tuli & ludibria vulgi:
Te propter ora turpis infecit pudor:
Me vitant fratres, & eadem è matre creati
Me ceu ſceleſtum abhominantur filij.

OPitulare mihi, pater ab omni labe pur⁹, malis ferendis defatigato: rerũ adverſarũ tempeſtates undis vehemẽtib⁹ me propemodũ operuerunt.

2 Pes in cœno fluxo plantã ſtabilire non poteſt, caputq; procella undis involvens, me dejectũ ſecum trahit.

3 Dum te invoco, penuria potus gutturis anguſtias humore defectas ariditate exſiccans, divexat; oculi auxilium expectando feſſi, debilitati ſunt. 4 Hoſtes moleſtijs me confi.iunt, & ingentib⁹ ininicitijs exercent, numero majores quàm crines qui caput contegunt, quotidieq; multiplicãtur, bonáq; rectis artib⁹ parata illis reſtituere impellor, quaſi violenter ablata reddam, *alioſq; ego prior deprædatus eſſem.* 5 Innocẽtia mea, author rerũ benefice, tibi perſpecta eſt, dũq; hoſtes me calumniantur, tu meę vitę innoxię ſpectator es. 6 Effice pater, ne mea incõmoda innocentib⁹, qui promiſſis tuis mecũ freti ſunt, pudorẽ incutiãt, dũ, qui te in honore habẽt, inteſtari vidẽt. 7 Tuâ cauſâ convitia & ludificationẽ populi toleravi, tuâ cauſâ verecũdia inhoneſta facié rubore notavit. 8 Cõſanguinei, & ex eiſdẽ parentibus geniti conſortionẽ meã ſuperiũt, *meq; quaſi ignotũ & alienũ aſſernantur*, filij mei me tanquam ſceleratũ deteſtantur.

9 *Vror,*

9 *Uror, & ira coquit penitus præcordia, leges*
Tuoſq́ ritus impij quum negligunt.
In tua quæ jactant probra & convicia, ſacra,
In me recurrunt, corq́ vulnerant meum.
10 *Si fleo jejunus, ſi macero pectora curis,*
Rident, probriſq́ proſequuntur lachrymas.
11 *Si tegor incultos ſaccis ſqualentibus artus,*
Fio repentè fabula & ludibrium:
12 *Me ſalibus petit è portæ ſtatione ſenectus:*
Et ebrioſæ ſum tabernæ cantio.
13 *Interea curis genitor confectus acerbis*
Ad te recurro: tu benignus reſpice.
O genitor, ſine fine bonus, ſine fraude fidelis,
In rebus arctis da ſalutarem manum.
14 *Erige penè luto abſorptũ: da figere greſſum:*
Crudelis hoſtis me eripe impotentiæ.
15 *Neu rapiat torrentis aquæ violentia, neu me*
Mergat ve gurges, aut vorago abſorbeat.
16 *Sancte parens, nullos cujus clementia fines*
Novit, vocantem & deſtitutum reſpice.
17 *Ne faciem ſervo avertas, qui rebus egenis*
Supplex opem orat: ſubitò miſerum ſubleva.

9 Dolore exardens diſcrucior, iraq́; ſenſ⁹ meos vehemẽter exagitat, cùm pravi inſtituta & ceremonias tuas contemnunt, maledicta & contumeliæ, quas in ſacrificia rituſq́; tuos effundunt, in me redundant, animumq́; meũ lædunt & conficiunt.

10 Si à cibo abſtinẽs lugeo, ſi præ ſolicitudine macilentũ me facio, irridẽt me, illudq́; meũ ſtudiũ, meumq́; fletum maledictis inſectantur.

11 Si corpus inornatũ ſordido cilicio velo, ſum confeſtim ſermo vulgi, & cõtemptus. 12 Senes qui ad portã urbis ſedent, dictis mordacibus me invadũt, ſumq; cantilena ebrijs, qui in taberna potant. 13 Interim dũ hæc ab hoſtibus fiunt, cogitationibus triſtibus penè conſumptus, te, pater, tanquã aſylũ peto, meáſq; apud te preces effundo: tu verò liberalis, curã pro me gere, ſupráq, modũ bonus, & ſine dolo cõſtans, in rebus adverſis manũ ſalutẽ afferentẽ porrige. 14 Libera me ex iſta cœni voragine, ea propemodũ devoratũ; fac mihi gradũ ſtabilẽ, méq; à violentia hoſtis truculenti eripe. 15 Neu vis aquæ rapidè currentis me auferat, néve altus aquæ vortex prorſus me obruat, aut limus profundus deglutiat, ne tot miſeriarum diluvio abſumar. 16 Sancte pater, cujus bonitas eſt infinita, cerne me auxiliũ petentem, inopémque ab omnibus relictum. 17 Ne conſpectũ tui à famulo anguſtijs oppreſſo ſubducas, tuũ in rebus tenuibus præſidiũ demiſsè ac ſuppliciter poſcente, maſq́; obrutũ confeſtim attolle.

18 *Mitis*

18 Clemens mihi auxilio fis, vitamq; meam custodi, ut verecundia turpis inimicos confundat, qui me maledictis vehementer vexant, tanquam auxilio tuo destitutum.

19 Tu probè conscius es maledictorũ, quibus petor, & infamiæ insolétis: tu scis quàm cõtumaciter hostes me contumelijs affecerint.

20 Mœstitia, animũ solicitũ habens, discruciabat; nemo

18 *Mitis ades: serva hãc animã, ut pudor obru-*
Qui ceu relictũ me enecãt cõvicijs. (at hostes,
19 *Tu testis mihi probri ignominiæq; superbæ:*
Tu testis hostes quàm protervè illuserint.
20 *Cor dolor urebat: socius mihi nemo doloris,*
Nemo dolorem qui levaret anxium.
21 *Dulcia felle mihi tingebant fercula amaro:*
Pro vino aceti porrigebant pocula.
22 *Ergo victum illis vitient aconita vicissim:*
Mœrorq; læta obnubilet convivia.
Unde sibi placidæ promittunt otia pacis,
Hinc semen illis pullulet discordiæ.
23 *Caligent oculi, & nutent vestigia: vires*
24 *Elumbe corpus deserant. iram tuam*
Sic meritos effunde super: tuus hauriat illos
25 *Furor: colonis tecta vidua mœreant:*
Qui deserta habitet tentoria nemo supersit,
26 *Quia persequuntur dexterâ afflictos tua;*
Afflictos miserosq; procaciter insultantes,
Verbis acerbant vulnera atq; injurijs:
27 *Tu fine, peccatis cumulẽt peccata, nec unquã*

erat particeps ægritudinis meæ: nullus aderat, qui tristitiam molestam consolatione ulla mitigaret. 21 Victum suavem amaritudine, instar fellis, mihi inficiebant, measq; miserias aucturi, loco vini, potionem acidam mihi propinabant. 22 Ergo venena invicem cibum illis corrumpant, eorúmq; commessationes priùs jucundas, tristitia, velut nube, obruat: initium simultatis inde illis oriatur, unde pacis jucundæ requiem sibi pollicentur, omniáq, beneficia tua istis exitio cedant. 23 Oculi caligine obscurâ obducantur, rationis & intelligentiæ lumine extincto, gressus eis titubent. 24 Robur corpus effætum relinquat, indignationem tuã super sic dignos eâ, deprome. 25 Vehemẽnsq; iracundia eosdẽ devoret, ædes vacuæ totę in mœstitiâ sint, nulluisq; restet, qui mansiones eorũ desolatas incolat. 26 Quia tua potentiâ vexatos, & duriter afflictos, laboribus insuper exercent: probra in prostratos & ærumnosos petulanter ingerentes, plagas tuas maledictis & contumelijs acerbiores faciunt. 27 Tu permitte ut ope & gratiâ tua ab eis substracta, vetera

Dulcem

Dulcem æquitatis ſentiant fructum tua.
28 *Impia de tabulis viventum nomina dele:*
Tuos nec inter hos recenſe filios.
29 *Me tenuem afflictumq; tua, pater optime,*
Erige, locoq; ſiſte tutum in arduo. (dextrâ
30 *Hîc ego carminibus rerũ ſuper aſtra parẽtẽ*
Tollam, & celebri gratias in cœtu agam.
31 *Gratius hoc illi eſt, quàm ſi cadat hoſtia ad*
Vitulus tenellus jam coniſcans cornibus. (arã,
32 *Adſpiciẽt mites, & pectore gaudia volvẽt,*
Deum colentûm læta corda geſtient.
33 *Audit enĩ Dominꝰ tenues, nec deſpicit agros*
Ob nomen ejus vinculis coercitos.
34 *Vnũ igitur tellus colat hũc, & põtus & æther,*
Et quicquid æther, terra, pontus continet.
35 *Qui facit incolumẽ pulchrã florere Sionẽ,*
Vrbéſq; Iudæ mœnibus cingit novis:
Metitúrq; ſuis rura antè inculta colonis,
Tenenda blandis quæ relinquant liberis.
36 *Quæ placidâ teneat ſeries in pace nepotum,*
Quicunq; Domini nomen & numen colunt.

maleficia novis augeant, nec unquam in gratiam tuam recepti, utilitatem ullam, aut jucundam juſtitiæ tuis imputatæ voluptatem capiant.

28 Impiorũ nomina obliterans ex libro tuo, & *albo eorum* expunge, quibus vita æterna promiſſa eſt; nec ſcelerati in eorum numero habeantur, quos tu charos habes, *hæc autem ſit impiorum ſors.*

29 Tu verò me, genitor, inopem & potentiâ tua vexatum, attolle; proculq; periculis in loco munito ſtatue. 30 Tum Deũ rerũ omniũ authorẽ, cantionibus magnificè celebrabo, ejuſque erga me beneficia in turba frequenti confitebor. 31 Hoc ei, ſat ſcio, magis placet, quàm ſi victima ad arã occidatur, nempe tener vitulus cornua tua jam vibrans. 32 Homines autem modeſti, ſimiliter etiam vexati, hæc cernent, & ex animo lætitiâ exultabunt, cordaq; honorantium Deum gaudio perfuſa, hilaritatem geſtu indicabunt. 33 Nam Dominus ad inopes animũ advertit, nec ſolicitos contemnit, compedibus ærumnarũ & carcere, quòd eum profiteantur, impeditos. 34 Terra igitur, mare, & cœlũ, & quæcunq; horũ complexu comprehenduntur, hunc ſolũ honore & laude celebrẽt; 35 Qui Hieroſolymã urbẽ ſuã bonis omnibꝰ ſalvã, abundare facit; qui Iudæorũ oppida muris novis circundat, qui rura priſtinꝰ deſerta habitatoribꝰ ſuis dividit, quę ad filios dulces tranſmittant; 36 Quæq; longus poſterorũ ordo in pace jucũda poſſideat, quicunq; eorũ Dominũ ipſum & divinitatẽ ejus venerantur.

PSAL.

PSAL. LXX.

Petitio pro liberatione supplicis, pro confusione improborum & bonorum exhilaratione, quæ spectant ad hunc finem ut magnificetur Deus.

ADsis, Iehova, ad auxilium ferendum promptus, méq; malis instantibus libera; festina, quæso, ut ope tuâ graves molestias leviores statim facias.

2 Qui me cupiunt ex rerum naturâ tollere, eos propositi sui pudeat, turpem infamiam ignominiâ involuti auferant, & ob fugam dedecoris plenam mœreant, qui malo animo *meo exitio imminentes*, me invadere volunt. 3 In fugam se conferant, ut verecundia turpis eos victos, & fugâ dissipatos excruciet, qui dolorem meum irrident: 4 Téque patre miti & placato utantur, qui legibus tuis lætantes, tui colendi studio tenentur: qui incolumitatem & salutem à te omninò sperant, lætentur; & perpetuò sic memores cantent; reverentia sempiterna immensæ potestatis in res omnes, & honorifica bonitatis & virtutis testificatio soli Deo tribuatur: 5 Robur quidem meum, meáque potentia exigua est; sed tu, mi Deus, opitulare mihi: Tu robur meum es, mea expectatio, meaque potentia, tu me confestim juva.

O Deus, præsens ades, & periclis
Me præsentibus eripe.
O Deus duros propera labores
Confestim auxilio ut leves.
2 Qui meam quærunt animam, erubescant,
Fœdam ignominiam ferant:
Et fugâ turpi doleant, malignis
Qui me consiliis petunt.
3 Terga dent, fusos pudor ut perurat,
Qui rident gemitus meos.
4 Teq; clementi & placido fruantur
Qui gaudent placitis tuis.
Qui salutis spem posuêre in uno,
Te certam penitus Deo,
Gaudeant, sempérq; canant: perennis
Majestas, & honor Deo.
5 Sunt mea vires & opes pusillæ:
Sed tu me Deus adjuva.
Tu mea vires, mea spes, opésq;:
Festinus fer opem mihi.

PSAL.

PSAL. LXXI.

Psaltes fidem suam in Deum professus, servari ab inimicis petit, Deumq; à munificentia eius naturâ, promissionibus, operibus anteactis, gloriaq; sollicitans, adversariis malè imprecatur; liberatione accepta, securè spondet se gratias acturum Deo.

IN te salutis spem posui meæ,
Fac me perennis ne pudor obruat.
2 Audi vocantem lenis, & eripe
Hostis cruenti me violentiæ.
3, 4 Vitæque custos & columen meæ,
Turrisq; rebus semper in asperis,
Nunc turris esto, & perfugium mihi,
Et sævientûm subtrahe dexteræ:
A vi sceleste subtrahe dexteræ
Pendentem ab uno subsidio tuo:
5 Et qui juventæ tutor eras meæ,
Orbam senectam viribus assere.
6 Tu me tuendum matris ab ubere
Duxti: pependit matris ab ubere
Spes nostra de te, materies meis
Una est perennis laus tua cantibus.
7 Ceu continenter prodigium malis
Natum ferendis, rideor impijs:
Sed me malorum fluctibus obrutum
Spes una fulcit præsidij tui.

IN te, Iehova, incolumitatis meæ expectationem collocavi, effice quæso, ne me ignominia perpetua confundat.

2 Audi clemens te invocantem, & à vi hostis crudelis me libera.

3, 4 Servator & firmamentum vitæ meæ, meúmq; in rebus duris præsidium, nunc mihi esto munimen, & receptaculum quò perfugiam, méque à potentiâ furiosorũ erue: à violentiâ hominum sceleratorum eum eripe, qui tuum unius auxilium in spe habet; 5 Quique florentis ætatis meæ defensor eras, nunc me senem effætum hostium injuriâ eximе. 6 Tu me à puello lactente defendendum existimasti, spes auxilij tui ab infantia mea in te residebat, beneficiorum tuorum perpetua confessio solum est cantionibus meis argumentum. 7 Ab improbis irrideor ceu monstrum quoddam ad damna assiduè patienda genitum: attamen sola opis tuæ expectatio, me ingenti malorum numero oppressum sustinuit.

8 *Me*

8 Dies & nox me beneficia tua memorantē cernent:

9 Itaque ne me jam annis pigrum, & robore debilitato membra delassata trahentem, voluntati & ludibrio malorum permittas.

10 Hostes enim inter se occultè murmurant, fraudesq; secretas adversùs vitam meam nequiter parāt.

11 Dumque consiliū malum promovent, te quasi authore, in pernicié meam conspirant; itaque dicunt, Deus illum auxilio suo privavit; debilitatum

8 *Me lux videbit, me tenebra tuas*
9 *Laudes canentem: jam senio gravem,*
Fractisq; lasso corpore viribus,
Ne me impiorum trade libidini.
10 *Et clàm susurrant, & caput in meum*
Occulta tendunt retia per scelus;
11 *Et dum scelestum proposito premunt,*
Aiunt, Ope illum destituit Deus:
Instate fracto, prendite, perdite
12 *Nudum salutis vindice. Tu Deus*
Ne linque fretum præsidio tuo:
Præsenscque sævis hostibus eripe.
13 *Pudore vultus inficiat rubor*
Hosti doloso, fraude nefaria
Qui me aucupatur, mœreat irrita
Conata, vanum lugeat exitum.
14,15,16 *Liber periclis, carmine te novo*
Pangam tenacem polliciti, & tuis
Promptum juvandis, & numeris meis
Aptabo laudes innumeras tuas.
Canam potentem te dare prospera
Eventa, belli quum fremuit timor:
Canam fidelem reddere fœderum
Promissa, largo non sine fœnore.

urgete, manus ei injicite, à defensore vacuum interimite. 12 At tamen tu ne me desere, præsidio tuo confisum, & ad subsidium mittendum paratus, ab inimicis crudelibus me libera. 13 Infamia autē hosti fraudulento faciem tingat, qui me dolo pravo prendere tentat; vanáq; consilia defleat, inanemque eorum finem deploret. 14, 15, 16 Sic extra periculum positus, carmine antè inaudito te celebrabo, constantem quidem in promissis, & ad opem tuis ferendam paratum, cantionibusque meis laudes tuas immensas applicabo. Carmine meo te prædicabo, ad dandum secundum belli exitum pollentem esse, cùm præliorū metus mentes humanas terruit, & ad pollicita abundè reddenda, quæ per fœdera dedisti, semper constantem.

17 *Abusque*

17 *Abusq; primo flore puertiæ*
Laudum tuarum tu mihi carmina
18 *Semper præisti: ne senio gravem*
Canumq; nunc me, spes mea, desere,
Donec nepotum sæcula noverint
Me vate, quanto robore, qua fide
19 *Me liberâris, justitiæ tuæ*
Convexa mundi gloria transvolat.
Rerum creator, quis similis tui?
20 *Qui me malorum gurgite merseras,*
Mitisq; vitâ rursus amabili,
Tracto è profundo gurgite, das frui.
21 *Opesq; honoresq; accumulas bonus,*
Irâ remissa: & pectora turbida
22, 23 *Solaris. Ergo te cytharâ canam*
Nablóq;, certa conspicuum fide.
O sancte, nostræ gentis ab ultimo
Protector ortu, vox mea te canet:
Te spiritus, te vita laboribus
Exempta duris, laudibus efferet.
24 *Lux nulla solem proferet aureum,*
Quæ prædicantem justitiam tuam
Non audiet me, rex bone, qui meis
Rubore vultum offuderis hostibus.

17 Sic enim tu me à pueritiæ vigore, ad hanc usq; ætatem cãtiones de tuis in me, tuosque beneficiis cantare semper docuisti;

18 Itaq; ne me nunc, ni Deus, in quo spem repono, relinque prę senectute et canitie pigrũ, *ad quã tuo beneficio perveni*; donec posteri me canente intelligãt quantis viribus, quaq; constantiâ me periculis eripueris.

19 Splendor certè & laus æquitatis tuæ immensâ altitudine cœlũ supremum superat; *ni dũ ut cò quisquam intellectu pertingere possit*: quis est ergo, rerum creator, æqualis aut par tibi? 20 Qui me magno rerum adversarum numero obrueras, iursumq; placabilis, facis ut ex ingenti ærumnarũ cumulo erutus, vitâ jucundâ fruar. 21 Liberalis etiã potentiã & honorẽ, irâ mitigatâ, affluenter adjicis, animũq; curis turbatũ lenis. 22, 23 Itaq; te firma promissorum constantia probè cognitũ cytharâ & nablo celebrabo: oratio mea, gentis Hebrææ ab initio usq; defensor, te prædicabit, mens quoque, vitaq; mea periculis eruta te collaudabit. 24 Nulla dies solem jucundum terris ostendet, quæ me non audiet, æquitatẽ tuã, rector benefice, laude celebrantem, quippe qui inimicis in necem meam excubantibus, faciem ignominiâ & probro obrueris.

PSAL. LXXII.

David moriturus Deum orat ut Schelomoni spiritum iustitiæ tribuat, legitimamq; administrationem & benedictionem suam, hacq; administratione & benedictione Schelomonis ac Christi celebrata, benedicit

DA tuæ regi Deus æquitatis
Ius ad exemplum dare, filióq;
Regis, ut legum patriæ ad salutem
Flectat habenas.
2 Ut regat justis populum institutis,
Pauperum questus facili tuorum
Aure cognoscat, dirimátq; lites
Legibus æquis.
3 Pace latentur juga, montiumq;
Horridi saltus: genitrix quietis
Æquitas colles amet, asperósq;
Ruris alumnos.
4 Ius suum det pauperibus, potentum
Curet ut ne vi tenues premantur,
Destruat quisquis miseros dolosis
Litibus urget.
5 Ut reformidet venientis ævi
Gens tuum nomen, sua sol dici
Donec effundet, sua luna donec
Lumina nocti.

COncede, Iehova, Regi à te constituto judicii ad normã & imitationem justitiæ tuæ excere: da, inquã, Salomoni Davidis tui filio, ut leges rectè interpretando ad utilitatem civium suorum clavum imperii teneat;

2 Populúmq, *non tam suum, quàm tuum*, legibus & moribus æquis gubernet, inopúmq; à tependentiũ querelas de potentiorum injuriis dijudicet, & civium controversias justitiâ ad concordiam adducat; 3 Ut sic montium cacumina populis habitata, & asperarum inter montes vallium incolæ tranquillitate, otio, *& omnimoda benedictione* gaudeant, tumulorumq; coloni justitiam, pacis matrem, libenter colant, eamque rusticani homines duri charam habeant. 4 Vt Rex certum inopibus perfugium, donec quod jure ad eos pertinet, operamque det ne pauperes violentiâ & tyrannide eorum, qui plus possunt, vexentur; eumque perdat, quicunque inopes contentionibus fraudulentis exagitat. 5 *Sic futurum est*, ut posteri te agnoscentes revereantur, quamdiu Sol lucem suam tempori diurno, Lunáque lumen nocturno dispergens, emittet.

6 Æquitas

6 *Æquitas & jus veniens olympo*
Recreet terras, veluti sub æstu
Imber, & rores pluvij beatos
Ruris honores.

7 *Floreat, rerum hoc moderante habenas,*
Jus, bonæ paces vigeant, perenni
Luna dum cursu rediens novabit
Menstrua vultus.

8 *Imperî fines maris unda fluctu*
Hinc & hinc claudat: spatiúmq; latis
Quod modum regnis faciat, sit idem
Terminus orbis.

9 *Ad pedes illi cadat advolutus*
Æthiops: hostes veniam precati
Supplices, vultus humiles comamq; in
Pulvere verrant.

10 *Qui tenent pontum resluiq; ponti*
Insulas, regesq; Arabum beati,
Thuris & dites venient Sabæi,
Dona ferentes.

11 *Illum adorabunt, mare quà remotis*
Obstrepit terris, metuentq; reges:
Servient gentes sub utroq; mundi
Axe jacentes.

6 Iustitiâ quoque & rectum cœlo delapsum homines terras colentes sic consoletur, ut pluviæ & aquæ caloris tempore è nubibus leniter defluentes, agros pulchros & fœcundos reficiunt.

7 Iustitia *cum iusto* in honore sit, hoc rege summam potestatem habente: grata tranquillitas vim suam magnopere obtineat, donec luna revertens perpetuo motu per singulos menses faciem mutabit.

8 Oceanus extremos regni ejus limites undique includat, & mensura, quæ vastum ejus imperium finiat, eadem sit atque orbis totius finis. 9 Populus Sole perustus ad pedes ipsius abjectus illum adoret; hostes delictorum gratiam suppliciter implorantes, proniq́ue prostrati, timidos in pulvere vultus & crines trahant. 10 Quicunque regio imperio potiti in mari, & in Europæis maris reciproci insulis dominantur, diviteśque Arabiæ reges, populuśque Arabiæ Felicis thuris abundans, ad illum venerabundus veniet, munera secum afferens. 11 Omnes denique reges, quâ mare sonitum ad littora longinqua edit, illum ex animo pieq́ue colent, ac timebunt, & sub utraque axis parte nationes positæ, illius imperio parebunt.

12,13,14 Ille auxilio destitutis opem feret, querentibus curas abducet, inopíque & pauperi opitulabitur, & ære alieno oppressos liberos reddet; nec permittet sanguinem inopum, velut contemptum, inultum emitti.

15 Ergo sit longævus, & incolumis, donáq; aurea de ditibus Arabum gazis accipiat: ac populus Regi suo omnem felicitatem optans, *pro ipsius vita & incolumitate preces cõcipiat*, illũ voce canora laudet, illum honore afficiat, ejusque manũ munificã prædicet, eumq; tanquã parentem pie colat.

12,13,14 *Ille desertos ope sublevabit:*
Eximet curis querulos: egeno &
Pauperi dextram dabit: obrutósq;
Fœnore solvet.
Nec, velut vilem, tenuis cruorem
15 *Plebis effundi sinet. ergo vivat,*
Deq; thesauris Arabum beatis
Munera sumat.
Ac suo regi bene comprecatus,
Illius laudes canat, illum honoret:
Largam opum dextram celebret, patrémq;
Vulgus adoret.
16 *Per feros montes segetem refundat*
Terra, tam densis crepitans aristis,
Quam gravi cedros Libani flagellant
Murmure venti.
Augeat prolem numero carentem
Per vias urbis bona pax beatæ:
Lata ceu campis riguis per imbrem
Gramina surgunt.
17 *Nomen æterno juvenescat ævo*
Filij nomen, jubar usq; solis
Dum vagæ fundet radiata terris
Lumina flammæ.
Ille rex gentes faciet beatas
Quas sinu claudit refugo Amphitrite,

16 Terra per montes incultos messem pr
ferat, tam frequentibus culmis sonans, quàm venti sonitu vehemen
arbores densas Libani cædunt: quies grata sobolem infinitam per v
cos urbis divitis sic augeat, ut herba fœcunda campis pluviâ irriga
excrescit. 17 *Itaque* nominis ipsius memoria, nominis, inquam, fi
memoria ævo perpetuo celebretur, quamdiu Sol splendorem suum,
radios flammæ inquietis divisum, per mundum disperget: Ille Re
nationes felices efficiet, quas mare gremio mobili amplectitur

Omn

Omnis hunc tellus canet Amphitrite
Cincta beatum.
18 Isaci gentis Domino Deoq́,
Laus, honor, virtus: opis haud egenus,
Illa, quæ cuncti attoniti intuentur,
Perficit unus.
19 Nomen augustum canat omnis ætas,
Illa quod nunquam taceat vetustas:
Nominis sancti penetret per omnes
Gloria terras.

omnis regio æquore circundata hunc felicem celebrabit. 18 Gloria, reverentia, fortitudo sit Domino Deo Hebræorum tributa; solus enim ille, nullius auxilij egens, illarum rerum mirificarum author est, quas omnes admirabundi spectant. 19 Itaque sacrum Dei nomen omnium ætatum homines cantu celebrent, nec ullū temporis spatium illud obliviscatur, laudéque nominis ejus reverendi pet orbem totum permeet.

LIBER TERTIVS.

PSAL. LXXIII.

Psaltes post spirituale certamen erumpens in commendationem bonitatis Dei, exponit ægritudinem animi sui & bonorum, quâ afflictantur, cùm propter secundos improborum successus, tum propter calamitates suas; hinc incertum improborum statum, at certum exitium proponit, & tanquam vespiscens se totum credit Deo, & illi se hæsurum profitetur.

TEllus ut undis hospitium neget,
Undæq́ terras fluctibus obruant,
Aër coruscis fulminet ignibus,
Ruina mundi sidera misceat:
Dei potentis non bonitas tamen
In rebus arctis destituet pios,
Purásve mentes nequitiâ sinet
Mœroris æstu funditus opprimi.

QVamvis terra aquas hospitio non recipiat, mareque undis suis orbē terræ operiat, & aër ignibus splendētibꝰ inflammatus, fulmen in terras dispergat, cœlumque ruens stellas confundat: beneficentia tamen Dei, in cujus potestate omnia posita sunt, bonos ipsum piè & sanctè colentes, in periculis non relinquet, neque permittet homines à scelere alienos vehementi tristitiæ fervore omninò vexari.

2 *Quàm penè lapsu pes mihi lubrico*
Gressum fefellit, dum pede metior
Immensa parvo, dum trutinâ mea
Expendo stultus judicium Dei!

3 *Fervebat irâ pectus, & æmulo*
Livoris æstu, quum scelerum omnium
Contaminatos sordibus impios,
Florere cunctis conspicerem bonis.

4 *Sors illa cunctis invida, mobilis,*
Infida servat perpetuâ fide
Istis tenorem, & robore vivido
Firmos senectam ducit ad ultimam.

5 *Exempta diris vita molestijs*
Curisq; (pectus quæ reliquis coquunt
Mortalibus) per lætitiam fluit
Luxumq;, & ægris pura laboribus.

6 *Ergo insolenti fœta superbiâ*
Corda intumescunt: pectora spiritus
Ventosa tendunt: cæcus amor sui
Frena impotenti dat violentiæ.

7 *Tecta invidendas non capiunt opes,*
Felicitatem non animus suam:
Et vota vincens, spemq; superfluus
Luxus fatigat, nec satiat tamen.

2 *At ego ex contraria cogitatione vix tandè potui eluctari,* pesque iter meum in præceps penè decidentis, casu per locum lubricum quàm propemodum impedivit! dum exigua mensurâ res infinitas pondero, nec mentis compos, parva judicij mei librâ sententiam mentemq; Dei examino.

3 Animus irâ & contentioso invidiæ motu æstuabat, cùm viderem pravos omniũ vitiorũ fœditate inquinatos florentes & abundantes esse. 4 Fortuna illa prosperis rebus omniũ dolens, inconstans & fallax impijs constantiâ continenter retinet, eosq; viribus firmis stabiles ad sa nium extremum perducit. 5 Vita eorũ libera solicitudinibus asperis, & angoribus (qui cæteris hominibus animum torquent) ac ægritudinibus soluta, cum gaudio, rerumq; omniũ copiâ leniter transigitur. 6 Hon igitur animus arrogantiâ inusitata plenus superbit, elatæq; cogitationes eorum mentes vanas inflant, & philautia futuri improvida effrænati cupiditatibus licentiam permittit. 7 Ædes divitias omnibus odiosa recipere non possunt, animus felicitatis suæ non est capax, rerumque abundantia, multo major quàm optabant, supraque quàm sperabant, eosdem delassat, nec tamen eorum cupiditati sufficit.

8 *Verbis*

8 *Verbis minores terrificant feris,*
Et fastuosæ mole potentiæ:
Vultu procaci & vocibus improbis
Adblandiuntur nequitiæ suæ.

9 *Nec impudentis garrula vanitas*
Contenta linguæ fundere toxica
Terras per omnes, astra lacessere
Audet, Deumq; insana superbia.

10 *Hæc mente spectant attonitâ pij,*
Et æstuanti pectore fluctuant:
11 *Secumq; mussant, Scilicet hæc Deus*
Quum cernat, atris abstinet ignibus?

12 *Opes abundè suppeditant malis,*
Crescitq; nullo fine pecunia:
Secura pacis molliter otia
Quassante nullo turbine transigunt.

13 *Frustra ergo puro pectore vivitur:*
Frustra innocentem contineo manum:
14 *Frustra labores perfero, torqueor*
Dolore, nullis non crucior malis.

15 *Rursus verebar ne temerario*
Ausu improbarem consilium Dei,
Ac arbitrarer fortè miserrimos
Selecta quos is pignora nuncupat.

8 Sermone acerbo & magnitudine potentiæ superbæ inferiores terrore afficiunt, vultu autem petulanti, verbisq; malis suæ pravitati favent.

9 Vanâ etiã linguæ inverecundæ loquacitas non satis habet venena adversùs omnes homines spargere, imò arrogantia eorum immanis non metuit cœlum & Deum ipsum provocare.

10 Boni stupentes hæc cõtemplantur, & mente instar æstus mutabili in varias opiniones rapiuntur.

11 Intraque se cogitant, Certè num Deus, cùm hanc nequitiam videat, fulminibus parcit? 12 Divitiæ impijs affluenter suppetunt, & sine modo opulentia illis augetur, nullaque re adversâ eos commovente, vitam otiosam & quietam sine solicitudine delicatè traducunt. 13 Nos ergo pietati studentes incassùm *innocentes vivimus*, incassùm manum innoxiam, & ab omni injuria puram conservo. 14 Incassùm molestias patior, tristitiâ vexor, & omnibus malis, *siquid peccavi*, severè castigatus affligor. 15 Ex adverso metuebam, ne sic sentiens aut loquutus, sententiam Dei inconsultâ audaciâ reprehenderem, eosque omnium infeliciſſimos existimarem, quos Deus filios electos vocat.

16 Dum itaque causas occultas solicitus persequor, & ingenio obstinato contendo, confusio immensa sese mihi ante oculos offert, meámque tenebris rationem occœcat.

17 Tandem studio nihil proficiente fatigatus, ad te (Rex cœli) revertor, curarumque liber è secreto oraculo, tuo in templo edito, attendo, quantum inter bonos & malos finis ipse discrimé faciat.

18 Ibiq; statim intellexi quàm partũ firmo pede arrogantes insisterent, vidi, in quàm instabili & fluxa potentiâ essent, quámque subito casu pessundes eos loco infirmo fretos. 19 Postquam enim tui furoris tempestas increpuit, opes instabiles cũm possessore suo dilapsuerunt, nullúmq; vestigium potentiæ illius omnibus odiosæ superest. 20 Itaque perinde se habet illorum felicitas umbratilis, atque simulachra, quæ per somnum visa, & animos nocturno tempore fallentia, evanescunt, quæque nuper inani timore animos dormientiũ terrefecerant, paulò post omnibus passim jocos movent. 21 Antequam hæc cernerem, tristitia & curæ molestæ animum meum opprimebant. 22 Aut segnities quædam me, eu bestiam stolidam intelligentiæ & rationis expertem, tenebat, pectore languido dubitantem.

16 *Causas latentes dum sequor anxius,*
Et pertinacis viribus ingeni
Pugno, profundum se chaos ingerit,
Et nocte mentis lumen adobruit.

17 *Labore tandem fessus inutili*
Ad te recurro, rex bone cœlitum:
Quietus expecto ex adytis tuis
Quis hos & illos separet exitus.

18 *Vidi repentè quàm pede lubrico*
Starent superbi: quàm stabiles parum
Opes tenerent, quàm fragili loco
Fultos ruinâ præcipiti trahas.

19 *Procella vindex ut sensit tuæ*
Iræ, fugaces cum domino suo
Evanuerunt divitiæ: manet
Vmbra invidendæ nulla potentiæ.

20 *Sic nocte mentes ludificans fugit*
Imago somni: & quæ modò pectora
Sopita vano terruerat metu,
Risus per urbem mox ciet omnibus.

21 *Donec viderem hæc, mœror & anxie*
Mentem obruebant sollicitudines:
22 *Aut hæsitantem, ceu stupidum pecus,*
Torpor ligabat pectore marcido.

23 *Arcana*

23 *Arcana sed vis interea tui*
Me fulciebat numinis, ac manum
24 *Dextram regebas: auspicio tuo,*
Ductuq́, clarus fulgeo gloriâ.
25 *Quid terra præter te, mihi, quid polus*
26 *Offert colendum? cor mihi tabuit,*
Infracta mens desiderio tui
Languebat, ægrum corpus inaruit:
Tu rursus artus robore vivido
Firmasti: opimas suppeditasti opes.
27 *Qui te relicto, spe stolida deos*
Vanos adorant, cladibus obruis.
28 *Te sector unum, tu superas meis*
Spes una rebus, præsidio tuo
Liber periclis, auctus honoribus,
Te sempiternis laudibus efferam.

23 Sed interea tamen occulta inspiratio divinitatis tuæ animum meum confirmabat;
24 Tuq́, mihi dux eras, ego quoq; te authore & ductore à lapsu præcipiti conservatus, rerum à me gestarum famâ sum nobilis.
25 Quid mihi ostendit terra, quid cœlum, te uno excepto, cultu divino dignum? 26 Cor mihi liquescebat, mẽsq, sancta tui quasi absentis videndi libidine dejecta, torpebat, membráq; morbo debilitata desiccata fuerunt. At tu denuò corpus vi vegeta stabiliisti, magnisque me divitiis auxisti. 27 Eos autẽ contrà rebus adversis perdis, qui te deserentes, spe vana deos inutiles cultu & honore dignantur: 28 Ego idcirco tibi soli adhæreo, Tu mihi spes sola restas, tuoq; auxilio extra pericula positus, & honoribus cumulatus perpetuò te laudabo.

PSAL. LXXIIII.

Ecclesia ab Antiocho oppressa, perpessiones suas & scelera hostium proponit: & Deum tamdiu cessare conquesta, fœderis eius, magnificorũq; operũ recordatur, hostium indigna in Deum opera commemorans; idcircò Deum, pro salute sua, pro gloria nominis ipsius, & hostium confusione supplicat.

CUr nos relinquis penitus, ô rerum parens,
Hostiq́, dedis impio?
Lupis vorandum cur gregem, pastor, tuum
Irâ obstinatâ deseris?

QUamobrem, rerũ omniũ author, nos *quasi repudiatos* auxilio tuo prorsꝰ destituis, & inimico scelerato tradis? Cur populũ tuũ custos, *nulla spe reconciliationis relicta*, crudelibꝰ hominibꝰ trucidãdũ irâ pertinaci relinquis?

2 *Memento*

2 Memor esto *potiùs* populi illius, quem à servitute dura liberasti, quémque tibi velut hæreditaté singulari partitionis ratione sepositisti; ad Sioné quoq; domicilium tuũ ubi numen & potentiam ostédebas, facilis & amicus convertere;

3 Profer tandem potentiam tuam, & inimicorũ arrogantiam cohibe; hostésque petulãtes omninò destrue, qui tuam ædem sacrã manu scelerata cõtaminant:

4 Sonum immané in sacrario tuo cornu edunt; non quod

2 *Memento cœtus servitute ab asperâ*
Quem vindicasti: quem tibi
Peculiari sorte, patrimonium
Ceu proprium, receperas.
Colles Sionis, numinis sedem tui,
Bonus favénsq; respice:
3 *Tandem resurge, & hostium superbiam*
Compesce: perde funditùs
Hostes protervos, qui tuum sacrarium
Manu nefanda polluunt.
4 *Clangunt sonora buccinâ, non quæ tuas*
Laudes canat, ludibrio
Sed festa acerbo quæ profanet; in tuis
Vexilla figunt turribus.
5,6 *Bacchatur audax ira frænis libera:*
Ædis ruentis it fragor:
Qualés sub altis murmurant quercus jugis
Cæsæ bipenni quum ruunt.
Demoliuntur malleis & vectibus
Cælata Templi limina.
7 *Populatur ignis adyta: nominis tui*
Contaminant sacrarium.
8 *Secumq; tacito comminantur pectore*
Se dirituros omnia:
Nec temerè, flammis strata fumant omnia

magnitudinis tuæ præconia celebret, sed quod dies tibi sacros, irrisione molesta inquinare possit, signaque sua in turribus Templi tui statuunt: 5,6 Ira hostium temeraria & effrænata nullo impediente sævit: Templi cadentis sonus latè diffunditur, non secus ac arbores in montibus excelsis sonitum ingentem edunt, cùm securi dejectæ à lignatoribus, concidunt: malleis & ferramentis instar sudium, portas Templi figuris variis expolitas, diruunt: 7 Flamma augustissimum ædis tuæ penetrale destruit: fanum tibi consecratum coinquinant; 8 Et secum occultè jactant, sese *ne quid non eversum supersit*, omnia eversuros esse; nec frustra id minantur, omnia enim loca ad te colendum passim dedicata, igni

Tu

Tuo dicata cultui
Loca. Signa nusquam, nulla jam miracula:
Propheta nullus perditos
Solatur, & spe quamlibet lenta, tamen
Spondet malorum terminum.
10 *Quousq; tandem nomini sines tuo*
Hostem protervum illudere?
Quousq; acerbis facta dira & impia
Exasperabit jurgiis?
11 *Cur otiosus retrahis manum? exere*
Tandem potentem dexteram.
12 *Tu noster olim rector & custos Deus*
Priscis abusq; seculis.
Te vidit orbis vindicantem ab omnibus
Semper tuos periclis.
13 *Secessit unda te jubente, & vitreo*
Muro liquor coercuit
Cursum: feroces viribus suis duces
Ponti recursus obruit.
14 *Ipsum marinis vastiorem belluis*
Hausit tyrannum, & asperis
Afflicta saxis, fluctibus cadavera
Ejecta vultur Æthiops
15 *Voravit: inter æstu arenas torridas,*
De cote dura limpidi

passim cremata, fumũ & vaporẽ emittunt:

9 Prodigia divinitùs facta nusquam sunt, nullaq; miranda facta nũc usquã apparent; nullus vates divinus pessima conditione usos consolatur, finemq; calamitatũ quantũvis tardè promittit.

10 Quamdiu tandẽ inimicum petulantẽ permittes te contemptum ludibrio habere? quamdiu hostis facta execrabilia & scelerata cõvitiis suis molestiora reddet?

11 Cur nostri jam negligens, auxilium tuum à nobis abstrahis? manũ tuam virtutis plenã aliquando extende. 12 Tu noster quondã gubernator & servator ab initio rerum usque fuisti; gentes omnes te, tuos in rebus difficilibus liberantem, aspexerunt. 13 Mare ad imperiũ tuum, ut nostrî causã pervium foret, sese divisit, fluxumq; suum muro, instar vitri lucido, continuit: aqua autem marina reciprocans duces, ob copias magnas superbientes, demersit. 14 Fluctus regem Pharaonem monstris in mari degentibus immaniorem voravit: avesque carnivoræ ex Æthiopia cadavera, scopulis duris & undis quassata, atque è mari in terram projecta, exederunt: 15 Inter arenas in regione illa etiã torrida calore æstuantes, perspicui aquarum torrentes, de rupe dura dirupta

Fluxêre

manârunt; contrà verò Iordanis jussu tuo cursum suum loco fluminis aridò, coercuit.

16 Dies & nox tibi utriusq; authori & moderatori obsequiũ præstant: Tu is es, qui Solé radiis, instar auri, pulchris lucentem, illuminas:

17 Mareq́; riparum obstaculo coerces, orbemq́; terrarũ finibus suis discretũ aquis circundas, quiq́ue vehemens hyemis frigus calore mitigas, contráque calorem frigoris vehementiâ mitioré facis.

18 Respice quæso, Domine, maledicta, convitia, & hostium irrisiones, qui te jurgiis scelerati provocant, & nos injuriis vexant. 19 Ne exponere vitam populi tui simplicis & imbecillis, hominibus instar ferarum crudelibus, néve multitudinem tuorum inopum è memoria perpetuò obliteratam relinque; 20 Fœderisque illius tui recordare, nam nec obscuritas noctis nos ab hostibus defendit, nec ignobilitate nostra molestias vitamus: 21 Populi tui auxilio carentis, & omni molestiarum genere vexati ignominiæ in te redundantis prospice; ut afflicti, luctu & dolore pulso, te ita de se merentem, elogiis ornent: 22 Exere, gubernator mundi, potentiam tuã, & controversiã tuã defende: reminiscere quas contumelias homines

Fluxêre rivi: te imperante substitit
Arente flumen alveo.
16 *Tuus dies est, nox tua est: solis jubar*
Radijs adornas aureis.
17 *Æquorq́; claudis littorum repagulis,*
Terrasq́; cingis fluctibus.
Æstate lenis frigus acre, frigoris
Æstum rigore temperas.
18 *Domine intuere probra, contumelias,*
Et hostium ludibria,
Qui te lacessunt impijs convitijs,
Molestijs nos opprimunt.
19 *Ne trade vitam turturis tuæ feris.*
Turbam tuorum pauperum
Ne sempiterna oblivione defere.
20 *Memor tui sis fœderis.*
Nam nec tenebræ nos tegunt, nec pellimus
Obscuritate injurias.
21 *Ope destituti & omnibus fracti malis*
Populi pudori consule:
Vt te merentem prosequantur laudibus
Miseri levati luctibus.
22 *Exurge rector orbis optime, & tuam*
Causam tuere: sis memor
Quæ probra passim nomini semper tuo

Stulti

Stulta ingerat procacitas.
23 *Voces superbas & tumultus improbos*
Silentio ne supprime:
Curamq; rerum gerere te mortalium,
Qui negligunt te, sentiant.

stulti & petulantes adversùs honorem tuum ubique objiciant.

23 Verbaq; eorũ arrogantia & motus procaces noli taciturnitate abscondere: quíq; te despicatui ducunt, mundum te regere, hominésque te curare intelligant.

PSAL. LXXV.

Dauid accepto nuncio de Abneri cæde, à novis dissidiis metuens, Deum orat ut propter nomen suum misereatur populi, officiumq; suum erga Deum & populum professus, Deum precatur ut pergat regnum ipsi tradere, in quo Deo servire & populum iustè gubernare possit.

TE nos carminibus, rex bone, patrijs
Dicemus meritò: te celebrabimus
Præsentem miseris: & memorabimus
Facta illustria posteris.
2 *Quum plenis venient tempora sæculis,*
Cogam, inquit Dominus, concilium meum:
Iustis suppliciis prosequar impios,
Iustis muneribus pios.
3 *Fundamenta soli dissiliant licèt,*
Turbetur trepidis gens hominum minis,
Fundamenta soli fluxa adamantinis
Nectam rursum ego vinculis.

NOs te, rector bone, cantibus moris & sermonis patrij meritò collaudabimus, téque afflictis citò & maturè opitulari in multitudine magna canemus, hominumq; futurorum proli res à te præclarè gestas deinceps recitabimus.

2 Quum dies definita aderit, justo tempore peracto, conventum meum, inquit Deus, celebrabo, malos jure puniam, bonos autem meritò remunerabor. 3 Quamvis dissolutis omnibus terræ vinculis solidissimæ ejus partes quasi findantur, hominésque formidolosis periculi instantis signis animo commoveantur: ego tamen solidas terræ partes disruptas vinculis firmissimis rursus devinciam, regniq; mei fulcra denuò stabiliam.

4 O quàm sæpe prædixi insipidis ut insanæ malitiæ suæ finem imponerent! O quoties malis prædicavi, ne inconsultè adversùs Deum bellum susciperent!

5 Cur Deum oratione stulta provocatis? quo freti sic insanitis? quo auxilio confidens animus & insolens superbas cogitationes adversùs cœlum tollit?

6 Regio vespertina cum copiis Orientalibus sese conjungat, regiones quoq; meridionales cum septentrione cõspirent; incassùm opes, regna, vires cuivis adjicere volent, aut p

4 *O stultos: quoties admonui modum*
Vesanæ ut facerent nequitiæ suæ!
In cœlum quoties admonui impios
Ne stultè arma capesserent!
5 *Quid cœlum stolida voce lacessitis?*
Qua spe sic furitis? spiritus arrogans
Cujus præsidio fretus in æthera
Crista erigit impias?
6 *Eois coeat viribus occidens,*
Conjurent calidæ cum boreâ plagæ,
Frustra divitias, sceptra, potentiam
Cuiquam conciliaverint.
7 *Vnus rex hominum, res hominum suo*
Versans arbitrio, præcipitem trahit
Illum de solio, plebis ab infimæ
Hunc face ad solium erigit.
8 *Nam cratera meri purpurei Deus*
Iam dextrâ tenet, & vindice pharmaco
Vndantem pateram temperat, & malis
Iustum supplicium parat.
Illinc impietas undiq, ab ultimis
Terrarum spatijs hauriet, & mero
Consumpto, cupido gutture turbida
De face exitium bibet.

terunt, ut eum pro arbitrio in altiorem dignitatis gradum eveha
7 Deus enim is solus est, qui voluntate sua res humanas mutan
pro jure & authoritate sua alium celeriter pessundatum de sede re
gia detrahit, alium verò è contemptissima populi tenuis parte, a
regnum attollit. 8 *Itaque non mihi, sed ipsi Deo resistitis*, qui id
circo jam poculum vini rubentis in manu habet, scyphumque ple
num medicinâ scelerum ultrice miscet, pœnasque malis merit
apparat. Impii omnes ab extremis orbis terræ finibus exciti, ex po
culo illo bibent, vinoque epoto de non liquido vini sedimento perni
ciem sibi cupidè trahent.

9 At

9 *At me vate, Dei, quem genus Isaci*
Et thure & precibus placat & hostijs,
Omnis posteritas munificentiam
Et vim numinis audiet.
10 *Confringam tumidæ tela superbiæ*
Formidata bonis: cladibus obruta
Emerget pietas, & super æthera
Tollet conspicuum caput.

9 At me divino & præcone omnes gentes futuræ liberalitatem & fortitudinem Dei illius intelligẽt, quem Hebræi sacrificiis, oratione, & victimis propitiant: 10 Arma superborum bonis formidolosa, inquit Deus, comminuam, piiq; ab impiis vexati sese attollent, seq; visu gratos & honoribus auctos super cœlum exerent.

PSAL. LXXVI.

Psaltes Deum celebrans de præsentia ipsius & magnifico opere adversus Assyrios, potentiã iræ eius ostendit, omnesq; ad Deum colendum hortatur.

Gentes profanæ numinis loco colunt
Sibi quisq; quem finxit deum:
Iudæa verum novit & colit Deum,
Laudatq; festis cantibus:
2 *Deum Sionis incolam, Solymæ sacris*
Cui templa fumant ignibus.
3 *Illic minaces fregit arcus, lucida*
Fregit sagittæ spicula.
Clypea siniſtris rapuit, enses dexteris:
Funesta bella sustulit.
4 *Tu præpotentes fortior tyrannidas*
Virtute frangis: tu feram
Compescuisti fortium superbiam
Regum, potenti dexterâ.

NAtiones legis divinæ ignaræ venerãtur instar veri Dei, deũ quem sibi quisq; commentus est: Iudæa autẽ Deũ verũ, non commentitium cognoscit, & veneratur, eumq́ue cantionibus festo die cani solitis prædicat; 2 Qui in Sione sedẽ elegit, cui ædes sacræ Hierosolymę fumos evolvunt, ignibus in usum sacrorum actis. Illic hostium populi sui arcus vulnera intentantes comminuit. 3 Illic eorum nitidas sagittæ cuspides dirupit, scuta & gladios manibus ripuit, bellaq; mortifera abstulit. 4 Tu Iehova robustior viribus tuis tyrannos admodum potentes infirmas; tu manu valida inhumanam regum potentium insolentiam cohibuisti.

5 *Fracta*

5 *Fracta minacis spiritus ferociâ,*
Præda fuêre: aut ferreo
Somno gravati condidêre lumina:
Obtorpuêre dexteræ
6 *Fortes virorum, vis equorum, & curru*
Elangüerunt impetus.
7 *Tuum verendum nomen & numen, tua*
Quando æstus iræ incanduit,
Quis obviàm ausit ire? quis miserum caput
Tuo furori objecerit?
8,9 *Quũ tẽpla mũdi fulminũ quateret fragor*
Ut impia tyrannide
Pœnis repressâ supplicem modestiam
E servitute abduceres,
Attonita tellus siluit: imbellis pavor
Mentes superbas perculit.
10 *Ultricis iræ scelera pœnis obrutæ*
Humana gens quum cerneret,
Boni efferebant laudibus te, conscius
Premebat horror impios.
11 *Vota ergo Domino nuncupate & reddite*
Domino verendo munera
Ferte universi civitatis incolæ
Sanctæ, Deumq; agnoscite,

5 Reges, arrogantiâ animi superbi debilitata, ad rapinã expositi sunt, aut oculos morte torpentes clauserunt.

6 Fortitudo militum valdè infirmata est, equorum violentia debilitata, cursusque quadrigarum vehementes tardati sunt.

7 Itaq; tu verè terribilis & verendus es, tuáque divinitas formidabilis & reverentiâ digna; cùm autem vehementia iræ tuæ accensa est, quis non formidet ei occurrere? quis nisi amens sese iracundiæ tuæ miserum obtulerit, *tuúmve irati conspectum ferre po*

8,9 Quum sonus fulminis tui cœlum *(ubi te regnare ostendis,)* conv veret, ut regum impiorum violentiâ suppliciis cohibita, humiles moderatos è servitio liberares, terrarum incolæ stupefacti contic runt; metus autem bello ineptus animos hostium elatos percu

10 Vbi verò homines viderunt tuis irati ultoris suppliciis maleficia c pressa fuisse, boni encomia tua prædicabant, metus autem malæ co entiæ pravos conturbabat. 11 Vos ergo qui admirabili robore Iehc servati estis, Domino vestro munera vovete, & date, omnesque hab tores Hierosolymæ Deo vestro impiis terribili & metuendo, dona mul apportate, Deumque cognoscite,

12 Reg

Reges superbi quem pavent, qui spiritus
Feros retundit impiis.

12 Qué reges elati metuunt, quique malorum omnium animos insolentes, *piorum causa*, pœnis debilitat.

PSAL. LXXVII.

Psalles Ecclesiam ostendit quomodo in extremis difficultatibus implorat Dei opem; certamen carnis exponit in dubium vocantis benignitatem Dei; & victo iam spiritus adversus carnem, seipsum à natura, promissionibus, & operibus Dei confirmantis.

TE voce semper, te prece supplice
Rerum invocabo, conditor optime.
Nam lenis ac placatus aurem
Das facilem miseris querelis.
Ad te refugi quum premerer malis;
Ad te tetendi sollicitus manus
Sub nocte sola, donec atras
Lux tenebras rediens fugaret.
Mens inquietis fracta doloribus,
Surda abnuebat aure fidelium
Voces amicorum, medela
3 *Impatiens: animusq; solum*
Intentus in te, cum lachrymis preces
Miscens fremebat: pectora flebili
Concussa singultu sonabant,
Cura animi cruciabat artus:
Æstus vetabat sollicitudinum
Dulcem soporem carpere lumina:

TE, fabricator mundi, in auxilium meum carmine & oratione humili semper inclamabo, clemens enim & facilis miserorũ querimonias libenter audis.

2 Ad te recurri cùm calamitatibus affligeret, curisque exercitus, sub nocte tacita & intempesta manus ad te protendi, donec dies reversus noctis obscuritatem pelleret: animus meus, tristitiâ quietem negante, debilitatus, amicorum non fictorum consolationes, quasi eas non audirem, repudiabat, omnem medicinam recusans. 3 Teque solum respiciens, & orationem cum fletu conjungens, ingemiscebat: pectus gemitu interrupto labefactatum, & commotũ, sonitu doloré restabatur, animiq; solicitudo corpꝰ torquebat. Curarũ vehementia oculos somnũ jucundũ capere non permittebat,

languor ineis membra cōstricta tenebat, tristitiáque orationis exitū claudebat.

5 Tum ego cogitationem aliò vertens, occœpi spatia temporis superioris reminiſci, cogitaréq; Dei potentiam ad auxilium bonis ferendum paratam esse, afflictisque semper opis liberalem fuisse.

6 In memoriam etiam redibam prædicationum earum, quas cantione ad lyræ jucundæ modulationem, tibi concinebam, mensque turbata, &

Segnis ligabat membra torpor,
Vocis iter dolor obstruebat:
5 *Tum mente versâ volvere sæcula*
Cœpi anteacti temporis, ac Dei
Numen bonis præsens, nec unquam
Auxilii miseris avarum.
6 *Laudum subibat quas tibi carmine*
Lyræ canebam suaviloquæ ad modos:
Secumq; vestigabat ægra
Mens vario labefacta motu:
7 *Num me relicto in perpetuum Deus*
Opis benignam jam retrahit manum?
8 *Nec amplius sum tenebit*
Largi Dei bonitas tenerem?
Nec ore vatum leniet anxias
9 *Curas suorum? nec miseris erit*
Placabilis? nec sistet iræ
Præcipitem bonitate cursum?
10 *Tandem remisso pectore, Quò dolor*
Impellis? inquam: stant adamantinis
Decreta cœli fixa vinclis,
Nec dubio labefacta casu,
Nec fracta vi, nec temporis invidis
Oblivioſi obnoxia dentibus.

in varias cogitationes jactata quærebat, 7 An Deus, me rejecto, manum subsidii liberalem in sempiternum retrahit? 8 Nec clementia Dei munifica cursum solitum in posterum servabit? 9 Nec molestas populi sui solicitudines vaticinis mitigabit? nec afflictis exorabilis erit? & tanquam hostis nunquam reconciliandus, celerem iræ sævitiam clementiâ non cohibebit? 10 Tandem tamen animo quieto dixi, Quò me tristitia præcipitas? voluntas Dei vinculis insolubilibus stabilita est, nec fortunâ incerta commota, nec violentiâ ulla debilitata, nec subjecta violentiæ malevolæ temporis omnia absumentis, & cuncta in oblivionem trahentis.

11 *Rursus*

11 *Rursus tuæ mentem subibant,*
Sancte parens, monimenta dextræ:
Qui templa picti sideribus poli,
Frugumq́, campos germine fertiles,
Et sæcla tot nostros ad usus
Condideris pecudum & ferarum.
12 *Quàm sæpe, pœnis dum premis improbos,*
Tutoq́, fulcis præsidio probos,
Mortalibus clementiæq́, &
Iustitiæ specimen dedisti,
13 *Æterne rerum conditor! omnia*
Consulta cujus factaq́, sanctitas
Illustrat: haud quidquam tibi ingens
Orbis habet simile aut secundum.
14 *Mirante mundo tu Deus unice*
15 *Miræ dedisti signa potentiæ,*
Ergastulis quum liberasti
Abramidas Pharii tyranni.
16 *Vidêre fluctus te tumidi, Deus,*
Vidêre fluctus, & trepido gradu
Fugêre: turbavit profundas
Horror aquæ vitreæ lacunas.
17 *Fudêre aquosas imperio tuo*
Nubes procellas de gravido sinu,

11 *Quò autē fiduciam præstratam erigerem*, pignora etiam roboris tui immensi, sancte pater, denuò in memoriam redibant, qui cœli augusti & stellis variati habitationem, qui agros frumentorū fœcundos, totque successiones animalium mansuetorum & indomitorum ad utilitatem nostrā creaveris. 12 Quàm frequenter quoque bonitatis & æquitatis tuę exemplū ostendisti, perpetue rerum author, dum malos supplicijs compescis, piosque auxilio tuo sublevas! 13 Cujus augusta reverentia consilia factaque omnia conspicua facit: mundus hic tam latè patens non habet quicquam tibi aut æquale, aut quod ad te propè accedat, *quantumcunque deos suos commentitios gentes profanæ ostentent.* 14 Tu certè singularis & sine exemplo Deus, omnibus nationibus stupentibus argumenta magnitudinis tuæ admirandæ ostendisti. 15 Quum populum tuum, Iacobi videlicet & Iosephi posteros, ex Abrahamo oriundos, è servitio Pharaonis regis Ægypti impotentissimi exemisti: 16 Vidit, vidit te, Iehova, præsentē mare procellosum, & trepidè refugit, præsentiæq́; tuæ metus & sensus infima aquæ limpidæ receptacula exterruit. 17 Nubes, te jubente, tempestates pluvias de laxitate sua, aquarū plena,

cum rauco tonitrus sono demiserunt, & grando instar lapidis cadens ingentē sonum dedit.

18 Sonitus insuper immanis omnia vastare minatus, cœli tonitrua moventis auditum mortalium terrebat; coruscatio flammarū cœlo splendentium metum oculis omnium incutiebat, terrarumq; incolæ stupefacti timore trepidabant. 19 Ingens etiam maris rubri spatium, duce te, tantis populi tui copiis per illud gradientibus patefactum, tuens illius signa delevit; 20 Aquisque reversis curribus Ægyptiis viam obstruxit, Moses autem & Aaron (ceu gregis ovilli custos pecudum multitudinem domum ducit) copiis populi tui salvis per aquas quietas incedentibus, ope tua iter prævivere, *quorum ductu populum in hanc terram transtulisti: Cur itaq; ego animum despondeam, quasi tu vel nolis, vel non possis me respicere?*

Sonore rauco: grandinisq;
Infremuit lapidosus imber.
18 *Cœli tonantis vastificus fragor*
Implebat aëres: lumina fulgurum
Terrebat ardor, & pavore
Attonita trèmuêre terræ.
19 *Salis rubentis pervia vastitas*
Ductore te tot millibus obruit
20 *Vestigia, & fluctu refuso*
Clausit iter Phariis quadrigis.
Moses & Aaron (ceu pecudum greges
Pastor reducit) præsidio tuo
Duxêre tranquillas per undas,
Incolumes populi catervas.

PSAL. LXXVIII.

Psaltes Iehudæos revocat ad cognoscendum & prædicandum Deum: proponit documenta verbi, & operum quæ perfecit Deus inde ab exitu ex Ægypto. Hem paterna beneficia & flagella Dei erga populum suum, iudicium in adversarios grave, præsertim contumaces Israelitas, pio confirmat de æternitate sacerdotii & regni in tribu Iehudæ.

AVdite Isacidæ, & rerū pietate parētē (stros:
Qui colitis purâ, huc animos advertite ve-
2 *Mira canā, sed vera canā: quæ longa vetustas*

ANimadvertite Hebræi ab Isaaco oriūdi, & qui Deum omnium authorem religione sincera veneramini, animos adhibete; 2 Miranda, sed certa illa quidem præcepta divina carmine explicabo, quæ

Occulit

Occulit arcanis oracula mersa tenebris
3 *Evolvam: priscis accepta parentibus olim*
4 *Veriloquis dictis, in sæcula sera nepotum*
Transmittam, laudesq; Dei, mirandaq; facta
Cognita de proavis discent me vate minores.
5 *Námq; parens mũdi, sancto quũ fœdere gẽtem*
Iungeret Isacidûm sibi, patres prodere natis
Per seriem, & seris venientia sæcula saclis,
Et legum monitus & facta ingentia jussit.
6 *Scilicet ut memori benefacta priora tenentes*
Pectore, consilium vitæ auxiliumq; regendæ
A Domino expectent, trepido turbãte tumultu,
Ne tam cæca animos condant oblivia, legum
Irrita ventosis ut dent præscripta procellis, (les,
7.8 *Neu similes patrũ, male gratâ mẽte rebel-*
Deficiant animi instabiles, dubióq; labantes
9 *Pectore. Cur soboles Efræmi docta sagittis*
Figere vel jaculo quamvis distantia certo,
Terga dedit penè ante tubas? latebrisq; salutem
(O pudor!) abjectis quæsivit turpiter armis?
10.11,12 *Nempe quòd aversos flexêre per avia*
Obliti legũ & monitorũ & fœderis icti; (gressũ,

tenebris occultis obruta longum temporis spatiũ huc usq; abscondit.

3 Oracula Dei à majoribꝰ sermone non ficto jamdudum tradita & audita,

4 Ad posteritatem transire faciam, posteriq́ue, *quibus me quoque consulere æquum est*, me denũciante, Dei magnificentiã, ejusq; miracula à majoribꝰ nostrî rationem habentibus auditione accepta, intelligent.

5 Nam Deꝰ rerum omnium creator, cùm Hebræos sibi pacto inviolabili alligaret, præcepit, ut majores liberis suis per ordinem, posteríque posteris leges, admonitionésque suas, & opera mirabilia enarrarent. 6 Sanè ut beneficia antiqua memoriâ tenentes in periculis terrorem inferentibus, admonitionem à Deo, & opem ad vitam tuendam præstolentur, ne ignorantia tam crassa eorum mentes obruat, ut præceptiones legum ceu vanas ventis tradant. 7,8 Néve more majorum ingrati, Domino repugnantes, incertíque, & mente infirma titubantes, timore debilitentur. 9 Cur tribus Ephraimi perita sagittis vel jaculo, non fallente ictu quantumvis longinqua ferire, priùs fugit, quàm propemodum bellicum tuba caneret? armisque fœdè projectis, sese locis occultis defendit? 10, 11, 12 Nempe quia ipsi à Deo aversi per solitudines incultas abierunt, sanctiones & admonitiones, pactaque cum Domino facta oblivione obruentes,

operumq; præclarorum, quæ Deus in Ægypto ante oculos majorũ nostrorum peregerat, memoriam obliterârunt.

13,14 Quũ mare rubrum in partes duas dissidit, aquâ maris in cumulum instar mõtis crescente, & ex Ægypto Hebræũ populum salvũ eduxit inter collectos cumulos aquæ stantis, ac hinc inde in aggeris modũ coacervatæ, nube viã illi ostendẽte, eũq; de die ducente, igni verò præcedente, iterq; per noctẽ monstrante. 15,16 De fissura rupis viam aquis aperuit, *quas populo potandas præbuit*, aquã quoq; fluentem terræ siccæ dederat, quæ ejus penuriam priùs tanquam pœnã ei impositam acceperat; 17, 18 Nec aquis saturati linguas petulantes cohibuerunt: non enim veriti sunt in se grande nefas admittere; per loca vasta & inculta Deum ad iram denuò provocavêre, gulaq́ue ventris inexplebilis eos impellente, victum, quem ederent, postulârunt. 19, 20 Atque hoc pacto sunt locuti, Qui aquam abundantem de fissuris saxi duri extraxit, aquisq́ue repentè prolatis bibendi aviditatẽ abstulit: nonne potest panem, nonne potest etiam obsonia convivij nitidi & sumptuosi adjicere, epulasq́ue abundantes victu copioso insuper dare? 21 Hanc Deus orationem eorum intellexit, & ab ira calorem excitante inflammatus est, adversúsque Iudæos animo iracundiâ incenso subitam indignationem concepit. 22 Et populo tamen beneficia priora non agnoscenti, vitæq́ue & incolumitatis tam sæpe receptæ oblito, tribuit cibis postulatis vesci.

Obliti tantorum operum quæ testibus olim
Patribus, in Phariis Dominus patraverat oris,
Quũ mare divisit sese cumulãte profũdo,
Inter & aggestos undæ stagnantis acervos
Incolumem eduxit populum, duce nube, serenâ
Luce, per obscuras flammâ præeunte tenebras.
Flumina per solidi patefecit vulnere
Damnatisq́; siti rivos donavit arenis: (saxi,
Nec satiati ũdis lĩguas tenuêre procaces,
Ausi immane scelus, deserta per avia rursus
Tentavêre Deũ, & ventris stimulante voracis
Ingluvie, petiêre cibos, ac talibus ora
Solverum: Silicis dura qui flumina venis
Elicuit, subitóq; sitim torrente levavit,
Non potis est panem, non lauta fercula mensæ
Addere? non epulis convivia larga profusis?
Audiit omnipotẽs, calidaq́; accẽsus ab ira est,
In Iudamq́; hausit flammato corde furórem.
Et populo tamen ingrato, totiesq́; salutis
Immemori acceptæ, victum dedit esse petitum.

23 Castra

23 *Castra super latè ætherei patefecit olympi*
24 *Horrea, dein gravidas cœlesti semine nubes*
Ambrosiæ largos super agmina solvit in imbres:
25 *Cœlestisq; cibi indulsit mortalibus usum.*
26,27 *Cedere tum jusso campis ex aëris Euro,*
Mox tepidis volucrũ pluvias Notꝰ attulit alis,
Non secus ac siccæ cumulos quum verrit arenæ,
Pulvereamq; trahit deserta per arida pallam.
28 *Castra super, tensisq; super tentoria velis,*
Alituum tremulis resonabant agmina pennis,
Et circum affusis cumulabant stragibus agros.
29,30 *Iamq; epulis exẽpta fames: sed prava li-*
Non exẽpta tamẽ, sed adhuc sine fine petitæ (bido
31 *Faucibus hærebant epulæ: Deꝰ ecce repentè*
Vltor adest: latè subitò grassante ruinâ,
Robora selectæ passim cecidêre juventæ.
32 *Sed neq; tot pœnæ, neq; tot benefacta rebelles*
Continuêre animos, nec tot miracula, rerum
33 *Naturâ mõstrãte Deũ. Pater ergo procaces*
Casibus assiduis fregitq;, & robore fracto,
Ante diem tremulæ succidit fila senectæ. (acti,
34, 35 *Vix tandem morbis vexati, erroribus*

23 Granaria cœli super Hebræorum tentoria aperuit,
24 Nubesq; plenas Mannâ, frugibus è cœlo datis, in copiosam pluviam victus cœlestis dirupit.
25 Hominibusq; concessit, ut pane divinitus dato uterentur,
26, 27 Tum vento orientali imperato ex aëre discedere, Auster repentè imbres coturnicum secum calida apportavit, nõ aliter quàm cùm aridæ arenæ cumulos radit, vestemque pulvere plenam per solitudines arenosas trahit. 28 Superq; Hebræorum exercitus, & papiliones, linteis funibus extensis, aviũ multitudo alis tremulis cadebat, regionesque circa castra cumulis & copiosâ strage sua operiebat. 29, 30 Iamque edendi aviditas cibo ablata erat, sed tamen cupiditas mala nondum sublata fuerat, sed cùm epulæ vehementer postulatæ adhuc in ore versabantur, 31 Ecce Deus eorum contumaciæ vindex subitò advenit, robustissimus quisque juvenum electorum ubique prostratus est, exitio repentè diffusè castra vastante. 32 Sed neq; tot supplicia, nec tot beneficia, neq; tot facta admirabilia, universis elementis Deũ ostendentibus, animos eorũ Deo reluctantes compressêre. 33 Ergo pater contumaces varijs calamitatibus assiduè debilitavit, & viribꝰ imminutis cursum vitæ naturæ hominũ concessum ad vivendum, ante tempus interrupit. 34, 35 Longóque post tempore adversâ valetudine exercitu, & huc illuc longis itineribus dispersi,

Omnibus exhausti propè cladibus, omniũ egeni,
36,37 Agnovere Deũ: per tot discrimina tecti
Ereptiq; malis, sævoq; ex hoste recepti,
Verba tamen blandis fundebant subdola linguis
Ore pii, mendace animo: neq; fœderis icti
38 Servavêre fidem. Verùm clementior ille
Sontibus ignovit: patriâ pietate remisit
Offensas, meritamq; ultrò compescuit iram:
39 Quippe homines memor esse animi modò flabra fugacis,
Quæ fragiles agitent morituri corporis artus.
40 O quoties inter vtduas cultoris arenas,
Inter saxa siti squalentia, numinis iram
Languentem insanis irritavere querelis!
41 Et sua divinas dimensi ad robora vires,
Virtutem brevibus voluêre includere metis,
Quæ mare, quæ terras, quæ cœli continet orbes!
42 Scilicet obliti benefacta priora, salutem
Acceptam, & duri nuper juga dempta tyranni,
43,44 Et quæ per Pharias miracula plurima
Edidit, in vitreos suffuso sanguine rivos, (gẽtes
Damnatisq; siti laticum sine munere mensis.

omniq; malorũ genere propemodum deleti, rerumq; omniũ egentes, ægrè Dei potentiam cognovêre.

36, 37 In tot periculis defensi, à tot malis liberati, & ex inimico crudeli erepti, adulantes tamẽ verba falsitatis plena loquebantur, sermone quidem boni, mente verò non sincera sed fallaci, neq; promissis solennibus steterunt.

38 At Deus tamen indulgẽs & lenis pater, peccantibus veniam dedit, charitate paterna culpas condonavit, & iracundiam justam sponte inhibens, eam in eos non effudit; 39 Vt qui meminisset homines solum esse flatum spiritus evanescentis, qui quidẽ membra corporis letho obnoxij debilia moveat. 40 O quàm sæpe ad pristinos mores reversi, irã Dei jam lenẽ, querimonijs impijs in solitudine arida & inculta provocaverunt, inter rupes ob aquæ penuriã situ obductas! 41 Deiq; potentiã viribus suis metientes, voluerunt exiguis terminis vim illã circumscribere, quæ mare, terrã & cœlũ ab interitu conservat. 42 Certè fuêre immemores beneficiorum pristinorũ, incolumitatis acceptæ, & servitutẽ Pharaonis regis crudelis ejus potentiâ illis ademptã fuisse; 43,44 Et prodigiorũ etiã immemores fuêre, quæ Deus plurima in varijs gentibus fecerat, *& in Ægypto præsertim spectanda dedit*, sanguine nimirum in fluvios limpidos vi arcana quasi infuso, convivijsq; inopia potus & aquæ penuria sic punitis:

45 Et

45 *Et modo peſtifera per celſa palatia muſcæ*
Spicula figebant liventi tincta veneno:
Et modò flumineis ſqualebant atria ranis.
46 *Et nunc bruchus edax hominumq́ boumq́ labores,*
Agmine nunc denſo diræ exedêre locuſtæ.
47 *Grandinis inde hortos, lapidoſa grandine vites,*
Grandine ſilvarum Dominus decuſſit honorẽ:
48 *Grandine proſtrati fortes jacuêre juvenci:*
Et ſegetũ gravidos ruit igneus imber in agros.
49 *Ira Dei, laxiſq́, furor bacchatus habenis,*
Eumenidũq́ faces, & conſcius horror oberrans
Pectora turbabat ſtimulis præcordia cæcis.
50 *Tum letho patefacta via eſt: mors ſæva per omne*
Paſſim hominum pecudúmq́ caput nulli æqua cucurrit:
51 *Primitias ſobolis, cariſſima pignora, florem*
Roboris, & ſeræ ſpem præſidiúmq́ ſenectæ
Proſtravit, quà Nilus aquâ ſe divite volvit,
Et ſeptẽ geminis reſluum mare ſubmovet undis.
52,53 *Interea, ceu paſtor oves in paſcua ducit,*
Ipſe ſuum Dominus populum deduxit, ab omni

45 Modò etiã inſecta mortifera aculeis toxico aſperſis, per omnes domos, perq́, regiam, obvia quęq; vulnerabant, & modò domus quæque ranis è flumine prodeuntibus horrebant.

46 Et nunc vermiculus vorax frumenta conſumpſit, nũc locuſtæ ingenti numero fruges devorarunt.

47 Dominus pluvia grandinis viridaria cõſita, vineas, decuſq́e arborũ ſylveſtrium fregit.

48 Boves & tauri robuſti grandine ſunt occiſi, pluviáq; ſimilis igni in arva culta frumenti plena defluxit. 49 Indignatio Dei, vehemenſq́; ejus iracundia læviens, & ſpirituũ impurorũ terror, ſtimuluſq́; conſcientiæ animum verſans, pœnâ occultâ mentes eorum agitabat. 50 Tunc aditus morti apertus eſt, mors crudelis ubiq; per omnes homines, perq́; pecora, nulli favens aut parcens, vagata eſt. 51 Occídit etiam primos partus, liberos ſcilicet horũ maximè dilectos, præcipuũ robur, & auxiliũ ſenibus ſperatũ per regiones, per quas Nilus aquâ opulenta agros fœcundante, ſeſe volvit, & mare reciprocans ſeptẽ oſtijs repellit, *ſic ut in Chami tabernaculis nullum familiæ columen ſuperfuerit.* 52, 53 Interea Dominus ex Ægypti caulis Hebræos ſibi electos eduxit ab omni violentia & periculi timore liberatos, non abſimilis pa-

stori oviũ gregi ad pabula præeunti, mare autẽ hostes eis instantes, aquis in locũ suũ reversis, cooperuit.

54,55 At majores nostri, quos violare nefas erat, terras has ipsis sepositas, Deiq; potentiâ acquisitas, & sibi consecratas, adierunt, è quibus priùs gẽtes pravę religionis expulit, aut eas bello superatas occîdit, easque regiones sortitione partitus, Hebræis habitandas dedit.

Vi procul & trepida formidine: fluctibus aquæ
Obruit infestos in se redeuntibus hostes.
54,55 *At sancti tenuêre patres loca sancta, Deiq;*
Parta manu, exclusit gẽtes priùs unde profanas,
Aut prostravit humi victas: & jugera mensu
56 *Abramidis habitare dedit. Nec segniùs illi*
Irritare Deum, & rerum tentare parentem,
57 *Fœdera negligere: et patrũ de more rebelles,*
Avertêre suos recto de tramite gressus.
Non secus ac arcus curvat se in cornua nervo
Adducto, dextrâq; iterum nervoq; remisso
In faciem subitò flectit se spontè priorem:
58 *Libera sic iterum gens impia vindice pœnâ*
Ad sese rediit: cunctisq; in collibus aras
Erexit, finxitq; sibi simulachra deorum,
Ac Dominum rerum meritas accendit in iras.
59 *Audiit omnipotẽs pater impia vota precesq;*
60 *Et sibi dilectam gentem contempsit: & aras*
Ipse suas, ac Silonis tentoria liquit,
Sola sibi è cunctis electa habitacula terris.
61 *Deseruitq; sui monumentum fœderis arcã*
Hostibus in prædam: monimentũ roboris, unde

56 Illi verò *peccatum peccato cumulantes*, nihilominus Deum lacessebant, rerumq; creatorẽ tentabant; 57 Pacta ejus contempserunt, & adinstar majorum Deo repugnantes, eorũq; perfidiam imitati, iter suũ de via recta in partẽ scopo contrariã detorserunt, non aliter ac arcus, qui chordâ attracta, sese in cornuum similitudinẽ flectit, dextrâq; rursum se remittente, nervóq; è contentione laxato, sese in formã priorẽ mutat: 58 Sic gens prava à suppliciis peccata vindicantibus denuò liberata, ad mores suos reversa est, & in omni tumulo altaria statuit, sibiq, deorũ statuas factas ibidẽ collocavit, Deúmq; justa indignatione inflammavit. 59 Dominus petitiones pravas, eorũq; orationes animadvertit: 60 Gentẽq; priùs amatã sprevit, araſq; sibi ædificatas, & tabernaculũ, quod in Silone erat, ultrò deseruit, locũ habitationis suæ inter homines solũ è toto orbe sibi selectũ. 61 Hostib⁹ etiã in spoliũ reliquit arcã, præsentię suę pign⁹, pactiq; & fortitudinis ipsi⁹ argumẽtũ: unde

Clara

Clara Dei in cunctas splendebat gloria terras.
62,63,64 *Hos ferro, terra ira tuus sibi nuper a-*
Objecit. flammis alios. cecidere cruento (mata,
Ense sacerdotes: non connubialia festis
Carmina sunt cantata toris, cariq; mariti
Indeploratis viduæ jacuere sepulchris.
65,66 *Ast ubi jã pœnis meritã satiaverat irã,*
Ceu crapulâ excussâ miles, lentoq; sopore
Excitus, arma iterũ fugientes vertit in hostes:
Tergaq; vulneribus figens imbellia cæcis,
Perpetuam asperſit ventura in sæcula labem.
67 *Non tamẽ Ephræmũ præstãtẽ fortib⁹ armis*
Elegit, cui sceptra daret: non ille Manassæ
68,69 *Pignora: sed Iudã, sed celsæ tecta Sionis,*
Templa sibi & solido fundata sacraria saxo.
Cumq; polo & stellis mansuram in sæcula sedẽ.
70,71 *Quin & sequebatur pecudes in pascua Da*
Sustulit è caulis, carã & sibi pascere gẽtẽ, (vid,
Impositum solio, & sanctæ jus dicere terræ
72 *Iussit: & ille gregem studio curaq; fideli*
Rexit, & infestis defendit ab hostibus armis.

honos Dei per orbẽ universum illustris erat.

62,63,64 *Ex populo autem abdicato* alios gladio necandos obtulit, adversùs regionem priùs dilectam commotus; alios verò ignibus cremandos exhibuit, sacrificii gladio sanguinario ea si sunt: epithalamia in nuptijs virginũ celebrib⁹ more dierũ festorum non decantabantur: mulieres orbæ maritis, conjugum morte nondum conclamata, diẽ supremũ obierunt. 65,66 Sed postquã Deus supplicijs justã iracundiã expleverat, ceu miles ebrietate solutâ, & somno pigros faciente expergefactus, hostes fusos bello persecutus est, plagisq; pudendis à nemine visis hostiũ timidorũ dorsa vulnerans, maculã eis æternã in omnẽ posteritatẽ inussit. 67 Non tamen ex alijs tribubus tribum Ephraimi bellicosam, *quam prius cæteris antepositi*, nec Manassæ tribum selegit, unde regem populo suo constitueret, *ut sic clementiam aliqua severitate temperaret*, 68, 69 Sed tribũ Iudæ, & Hierosolymã locũ ubi coleretur, ibiq; ædem sacrã, firmis lapidib⁹ instar arcis munitissimæ, constitutã habitationẽ in perpetuũ cum cœlo duraturã, sibi delegit. 70,71 Deniq; Davidem, qui pastor oviũ erat è stabulis pastoralib⁹ petitũ extulit, cumq; jussit populũ sibi dilectum regere, & in solio sedentem terram castam administrare. 72 David autem populum Dei sibi commendatum & creditum, voluntate & diligentiâ benevola gubernavit, cumque armis *ad dimicandum paratis* ab inimicis tutatus est.

PSAL. LXXIX.

Psaltes enarrat mala, quæ populus Dei ab Antiocho perpessus est: impiis iustam Dei vindictam imprecatur, Deum pro remissione peccatorum Ecclesiæ, ope & liberatione solicitat, ad gloriam ipsius, confusionē impiorum, & fidelium bonum.

CVr inimicus (rerum gubernator) à religione tua alienus patrimoniū tuū perditū venit? ædē honori tuo consecratā ceremonijs externis contaminat, & Hierosolymam omninò eversā magnis domorū dirutarū cumulis operit.

2 Corpora te venerantiū armis hostiū lacerata, rostrisque aviū carnivorarum, aut à feris atrocib⁹ discerpenda ubiq; in campis projecta jacent.

3 Fluvij sanguinis per vias decurrunt, tanquam rivus rapidus ubi aqua pluviali crevit, nec usquam est ullus nostri amans, qui ossa nostra temerè per agros disiecta colligat, aut collecta terræ cumulo operiat. 4 Mortuique & vivi ex æquo vicinis irridemur. 5 Quem tandem finem, pater liberalis, tuæ in nos indignationis expectare debemus? tuáne adversùm nos iracundia tanquam ignis omnia consumens assiduè bacchabitur? 6 Converte potiùs iræ vehementis cursum & vim in tot nationes gentiū

HÆreditatem, rector orbis, cur tuam
Invadit hostis impius?
Ritu profano polluit sacraria
Tuo dicata nomini,
Solóq; stratam funditus Solymam suæ
Tegit ruinæ molibus.
2 *Truncata ferro membra te colentium*
Passim per agros objacent,
Lanianda rostris vulturum, crudelibus
Aut belluarum dentibus.
3 *Rivi cruoris perluunt vias, velut*
Torrens adauctus imbribus.
Nec usquam amicus ossa sparsa qui legat,
Aut lecta tumulis obruat.
4 *Functiq; fato pariter & superstites*
Ludibrio accolis sumus.
5 *Parens benigne, quem modum tandem tuæ*
Speremus iracundiæ?
An continenter instar ignis omnia
Vorantis in nos sæviet?
6 *Tui furoris verte potiùs impetum*
In impiarum gentium

Tot

Tot regna, nomen quæ tuum vel nesciunt,
Vel si sciant, non invocant:
7 *Semen piorum quæ laborant perdere*
Armis, & urbes ignibus.
8 *Revocando vetera, parce, genitor, crimina,*
Faces furori subdere.
Sed penè cunctis obrutos malis, tua
Nos præveni clementiâ.
Offensionum mitis oblivisce
Nostræ salutis anchora.
9 *Placatus adsis, splendor ut cunctis tuæ*
Claresçat oris gloriæ:
10 *Os obstruatur impiis: quærentibus*
Num noster hic cesset Deus.
O juste vindex, impios exercitos
Pœnis vicissim cernere
Fac nos, cruore qui piorum sordidi
Nunc insolenter gestiunt.
11 *Audi gementes, carcerum qui vinculis*
Marcent: potente dexterâ
De fauce mortis libera quos cædibus
Iamjam tyranni destinant.
12 *Et quam intulerunt contumeliam tibi,*
Et quam tuis injuriam,

Deum non ritè colentium, quæ vel te ignorant, vel si cognoscant, non tamẽ, ut tenentur, adorant.

7 Quæque omne bonorũ nomen & posteritatem bello abolere, eorũq; urbes ignib⁹ incendere nituntur.

8 Noli, pater, peccatorum antiquorũ memoriam renovando, iracundiã augere, sed nos, ante pœnitentiæ donum omnibus calamitatibus oppressos, gratuita misericordia juva; veterumq; delictorum, nostræ incolumitatis spes, lenis

ne recorderis. 9 Nobisque exoratus opitulatum veni, ut illustris magnificentiæ tuæ virtus gentibus omnibus appareat. 10 Malisque os obturetur sciscitantibus, an, quem nos colimus, Deus otiosus sit, & humana non curet: fac tandem, ultor æque, ut malos scelerum supplicijs vexatos invicem videamus, qui bonorum sanguine obliti, vehementer nunc gaudent. 11 Piosque suspirantes & in compedibus, *quibus mali coerceri solent*, squalentes respice, eosque potentia tua à morte propinqua eripe, quos Principes crudeles animo & cogitatione ad necem designant, & constituunt; 12 Quamque tibi injuriam vicini nostri fecêre, eam illis, perpetue mundi judex,

Multiplicatam

multiplicé persolve, damnúque tui cultoribus datum cumulatũ repẽde.

Multipĕcatam redde nostris accolis,
Rerum perennis arbiter.
13 *Et nos, ovilis grex tui, quam pabulo*
Alis, tueris numine:
Et posterorum posteri laudes tuas
Cunctis canemus sæculis.

13 Nósq; tui famuli, quos victu tuo nutris, potentiâ defendis, soboléq; nostra, gloriam magnificentiæ tuæ in perpetuum cantabimus.

PSAL. LXXX.

Ecclesia in deportatione ab hostibus pressa, Deum solicitat de præstando officio ipsius: perpessiones suas exponit: præterita Dei beneficia comparat cũ indignitate malorum præsentium, & liberationem ac salutem à Deo petit, ad gloriam ipsius.

1,2,3 OCulos Hebræorũ, qui Israelitas posteritatem Iacob instar ovium leniter gubernans, legéque salutiferas, ad arcam fœderis inter duos Cherubinos residens, populo selecto imponis; da benignus & amicus genti tibi peculiari, posse splendorem magnificentiæ tuæ intueri, tuæque potestatis magnitudinem *in nobis servandis* intelligere, malisque exercitus & defatigatis auxilium repentè afferto: si nos placatos & favens respexeris, cætera statim feliciter evenient. 4 Quem tandem finem, Deus exercituum, iracundiæ tuæ pones? quando petitiones demissas auribus tuis libenter admittes? 5 Epulæ nostræ per te fletu perpetuo asperguntur, potioneséque nostras fletu copioso assiduè temperas:

1,2,3 *HEbræi generis Pastor, ut è gregem,*
Blandè progeniem qui regis Isaci,
Inter qui geminos aligeros tuo
Præsedis populo jura salubria:
Selectæ soboli da bonus ac favens
Lumen posse tuæ cernere gloriæ,
Da vim posse tuæ nosse potentiæ:
Ac fessis properè porrige dexteram.
Tu nos si placido lumine videris,
Cedent continuò cætera prosperè.
4 *O rex armipotens, quem statues modum*
Iræ? quando humiles suscipies preces?
5 *Irroras lachrymis fercula, lachrymis*

6 Misces

6 Misces continuis pocula: jurgia
Nostris finitimi de spoliis serunt,
Et nostra exagitant ludibrio mala.
7 O rex armipotens, agmina cœlitum
Cui parent, faciem cernere da tuam;
Tu nos si placido lumine videris,
Cedent continuò cætera prosperè.
8 Traduxti Pharia de scrobe vineam:
Pravarum expuleras semina gentium,
Ut puro sereres puriùs hanc solo.
9 Jam radix teneras fuderat undique
10 Fibras, jam tremulo frigore texerat
Montes, aqua cedris brachia sparserat:
11 Tangebant teretes æquora palmites,
Euphratem teneri germina surculi;
12 Nudatam solitis cur modò sepibus
In prædam hospitibus deseris hanc vagis?
13 Cur hanc sævus aper proterit? alites
Carpunt? omnigenæ depopulant feræ?
14 O rex armipotens, obsecro jam redi
Tandem, & sidereo prospice de throno:
Placatúsque tuam respice vineam,
15 Plantaras propria quam tibi dexterâ,

6 Vicini de præda nobis erepta, *soloq; nostro inter se partiendo rixantur*, nostrisque per lusum calamitatibus insultant. 7 Deus exercituũ, cui angelòrũ phalanges obediunt, permitte nos te intueri; si nos placidè & favens respexeris, cætera statim feliciter evenient. 8 Has enim quasi arbores vitiferas de fossis Ægyptijs transtulisti, nationes autẽ impias harũ priùs regionum incolas extruseras, ut solo, illis quasi herbis nocentibus liberato, arbores has cultiùs plantares. 9 Radix ipsa vineæ filamenta tenuia ab omni parte jam dispersrat, 10 Vineaq; ipsa montes umbrâ tremente jam operuerat, ramósq; suos æquè longos ac cedros proceras diffuderat. 11 Rami oblongi & rotundi sese ad mare usq; mediterraneũ & mortuũ proferebant, ramusculiq; tenelli se ad Euphratem usque porrigebant. 12 Nunc verò cur hanc vineam munimentis vivæ radicis immunitam peregrinis in rapinam relinquis? 13 Cur porcus sylvestris hanc devastans crudeliter conculcat? Cur aves fructus ejus colligunt? Cur bestiæ omnis generis eam deprædantur? 14 Deus exercituum, ad tuos tandem, quæso, revertere, eosque de tribunali cœlesti intuere, locúmque arboribus vini feracibus consitum lenis contemplare; 15 Quem locum ipse tibi conseveras;

Hunc

inq; hunc saltē furculū oculos placatus cōjice, cui cultura frequenti vires donaveras, ut tua magnificētia gētibus totius orbis planè & perspicuè cognita sit.

17 Ignis enim alibi vitium ramos consumit, alibi rami defracti tanquam gemitum edūt, alibi etiam securibus truncati fragorem dant: omnia sic eversa pereunt; hæc autem merita est indignationis tuæ vindicta, quæ nos insequitur.

Hunc saltem placidus respice ramulum,
Cui culta assiduo conciliaveras
Robur; clara tui gloria nominis
Terrarum ut populis nota sit omnium.

16 *Illic flamma voras brachia vitium:*
Hìc convulsa gemunt: cæsa bipennibus
Hìc duris resonant: omnia pessùm eunt.
Iræ justa tuæ nos premit ultio:

17 *Indulgens genitor, nunc ope subleva:*
Firma præsidio nunc propiùs tuo
Hunc, vires & opes & decus antea
Affectu patrio cui cumulaveras.

18 *Vitā redde tuis, sancte parens, quibus*
Semper mors avidis faucibus imminet.
At nos usque ducem te comitabimur,
Præsentem miseris te celebrabimus.

19 *O rex amipotens, agmina cœlitum*
Cui parent, faciem cernere da tuam.
Tu nos si placido lumine videris,
Cedent continùo cætera prosperè:

17 Pater cœlestis summa nos benevolentia complectens, auxilio tuo jamjam erige, presénsque ope tua ramum hunc stabilito, cui priùs robur & honoré amore paternò accensus, abundè dederas. 18 Tuisque, sancte pater, vitæ incolumitatem restitue, quibus mors ore cupido semper impendet; nósque à te nusquam deflectentes, præsidem te assiduè sequemur, paratúmque ad opitulandum miseris prædicabimus. 19 Deus exercituum, cui Angelorum phalanges obediunt, permitte nos te intueri; si nos placidè & favens respexeris, cætera statim feliciter evenient.

PSAL. LXXXI.

Psaltes Israelitas ad liberum Dei cultum exhortans, magnifica eius opera in exitu ex Ægypto proponit, & doctrinam mandatorum & promissionum Legis: post, populum inofficiosæ vitæ reprehendens, ad seriam resipiscentiam perceptionemq; beneficiorum Dei revocat.

Exultate

EXultate Deo nostro, bona dicite verba
Nostræ salutis vindici:
2 Isacidûm laudate Deum, pæana canentes
Ad tympani dulces modos.
3 Nec lyra, nec cessent genialia nablia: festis
Tubâ calendis clangite.
Hunc læti celebrate diem, stata sacra ferentes.
4 Nam sic statutum est patribus:
Sic lex sancta jubet, sacri sic fœdera pacti
Percussa cum majoribus.
5 Hæc est illa dies ventura in sæcula testis
Memphiticæ tyrannidis:
Quum Pelusiacis Hebri gens hospes in oris
Erraret, & linguæ sonum
Attonita ignotum audiret, nec nota vicissim
In verba frustra os solveret:
6 Cũq; humeros curvaret on⁹ servile, manusq;
Lassaret olla fictilis,
Excussi manibusq; ollas, humerosq; levavi
Luto, inquit optimus parens:
7 Auxiliumq; tuli poscenti in rebus egenis:
Et nube densa conditus
Intonui: Meribam propter, tua jurgia passus,
Feci tui periculum.

LÆtos vos & hilares in Dei nostri gloriã ostendite, vitæque nostræ assertorẽ & custodem cum bonis ominibus celebrate.

2 Deũ Hebræorũ laudib⁹ efferte, carmen festũ ad suaves tympani numeros cantantes;

3 Nec hic cythara, nec nablia lata, sint otiosa: primo die mensis, cùm Iudeis festus sit, tubâ canite; sacrificiaq; solennia afferentes, hunc calendarũ diem frequentes honorate.

4 Sic enim decretum est à majoribus: sanctio inviolabilis sic præcipit, sic conventiones sanctæ cum antecessorib⁹ nostris pactæ jubent. 5 Hæc est nobilis illa dies conscia crudelitatis Ægyptiacæ ad posterorum aures perferendæ, cùm Hebræi in oris Ægyptijs vagarentur, sonumque sermonis peregrini non intellectum stupefacti acciperent, atq; invicem sermonem Ægyptijs non intellectũ incassùm loquerentur. 6 Quum pondus etiam quod servi ferebamus nos deprimeret, & vas è luto factum fatigaret, Deus pater optim⁹ ait, vasa fictilia de manibus ejeci, dorsaq; eorũ liberavi, 7 Tibiq; in summis angustijs opem petenti, auxilio fui, densoque aëre tectus tonitrus movi, indeq; te me inclamantem exaudivi, juxtaque Meribam aquam contentionis in deserto maledictis exagitatus mores tuos expertus sum.

8 Gens autem mihi ſeparata, adhuc me audi, quæq; promitto intellige : ſi ſermonem meũ ut nullius momenti, auræ inſtabili non cõmittas.

9 Nec alium præter me deũ adores, nec ſuppliciter in terrã procumbens deum ullum novum, peregrinum & adulterinum coles;

10 Méque tibi eſſe velis ſolum Deum, qui te è ſervitutis vinculo liberũ feci, fracto ejus tyranni carcere, qui in Ægypto in te dominabatur: Tãtùm poſtula, accipies plura quàm ſperaveras, meliora quàm poſtulas, plus etiam quàm optes. 11 Sed populus tamen mea, *tam clementer loquentis & cuncta benignè pollicentis dicta* nec audire voluit, nec recta conſulenti obedivit: 12 Eos ergò, *à me derelictos*, in ſua ipſorum poteſtate poſui, & pravitati cordis eorum regendos tradidi, laxiſque habenis liberam feci eorum cupiditatem alia atque alia exoptantem. 13 Vtinam potiùs mihi obſequuti, conſilia mea accepiſſent! utinam meo ductu viam rectam à me præſcriptam ſecuti fuiſſent! 14,15 Sic enim hóſtes *mihi cum illis communes*, repentè ſubmiſſos fregiſſem, meãq; irati potentiã in nationes veræ religionis ignaras, æquáq; non amantes, vertens cõtuliſſẽ; quæ vultu ficto, & oratione ſimulata ſupplicantes, amicitiam Hebræorum magno ſtudio petiiſſent, 16 Hebræorũ inquã per-

8 *Nunc etiam ſelecta mihi gens auribus hauri,*
Et quæ paciſcor accipe :
Si mea dicta vagis non tradas irrita ventis,
9 *Nec alterum colas Deum;*
Nec proſtratus humi ſupplex nova numina
10 *Sed unicum tibi me Deum (adoret,*
Eſſe velis, domini qui ruptâ compede Nili,
Iuris tui te reddidi :
Poſce modò : ſpe plura feres, potiora petitis,
Majora votis auferes.
11 *Hæc neq; dicta ſuas populꝰ demiſit in aures,*
Bene nec monenti paruit.
12 *Ergo ipſos ſibi permiſi : frænoq; remiſſo*
Solvi vagam libidinem.
13 *O potiùs monita audiſſent mea! me duce*
Vtinam inſtitiſſent tramitem! (rectum
14,15 *Namq; humiles illis ſubitò fractoſq;*
Hoſtes, meamq; dexteram (dediſſem
Vertiſſem in gẽtes, quæ recta odêre, prophanas :
Et ſupplices mendacibus
Vultibus Iſacidûm ambiſſent, verbiſq; favorẽ
16 *Felicium omne in ſæculum*
Iſacidûm, quibus almus ager fudiſſet alũdè

Frugum

Frugum benignam copiam,
Mellaq; de duri fluxissent viscere saxi
Per arva cultûs insscia.

petuò beatorũ, quib⁹ ager, unde alimur, ingentẽ frumentorum vim & abundantiam dediſſet, perque ſolitudines mel de interiis rupium partibus erupiſſet.

PSAL. LXXXII.

Pſaltes Deum iudiciis præeſſe docet; Iudices improbos reprehendit, & ad officium revocat ab infortunato totius reipublicæ & ipſorum exitu, iudiciaq; commendat Deo.

Regum timendorum in proprios greges,
Reges in ipsos imperium est Iovæ,
Qui judicantûm examinabit
Nequitiam trutinâ severa.
2 *Num fraudulentos semper & impios*
(Inquit) dolosa lance fovebitis?
Pauperq; pupillusq; vestrum
Ceu scopulum metuet tribunal?
3 *Quin orbitatem cernitis anxiam?*
Aurem querelis quin inopum datis?
4 *Cur pauperes non à superbo*
Ludibrio asseritis potentûm?
5 *Fruſtrà monemus: lumina cæcitas,*
Errorq; mentes obsidet: ut æq;
Compaginem rerum solutam
Iustitiâ pereunte cernant.

POteſtas principũ metuendorũ eſt in ſuos cives, Deus in potẽtes & principes ipſos, ut eorũ quoq; judex, imperium habet; qui fraudem & malitiã judicum, poteſtate eis attributa abutentiũ, exacta diligentiâ expendet.

2 An ſemper, inquit Iehova, falſa ſententiâ fallaces, veræq; religionis inimicos favorabiliter juvabitis, inopſque & parentibus orbus ſolium veſtrum velut rupem in mari timebit? 3 Cur non potiùs perſpicitis parentibus orbos metu ſummo turbatos? Cur querimonias carentũm amicis non auditis? 4 Cur tenues ab irriſu contumelioſo opulentiorũ in libertatem non vindicatis? 5 Sed incaſſũm his conſilium damus, *cum nihil minùs curent, quàm ut quæ ſint ipſorum partes neverint, nedum ut munere ſuo defungantur:* caligo enim tenebrica oculis offunditur, veriq; ignorantia animorum aciem *adeo* hebetavit, ut æquitate amiſſa, vinculum rerum omnium, *quæ in mundo ſunt*, ruptum eſſe non videant.

6 Vos, judices, Deos nuncupavi, arbitroſq; mortis & vitæ conſtitui, manúque inſignia regia ferente, concordiam defendere, bellumque mortiferum militaribus inſtrumentis reprimere conceſſi.

6 *Deos vocavi vos, dominos necis*
Vitæq; feci: ſceptrifera manu
Pacem dedi tueri, & armis
Lethiferum cohibere bellum.
7 *At mors iniquæ juſta ſuperbiæ*
Ultrix honores detrahet, & pari
Ignobili cum plebe fato
Purpureos rapiet tyrannos.
8 *Exurge, legum frœna manu Deus*
Capeſſe, cunctis arbitrio tuo
Qui regna diſpenſas, ut orbi
Imperio domineris æquo.

7 At mors inſolentiæ injuſtæ juſta vindex, virtutis regniq; inſignia vobis auferet regéſq; purpurâ indutos ſimili letho cum plebe obſcura abripiet, *ad tribunal meum ſtaturos, omniumq; rationem mihi reddituros.* 8 Expergiſcere Iehova, qui imperia diſtribuis ut viſum eſt tibi, rerúmq; moderationem arripe, ut terræ æquabili juriſdictione præſis.

PSAL. LXXXIII.

Pſaltes de inimicorum iniuriis in populum Dei & impietate in Deum conqueſtus, graviſſimè ipſis exitium imprecatur ad gloriam Dei.

NE ſilendo te quietũ contine, ne moveris, pater, néve tuorum petitiones velut inexorabilis rejice.

NE taceas, ne cunctêris, pater optime, véru
Preces tuorum ſperne duris auribus.
2 *Ecce fremunt hoſtes circùm, & miſcere tu-*
Sævo parati cuncta, criſtas erigũt. (*multu*
3 *Concilia occultè coëunt, populoq; minantur*
Tu quem tuendum propriè ſuſceperas.
4 *Eia (aiunt) properate, omnẽ ſuccîdite ſilvã:*
A ſtirpe ſobolem deleamus Iſaci.

2 Nam ecce inimici *tam tui quàm noſtri* per circuitum tumultuantur, promptíq; ut omnia crudeli rerum omnium perturbatione miſceant, ſuperbiunt. 3 Cœtus clam congregantur, damnáq; genti intentant, quam peculiariter conſervandam acceperas. 4 *Neque verò de levi quopiam in nos inſultu cogitant, ſed mutuò ſe cohortantes,* Agedum, dicunt, feſtinate, univerſam multitudinem funditus cædite, poſteritatem Iſaci radicitus extinguamus.

5 En

5 *En sceleri jurata manus coit omnis in unum,*
Tua instituta ut deleant & fœdera. (dume,
6,7,8 *En cũ palmifera junctus Nabathæus I-*
Soboles Moabi, & Agareni, & Gabala,
Cũq; Palæstinis Tyriisq; Amalecus & Ammõ,
Syrusq; jungit castra Loti posteris.
9,10,11 *At tu sterne solo victos, Madiana*
Ut cæsa texit semitas te vindice. (juventus
Sisara ceu tumidus cecidit, milesq; Iabini:
Cissontis undas turbidas quum sanguine
Tinxêre: inflatæ passim jacuêre catervæ,
Latamen agris. nec fuga eripuit duces
Orebum & Zebum: nec subtraxêre latebræ
A falce mortis Zebeamq; & Salmanam:
12 *Dicere non veritos animo votoq; superbo,*
Dominos futuros se tui sacrarii.
13 *At tu sancte parẽs, sic hos vertigine torque,*
Ut rotula clivo, stipula vento volvitur:
14 *Flãma velut siccæ populatur brachia silvæ,*
Per alta stridens montium cacumina,
15 *Sic urge attonitos consternatósq; procellâ,*
Tui furoris dissipa sic turbine,

5 En tota multitudo, quæ in scelus contra te conspiravit, in unum colligitur: ut ritus tuos, & conventa tollant.

6,7,8 En Arabs conjuncta amicitiâ cum Idume palmis arboribus consita, Moabitæ & Agareni, Gabala, Ammon, & Amalec cum populo Philistim; quíque Tyrum habitant, Syriéque habitator filiis Lothi consociatus, copias suas Idumæis conjungit.

9,10,11 At tu istos superatos in terram prosterne, uti Madianæ provinciæ homines, te ulciscente occisi vias operuerunt; ut Sisara superbus obiit, ut exercitus Iabini cæsi sunt, cùm Cissontis aquas turbatas cruore infecêre, manipulíque indeplorati, ubique extincti sunt, & stercoris loco agris fuêre: *Sic etiam facito istorum Principibus*, ut olim Orebo, Zebo, Zebeæ & Salmanæ, *tuorũ quoque hostium* ducibus fecisti, quos ne meticulosus quidem discessus, à morte conservavit, nec loca occulta ab interitu subduxerant. 12 Qui animo quoque et cupiditate insolenti *istis similiter* affirmare non metuebant, se Templum tuum in potestate sua habituros. 13 At tu pater sic artonitos redde, cogitationibus eorum in diversa conversis, ut rota in loco declivi versatur, leviséque palea venti procellâ circumagitur. 14 Et sicut ignis loca excelsa cum sonitu pererrans aridos arborum ramos consumit: 15 Sic eos mente captos, & tempestate tua perterritos impelle, iræque tuæ violentiâ eos sic diversos age.

16 Mœstitiáq; sic mentes eorum coquat, sic infamiæ metus ob conatus irritos faciei colorem mutet, ut per calamitates

16 *Sic animos dolor exurat, puda ora color*
Suis miseriis numen ut probent tuum:
17 *Sic ignominiâ fastum preme, damna timór*
Sic continenter territos exerceant,
18 *Te solũ ut noscãt Dominũ, rerúmq; potẽt*
Quacunq; terras ambit axis ignifer.

suas potentiam tuam omnibus ostendant. 17 Sic infamiâ eorum superbiam deprime, incommoda & metus attonitos assiduè sic vexent, 18 ut te unum dominum & regem longè latéq; dominantem agnoscant, quacunque axis Zodiaci solem ferens orbem terrarum circuit.

PSAL. LXXXIIII.

Psaltes à sacris cœtibus exulans desiderium suum exponit: piorum in Ecclesia conversantium felicitatem explicat: Deumq; precatur ut misericordiâ utatur ad reducendum se, atq; in gratia confirmandum.

DOmine exercituũ, qui dubia armorum eventa, ut lubet tibi, partiris, veréne ego hilaris ædem tuam videbo?

2 Nunc cor gaudio salit, nunc animꝰ ingenti felicitate obrutus, viribus destituitur; corporis mei membra sese efferũt, cùm sperent limen Dei sempiterni, & vitæ authoris, è propinquo se invisura esse.

O *Rex armipotens, qui creperos tuo*
Bellorum arbitrio dividis exitus,
Ergo limina templi
Lætus conspiciam tui!
2 *Hîc cor lætitiâ palpitat: hîc bonis*
Languet mens nimiis ebria, gestiunt
Artus, atria vivi
Visuri propiùs Dei.
3 *Hîc passer latebras invenit, hîc locat*
Nidum veris avis nuntia. O atria
Regis bellipotentis,
Ut vos aspiciam libens!
4 *Felix qui domui perpetuò tuæ*
5 *Hærens te celebrat: qui penitus suam*

3 In templo Dei avis locum ad latendum reperit, in æde Dei hirundo domunculam suam ponit, *eheu meámne conditionem deteriorem esse quàm avium!* O adytum regis bellicosi, quàm ego te libenter cernam! 4 Beatus ille qui semper in æde tua permanens te laudibus effert: 5 Sæpe & multùm etiã beati

In te spem posuerunt,
Felices ter & amplius.
Felices studio qui properant pio,
6 *Templo sacra tuo ferre: per aridas*
Valles fontis amœni
De rivis liquidis bibent.
Nec deerit pluviæ, quæ repleat cavas
7 *Fossas, agmen aquæ, dum properat premens*
Turmam turma, parentum
Ritu cædere victimas.
8 *O rex armipotens, da placidum tuo*
Te regi, capitis cui decus inclytum
Indulsti, bonus aurem
Ne duram abnue supplici.
9 *Tu noster clypeus, rebus in asperis*
10 *Spes & præsidium, juxta adytum tuum*
Unius mora lucis
Pro mille est mihi sæculis.
Sim custos potiùs liminis in tuo
Templo, sancte parens, quàm Solymâ procul
Degam inter scelerâtos
Multis clarus honoribus.
11 *Tu sol, tu clypeus, tu Dominus: tuis*
Tu das conspicua fulgere gloriâ:
Nec puro scelerum unquam
Claudis munificam manum.

qui toto animo omnia abs te cõmoda expectãt; beati quoque qui sancto religionis amore festinant sacrificia, *ad fidem obfirmandam*, in ædem tuam deportare.

6 De puris fluminibus è fonte grato & jucundo fluentibus, per loca aquæ penuriâ laborantia, *ad te Iehova*, colendũ properantes potabunt, nec abũdantia aquæ de cœlo demissa aberit, quæ loca humiliora impleat:

7 Dũ cœt⁹ cœtũ vrgens more majorum sacra facere, *teq; Iehova, in Sione conspicere*, festinat.

8 Da te, dux exercituũ, benignũ regi à te constituto, cui Diadema honorificũ ferre dedisti, ne nega attentionẽ bonus regi te suppliciter precãti.

9 Tu nostrî defensor es, tu in periculis nostra expectatio & auxilium es.

10 Spatiũ uni⁹ diei prope ædẽ tuã mihi est instar temporis infiniti: quòd utinã potiùs mihi ædis tuæ janitori liceat esse, quàm lõgè ab Hierosolyma inter profanos habitem, multis virtutis præmiis conspicuus. 11 *Alibi enim sunt perpetuæ & horribiles tenebræ*, at tu vera lux es, qui nos sustines, tu noster defensor, tu potens es nostri, tu te amantibus tribuis honore spectabili illustribus esse, nec unquam bonis beneficia larga denegas.

12 Deus exercituũ, in cujus potestate sunt eventa armorum, & armis exutis quies, veneranda!

12 *O rex armipotens, quem penes exitus*
Bellorum, & positis ensibus otia;
O bis térq; beatos
Qui te spe solidâ colunt!

O multùm felices, qui te spe constanti & fiduciâ ve-

PSAL. LXXXV.

Psaltes ab exemplo præcedentis liberationis cum Deo expostulans, Deum orat pro liberatione Ecclesiæ: hinc seipsum ad verbum Dei audiendum revocans, pios cõsolatur, cum proximæ liberationis spe, tũ alterius æternæ per adventum Christi ad Ecclesiam pertinentis.

MAre tempestatibus tumorem excitantibus agitatũ non semper æstuat; nec terra rore frigido cõcreto squalens, semper durescit: vicissim etiam venti sævitiam deponunt, mare etiã facie æquata jacet, auráq; lenior herbas languidas è terra excitat, ut sese flore vestiant:

NOn semper tumidis fervẽt vexata procellis
Aequora, nec gelida riget horrida terra pru-
Iná, vicẽ ponũt vẽti, mare sternitur, aura (inâ:
Mitior in florem torpentes evocat herbas:
Nec semper Deus avertis mœrentibus aurem
Durus, & indulgens iræ: quondámq; favore
Spõte tuũ amplexus populũ es. vinclísq; solutis,
Servitii, patrias duce te remeavit ad aras.
2,3 *Oblitus scelerum & violati fœderis, iram*
Lenisti, & patria texisti crimina curâ.
4 *Et nos ergo parens, nostræ & spes una salutis,*
Respice placatus facilísq;: animúmq; benignum
5 *Accipe: perpetuæ neve implacabilis iræ*
Saviat in seros etiam vindicta nepotes.

nec tu, Iehova, dolentibus semper audientiam negas, asper & indignationi fræna solvens, ultróq; interdum populũ tuũ in gratiam recepisti, isq́ue servitute liberatus, tuo ductu in templũ Hierosolymitanum reversus est. 2, 3 Túq, malefactorum, & pactionis intercisæ immemor, indignationẽ sedasti, peccatáq; populi benevolentiâ paterna abscondisti. 4 Itaq; nobis nunc etiam pater mitigatus & lenis adsis, qui unicum es nostræ incolumitatis præsidium, animíq; æquitatem & benevolentiam indue; 5 Ac ne pœna assiduæ & inexorabilis indignationis ultionem in posteros longo póst tempore venturos exerceat;

6 *Respice*

6 Respice nos melior tantùm: quodcunq; misellæ
Spirat adhuc animæ, te respiciente vigorem
Accipiet: populòq; tuo jam nube repulsa
Tristitiæ, lætos hilarabunt gaudia vultus.
7 Alme parens, bonitate tua complectere fessos,
Speratæq; diu jam fructum ostende salutis.
8 Iamdudũ expecto Dominus dum læta futuri
Signa det, arcano pulsans præcordia motu.
Et dabit haud dubiè posita placabilis irâ
Signa secunda: piis dabit omnia prospera, leges
Qui patrias & sacra colent, errore relicto.
9 Ecce salus, ecce incultas bona copia terras
Incolet, & lati renovatrix gloria sæcli.
10 En bonitas, en alma fides feret obvia gressus:
11 Terra fidem, cœlo terras Astræa relicto
12 Sancta colet: comes Astræa bona copia cœlo
Appluet, & lætos decorabit frugibus agros.
13 Et quacunq; feret Dominus vestigia, gressus
Antè ferent jus fasq; suos: lis, visq; dolusq;
Deserei afflictas per tot jam sæcula terras.

6 Vt adsis nobis placatus *solùm id te nunc poscimus*; quicquid vitæ miseræ adhuc in nobis supersit, te eã fovente, recreabitur, lætitiáque, jam remoto doloris squalore, faciẽ populo tuo hilarem efficiet.

7 Defende nos pater, & suscipe clementiâ tuâ malis jã fractos, præmiúmq; incolumitatis diu expectatæ nobis commonstra.

8 Iamdudũ præstolor, donec Dominus animũ motu secreto impellens, lætam donet de tempore futuro significationem; Dominus autem procul dubio depositâ indignatione facilis prospera indicia dabit, felicia omnia donabit bonis, quí abjectâ religione impurâ, prisca majorum instituta, & ritus à Deo præscriptos religiosè observabunt. 9 Ecce incolumitas, ecce rerũ omnium abundantia terras antea desertas tum habitabit, unà cum glorioso splendore aurei sæculi temporis jucundi instauratrice; 10 En clementia, en dictorũ & factorũ constantia speciosa obviàm passim occurret, mutuísq; sese quasi osculis excipient. 11 Terra perfidiam fugiens, promissorum constantiam in honore habebit. 12 Iustitia inviolata cœlitùs veniens terras habitabit: bona rerum abundantia justitiam consequuta, tanquam pluvia è cœlo descendet, agrosque fertiles frumentis decorè vestiet. 13 Et in quamcunque partem Dominus abibit, æquitas & sanctitas eum præcedent: controversia autem, violentia, & fraus homines eis tamdiu vexatos relinquent, qui quidem mores suos ad normam à Deo præscriptam component.

PSAL.

PSAL. LXXXVI.

David afflictus Deum invocans, imbecillitatem suam, fœdus cum Deo, & fidem in eum profitetur: salutem ab eo petit, propter naturam, gratiam & gloriam eius: hinc de inimicis conquestus requirit aliquam significationem boni, & consolationem à malo.

AVdi me, Iehova, facilis, suppliciter te orantem: prospice vitæ & incolumitati auxilio carentis, & tenuis, qui non semper expetit vindictam cùm irascitur.

2 Famulum tuum, Deus, custodi, cui ad te perfugienti, sola es vitæ & incolumitatis expectatio;

3 Tuere eũ ab aurora ad serum diei usque auxiliũ assiduè orantem.

4 Tristitiam famuli in te sperantis abstrude;

5 Pater misericordiæ author, paratus semper dare veniã ab te petenti; 6 Adsis præsens oranti: 7 Nos enim abs te auxiliũ in periculis petimus, ut qui liberalis & facilis te rogantes juves. 8 *Enimverò* inter oẽs gentiũ deos cõmentitios nullus est tibi æqualis, nemo eorũ ad te proximè accedit, nemo vim suam mirificis operibus tam manifestis & conspicuis ostendit. 9 *Itaque populi oẽs falsis numinibus suis abdicatis*, ab extremis terræ partibus ad te, mundi

Demitis aurem supplici
Deus: saluti consule,
Ope destituti & pauperis,
Nec semper iræ vindicis.
2 *Servum tuum serva Deus,*
Cui spes salutis unica es:
3 *Serva invocantem jugiter*
A solis ortu ad vesperum.
4 *Depelle mentis nubila*
Pendentis à te servuli;
5 *Blandæ parens clementiæ,*
Promptus vocanti parcere:
6 *Intentus audi supplicem,*
7 *Nam te vocamus arduis*
In rebus, invocantibus
Opem benignus quòd feras.
8 *Nullus deorum par tibi:*
Nullus secundus: exerit
Nullus suam potentiam
Tam splendidis miraculis.
9 *Rerum creator, ultimis*
Ab orbis oris affluent,

Flex-

Flexoq́ gentes poplite
Te prosequentur laudibus.
10 *Solus nec ævi termino*
Inclusus aut potentiæ,
Deus deorum, gentibus
Miranda cunctis perpetras.
11 *Legum tuarum semitam*
Fac ingredi me: pectoris
Compone fluctus turbidos,
Tranquilla mens ut te colat.
12 *Vt spiritus contagia*
Emancipatus corporis,
Tuam celebret gloriam,
Dum vita voxq́ suppetet.
13 *Vivo tua clementiâ*
De fauce mortis erutus,
14 *Quum virium fiduciâ*
Sæviret hostis insolens.
Secura quum vis numinis
15 *Mihi immineret, tu Deus*
Et lenis & placabilis,
Et pacta fidus reddere.
16 *Mitis bonusq́ respice*
Qui pendet ex te servulum:
Opem fer, & vernaculum
Tuum periclis eximе.

Conditor, accurrent, nationesque supplices te creatorẽ suum reveritæ collaudabunt.

10 Tu enim solus tẽporis spatio, aut potestate finita nõ coërcit⁹, supra deos omnes commentitios eminens, opera stupenda omnibus nationibus edens.

11 Viam mãdatorum tuorum fac me sectari, turbulentasque mentis perturbationes tranquilla, ut mens pacata te veneretur:

12 Vt animus à contagioso peccati morbo, & carnea corporis massâ liberatus, tuam magnificentiã, dum vivam & loquar, latè diffundat. 13 Misericordiâ enim tua vitam ago, è morte propinqua exemptus; 14 Cùm hostis superbus potentiâ sua fretus crudelitatem exerceret: 15 Quum inimici violenti Dei negligentes, in me insurgentes, minas mihi intenderent, tu, Iehova, mitis & exorabilis es, & ad promissa reddendum verax. 16 Placabilis & clemens famulum tuum juva, cujus spes omnis in te est, succurre ei, & à rebus adversis libera servum domi tuæ natum & educatum.

17 *In*

17 Vt inimici tuũ erga me amorem intelligant, metuſq; infamiæ coloré vultus mutans, faciem eorum transformet, eoſque ſui pudeat, cùm te aſpexerint vitæ meæ defenſorem eſſe.

17 *In me favorem ſentiant*
Hoſtes tuum: ora decolor
Mutet pudor, quum viderint
Mihi te ſalutis vindicem.

PSAL. LXXXVII.

Pſaltes Eccleſiæ Dei laudes prædicat à præſentia & beneficiis Dei erga illam, futuraq; gentium vocatione.

1,2 DOminus Hieroſolymam alijs Iudæorũ oppidis charioré habet, quę collibus inviolabilibus ædificata, aſſurgit;

3 O Hieroſolyma, poſteritati laude celebranda, felix aliorum oppidorum parens!

4 An Babylon Aſſyriæ, an Méphis Ægypti urbs ſuperba auſit ſe tecum comparare? Babylon, inquam,

1,2 *ABramidarum cæteras urbes ſupra,*
Dominus Sionis diligit
Portas, Sionis, imminet quæ montium
Fundata ſanctis collibus.
3 *O prædicanda poſteris ſæclis Sion,*
Beata mater urbium:
4 *Tecúmne Babylon ſe audeat componere?*
Tecúmne Memphis inſolens?
Ventura Babylon ſub jugum Dei, Deo
Flexura Memphis poplitem,
Præclara quamvis & Palæſtina & Tyros
Iactet virorum robora.
5 *Nihil ad Sionem fortibus fœtam viris,*
Favore tutam numinis.
6 *Cenſore Domino humana gens quum nomina*
Ad profitenda confluet,
Quis non Sionis ſe feret civem? inſeri
Quis non colonus ambiet?

Deo ſubjecta futura, Memphíſq; Deum tandem cultura, *nec amplius tibi infeſta futura*; tametſi Palęſtina regio & urbs Philiſtinorũ celeberrima, Tyrúſq; Phœniciæ oppidum viros fortes oſtentet in civium tuorũ albũ tandem referendos, 5 Nihil tamen ſunt, ſi cum Sione conferantur, viris præſtantibus abundante, Deiq; erga ſe benevolentiâ ſecurâ. 6 Cùm homines univerſi ad danda Deo nomina ſua venient, Domino præſidente cenſui habendo, quis non dicet ſe indigenam Sionis civem eſſe? quis non magno ſtudio civis Sionis libro Dei inſcribi cupiat?

7 *Tum*

7 *Tum vox Sionem carminum, tum vox lyræ*
Canent Sionem & tibiæ:
Et noſtra ſiquid audiendum vox ſonet,
Laudem Sionis vox canet:
Et ſi quid animus voce dignum excogitet:
Animus Sioni ſerviet.

7 Tum certè cantiones, tum lyricines & tibicines Sionem laudabunt. Egò autè, ſi quid etiam dignum auditu cãtare queam, Sioné prædicabo, ac ſi quid mens mea comminiſcetur, quod cani mereatur, mens ipſa ſtudium ſuum Sioni conferet.

PSAL. LXXXVIII.

Pſaltes formã dat cuiq; fideli Deũ accedendi in privatis malis: Ftaq; exponens mala & mortem ſuam præſentiſſimam, expoſtulat cum Deo: propter gloriam eius in vita ſervari petit: & propter malorum gravitatem urget ſibi liberationem dari.

LUce voco te, nocte voco te, ſola ſalutis
Spes, columen, vitæ præſidiumq; meæ.
2 *Alme parens, facilem ne vultum averte pre-*
Néve humiles dura reſpue mẽte preces. (cãti,
3 *Mens hebetata malis torpet, confecta dolore*
Funereas ſpectat languida vita faces. (atris:
4 *Mẽbra vigor liquit: mors unguibus imminet*
De tumulo tantùm jam mihi cura meo eſt,
5 *Corpora non aliter pallent ſub mole ſepulchri,*
Vulnere quæ ſubitò mors inopina tulit:
Perpetuis quæ ſub tenebris oblivia condunt
Alta, ſalutiferam te retrahente manum.
6 *Carcere ceu clauſũ, & cæca ſub nocte ſepultũ,*

TE, Iehova, de die invoco, teq; ſola incolumitatis meæ expectatio vitæq; fulcrũ & cuſtodia, per tenebras inclamo. 2 Pater benigne, cùm antea mihi facilis fueris, ne me jam orantem deſpice, néve obſtinatus ſupplicis orationé rejice.

3 Animus rebus adverſis ſtupefactus languet, vitaq; debilis, faces quæ mortuis præferri ſolent, expectat. 4 Vires corpus deſeruerunt, mors mihi manu lurida interitum minatur, jam de ſepulchro ſolùm cogito. 5 Corpus æquè pallidum eſt, ac cadavera tumulo ingenti contecta, quæ, plagâ repentè accepta, mors præter expectationem abſtulit, teque illis auxilium negante, longum ſilentium in ſepulchro tenebroſo abſcondit. 6 Tu me magna oblivionis vi propemodùm obruis, velut in cuſtodiam, ubi fontes aſſervantur; incluſum, & tanquam ſub tenebris

oblivii abditū;

7 Assiduè me affligis, humiq; dejectū malis oneras, supráque humi prostratū omnē indignationis tuæ vim coacervas.

8 Amici et propinqui me ceu rupē in mari vitāt, & metuunt, quos mihi vexato perfugiū fore sperabā; à lecto etiā nō recedēs cubo, ceu vinculis ligatꝰ essem.

9 Oculi debiles incommodis superati, malis jā succubuerūt: Interim tamen manus fessas ad cœlū extendens & manè & vesperì te, Iehova, appello: certè

Me propè lethæa gurgite mergis aquæ.
7 *Vſq; premis, ſtratūq; urges, ſupraq; jacentem*
Accumulas iræ flumina cuncta tuæ.
8 *Me veluti ſcopulū fugiunt horrentq; ſodales,*
Quos portum afflicta ſpes erat eſſe rati.
Afflixuſq; toro jaceo, ceu compede vinctus;
9 *Languida ceſſerunt lumina victa malis.*
Intereà laſſas tendens ad ſidera palmas,
Te, veniente die, te, fugiente voco.
Scilicet expectas ut acerba morte peremptō
10 *Oſtentes vires me revocando tuas?*
An rediviva tuas in laudes ora reſolvent
Quos gelido tellus claudit avara ſinu?
11 *An tua ſub tumuli bonitas cantabitur antro?*
Vulgabúntve tuam muta ſepulchra fidem?
12 *Iuſtitiámne tuam taciturna ſilentia pandēt?*
An referēt vires nox tenebraq; tuas? (clamo:
13 *Aſt ego, ſancte parens, ſupplex tua numina*
Nec precibus vacua eſt hora locúſve meis.
14 *Sancte parens, animæ auxiliū cur ſubtrahis*
Cur ſurda miſeras reſpuis aure preces? (agræ
15 *Me dolor & primis labor anxiꝰ urit ab ānis:*
Me trepidi exanimant corde micante metus.

non moraris, ut postquā me morte immatura mactaveris, 10 Denuò me in vitā præsentē restituendo, potentiā tuā admirabilē demōstres; an in vitā restituti magnitudinē tuā hīc prædicabunt, quos terra omnia absumens gremio frigido includit? 11 An clementia tua in cavo sepulchri celebrabitur? an mortuorū conditoria constantiā tuā cantabunt? 12 An defuncti taciti & silentes æquitatē tuā mūdo exponent? an obscura vitâ functorū latibula robur tuū annunciabunt? 13 At ego venerabundus divinitatem tuam, pater, invoco; nec ullo tēpore aut loco ab oratione cessō. 14 Cur mihi curis vexato opē tuā, pater venerande, denegas? Cur hominū miserorū petitiones quasi surdus fores, aspernaris? 15 Mœstitia, animíq; vexatio curarū plena à pueritia me excruciat, terrorq; turbulentus *miki abs te incussus*, me corde tremente vehementer afficit.

16 *Me*

16 *Me furor exagitat tuꝰ, opprimit ũdiq; terror*
17 *Agmẽ ut hibernæ, quod ſata mergit, aquæ:*
18 *Æger, inops, caris jaceo deſertus amicis:*
Nec noti ærumnis ingemuêre meis.

16 Ira tua vexat, metuſque ab omni parte irruens me affligit:
17 Tanquam vehemens pluvia & diluvium aquæ hyeme cadentis & agros obruentis. 18 Ego interea ſolicitus, auxilio deſtitutus, & ab inimicis jucundis relictus, infirmus decũbo, nec familiares mei calamitate mea doluerunt.

PSAL. LXXXIX.

Pſaltes benignitatem & fidem Dei cùm in rebus omnibus creatis, tum in Eccleſia teſtificatam celebrat: dignitatem Eccleſiæ, quæ eſt regnum Dei, & promiſſiones regno toti ac regi factas commemorat; hinc adverſitates, quæ Eccleſia perferebat proponens, cum Deo expoſtulat, liberationem & inſtaurationem petit, ac Deo benedicit.

TV mihi carmẽ eris, rerũ pater optime, ſẽper:
Notaq; erit populis bonitas, me vate futuris,
Pollicitiq; immota fides, dum ſidera mundo (dã
2,3,4 *Volventur tacito: citiùs quoq; ſidera cre-*
In chaos antiquum lapſo ſe condere mundo,
Irrita quàm ſacri credam fore fœdera pacti,
His concepta tuo quondam cum Davide verbis:
Dum mare, dum tellus ſtaret, dum ſidera cœli,
Davidici generis manſuram in ſæcula prolem,
Et ſtabilem regni ventura in tempora ſedem.
5 *Te pater, ætherei cœtus, te jure piorum*
Sæcla hominũ celebrãt, putrantẽ ingẽtia mũdo

ETſi calamitatibus undique affligar, abſit tamen ut tecum, Iehova, expoſtulem; imò potiùs te, orbis creator, cantu perpetuo celebrabo, tuaque miſericordia & certa promiſſorum conſtantia, nie eam prædicante, poſteritati erit perſpe-

t, dum ſtellæ nocte ſilenti circũagèntur: 2,3,4 Ac mihi faciliùs perſuadebo ſtellas ipſas ſeſe abſconſuras, cœlo in rerũ omnium confuſionẽ adènte, quàm promiſſa conventus ſacroſancti falſa fore credam; hoc enore cum David charo tibi, olim expreſſa, Sobolem de ſanguine Daidis naſcituram, & in perpetuum ſuperfuturam, dum mare, terra, & ſtelæ permanerent, locúq; imperii ejus in futurum perpetuò firmum fore.

Spiritus cœleſtes, hominumque bonorum generationes meritò, te, ater, laudibus proſequuntur, hominibus ſtupentibus immenſa facientẽ,

Mirante

& æquitaté fœderis firmi immutabilé cuſtodientem.

6 Qué terra tibi, potens rerũ creator, quémve cœlum comparabit?

7 Ad cujus conſpectũ tota eorũ multitudo, qui cœlũ tenẽt, expavelcit, regeſq; mirabũdi & humiles horreſcunt.

8 Deus exercituũ omnium imperator, in cujus poteſtate ſunt bella, quocunque progrederis, certa conſtantia & veritas luce ſplendida circum te perſpicuè apparent.

Mirante, & ſtabilis jus inviolabile pacti
6 Servantẽ, quem terra tibi, quẽ conferet alter
7 Magne parẽs? quẽ ſiderei tremuit omnis olym
Cœtus, & attoniti ſubmiſſa mente tyranni.
8 Armorum belliq; potens, quocunq; moveris
Alma fides clara circum te luce refulget.
9 Tu maris irati furias compeſcis, & undæ
Dejicis inſanæ tumidos ad ſidera fluctus.
10 Tu Pharon elatam lethali vulnere ſternis
Et quicunq; tuis miſerum caput objicit armis.
11 Tu terræ cœliq; opifex: quæcunq; capaci
Complexu facies mundi revolubilis ambit,
12 Authorem agnoſcunt: Aquilo tibi ſervit & Auſter:
Thaborq; & occiduum qui condit vertice ſolem,
Quíq; rubet radiis Hermon tepefactus eois,
13 Lætitiâ exultant: validæ tu robore dextræ
Clara per immenſum ſpargis miracula mundi.
14 Ante tuum ſoliũ tibi juſtũ apparet & æquũ
Ante oculos adſtat bonitas, & neſcia flecti

9 Tu vehementes maris turbati tempeſtates coerces, altéque aſſurgentes undæ furenti commotiones componis, *ut potentiam tuam & promiſſorum veritatem apud omnium animos teſtatam relinqueres.* 10 Tu Ægyptum ſuperbam plagâ mortifera contuſam humi dejicis, eoſq; omnes ſternis, qui tibi armato, & bellum inferenti vitam infelicem offerunt. 11 *Quidni enim id tu poſſis?* qui totius mundi author es: quæcunque enim ſuperficie & conſpicua nobis pars cœli in circulum ſemper redeuntis complexu immenſo comprehendit, fatentur te ſuum artificem eſſe. 12 Septentrio & meridies tibi obſecundant, Thaborq; mons cacumine ſolem occidui abſcondens, & Hermon, qui à ſole oriente modicè calefactus rubore tingitur, gaudio geſtiens te veneratur, *ſic enim tu terræ tibi ſelectæ terminos undique fixos & ſeptos communiviſti.* 13 Tu facta etiam miranda ubique perſpicua manu potente latè diffundis. 14 Iuſtitia & æquitas ad thronũ tuũ tibi aſtant, lenitas etiam in conſpectu tuo eſt, puraq; pollicitorum conſtantia inviolabilis præſtò tibi eſt, *quibus tuorum cœtũ conſtanter regis.*

15 *Promiſſi*

5 *Promissi sincera fides. O terq; quaterq;*
6 *Felices, quos festarum clangore tubarum*
7 *Ad tua sacra vocas: quos sacri lumine vultꝰ*
8 *Illustras, hilareq; tui sub nominis umbra*
Custodis: bonitate tuâ super æthera vectis
Das vires, decus, imperium, das impia contra
Agmina ceu clypeum per dura pericula regem.
9 *Tu tibi dilectum secreto numine vatem*
0 *Implesti, ut saclis daret hæc responsa futuris:*
Ipse mihi legi media de plebe meoq;
Imposui regem solio, qui protegat armis
Sacidas, populoq; meo qui jura ministret:
Davidis & sacro perfudi tempora olivo.
1,22,23 *Huic animũ vireq; dabo: præsenq; tuebor*
Perpetuò, ne fraude scelus, ne robur apertè
Exitium ferat: ipse hostes, ipse impia sternet
Agmina: nulla meam vertet sententia mentem.
4 *Auxiliumq; feram bonus, & super æthera*
Nominis auspicio nostri se gloria tollet. (axem
5 *Iura dabit terris rapido quas gurgite clau-*
Hinc mare Sidonio fœcũdũ murice, & illinc (dat

15 O multùm beatos, quos sonitu tubarum diebus festis sonantiũ admones,

16 Vt ad sacrificia tua adveniant,

17 Quosq; favore tuo claros facis,

18 Quos etiã tuæ magnitudinis obtentu lætos servas: quibusq; tua misericordiã in cœlum elatis, robur, gloriam, splendoré, regnaq; tribuis, regemq; ceu defensoré in rebus dubijs adversùs homines profanos impertis.

9 Tu Schemuelem Prophetam charum tibi occulta & nova vi divinitatis impleviſti : 20 Vt hæc posteris oracula tua prædiceret ; *his enim verbis eum compellasti* ; Regem mihi Davidem ex infima populi parte legi, eumq; in throno regni locavi, qui Iudæos bello ab inimicis defendat, populoq; Hebræorũ mihi electo justitiam agitet : *idq; erit signi regnũ datum esse*, quòd caput ejus oleo consecratũ imbui. 21,22,23 Idem mini magnitudinẽ simul & potentiã dabo, eiq; ad auxilium ferendum præstò semper ero, ne hostis ullus sceleratus dolo, néve inimici robusti ullàm ei damnũ afferant ; David etiã ipse hostes & exercitus profanos profligatos cædet, nullumq; consiliũ nqvũ animũ meũ in illũ mutabit ; 24 Et etiã favens opem afferã, meq; illi consiliũ dante, magnitudo ejus esse in cœlũ efferet. 25 Regiones meas administrabit, quas mare Tyriũ Phenicen alluens, purpuráq; abundans ab una parte aquis undosis finit, & quas Euphrates palmis arboribus affluens ab altera parte terminat.

26 David ipse me patrem submisse invocabit ad ea, quæ rogabit, perficienda, mihique dicet, Tu Deus is es, cui confido, tu sola es tutela, & non fallax vitæ meæ servator.

27 Hunc ego ex adverso singulari nominis primogeniti splendore dignum habebo, eiq; majus imperium, quàm cæteris regibus donabo, quique per mundũ universum nationibus jus dicunt.

28 Nec benevolentia mea illum perpetuò

26 *Palmifer Euphrates. supplex me in vota*
vocabit
Ille patrem. Deus ille meus tu, dicet, & unum
Præsidium, vna mea custodia certa salutis.
27 *Hunc ego præcipuo contrà dignabor honore,*
Supra alios q; dabo rerum moderamina reges,
Quicunq; immenso populis dant jura per orbẽ.
28 *Nec meus absistet favor illi in sæcla, nec illis*
Iurata æterni solventur fœdera pacti. (potes
29 *Quin sobolem, & sobolis seros in cuncta ne-*
Sæcla dabo, & stabilis sceptrum immutabile
regni,
Donec ab obscuris lucẽ sol dividet umbris.
30, 31, 32 *Quòd si posteritas mea fœdera sacta*
profanet
Immemor, & legem spernat, jussamq; recuset
Ire viam, domitos pœnis duroq; labore
Compescam, & plagis usq; exercebo rebelles:
33, 34 *At neq; destituam regẽ bonitate perẽni,*
Fœdera nec solvam, nec quod semel ore profudi,
Vlla immutabit venturi temporis ætas.
35 *Quippe semel sancto firmavi fœdere, jurãs*
Per me, Nulla dies iniit cum Davide pacti

deseret, nec promissa fœderis sempiterni jurejurando confirmata unquam irrita erunt. 29 Quinetiam ei prolem & posterorum posteros perpetuò dabo, sceptrumq; regni permansuri nunquam transferendũ, quamdiu Sol diem à nocte separabit. 30, 31, 32 Quòdsi posteri ejus obliti mei legem à me sancitam violabunt, meaq; statuta negligent, & ex præscripta sibi juris regulâ sese non gerentes, nolent mea jussa servare, eosdem supplicijs & gravibus afflictionibus fractos coercebo, legibusq; repugnantes pœnis assiduè multabo. 33, 34 Attamen bonitatem sempiternam à regè non auferam, neque pacta mea irrita faciam, nec ulla temporis venturi spatia vana reddent verba, quæ ei aliquando feci. 35 Semel enim pacto inviolabili promisi, meipso teste, nullum tempus me oblitum esse fœderis cum Davide facti, probabit.

36, 37 *Imme-*

36,37 *Immemorem arguerit: soboles, dum sæcula mundus*
Volvet, ei, patrii sceptri moderamen habebit.
Esto mihi sol testis ad hæc, & conscia luna,
Cum quibus æquævum sceptrum Iudæa tenebit.
38 *At nunc sancte parens, tumida inflãmatus ab ira,*
39 *Projicis electum regem: rata fœdera pacti*
Negligis, & capiti sacrum diadema revulsum
Sternis humi, & populis præbes calcare profanis.
40 *Nuda patent hosti disjectis oppida muris:*
Signa manent, gelida formidine concutis arcem.
41 *Cuctis præda sum⁹ populis: rapiũtq; ferũtq;*
Vicini, insultantq; malis, miserosq; protervis
42 *Vocibus illudunt. hostis tu robore dextram*
Interea firmas, perfundis pectora dulci (stros:
43 *Lætitiâ: ac gladios hebetas in vulnera nostros:*
Nec recreas fractos duro in discrimine belli.
44 *Iam decus & regni splendor, jam proxima*
Majestas versa in tenebras, soliiq; superbi (cælo
45 *Gloria strata jacet: brevis immatura juvẽta*
Stamina præcîdis: misera pars ultima vitæ

36, 37 Dum mund⁹ suo motu tempora distinguet, posteritas ejus regnũ paternum servabit: Sol & Luna, quæ hæc videtis, hæc memoriâ tenete; Iudæa regnum habebit cũ Sole & Luna æqualiter perdurans.

38 At nunc pater reverende, vehementer iratus,

39 Regem à te tactum à gubernaculo regni repulsum, abjicis; conventiones firmas cũ eo sancitas cõtemnis, regiumque insigne à capite abstractum in terram projicis, illudque omnium contumeliis expositum, das populis à lege tua alienis fœdandum. 40 Vrbes, mœnibus prostratis nudatæ, inimico apertæ sunt, *ut eas pro libidine devastet*; siqua arx nec capta nec eversa est, eam timore labefactas. 41 Omnibus nationibus spoliandi relinquimur, populi finitimi nos nostraque asportant, & calamitatibus nostris illudunt, nosque afflictos oratione petulanti irrident. 42 Dum hæc patimur, hostes viribus auctis confirmas, eorumque animos gaudio explens, eis magnum lætitiæ argumentum subministras. 43 Armáque nostra ad vulnerandum obtusa reddis, neque in magnis periculis debilitatos consolaris. 44 Iam gloria & magnificentia imperij Iudaici, ejusque amplitudo clarissima, obscura & ignobilis facta est, regníque magnitudo abjecta conculcata est. 45 Ætatis nostræ spatium nondũ morti vicinũ succisum corripis, senectus vitæ nostræ calamitosæ

in mœrore & sordibus jacens, infamiáque ac dedecore operta paulatim debilitatur.

46 Qué tandem modũ malis nostris statues? an nunquam lenîtus servorum tuorũ miserias vultu placabili spectabis? an tua indignatio velut ignis omnia cõsumens semper debacchabitur?

47 Ipse in animo cogita, quàm velociter vitæ nostrę spatium abeat.

48 An ergo homines ad nullum alium usum abs te creatos arbitremur, quàm ut continuis solicitudinibus vexati, vitæ fluxæ spatium transigant? donec mors, quæ lachrymis non flectitur, eam dolore, valetudinis infirmitate, & senectute debilitatam in sepulchrum incluserit. 49 Eheu ubi vetus illa clementia? ubi constantia promissorum antiqua? ubi conventa illa cum Davide olim certo orationis tenore pacta? 50, 51 *Sed quorsum ego has querelas effundo, cùm tibi tuorum consiliorum rationes optimè constent, & absit ut de fide tua quicquam ambigam;* aspice tantùm quæso, quibus contumelijs profani irridentes tui cultores infestent: & apud te expende, quot convitia in pectore tacito contineam, dum multæ nationes vicinæ in nos maledicta sua conferunt, & velut per risum oratione acerba hortantur, ut expectemus dum Propheta abs te unctus veniat. 52 At tu, benigne creator orbis, omnium sermone constans in promissis perpetuò commemoraberis.

Inluctu, in squalore ignominiaq; senescit.
46 Quem finem dabis ærumnis? nunquãne tu-
Respiciet clades vultu placatus amico? (orum
An ceu flamma furens, semper tua sæviet ira?
47 Ipse memor tecũ reputa quàm concita no-
Tẽpora prætereãt vita, frustra ergo crearis (stra
48 Humani generis sobolem? ut brevis exigat
Tempora, perpetuo curarũ exercita fluctu? (evi
Dum fractã luctu & morbis, semióve, sepulchri
Clauserit obscuro mors illachrymabilis antro.
49 Heu bonitas ubi prisca? fides ubi pristina? ubi illa
Fœdera conceptis quondã cum Davide verbis
50, 51 Facta tibi? Cerne opprobriis quibus impia servos
Turba tuos premat insultans: quàm multa silẽti
Clausa sinu maledicta feram, dũ turba profana,
Dum circùm innumeræ gentes convicia fundũt,
Nosq; tui Christi verbis petulanter amaris
52 Adventum sperare jubent. At tu bone rerũ
Conditor, æterno verax celebraberis ævo.

LIBER

LIBER QVARTVS.

PSAL. XC.

Moſche gratiâ Dei ex ſempiterno eius decreto in ſanctos celebrans, exponit tum inſtabilitatem vitæ humanæ, tum miſeriam Iſraelitarum, quos Deus morti adiudicaverat; ideoq; precatur Deum ut populum ſuum renovet & ducat in omni ſanctimonia, & gloriam ſuã in populi ductu & ſanctificatione demonſtret.

Cælitum rector bone, abuſq; primis
Sæculis mundi rudis, & juventa,
Qui laborantes ope ſublevaſti
Semper amicos:
2 *Antequam tellus nova parturiret*
Montium ſaltus, tegeretq; montes
Lucidus cœli decor, ante metas
Lucis & umbræ,
Tu manes idem pater orbis, unus
Nec vices rerum patiens, nec ævi
Termino clauſus brevis: unus expers
Finis & ortus.
3 *At brevis nobis miſereq; vitæ*
Fila paulatim tenuas, ſenecta
Donec in putrem cinerem caducos
Solverit artus.
4 *Tempus annorum tibi mille, lucis*
Inſtar heſternæ, fluvidiq; puncti,
Nulla decurſus quod ubi receſſit
Signa reliquit.

ORex cœleſtis, à quo bona omnia ad nos demanant, qui à primis temporib', mũdíq; initio recẽs facti charos tibi auxilio tuo è laboribus ſemper eruiſti;

2 Priuſquam terra recenter abs te creata valles inter mõtes parere vellet, cœlumque lucens & decorum altiſſima quæq; terræ loca operiret, ante terminos diei & noctis, tu mundi creator, in eodem ſtatu ſemper perſiſtis, ſolus immutabilis, ſolus nullo temporis ſpatio incluſus, ſolus interitus & principij immunis. 3 At tu ſpatium vitæ exiguæ & malis plenæ, nobis ſenſim imminuis, donec ſenectus corpus fragile in pulverem minutiſſimum diſſolverit; *ex quo initiò nos in Adamo condidiſti, & quò tandem omnes reverti iubes.* 4 Mille anni cum æternitate tua comparati, ſunt tibi velut proxima dies exacta, inſtarque puncti facilè fluentis, quod nulla viæ indicia, quà fluxerat, cùm abijt, relinquit.

5 Spiritus noster in aërem sic abit, ut aqua in solo arido, aut simulachra in somno per tenebras visa, vim sentiendi fallentia, evanescunt.

6 Nostra etiã vita disperit, velut gramen veris humore initio diei altũ & auctum, quod deinde meridie viribus deficitur; mox ad occasum Solis, foliis humore defectis succisum, in terrã cadit.

7 Præter tot vitæ fragilis labores, qui oblectationes nostras tristitiæ amaritudine corrumpunt, tua indignatio semper nos premens curis vexatos, animos *scelerum conscios* labore exercet. 8 Quicquid autem inconsultè, aut per malitiam peccamus, criménq; quod metus aut verecundia in occulto abscondit, tu judex justissime, *oculis acerrimis* id cernis, nec motus animi turbati tibi est ignotus. 9 Dum justæ iræ tuæ supplicia animus metuit, tempus vivendi *miseriis coopertum* celerius ferè abit, quàm cogitari possit. 10 Vita hominum longa, in septuagesimum annum sese extendit, quibus autem senium est robustius, ferè in annum octogesimum vivunt: cur molestias ultimi temporis ætatis recitarem? flos juventutis jucundæ vento velociùs citò abit,

5 *Nostra vanescit tenues in auras*
Vita, per siccas velut unda arenas,
Aut velut sensus per opaca ludens
Noctis imago.
6 *Herba ceu verno saturata rore*
Manè, mox languet medio sub æstu,
Mox humi comis jacet arefactis
Vespere sero.
7 *Præter & vitæ mala tot fugacis,*
Quæ voluptates vitiant amaro,
Ira turbatis tua semper instans
Pectora vexat.
8 *Quicquid erramus temerè aut malignè,*
Quæ timor celat tenebris pudórve,
Tu vides, nec te latet inquieti
Pectoris æstus.
9 *Dum tui pœnas meritas furoris*
Mens reformidat, propè cogitatu
Ocyùs vitæ spatium citatis
Aufugit alis.
10 *Septies denos spatiosa in annos,*
Vita procurrit: quibus est senecta
Firmior, fermè in decimum supersunt
Amplius annum.
Quid senectutis memorem labores?
Transvolat blanda breve ver juventæ,

Inquies curis miseriſq́, morbis,
Ocyùs euro.

11 *Deinde quis juſtæ tolerabit iræ*
Impetum, ſi jam jubeas nocentes
Pro modo offensa numeroq́, juſtas
Pendere pœnas?

12 *Sic pater: ſic ô, numerare fluxæ*
Nos doce vitæ ſpacium, caducis
Mens ut à curis revocata, veri
Lumen honesti

13 *Cernat. O tandem, placidus favenſq́,*
Deſine irarum, propiuſq́, ſervis
Semper aſſuetà tibi lenitate
Conſule feſſis.

14 *Fac tuæ fructu bonitatis aucti,*
Gaudio tandem ſatiemur: agris
Liberi ut curis reliquos agamus
Suaviter annos.

15 *Cedat & lætis fugiens viciſſim*
Luctus, exacto modus & labori
Par voluptatis ſubiens amarum
Mitiget ævum.

16 *Facta, majeſtas, opera, amplitudo*
Nota ſint ſervis tua, poſteriſq́,
Nota ſervorum, tua qui libenter
Juſſa capeſſunt.

exercitæ moleſtijs, & valetudine incommodâ, quæ miſeros reddit.

11 Quis deinde violentiã meritæ indignationis tuæ ferre poterit? ſi, qui peccant, eos velles ſupplicia, pro magnitudine & multitudine tranſgreſſionum, æquia perferre.

12 Fac pater, tempus vitę fragilis, *quantillum ſit*, ſic computemus, ut animus *hac cogitatione impulſus*, à moleſtijs rerũ fluxarum ſeparetur, veræque virtutis ſplendorem videns, ad verã ſapientiam aſpiret;

13 Mitis inſuper & amicus ab ira tua aliquando ceſſato, præſtóque ad auxilium ferendum famulis tuis malis laſſatis, miſericordiâ perpetua eis proſpice. 14 Fac quoque ut commoditatibus miſericordiæ tuæ locupletati, lætitiam tandem veram ad ſatietatem uſque hauriamus, & à moleſtijs liberati, quod reliquũ eſt vitæ jucundè tranſeamus. 15 Dolórq; per vices abiens, lætitiæ locũ det, & æqualis gaudij menſura, miſerijs finitis ſuccedens, ætatẽ injucundã mutioré reddat. 16 Actiones tuæ, tua magnificentia, omnia à te creata, tuáque magnitudo, famulis tuis & famulorũ ſoboli manifeſta fiant, qui ardenti ſtudio mandatis tuis parent.

17 Præsta etiam, gubernator rerum, ut misericordiæ tuæ magnificentia nos illuminans exornet, tuáq; amicitia omnia grata reddens, seque misericordiæ conjungens, quæcunq; gerimus, felicia efficiat.

17 *Fac tuæ semper bonitatis ut nos*
Splendor illustret, bone rector orbis,
Gratia aspirans favor actiones
Prosperet omnes.

PSAL. XCI.

Psaltes fiduciam suam in Deũ statuens piis in exemplũ hortatur eos ut certa fiducia recumbant in Deo: defensionem prænunciat ab omni malo: ac Dei verbo omnia bona præsentia & futura pollicetur.

1,2 SI vitam tuam, opes, liberos, & familiam tutelæ Dei custodiendam cõmittes, cùm fortuna adversa comminabitur; si te in Domini patrocinium & latibulum recipias, tranquillo animo, omnẽ fortunæ mortisq; ferociam, & severas comminationes despice, belliq; dubij motus interritus aspernare. 3 Deus te ab insidijs occultis liberabit, retiáque aucupum fraudem tibi parantium comminuet, nec laborabis ob contagium pestilentiæ exitiosæ ubique grassans. 4 Potentiam enim suam ad te protegendum extendet, & in rebus adversis providentiæ suæ vi leniter te conservabit, certoque persuasus de vita tibi ab eo promissa, *qui fidem datam credentibus fallere nec vult, nec potest*, sub ejus tutela tutò te abscondes.

1,2 *SI protegendam præsidio Dei*
Credas salutem, rem, sobolem, domum,
Insana quum sors intonabit,
Si Domini fugias sub umbram,
Securus omnem fer violentiam
Sortisq; mortisq;, & tetricas minas
Contemne, securus tumultum
Despicias creperi duelli:
3 *E fraude caca te Dei eximet,*
Frangetq; casses insidiantium,
Nec sæviens latè venenum
Lethiferæ patiêre pestis.
4 *Expandet alas te super, & suis*
Pennis fovebit rebus in asperis:
Certusq; promissæ salutis
Sub clypei latitabis umbra.

5 Noctis

5 *Noctis per atræ cæca silentia*
Non expaveſces cæca pericula:
Non luce graſſantem timebis
Perniciem, nec aperta bella:
6,7 *Intérq; ſtrages mille cadaverum,*
Dextrâ, ſiniſtrâ, mille cadaverum
Periculorum exors propinquam
Incolumis fugies ruinam.
8 *Pœnam luentes interea malos*
Lætus videbis: præſidio Dei
Securus armorum & tumultus,
Cœu validis tegerêre muris.
9 *Nec te, nec ædes, vis propiùs tuas,*
10 *Aut damna tangent. Nam Deus Angelos*
Cuſtodiæ tuæ ſalutis
Præficiet, vigileſq; ad omnes
Motus, viarum qui reſerent moras:
11 *Qui per ſalebras te manibus ferant,*
Ne ſaucietur pes recuſſus
Objicibus ſcopulorum acutis.
12 *Securus atras inter & aſpides*
Deges, ferarum & pignora tigridum:
Tutuſq; calcabis dracones,
Et Lybicæ catulos leænæ.
13 *Obſervat, inquit, me Deus unicè, &*
Honore nomen proſequitur meum:

5 Non timebis damna per tenebroſum noctis obſcuræ cõticinium latentia, nec malum peſtilentiæ de die nocens, nec bella omnibus apparentia formidabis.

6,7 Interea etiam dum multi à dexterâ, multiq́ue à ſiniſtrâ tua occiſi ruent, damni immunis & ſoſpes mortẽ vicinã vitabis.

8 Contrà autem malos Deo pœnas ſcelerũ ſuorum dare alacris aſpicies, ejuſque auxilio à metu belli & trepidationis liber eris, acſi mœnibus oppidi firmi munitæ fores.

9 *Sic futurum eſt, ut* nec violentia ulla, nec incommoda ad te, aut ad familiam tuam perveniant. 10 Deus enim miniſtros ſuos, *beatos dico ſpiritus illos*, ad omnẽ rerum perturbationem paratos, ad vitam tuam conſervandam conſtituet. 11 Qui, quicquid tibi in vita obſtat, expediant, teq́ue per loca aſpera portent, ne pes, ad objecta ſaxa acuta offenſus, vulneretur. 12 Illæſus etiam & abſque metu inter ſerpentes ſævas, & tigrides crudeles habitabis, & citra periculum dracones & leones Africanos pedibus premes. 13 Nam ille me ſolum, inquit Deus, vehementer & ſupra omnes alios colit, cúmque me ſingulariter honoret,

Laborioſis

ego invicem illum è magnis molestiis salvũ liberabo.

14 Paratus, roganti auxiliũ feram, & in periculis à morte propinqua eum eripiam, eique liberato, claritatẽ magistratuũ singularem tribuam, & honoribus præcipuis auctum ornabo. 15,16 Efficiamque ut viribus juvenilibus fultus, senectæ longęvæ spatia jucundè transigat, eique ostendam, quomodo consueverim mei studiosos omnibus rebus bonis, atque adeò felicitate perpetua augere.

Laboriosis hunc vicissim
Incolumem eripiam periclis.
14 *Præsens vocanti subsidium feram,*
Et imminenti rebus in asperis
Fato eximam: exemptoq; honorum
Eximium decus arrogabo.
15,16 *Faxo virenti robore transigat*
Seræ senectæ tempora suaviter:
Meosq; monstrabo beare
Qua soleam ratione amicos.

PSAL. XCII.

Ecclesia Deum laudans, opera eius admiratur, subitos improborum casus, & suam salutem honoremq; à Deo acceptum narrat: hinc æternam fidelium felicitatem prædicat ad Deum laudandum.

AEquum est mihi, Rex cœlestis, te celebrare simul & laudare:

2 Sive Sol luce matutinâ, colore purpureo terras tingat, sive nox obscuritate sua eas operiat; dies me bonitatem tuã celebrantem intelliget, nox me fidem & veritatem tuam enunciantem sentiet. 3 Nec carminibus solùm, sed cytharâ etiam suaviter modulante, sed cymbalo, sed nablio quoque tibi psallentem. 4 Secreta factorum tuorum mecum recordatio animum languidum excitat,

TE prædicare, laudibus te prosequi,
Rex alme cœlitum, decet.
2 *Seu sol Eoâ luce terras purpuret,*
Seu nox tenebris obruat,
Lux prædicantem me tuam clementiam,
Nox audiet constantiam:
3 *Nec voce tantùm, sed canorâ barbito,*
Sed cymbalo, sed nablio.
4 *Operum tuorum tacita cogitatio*
Animum jacentem exsuscitat.

Quum

Quum facta reputo, gestiunt præcordia
Perfusa dulci gaudio.
5 *O opera! facta ô magna verè! ò sub cava*
Consilia nube condita!
6 *Consilia cæcis mentibus mortalium*
7 *Ignota! qui non cogitant*
Florere pravos instar herbæ, quam fovet
Sol lenis, humor educat:
Mox instar herbæ frigorum afflatu leni
Marcentis evanescere.
8 *Tu semper idem permanes, nec sentiens*
Rerum vices nec temporum:
9 *Sceleris amicos ac tuos hostes premet*
Ruina inevitabilis:
10 *At me fovebis patriâ indulgentiâ,*
Crudo vigentem robore:
Et rore mitis balsami vultum imbues,
Roseo juventæ lumine.
11 *Oculis malignis qui tuentur me hostium*
Pascam ruinis lumina,
Et impiorum qui creant molestiam
Mihi, lætus excidium audiam.
12 *Ceu palma, justus germinabit interim,*

cũ enim in memoriam revoco quæ à te patrata sunt, partes interiores circa cor dulci lætitiâ imbutæ, exultant.

5 O monumẽta! ô actiones ingentes & clãras omnino! ô cõsultationes sub tenebris absconditas, consiliorumq; rationes abstrusas!

6 O cogitationes hominũ ingenio cæcutienti incognitas!

7 Qui, *cùm sibi soli sapere videantur*, nõ percipiunt tamen malos rebus secundis frui more floris, quem Sol moderatus blandè recreat, humiditas nutrit: sed statim tamen tanquam herbam languidam modica frigorum aurâ emortuam, radicitus interire: 8 *Inferiora omnia tametsi vicissitudinibus sint obnoxia*, tu tamen semper immutabilis persistis, nullis rerum, aut spatii ætatis mutationibus obnoxius. 9 Scelere gaudentes, hostes tuos exitium certum pessundabit, *quantumvis ad tempus floreant.* 10 At me firmis viribus valentem, affectu paterno conservabis, *novis subinde beneficiis cumulans*, faciemque grato Balsami odori succo, ac juvenili colore tinges. 11 Hostium autem exitium torvè me aspicientium libenter cernam: & profanorum interitum, qui me molestiâ afficiunt, rumore aut nuncio jucundo gaudens accipiam. 12 Vir bonus interea *sub ærumnarum onere, non modò non fatiscet, sed etiam* ceu Palma aut

Aut

Aut cedrus in Libani jugo,
Quam non procellæ, non calor, non frigora
Honore nudant frondium.
13 *Quæ planta firmis hæserit radicibus*
In æde Domini aut atriis,
Se flore amœno frondibúsq; vestiet:
14 *Fluxíq; lapsu temporis*
Ægræ senectæ damna nulla sentiet,
Onerata largis fructibus:
15 *Ut nota cunctis gentibus sit æquitas*
Domini potentis: qui meæ
Arx est salutis una, qui nunquam malæ
Affinis est injuriæ.

Cedrus in mõte Libano, florebit, quam non tempestas, non æstus, non rigor ullus, frõdium pulchritudine spoliant.

13 Surculus enim, qui in tẽplo aut vestibulo Domini radices egerit, flore jucũdo et foliis sese operiet.

14 Quíque proventum copiosè proferens, longinquitate temporis perpetuò fluentis aut senio, quod veluti morbus est, detrimentum nullum accipiet. 15 Vt Domini pollentis justitia nationibus omnibus sit cognita, qui solum est vitæ meæ præsidium, nec ullius unquam injustitiæ particeps.

PSAL. XCIII.

Psaltes amplitudinem & potentiam regni Christi celebrat, ab universali rerum creatarum, & singulari æternaq; Ecclesiæ administratione.

IAm Dominus rerum imperium suscepit, a-
Decore multo & dignitate: robore (mict⁹
Iam sese accinxit Dominus, qui mœnia mundi
Firmavit, ullo non movenda sæculo.
2 *Cujus ab æterno solium est immobile regni,*
Vt ipse, nullas tẽporũ metuens vices. (fluct⁹,
3 *Flumina præcipites volvant quum murmure*

VTcunq; scelesti omnia quantũ in se est, conturbent; Dominus tamẽ pulchritudine & magnificẽtiâ circundatus orbẽ jam administrare instituit: jam sese fortitudine muniit, Dominus ille qui rerum compagines immutabiles ita in perpetuum stabilivit, ut nunquam vacillarent, illudque ingens terræ pondus suâ unius vi libratum sustinet. 2 Cujus tribunal adinstar ipsius, in perpetuum firmum est, temporúmque mutationibus minimè obnoxium: 3 Licèt amnes cum ingenti sono aquas suas raptim currentes, impellant, mare-

Et

Et æquor undis æstuet minacibus,
4 *Cõpescit Dominus gravidis turgẽtia nimbis*
Flumina, minacis sternit undas æquoris.
5 *Stat fixũ & cunctis manet invariabile sæclis,*
Quodcunque Dominus ore sancto protulit.
Quæ ædẽ exornãt Domini sacra mystica, nulla
Oblivionis damna seræ sentient.

que undis terribilibus ferveat;
4 Dominus tamen, si flumina aquis pluviis pleno amne fluentia, tranquillat, aquasque maris horribilis robore suo componit, *quantò magis homunculos ferocientes compescet?* 5 Quicquid autem Dominus ore augusto *sanctorum cœtui* ab ipsis mundi primordiis locutus est, semper immutabile permanet, cultusq; arcani Domini Templum venerandum reddentes, nullam ex temporis longinquitate silentii taciturni injuriam patientur.

PSAL. XCIIII.

David cum suis à perfido Schaulis comitatu vexatus Deum orat, ut improbos ulciscatur, eorum improbitatem, maleficia & blasphemias narrat, improbos dementiæ nomine obiurgat: bonos ab eventu, quem Deus utrisque largiturus est, à promissionibus eius, & à suo exemplo consolatur.

O Fraudis ultor, sceleris ô vindex Deus,
Ostende numen impios contra tuum.
2 *O juste judex orbis expergiscere,*
Meritisq; pœnis reprime arrogantiam.
3 *Quousq; tandem, rector orbis optime,*
Sese superbè jactitabunt impii?
4 *Devota sceleri factio in scelere suo*
Plaudit, sibiq; fabulis stultis placet:
5 *Tuumq; populum pedibus interim premunt,*
Tuam protervè hæreditatem proterunt;

O Deus nequitiæ & graviũ delictorũ punitor, potentiam tuam contra scelestos *in tantis confusionis tenebris* demonstra.
2 Evigila, mũdi arbiter æque, ac superbos supplicio, sicuti merentur, coerce. 3 Quem ad finem, quámque diu, gubernator rerum justissime, scelerati sese arroganter ostentabunt? 4 Turba maleficiis dedita, in delictis suis gestit, seseq; figmentis vanis laudat. 5 Interea populum tibi deditum conculcant, gentémque tibi peculiarem insolenter opprimunt.

6 *Viduam*

6 Orbâ marito, & peregrinos, *contra humanitatis iura, & leges à te præscriptas*, perdunt, ac malis omnibus orphanos conficiunt.

7 Taciteque intra se loquuntur, Deus hæc non cernit, æqua & iniqua omninò ignorat: *unde sese ad quidvis patrandum exacuunt.*

8 Tales itaque homines animum stupidum habentes, inscitiâ stolida omninò oppressum mentis

6 *Viduam trucidant advenamq́, & omnibus*
Parente cassos obruunt molestiis.
7 *Secumq́, mussant. Hæc Deus non adspicit,*
Nec fanda prorsus, & nefanda intelligit.
8 *Gens ergo bruta penitus ignorantiâ*
Obsessa pectus somnolentum, discute
9 *Animi veternum, & cogita tecum, Deus*
Qui fecit aurem, surdus est? qui luminum
10 *Formavit orbes, ipse nil videt? vagas*
Sine lege gentes recta qui sequi docet,
Non is suorum puniet scelera, quibus
Oracla legum sacrosancta credidit?
11 *Arcana nostri pectoris novit Deus,*
Consilia vana, spes inanes, turbidos
12 *Æstus. Beatus ille demum quem parens*
Erudit amore patrio, legis sua
13 *Cui scita monstrat: rebus in duris aget*
Securus ævum, dum paratur impio
Nassa, in lacunam incogitantem quæ trahat.
14 *Hæreditatem nec Dominus unquam suam*
Ope destitutam negliget, nec impiis
Præda relinquet. sed tribunal judicum

stuporem excutientes abjicite. 9 Et vobiscum in animo versate, an Deus, qui sensum audiendi dedit, non audit? an qui oculos condidit, cæcus ipse est? 10 An, qui nationes legum divinarum expertes, quod æquum est facere instruit, in eorum peccata non animadvertet, quibus mandata sanctionum ab ore sancto profecta commisit? 11 Deus *profectò non solum dicta & facta nostra omnia, verum etiam* animi nostri secreta, proposita stulta, spes vanas, motusque turbulentos probè intelligit. 12 Vir autem ille unus felix est, quem pater cœlestis paterno affectu instruit; 13 Cui decreta præscriptorum suorum nobis tradita ostendit, is in rebus adversis animo tranquillo & pacato vivet, dum rete profano apparatur, quod eum improvidum in foveam corruentem & abstractum impellat. 14 Nec enim Dominus unquam suos inopes spernet, nec eos ad rapinam deseret, quos sibi tanquam peculium possidendos selegit:

15 *Ad*

15 *Ad æquitatis diriget normam suæ:*
Vitamq; ad illam dirigent boni suam,
16 *Contra sceleſtos quis mihi auxilium feret?*
Mecum impiorum quis premet ſuperbiam?
17,18,19 *Nam jã ſepulchri frigidus ſub fri-*
Cumulo jacerẽ, niſi Dominus opẽ mihi (gido
Præſens tuliſſet, & ſua clementiâ
Firmaſſet animum, & jam vacillantem gradũ
Fulſiſſet: & me penè ſubmerſum malis
Solatus eſſet, anxiaq; nubibus
Cura remotis reddidiſſet gaudium.
20 *Mecum loquebar, Quid ſceleſtis cum Deo*
Commune? ſcelera legis umbrâ qui ſua
21 *Tegunt, bonorum fraudulenta qui in caput*
Concilia coeunt: factione innoxium
Premunt; iniquiſq; obruunt ſententiis.
22 *At rector orbis me tuebitur, meæ*
Cuſtos ſalutis, arx meæ fiducia,
23 *Pro ſcelere pravis digna reddet præmia,*
Suis & ipſos artibus peſſundabit
Rerum creator Dominus, ac noſter Deus.

15 Sed *in ipſa rerum perturbatione* judicia ad regulam juſtitiæ ſuæ componet; ſimpliceſque, *qui recti ſtudio tenentur*, actiones ſuas ad normã illã conformabunt.

16 Quis mihi contra ſceleratos ſubſidio erit? quis, me auxilium ferente, pravorũ arrogantiam deprimet? *mortalium certè nemo, niſi ſolus Deus.*

17,18,19 Mortuus enim ſub frigido tumuli mei acervo recumberem, niſi Dominus ſolus ad opem ferendam paratus, me ſublevaſſet, ſuáque bonitate mentem roboraſſet, ac greſſum titubantem ſtabiliſſet, meque moleſtijs propè obrutum recreaſſet, ac triſtitiâ ſolicitudinis moleſtæ repulſa, lætitiam reſtituiſſet. 20 Tacitus hæc etiam dicebam, quæ amicitia eſt tyrannis pravis cum Deo? qui peccata prætextu legis abſcondunt. 21 Qui in vitam juſtorum per fraudem conjurant, qui conſpiratione innocentem infeſtant, injuſtoque judicio opprimunt. 22 At mundi gubernator, vitæ meæ tutela, & munimentum mihi illo fidenti, me defendet; 23 Iuſtámque remunerationem juxta peccatorum magnitudinem malis rependet, *quamvis ad tempus ſævientes humana & divina iura conculcent*; authórque omnium, in cujus poteſtate ſumus, & noſter Deus, pravos ſuis inventis diſperdet.

PSAL.

PSAL. XCV.

David Ecclesiam ad cultum & obsequium Dei hortatur, a fœdere inito cum Deo, & majorum exemplis.

EIa alacres cuncti Domini celebremus honorem,
Salute partâ Domino agamus gratias (ores.
2 Eia alacres rapiamus iter, mora segnis abesto:
Dominum canorâ personemus barbito.
3 Magnus nam Dominus Deus est: Rex magnus,
Longe universis est deis potentior. (& orbi
4 Ille manu fulsit vastæ penetralia terræ,
Et nube cincta montium fastigia;
5 Ille vagum fecit quo, & factu temperat æquor,
Terramq; salsis innatantem fluctibus.
6 Eia igitur genibus flexis manibusq; supinis,
Dominoq; nostro supplicemus & patri.
7 Noster enim Deus est, nos grex illius: ab uno
Pendemus illo, spiritumq; ducimus:
Si modò nõ lentam verbis damus illius aurem,
Nec respuamus monita pertinaciter:
8 Nec, velut ad Meribam, me rixis, inquit,
Et arroganti provocetis murmure: (acerbis,

AGedũ cuncti laudem Domini prædicemus: liberati ab hostibus, beneficij memoriam renovemus;

2 Eia læti properem⁹, tarditásque pigritiæ argumentũ absit, cytharâ suavi Dominũ laudemus.

3 Etenim Dominus Deus est verè potés, rectórque hominum multò plus pollens omnibus gentium dijs, *qui pro Deo totius mundi conditore & gubernatore celuntur, imperijsque omnibus quantumvis sublimibus superior.* 4 Ille *quidem ut omnium Dominus*, fundamenta terræ latè patentis, & nebulosa montium cacumina potentiâ sua, sustinet. 5 Ille mare inquietum creavit, idque à se conditum moderatur, terramque insulæ instar in mari sitam gubernat: 6 Eia ergo herum & patrem nostrum, genua inclinantes, & manibus in cœlum erectis rogemus. 7 Ille enim creator noster, & peculiari ratione nobis, quos elegit, rector est; nos ut oves, illi pastori nostro subjecti, spem in illo solo collocatam habemus, vitamque ab eo trahimus, si modò non segniter illius nos compellantis mandata audiamus; 8 Nec consilia ejus procaciter fugiamus, nec, inquit Deus, voci meæ reluctantes jurgijs molestis, & obtrectatione superba me irritetis, sicut apud aquam contentionis in deserto Arabiæ majores vestri fecêre, aut si dicto non audientes, potentiã

Aut

Aut Arabũ veluti quondã per inhoſpita ſaxa,
Vires rebelli voce tentetis meas:
9 *Quum prodivi veſtri me exploravêre, meãq;*
Didicêre factis plurimis potentiam.
10 *Illa quater denis mihi natio reſtitit annis:*
Dixiq; ſemper interim, Hæc gens deſipit,
Et mea ſecuras tranſmittit dicta per aures.
11 *Irâ ergo juſta in pertinaces concitus*
Iuravi, Terræ gens hæc ingrata beatæ,
Promiſſa amicis cõmoda haud carpet meis.

meam experiamini, ſicut olim per rupes Arabum partes etiã veſtri egêre.

9 Cùm me ibidem tentaverunt, multiſq; exemplis vires meas experti, cognoverunt;

10 Illi, inquam, patres veſtri quadraginta annis mihi rebelles fuerunt, eoſque interea ſemper admonui, gens hæc ſtulta eſt, ultroque inſanit, patiturque quæ loquor, per aures negligentes tranſire. 11 Itaque merita indignatione commotus in obſtinatos teſtatus ſum; Natio hæc beneficiorum immemor, commoditates terræ ſanctæ & felicis non colliget, quas mihi morem gerentibus pollicitus eram.

PSAL. XCVI.

Pſaltes Eccleſiam gentium cum Judæis hortatur ad laudationem Dei, tum creationis & adminiſtrationis nomine, tum regni ſempiterni, in cuius poſſeſſionem miſſus eſt adventu ſuo filius per voluntatem patris.

NOn uſitato pangite
Orbis parentem carmine,
Orbis coloni, incognitis
Abuſq; terræ finibus.
2 *Cantate Dominum, laudibus*
Nomen beatum tollite,
Et mente grata agnoſcite
Veſtræ ſalutis vindicem.
3 *Sol quà recurrit audiant*
Gentes Dei potentiam,

OMnes mundi incolæ ab ultimis terræ finibus nobis ignotis, Deum rerum univerſitatis creatorem cantu inſolito, perpetuóque in eccleſia duraturo, celebrate.

2 Canite Domino carmen, Deum beatum prædicatione in cœlum efferte, gratiſque ſervatorem vitæ veſtræ recognoſcite. 3 Nationes omnes, quà Sol terram circuit, virès Dei intelligant, earúmq; mentes lætitiâ

magnâ plenas admiratio factorũ ejus mirandorum capiat.

Stuporq́ dulci gaudio
Perfusa oberret pectora.
4 *Namq́ unus est verè Deus,*
Cunctisq́ major laudibus,
Et diis timendus cateris,
Quos horret error credulus.
5 *Vesana gentes caterae*
Pro diis colunt ludibria:
Dominus potenti dexterâ
Cœlum solumq́ condidit.
6 *Apparet illi dignitas,*
Authoritas, potentia:
Ejusq́ templa siderum
Fulgore lucent gloriae.
7 *Tribuite Domino gentium*
Terras colentûm sæcula,
Tribuite regi cœlitum
Et robur & potentiam.
8 *Tribuite magnitudinem*
Tanto decoram numini:
Augusti templi ad âtria
Adferte prompti munera:
9 *Adeste, pompam adducite,*
Et supplices procumbite:
Omneq́ rerum termini
Deum tremant, & diligant.

4 Ille enim solus, non autem commentitius, naturâ Deus est, omníque commendatione præstantior, alijsq́; dijs omnibus metuẽdus, quos veri numinis, & cultus ejus ignari, quæ falsa sunt facilè credentes, metuunt.

5 Aliæ nationes res ridiculas à sanis mentibus alienas, tanquam deos honorant: Dominus noster cœlum & terrã potentiâ sua creavit.

6 Majestas, vis in imperando, amplitudo in operibus ejus elucens, illi præstò est, ipsumque adeo cœlum lumine magnificentiæ ejus resplendet. 7 Generationes hominum terras habitantes, concedite Deo, date, inquam, spirituum cœlestium Domino, & roboris & magnitudinis laudem. 8 Date magnificentiæ encomium tanti numinis majestate dignum, & ad templum ejus venerabile alacres dona portate. 9 Advenite, spectabilem & frequentem populi cœtum afferte, & supplicantium more humi jacete, omniáque mundi extrema Deum & timeant & ament.

10 *Narrate*

10 *Narrate cunctis gentibus*
Regnare Dominum, qui ligat
Orbem catenâ immobili, &
Æquis gubernat legibus.
11 *Lætetur æther, gestiat*
Tellus, fretum præ gaudio
Exultet, & quicquid freti
Salsas lacunas incolit,
12 *Campi virescant avii,*
Se cultâ fruge vestiant,
Arrideantq; floribus
Sylvæ, & graventur fructibus.
13 *Natura rerum gestiens,*
Cunctos per artus sentiat
Dei sui præsentiam,
Et prompta jussis pareat.
Ius namq; veniet dicere,
A vi suos ut asserat,
Mundumq; justis legibus
Et veritate temperet.

10 *Verbi divini præcones* undiq; proclamate, Deum Regé esse, qui vinculis firmis mundum vincit, justisque sanctionibus orbem regit.

11 Cœlũ gaudeat, terra gestu suo lætitiam testetur, ipsumque adeo mare, & quicquid profundas maris salsi aquas habitat, ob hilaritatem saliat.

12 Solitudines sese herbâ viridi tegant, agri culti se frumentis operiãt, sylvæ floribus oculis omnium placeant, omniq; pomorum genere onerentur. 13 Tota mundi fabrica, lætitiâ exultans, per omnes partes suas Dei adventum intelligat, alacrisque mandatis illius obsequatur: Deus enim ad judicandum veniet, ut suos à violentia liberet, mundumque æquitate, & dictorum constantiâ gubernet.

PSAL. XCVII.

David prædicens regnum Christi magnificum fore, eversionem idololatriæ & superstitionum omnium, lætitiam & bonum fidelium obsequentium Deo exponit, quos ideo ad obsequium & laudem Dei provocat.

IPse sui Dominus regni moderatur habenas:
Lætare tellus continens, & insulæ,

DOminus ipse *è cœlo in terram demissus,* imperium suum *antea unius populi finibus conclusum, nunc verò in totum terrarum orbem prolatum* exercet: tota igitur terra firma lætitiâ perfu-

ere, terræq; aquis circũdatæ, quas mare instabile undis in se redeuntibus comprehendit; cuicunque cœli plagæ subditæ estis, gaudiũ vestrũ testemini.

2 *Dominum regnũ suũ ineuntem, suis clementem, hostibꝰ verò terribilem,* nubis obscuræ velum, & nox tenebrica multâ obscuritate tenebrescens, circumcingit; aspera legum observatio, *quam ab hostibus exigit,* lenisque boni & æqui respectus, *quem ad suos habet,*

Quas vagus Oceanus resluis cõplectitur undis,
Cuicunq; cœli subjacetis cardini.
2 *Hunc circũ umbriferæ nubis prætexit amictꝰ,*
Pallensq; multâ fusca nox caligine.
Apparent famulæ juxtà, firmántq; tribunal
Severitásq; dura, mitisq; æquitas.
3 *Antè volant sævùm rutilantes fulminis ignes,*
Hostésq; flammis obruunt sequacibus.
4 *Fulguribusq; micat latè flagrantibus æther:*
Attonita tellus intremiscit: montium
5 *Saxa fluunt, rapido ceu cera liquescit ab igne,*
A sempiterni pavida vultu numinis.
Terra sui à vultu Domini tremefacta liquescit:
6 *Et æquitatem templa cœli prædicant.*
Et quicunq; habitant terras ubicunq; remotas,
Novêre numen & Dei præsentiam.
7 *Illis ora pudor turpis confundat, inanes*
Quicunq; mentis stipites pro diis colunt:
Dúmq; sacris placant picti ludibria trunci,
Se gloriantur impio in scelere pios.
Quicquid ubiq; Dei sub nomine credulus error

ceu famulæ ejus astant, & tanquam duæ columnæ immotæ thronum ipsius stabiliunt. 3 Fulmina cum terribili splendore solium ejus præcedunt, ejusque inimicos, ignibus velociter sequentibus corripientia, perdunt: 4 Cœlumque vagis flammis ardentibus ex tribunali ejus prorumpentibus resplendet; terrarum incolæ hinc tremefacti moventur. 5 Rupes ad aspectum Dei viventis metuentes liquuntur, ut cera ab igne vehementi dissolvitur: terra perterrita ad aspectum Domini sui diffluit; 6 Deíque domus cœlestis justitiam ejus quasi sonora voce annuntiat, quíque ultima terrarum, in quacunque orbis parte, colunt, divinitatem ac præsentem Dei vim agnoscunt. 7 Ignominia illis colorem vultus mutet, quicunque insipientes truncos ligneos loco Dei venerantur; quíque in summa impietate se puros Dei cultores esse jactant, dum ridiculam è ligno coloribus inducto imaginem, sacrificijs sibi conciliare conantur. Quicquid ignorantia facilè credens colit, in quacunque orbis parte, deum id appellans,

Honorat,

Honorat, unum adoret, unum diligat.
8 *Læta Sion tenebras errorum cernet abactas:*
Iudæa dulci delibuta gaudio,
Sacrilega aspiciet vani sacraria ritus
Eversa, pœnas luere meritas impios.
9 *Nã procul astriferi trans ignea mœnia mũdi*
Tu frana rerum justus arbiter tenes.
Téq; Deos infra longè premis altior omnes,
Tuíq; obumbras numinis fastigio.
10 *Ergo Deũ quicunq; pio complectere amore,*
A scelere mentem contine puram & manũ;
Nam Domino cordi est pietas, vitámq; bonorũ
A vi tuetur impiæ tyrannidis.
11 *Et lætum offundit lumen cultoribus æqui,*
Et pura sceleris corda recreat gaudio.
12 *Vos quibus est cordi reverẽtia juris & æqui,*
Gaudete, Domini spe favoris ac opis
Securi: gratóq; Deum super æthera cantu
Sanctúmq; nomen ejus usq; tollite.

unum illa tantùm veneretur, & unum amet Deum.

8 Hierosolyma cæcam ignorantiam repulsam alacris videbit; Iudæa quoque lætitiâ plena nefaria stultarum ceremoniarũ templa solo æquata, & sacrilegos Deo justũ supplicijs dare conspicabitur.

9 Namque tu rector æquus solio excelsissimo insidens, omnia longè ultra extrema cœli gubernas, ipséque dijs fictitijs multo major, ea omnia, quæ Dei nomine recensentur, sub te conculcas, illáque divinitatis tuæ altitudine tanquam umbrâ tegis. 10 Quicunque ergo Deum castè colis, & amas, animum mundum, manumq; ab impietate cohibe: pij enim Domino chari sunt, isque vitam justorum ab impotentia sceleratorum defensam liberat: 11 Iustosque gratiâ sua circundat, & innocentium mentes lætitiâ reficiens renovat. 12 Vos igitur, quibus amor est æquitatis & justi, læti & tranquillo animo estote, ob spem indulgentiæ & auxilij Divini, & carmine ejus beneficiorum memori, Deum ad cœlũ efferte, memoriámq, ejus venerandam assiduè extollentes, celebrate.

PSAL. XCVIII.

Psaltes Judæos, gentes & res omnes creatas hortatur, ut gratulentur Christo de inimicis triumphanti.

NOn usitato carmine
Rerum parentem pangite,

RErum omnium creatorem cantu novo

laudate, qui nobis dedit, ut hostes virtute nova vinceremus. Deus ipse unus per se, non opus habens alieno auxilio, res posteritati stupédas fecit, nos manu sua è servitute eripiendo.

Virtute qui victoriam
Non usitatâ rettulit.
Sua ipse solus dexterâ,
Externæ opis nil indigus,
Nos liberando, posteris
Miranda gessit sæculis.

2 Nationes profanæ vires Dei in armis malis suis didicêre, dumque scelerũ supplicia pendũt, Deum arbitrũ esse, & justum ultoré intellexêre:

2 *Sensêre gentes impiæ*
Bello Dei potentiam:
Pœnas luendo, judicem
Sensere justum, & vindicem:

3 Quæ autẽ ille, fidei datæ memor, pollicitus erat, Iudæis fideliter reddidit, universis hominibus videntibus & agnoscentibus eos *Dei unius virtute* salvos & incolumes factos esse.

3 *Promissa solvit optimâ*
Fide Isaci nepotibus,
Partæ salutis testibus,
Totius orbis incolis.

4 5,6 *Huic ergo læti psallite*
Totius orbis incolæ:
Hunc ferte in astra laudibus,
Lætis tubæ & clangoribus.
Laudate Dominum barbito,
Nervísq; carmen jungite:
Lenisq; tibia modis
Adsit sonora buccina.
7 *Testetur æquor gaudium,*
Et quicquid æquor occulit:
Orbisq; terræ gestiat,
Et quicquid orbis educat.
8 *Exultet unda fluminum,*
Leni susurrans murmure:

4,5,6 Deo igitur universi mortales alacres canite: eum prædicationibus & tubis in signum lætitiæ clangentibus in cœlum tollite: laudes Dei cytharâ sonate, cantiones fidibus accommodate, jucundísque tibiæ numéris cornu gravè sonans jungatur. 7 Mare ipsum, & quicquid mare continet, lætitiam suam significet, Terraq; universa & quicquid ea nutrit, lætetur. 8 Amnis aquæ exiguo strepitu sonans, gau-

Monteſq;

Montéſq; læti plauſibus
Deum venire gaudeant.
9 *En ipſe Dominus advenit,*
Cunctis ut orbis incolis
Det æqua juſtus præmia,
Et facta plectat impia.

deat, locaq; celſa alacria Dei adventui applaudendo, lætentur. 9 Ecce Deus adeſt, ut idem æquus pro omniũ meritis, omnibus mortalibus præmia donet, ſceleraq; merito ſupplicio afficiat.

PSAL. XCIX.

Pſaltes potentiam, juſtitiam & gratiam Chriſti regis noſtri in omnes gentes prædicat, eamq; conſtantem ſore ab exemplo maiorum docet: ideoq; omnes hortatur ad colendum & prædicandum regem.

IAm regnum Dominus, ſpirituum piis
Qui dat jura choris, ſuſcepit: impiis
Horror terrificet pectora gentibus:
Tellurem quatiat tremor.
2 *Nec tantùm Solymæ vim Dominus ſui*
Fecit conſpicuam numinis, & ſuæ
Majeſtatis opes cernere ſinibus
Terrarum dedit ultimis.
3,4, *Ergo te meritis tollat honoribus,*
Auguſtum celebret gens hominum tuum
Nomen, qui ſalubri temperie modum
Sceptris conſtituas tuis.
Selectæ ſoboli qui populi tui
Ius nullis dederis mobile ſæculis:
Frænas juſtitiæ qui moderamine
Æquali genus Iſaci.

DOminus noſter, qui ſanctum Angelorũ cœtũ regit, rerum omnium regimẽ jã iniit; metus igitur gẽtibus profanis etiam frementibus animos cõſternat, metus terram concutiens labefactet. 2 Dominꝰ nõ ſolùm Hieroſolymæ potentiã divinitatis ſuæ manifeſtè oſtẽdit, ſed nationibus etiam extremis divitias magnitudinis ſuæ ſpectandas dedit, *ut velint nolint ipſius poteſtati ſubſint.* 3,4 Homines igitur *tuo præſidio confiſi*, juſta laude te, Iehova prædicent, tuumq; nomen venerabile, *hoſtibus terrificum* laudent, qui temperamento utili, regno tuo juris moderationem adhibeas; qui ſtirpi electæ leges immutabiles donaveris; quiq; Iudæos mediocritate omnibus æqua gubernas.

5 Deũ in cœlũ laudibus tollite, qui unus res in cœlo puro moderatur, & apud fulcra pedũ ejus prostrati, ipsum adorate; etenim Deus noster augustus est.

6 Moses, Aron, & Samuel sanctus, *(qui pro populo internuncii munere functi sunt apud Deum)* à Deo eruditi, altaria sacrificiis lege præscriptis imbuere, cùm Deum consulerent, sæpe eis rogantibus, *& à Deo exauditis*, responsa reddita sunt, *ut nemo eorum exemplum sequutus, dubitet se nunc quoque exauditum iri.* 7 Respondebat Deus Prophetis iis *patribus nostris* præ timore vehementi incertis, de rotunda aëris densioris columna, quòd jussa legum & conventa constanter custodiissent. 8 Eos quidem supplices opem petentes, parens mundi potentissime & mitissime, lubens audiebas; idemque justus, pœnæque transgressionum exactor, & asper in impios extitisti. 9 Deum igitur in cœlum laudibus tollite, qui unus in cœlo perspicuo res moderatur, & apud montem, ubi *templi ejus est*, adorate; etenim Deo noster sanctitatis ergo venerãdus est.

5 *Sublimem Dominum laudibus & Deum,*
Solus qui liquido regnat in æthere,
Ferte, & scamna pedum (sanctus enim Deus
Est noster) veneramini.
6 *Huic Moses & Aaron & Samuel bonus*
Docti legitimis tingere victimis
Aras, consilium quum peterent, data
Sæpe oracula petentibus.
7 *De pila tereti nubis eis dabat*
Responsa ambignis sollicito metu,
Legum quòd monitus pactaq; fœdera
Servassent stabili fide.
8 *Aurem supplicibus tu facilem dabas,*
O rerum genitor maxime & optime,
Indulgénsq; bonis, & scelerum simul
Vindex, durus in impios.
9 *Sublimem Dominum tollite laudibus,*
Solus qui liquido regnat in æthere: &
Montem quo colitur (sanctus enim Deus
Est noster) veneramini.

PSAL. C.

Psalites Ecclesiam ad laudes Dei hortatur propter gratuitam electionem, vocationem, & beneficentiam constantem ipsius.

1, 2 UNiversi homines ab orien-

1, 2 *ORbis omnes incolæ*
A sole Eoo ad hesperum,

Jubilate,

Iubilate, & optimo
Rerum parenti plaudite
Mente læta, & ritibus
Seruite puris numini:
Gestientes gaudio
Adite sancta limina.
3 *Ille noster est Deus,*
Noster parens & conditor.
Non enim nos finximus
Ipsi, sed illius sumus,
Qui levi de pulvere
Alit creatos & regit.
4 *Ad fores ergo illius*
Adite læti, gratias
Agite: festis laudibus
Benignitatem pangite.
Prædicate cæteris
Nomen beatum gentibus.
5 *Nam benignitas Dei,*
Et in suos clementia,
Clausa nullo est termino.
Et firma stat pactis fides
Posterorum posteris
In sempiterna sæcula.

te ad occidentẽ usq; lætamini, patriq; omniũ bonorum fonti, debitum cultũ præstantes, signa lætitiæ vestrę edite: ceremonijs impollutis Deo alacres obedite, lætitiáq; exultantes ad templũ ejus augustũ accedite.

3 Illũ demũ nostrũ Deũ esse agnoscimus, ille etiã noster pater & creator est: non enim ipsi nos fecimꝰ, sed illius populus peculiaris sumus, *& servi ipsi consecrati*, qui nos de terra vili *in Adamo* factos nutrit, & gubernat.

4 Itaque ad templum ejus alacres accedite, beneficia ejus agnoscite, liberalitatem laudibus, quales die festo cani solent, celebrate: nomenq; ejus sanctum cæteris nationibus annunciate. 5 Ejus enim munificentia & misericordia in servos suos infinita est; promissorumque constantia perpetuæ servorum progeniei stabilis semper est.

PSAL. CI.

David rex factus Deo spondet se procuraturum sanctificationem suam, consilii, comitatus sui, totius regni & Ecclesiæ.

Te

PRædico te, ſervator omnium, qui peccati veniã ſuppliciter oranti clemens es, ad miſericordiam pronus, & ad frangendam pravorum ſuperbiam tibi repugnantem ſeverus, *ſic teipſum exemplum regibus omnibus proponens.*

2 Quicquid autem in me poteſtatis eſt, ad hunc ſcopũ tendit, omnéſque actiones meæ ad hunc finem ſpectant, ut dum auxiliũ tuum ſpero, *iudicijq́ & clementiæ abs te exemplũ peto*, familia mea moribus & ritibus puris ornata, ſplendeat. Si tu placatus manum mihi adjutricem dederis, animo ſimplici tibi parebo, domúſque mea à fraudibus & nefarijs facinoribus purgata, tibi obſequẽtur. 3 Nec proponam mihi hoc exemplum ad imitandum, ſiquis auxilij inopes calumnijs cruciet, aut controverſiam rei pauperis adverſario fraudulenter dedit. 4 Qui autem lubens malum vitæ inſtitutum pertinaciter ſequitur, longè à me abſit; quíque operam ſuam ad nefas accommodat, nunquam à me inter familiares ſimplices & ingenuos nũmeretur. 5 Quicunque etiam maledictis familiarem improvidum inſectatur, eum ſermone peſtilenti occultè vulnerando, moleſtus certè ei fuero, in hunc animadvertam, & ſtirpitus omninò eruam: Nec ho-

TE ſalus rerum cano, qui precanti
Lenis irarum es, faciliſq́ flecti;
Impiorum idem tetricus rebelles
Frangere faſtus.
2 *Huc mea vires vigilant, labores*
Huc ferent omnes, opis in tuæ ſpem
Semper ut caſtis domus inſtitutis
Culta niteſcat.
Si ſalutarem mihi tu ſerenus
Porrigis dextram, tibi corde puro
Serviam; fraudum, ſceleriſq́ pura
Serviet aula.
3 *Nec mihi exemplum ſtatuam ſequendum*
Litibus ſiquis miſeros iniquis
Vexet, aut cauſam tenuis clientis
Prodidit hoſti.
4 *Sponte qui pravis ſtudiis inhæret*
Sit procul: ſævi ſceleris miniſter
Candidos nunquam mihi cenſeatur
Inter amicos.
5 *Quiſquis incautum lacerat ſodalem,*
Clàm venenato jaculatus ictu,
Perſequar, plectam, penituſq́ ab ima
Stirpe revellam,

Nec

Nec mea mensæ dapibus fruêtur
Mentis elatæ tumor, arroganſq́;
Vultus, & cunctos veluti minores
Lumine ſpernens.
Veritas ſimplex quibus eſt amori,
Hos amo, amplector, video libenter:
His mihi ſeros ſociis ſenectus
Impleat annos.
Integer vitæ mihi ſit miniſter:
Tecta non intret mea fraudulentus;
Nemo mecum intra mea commoretur
Limina mendax.
Impios longè (mora nulla) terræ
Finibus pellam: procul omne monſtrum
Civitas ſancta ut Domini releget
Flagitiorum.

minis arrogantis faſtus, nec ſuperbus ejus aſpectus, nec qui oculis omnes tanquã inferiores aſpernatur, convictor mihi fuerit. 6 Hos ego ſolùm diligo, quibus ſermo à mendacijs purus, charus eſt; hos ego lætus accipio, eoſque egregia animi alacritate aſpicio: his mihi familiaribus ætas ingraveſcens poſtremos annos finiat, qui autem mihi inſervit, vitâ ſit immaculatâ. 7 Doloſus ædes meas non ingrediatur; nemo vanus mecum domi meæ habitet. 8 Profanos extra ditionem meam ſtatim ejiciam, ut urbs Deo dedicata omnem fœditatem turpium facinorum prodigioſam procul amandet.

PSAL. CII.

Eccleſia in captivitate diu verſata Deum ſupplicat; ſuas calamitates proponit: ſeipſam confirmat recordatione naturæ & promiſſionum Dei, quæ in adventu Chriſti & communi vocatione gentium complebuntur: Itaq; Deum orat ut naturæ, promiſſionis & gloriæ ſuæ recordatus Eccleſiam conſervet, eiq; in æternum benedicat.

EXaudi genitor ſancte meas preces,
Clamoriſq́; ſonum percipe lugubris:
Neu vultum miſero ſubtrahe, cladibus
Omni ex parte prementibus.

ACcipe parens venerande, orationẽ meam, ſonumq́; precationis luctuoſæ animadverte; 2 Néve conſpectum tuum à me his miſeris temporibus vexato, averte, malis & moleſtijs undique ingruentibus;

Aures

Aures suppliciis nunc adhibe meis:
Da votis facilem te, pater optime,
Et presso celerem porrige dexteram,
Et præsenti ope subleva.

Audi, pater clemẽtissime, supplicationes meas, daq; te precibus placabilem, manumq; afflicto citò extende, meque auxilio tuo subitò attolle.

3 Ceu fumi nebulæ tempora transvolant;
Vt lentis coquitur torris ab ignibus,
Paulatim tacitus sic dolor aridis
Humorem ebibit artubus.

3 Vitæ meæ spatium velut fumi nubecula repentè abit, & sicuti lignum à flamma modica exsiccatum consumitur; sic tristitia occulta & intestina succum omnem & vigorem è corpore arescente sensim exhausit.

4 Dum luctu crucio me dapis immemor;
Vt secta è viridi gramina cespite
Arescunt nimio torrida sole, cor
Exsuccum mihi tabuit:

4 Dum cibi oblitus, dolore me torqueo, ut herbæ è terra virente falce

5 Crebrò sic remeans spiritus ilia
Tendit, sic gemitus pectora concutit
Mœstus continuò, tabida uti cutis
Iam vix hæreat ossibus.

6,7 Vt saltus habitans cuculus avios,
Aut tectis latitans noctua dirutis,
Aut turtur viduus, solus, inops, dies
Et noctes vigiles gemo.

8 Dum ceu ludibrium rideor improbis,
Irrisumq; petunt fraude nefaria,
9 Nec panis cinere est gratior arido, &
Potum tempero fletibus.

desectæ, vehementiáque Solis excoctæ siccantur: sic cor aridum, *cibum omnem fastidiens*, mihi paulatim consumptum est. 5 Sic anhelitus sæpe recurrens interiores partes extendit, sic suspiria tristia pectus assiduè quatiunt, ut pellis sensim humore defecta, vix sese cum ossibus contineat. 6, 7 Sicut etiam cuculus sylvas solitarias habitans, aut bubo se in ædificijs eversis abscondens, aut turtur compar spoliatus; sic ego secretus, & ope destitutus, lucem totam & noctes insomnes lamentor. 8 Dum tanquam res risu excepta à malis contemnor, & per risum contemptum dolis sceleratis hostes invadunt. 9 Itaque nec cibus mihi jucundior est, quàm terra sicca, & potionem lachrymis misceo.

10 *Istis ira malis me cumulat tua,*
Qui me sustuleras ex humili loco,
Sublimi graviùs rursus ut è gradu
Tractum, præcipitem dares.
11 *Ut sero in tenebras umbra crepusculo*
Vanescit, celeres deproperant dies
In mortem, velutisub medio die
Fœnum, corpus inaruit.
12 *At te perpetuis sæcula sæculis*
Nectentem, volucris non fuga temporis
Carpit, nec memorem nominis obruet
Famam posteritas tui.
13 *Tandem surge Pater, tecta Sionia*
Jam lenis placido respice lumine:
Jam pleno redeunt tempora circulo,
Promissumq; ferunt diem.
14 *Jam servi lapides respiciunt tui*
Disjectos faciles, sparsaq; rudera,
Inculticq; soli jam miserabilem
Versa mente dolent vicem.
15 *Ut vertat populos terror in exteros,*
Ut nomen Domini sit celebre omnibus

10 Quid enim aliud feceris? Cùm tua indignatio me his molestijs oneret, qui me idcirco è tenui vitæ conditione extuliſſe videaris, ut ex alto ſtatu iterũ deturbatum vehementiùs peſſundares.

11 Denique ſicut imago obſcura corpus ſequens veſpere in aëra obſcuriorem diſperit; ſic ætas noſtra velox ad exitum accelerat, corpúſque exſiccatur tanquã herba meridie falce reſecta.

12 At celer motus ævi fugacis non imminuet te, Iehova, cujus virtute & promiſſis innitor, infinitam perpetuitatem perpetuitati adjungentem; nec ætas ventura ſermonem hominum delebit, qui tui memoriam *apud ſe depoſitam* celebrabunt. 13 Itaque expergiſcere Pater, *poſtquam tot annos miſerias tuorum velut otioſè ſpectaveris*, placatúſque jam oculo amico Hieroſolymam intuere; nam tempora jam ſpatio peracto revertuntur, terminumque ad rèditum ãbs te tibi præſtitutum ſecum afferunt. 14 *Ecce enim reges Babylonis* tibi nunc parentes, diruta Sionis ædificia, & rudem murorum ejus materiem diſſipatam placati cernunt, & lamentabilem terræ Iudaicæ deſertæ calamitatem jam, animo mutato, ægrè ferunt: 15 Adeò ut metus convertatur in nationes à te, Iehova, & à religione tua prioribus ſæculis alienas; Dominique commemoratio frequens ſit in ore cunctis,

Et

Et numen, trifidum quà colitur solum,
Formidabile regibus:
16 Versam restituet quum Solymam, sua
Majestatis opes quum dabit aspici:
17 Lugentûm miseris quum querimoniis
Flectet se, & prece supplice.
18 Scribentur tabulis ista fidelibus,
Seris ut Domini nota nepotibus
Sit laus, neo senium prodita posteris
Norit gloria sæculis.
19 De sanctis adytis æthericæ domus,
Templi sepositis de penetralibus,
Cœlestis Dominum non piguit soli
Curas respicere ad leves.
20 Nexorum ut gemitus audiat, & neci
Addictos tetricâ compede liberet:
21,22 Laudes ut Solymæ templa Deo sonent,
Et nomen recinat Sion
In cœtu celebri. Tum procul ultimis
Terrarum populi finibus exciti
Illuc sacra ferent, & Domino dabunt
Reges munera supplices.
23 Quamvis in medio curriculo meum
Robur comminuit, destituit manum,

tuaque dignitas omnibus orbis Principib⁹ metuenda sit, quà terra in tres partes, Africam, Europam, & Asiam divisa habitatur.

16 Cùm autè Dominus Hierosolymam jam dirutam denuò instaurabit, divitiasq; gloriosæ magnificētię suæ cerni nobis permittet,

17 Et querelis miserandis, ac oratione humili suorū vicē suam dolentiū sese ad clementiam convertet;

18 Hic ordo rerum ab eo gestarum memoriæ commendabitūr in libris memoriæ custodibus, ut Domini gloria posteris perspecta sit; nec honos eius posteritati declaratus, cū tēpore diminuatur. 19 Non. n. fuit mol stū Deo, de venerādis cœli penetralib⁹, & secretioribus eius locis à vulg separatis, exigua hominū negotia curare; 20 Vt querimonias obæratorū qui vinculis mandati erant, intelligat, & captivos pedicis severis & mor dānatos & destinatos, eximat. 21,22 Vt ædes Hierosolymitana idcirc Dei magnificentiā laude celebret, Deūq; suū Israelitæ in magna frequ tia canāt; populi etiā è longinquo, & ab extremis mundi oris excitati su tū sacrificia Hierosolymā deportabunt, Regesq; veniam precantes don Deo ibidē offerent. 23 Tametsi Dominus, in medio vitæ cursu, vire meas debilitavit, nullūq; mihi auxiliū attulit, vitæq; fragilis spatium int

Atqu

Atq; ævi spaciis tempora lubrici
Contraxit brevioribus:
24 *Clamabo tamen, O mi Deus unice,*
In vitæ medio ne stadio brevem
Cursum siste rotæ. quantulum ad ultimam
Iam metam supereſt mihi?
Te nunquam brevibus clausa recursibus
Astrorum senio conficiet dies:
25 *Tu terræ stabilis mole, volucribus*
Tu cœli prior ignibus.
26 *Illis interitus stant sua tempora:*
Tu nullo interitum tempore senties;
Annorum series cætera deterit,
Ut vestis teritur vetus,
Vt detrita novis pallia vestibus
Permutat locuples: sic abit & redit
Et mutat facies imperio tuo.
Mundi dædala machina.
27 *At tu, qui fueras, semper es, atq; eris:*
In teipsoq; habitas: nec varias vices
Decurso patiens tempore, permanes
Metæ sæcula nescia.
28 *Sed servi soboles, & sobolis tui*
Servi posteritas, per seriem tuis
Tecum perpetuis æmula sæculis,
Ævi tempora transigent.

circulum minorem coarctavit;
24 Nihilominùs tamen sic vociferabor, O mi Deus, qui solus à me coleris, exiguũ vitæ lubricæ & fluxæ tempus in medio ejus spatio noli cohibere: quàm n. parum temporis mihi ad mortẽ ipsam restat? Tempus certè ipsum siderũ reversionib⁹ cõprehensum nunquã te senectute absumet.
25 Tu n. terræ firmæ magnitudine, & cœlestibus flãmis velocibus antiquior es, in omnia sæcula perseverans.
26 Terræ & igni definitum pereundi tempus fixũ est, tu nullo sæculo quantumvis, longinquo ad finẽ pervenies; continua cursus Solis, & Lunæ vicissitudo, alia omnia absumit; ut amictus usu corruptus pedetentim consumitur, & quemadmodũ dives vestes novas pro detritis usu, supponit; sic tuo jussu varia & artificiosa orbis fabrica decedit, & revertitur, suasq; formas novat: 27 At tu qui olim eras remanes & permanebis, inq; divinitate tua firmus constas, nec post longum spatium vicissitudini obnoxius, tempus sine fine duras.
28 Quinetiam famuli tui proles, posteriq; qui ex famuli tui prole per ordinem nascentur, tempora agent cursum æternitatis tuæ sempiternum imitantia.

PSAL.

PSAL. CIII.

David seipsum ad benedicendum Deo excitans, recens[illegible] gratiam illius erga se, & Ecclesiam totã verbo, operi[illegible] busq; testatã, & erga res omnes creatas potente reg[illegible] eius demonstratam: ideoq; creaturas omnes in co[illegible] & terra invitat, ut Deum secum laudent.

SIt parens rerum mihi carmen: illum
Vox canat, sensus petat, & remotis
Quisquis est fibris vigor, & sacratum
Nomen honoret.
2 *Mens Deo laudes cane, redde grates*
Mens Deo: nullis benefacta sæclis
Excidant, & quæ tribuit benigna
Munera dextrâ.
3,4,5 *Qui scelus tollit maculosum, & ægros*
Sanat angores, animoq; vires
Reddit, & vitæ properante fato
Prorogat annos.
Qui manu largâ tibi plura donat
Ore quàm poscas, animo vel optes:
Servat ac in morem aquilæ, virentem
Flore juventam.
6,7 *Integer judex, scelerumq; vindex,*
Tradidit sancto sua jura Mosi:
Isaci prolem docuit piarum
Dogmata legum.

RErum omnium conditor sit hymni mei argumentũ; illum vocalis carminũ meorum sonus laudet, intellectus etiam & quæcunque vis est in intimis præcordiis meis, illum unum quęrat, nomenque eius sanctũ veneretur.

2 Mens mea Deum prædica, eique gratias age, munera eius donata, & beneficia in nos liberaliter collata, oblivione nunquam obruantur. 3,4,5 Hic enim unus est, qui fœda peccata nostra aufert, qui animi molestiis *à sensu scelerum ortis*, & tristitiâ nos afficientibus, *ce[illegible] medici periti partes obiens*, medetur, suumq; robur animo restituit, morteque festinante spatium vivendi in longum ducit; qui benignitate su[illegible] plura apud te beneficia ponit, quàm aut sermone petere audeas, aut mẽte cupias; quique juvenilem ætatem vigore suo vegetam tibi, ut aquilæ avium vivacissimæ, custodit. 6,7 Deus hic arbiter incorruptus omniumque nequitiarum ultor, Mosi viro integro leges suas dedit, posterosque Isaci decretis sanctionum divinarum erudivit:

8,9 *Leni[illegible]*

8,9 *Lenis & blandus, dare dona largus,*
Tardus irasci: neq; sempiternæ
Savit offensæ memor, aut perennes
Ardet in iras.

10,11 *Nec modus pœnæ numerúsve nostris*
Æquus est culpis: bonitas redundat
Latiùs, terræ plaga quàm remoto
Distat olympo.

12 *Tam procul nostri maculas removit*
Criminis, quàm se procul à cubili
Gaditano sol oriens Eois
Exerit undis.

13 *Qualis in natos placidi parentis*
Lenitas, talis Domini benigni est,
Quisquis illius pietate vera
Nomen adorat.

14 *Tu sinus mentis penitus repostos,*
Tu pater nosti penetrale cordis:
Quippe nos terræ memor è rubenti
Pulvere factos.

15,16 *Herba ceu, latens pueri venustas,*
Prodit, occultoq; adolescit ævo,
Donec ut fœnum cadat arefactum
Falce senectæ.

8,9 Hic est Deus mitis & indulgens, ad benefaciendum liberalis, ad ira segnis, neque peccati in perpetuum recordatus, iracundiam suam exercet, aut in suos indignatione sempiterna inflammatur.

10,11 Nec supplicii magnitudo, nec multitudo nostris vitiis æqualis est i clementia Dei *pares sceleribus pœnas non exigens*, spaciosiùs diffunditur, quã terra ipsa, aut ullus terræ locus à cœlo longinquo remotus est.

12 Fœditatem peccati nostri tam longè à nobis separavit, quàm Sol se hominibus manè ostendens, procul ab occasu apud insulas Gades supra terram esse attollit: 13 Quali clementiâ patres indulgentes erga liberos *in aliqua miseria versantes*, afficiuntur; tali benevolentiâ Dominus liberalis eum complectitur, quicunque nomen ejus religione puriâ colit. 14 Tu Iehova latebras animi occultas vides, tu intimas cordis cogitationes cognoscis, quippe qui memineris nos è terra rubra *in parente primo*, conflatos & conditos à te esse. 15,16 Iucunda pueri infantia ceu herba succo pleno sese ostendit, nobisque non sentientibus crescit, donec succo naturali consumpto, ut herba secta, senectute moriatur: aut velut flos comas purpureas produ-

cens murici tyrio simules, ubi aspectu jucundo paululùm gratum sese ostendit, spiritu noti calidi subitò interit.

17 *Quamvis autem hominum vita fugax esse cernatur*, attamen bonorum multitudo misericordiâ Dei perpetua procul periculis, unà cum posteritate in multos annos longo ordine ex illis nascentium, semper permanet;

18 Si perpetuas conventionis sanctiones non transgredietur, Deique mandata mente beneficia ejus recordante custodierit, jussaque Dei, vitâ sanctè transacta exprimens, imitetur. 19 Ille *autem noster Deus, ut ipsius in nos beneficia omittam, quo non honore dignus est?* qui sempiternam regni sui sedem super fastigia cœli instar flammæ puri statuit, totumque mundum levissimo capitis motu, & sine molestia gubernat. 20 Vos etiam angeli præceptis Dei parentes, qui ex officio vim habetis omnia ad obsequium Domini redigendi, Domino & Deo nostro laudes mecum canite. 21 Vósque militum ipsius copiæ, qui sub potestate & signis tanti imperatoris militatis, jussis ejus diligenter obsequentes, Dominum Deúmq, prædicate. 22 Quæcunque etiam Deus auctor

Instar aut floris Tyrio comantis
Murice, ut vultu modicè sereno
Risit, afflatu tepidi repentè
Concidit austri.

17 *Sed Dei aterna bonitate in ævum*
Tutus æternum, remanet piorum
Cœtus, & longa serie propago
Sera nepotum.

18 *Si nec æternas violabit icti*
Fœderis leges, memoriq; jussa
Mente servarit, referatq; vitâ
Puriter acta.

19 *Ille flammantis super alta cœli*
Culmina immotum solium locavit,
Et suo nutu facile universum
Temperat orbem.

20 *Angeli jussis Domini ministri,*
Sub jugum jus est quibus & potestas
Cuncta cogendi, Domino Deoq;
Pangite laudes,

21 *Quiq; castrorum comites meretis*
Sub ducis tanti imperio, audientes
Sedulo dictis, Domino Deoq;
Pangite laudes.

22 *Quæq; per vastos ubicunq; fines*

Imperî

Imperi pollens opifex creavit,
Plaudite, authori Domino Deoq́,
Pangite laudes.
Mens Deo grates cane: redde grates
Mens Deo: hunc sensus petat, & remotis
Quisquis est fibris vigor, & beatum
Nomen honoret.

potens fecit per omnes regni sui fines, Dominum & Deum rerum omnium authorē laude celebrate; mens deniq; mea beneficiorum Dei memor Deum prædica, eiq́ue gratias age; intellectus meus, & quæcunque vis est in intimis præcordijs meis illum unum quærat, nomenq́ue ejus sacrosanctum veneretur.

PSAL. CIIII.

Psaltes seipsum ad Deum laudandum concitat, à rerum creatione, dispositione, administratione, & conservatione; hinc omnes secum ad Deum laudibus celebrandum hortatur, contráque venientibus malè precatur.

1,2,3 *TErerum Deus alme canam, Dominumq́, Patremq́,:*
Magne parens sancta quàm majestate verend⁹!
Ætheris æternas rector moliris habenas.
Te decor, auratis ambit te gloria pennis,
Et circumfusum vestit pro tegmine lumen.
Tu tibi pro velo nitidi tentoria cœli
Et liquidas curvo suspendis fornice lymphas:
Et levibus ventorum alis per inania vectus,
Frænas ceu celeres volitantia nubila currus.
4 *Apparent accincta auræ flammaq́, ministræ,*

1,2,3 TE, Iehova, qui omnia sustines & alis, rerum universitatis creatorem & regem omnium potentem prædicabo: potens mundi conditor, quàm honorandus es ob venerabilē maximæ potestatis tuæ authoritatem! qui rex æternus regimen cœli perpetuum tractas, pulchritudo & magnificentia in operibus tuis elucens, alis quasi aureis famæ illustris diffusè volans te circumcingit; splendórque loco vestis fulgentis undique te circundat: tu loco tegumenti cœlum nitidū ceu papilionem circumquaque expansum, aquásque puras virtute tua fultas arcu pando pendére facis; pérque aërem vacuum à ventis volucribus portatus, nubes vagas instar vehiculorum velocium gubernas. 4 Venti etiam tanquam angeli tui ad imperata faciendum parati sunt, ignéque ad serviendum tibi astant, ut mandata tua audiant.

5 Terra loco suo nunquam movenda superincumbens centro magnitudinis suæ compactæ, quasi rupis firmę fundamẽto, vi inenarrabili & arte potentiæ divinæ confirmato, cõsistit.

6 Terra hæc olim aquis operta fuit, ceu tegumẽto super altissima quæq; montium cacumina superinducto, *corũ vertices longè superante:*

7,8 Sed simul atque vox tua illas increpantis

5 *Vt jussa accipiant. Stat nullo mobilis ævo*
Terra, super solidæ nitens fundamine molis,
6 *Pollenti stabilita manu. terra obruta quondã*
Fluctibus, ut fuso super arduа culmina velo:
7,8 *Sed simul increpuit tua vox, tonitruq; tremendo*
Insonuêre auræ, paulatim ascendere montes
Cernere erat, sensimq; cavas subsidere valles,
Inq; cavas valles trepidas decurrere lymphas.
9 *Néve iterũ immissa tellꝰ stagnaret ab unda,*
Limitibus compressa suis resonantia plangit
Littora, præscriptas metuens trãscẽdere metas.
10 *Tum liquidi fontes imis de collibus augent*
Flumina, per virides undas volventia campos
11 *Vnde sitim sedẽt pecudes, quæ pinguia tondã*
Pascua, quiq; feris onager saxa invia sylvis
12 *Incolit. hîc levibus quæ tranant aëra pennis,*
Per virides passim ramos sua tecta volucres
Concelebrãt, mulcẽtq; vagis loca sola querelis.
13,14,15 *Tu pater aërios montes camposq; jaNectare cœlesti sturas, fœcũdaq; rerũ (centus*

sonuit, aërque terribili nubium ruptarum fremitu murmur edidit, quilibet videre poterat, aquis recedentibus, montes sese sursum versum pedetentim attollere, locaq; depressa sensim descendere, aquas etiã quasi præ metu festinantes, in loca humiliora defluere. 9 Ac ne terra instar stagni staret ab aquâ ad eam denuò operiendã invecta, unda certo termino cohibita terram adjacentem fragore fluctuum graviter sonantem, percutit, formidans limites sibi assignatos transire. 10 Tũ scaturigines aquæ puræ è radicibus colliũ fluentes, dant incrementũ amnibus aquas suas per agros gramineos trahẽtibus; 11 E quibus animalia mansueta, quæ pabula læta carpunt, asinusq; sylvester rupes difficiles in nemoribus incultis habitans, bibendi aviditatem diminuant. 12 Aves quoq; quæ aëra celeri volatu transeunt, suos hîc nidos ubique per arbores virescentes frequentes adeunt; cantuque passim per agros querulo, solitudines jucundiores reddũt. 13,14,15 Tu montes insuper excelsos agrosq; depressos, rerũ creator, succo pluviæ cœlitus misso, ad satuitatẽ usq; irrigas,

Semina

Semina vitales in luminis elicis oras:
Unde pecus carpat viridis nova pabula fœni:
Unde olus humanos geniale assurgat in usus.
Quaq; novent fessas cerealia munera vires:
Quaq; hilarent mentes jucundi pocula vini,
Quiq; hilaret vultus succus viridantis olivi.
16,17 *Nec minùs arboribus succi genitabilis humor*
Sufficitur. cedro Libanum frondente coronas,
Alitibus nidos. abies tibi consita surgit,
Nutrit ubi implumes peregrina ciconia fœtus.
18 *Tu timidis montes damis: cava saxa dedisti,*
Tutus ut abstrusis habitaret echinus in antris.
19 *Tu Lunæ incertos vultus per tempora certa*
Circumagis: puroq; accensum lumine Solem
Ducis ad occiduas constanti tramite metas:
20 *Inde superfusis cuncta involvẽtibus umbris,*
Per tacitas spargis nocturna silentia terras.
21 *Tum fera prorepit latebris, sylvisq; relictis*
Prædator vacuis errare leunculus arvis
Audet, & è cœlo mugitu pabula rauco

primáq; rerum omniũ semina, & elementa feracia in fines, in quas lumen diffunditur, id est, in terram, quam res animatæ habitant, trahis, è quibus seminibus animalia mansueta recentem herbæ pastum colligunt; è quibus etiam herbæ edules naturæ hominum convenientes, ad eorum victum oriuntur: unde frumenta, quæ à Cerere inventa fingurtur, vireſq; languentes recreant, enascuntur: unde etiam vinum animis humanis lætitiam afferens, oleúmq; viride vultũ gratiorẽ reddens proveniat. 16, 17 Aqua etiam pluvialis ad res gignendas & augendas faciens arboribus abs te subministratur. Tu Libanum montem cedro arbore frondem multã habente ad habitacula avibus præbenda circumcircà cingis. Abies plantata per te crescit, ubi ciconia certo tempore aliunde advolans teneros & nudos adhuc pullos educat. 18 Tu damis meticulosis loca excelsa & ardua, saxa autem cavernosa tribuisti, ut in eorum speluncis occultis erinaceus sine periculo permaneret. 19 Tu faciem Lunæ mutabilem statis temporibus circumducis, Solémq; lumine claro lucentem orbitâ certa ad finẽ usq; occidentis quasi dux itineris agis. 20 Post autẽ Solis occasum obscuritate omnia cõplectente inductâ, taciturnitatẽ nocturnã per terras quiescentes fundis. 21 Tum animália indomita furtim è caveis suis exeũt, leóq; prędâ vivens, sylvâ egressus audet in agris ab hominũ cõversatione liberis vagari, rugitúq; aspero cœlit⁹ abs te creatore suo victum petit.

22 Deinde, sole iterũ oriente, animalia p ędâ viventia latibulis secretis sese occultant.

23 Vicissimq; hominum & jumentorum operæ, in agro potissimùm colendo positę, succedunt, donec hesperus rutilus faces nocturnas illuminet.

24, 25 Sic te, pater ad omnia, quæ animantib⁹ usui esse possunt aptè accómodas; nec terra solùm, pater, tot generibus frugum fructuumq; locuples, sed mare etiam tam capaci gremio latè patens, terrasque vastas aquis complectens, munificentiam tuam percipit: tanta piscium squamolorum multitudo, per aquas liquidas caudâ tremente ludunt. 26 Torque prodigiosæ animalium facies magnæ fœdæque aspectu, naves, vela quibus iter faciunt, & reguntur, ferentes, circumeunt. Tot pisces amplæ magnitudinis sub mari perspicuo lusiones delicatas exprimunt. 27 Insuper etiam, *ut paucis omnia complectar*, quæ terra agris suis, quæque mare aquis animantia nutrit, vitam & spiritum à te solo habentia, ab eodem omnia ad vitam tolerandam necessaria expectant, singulaque conveniens sibi nutrimentum, cùm opus est, abs te petunt. 28 Te autem manum largam aperiente, omnia ad satietatem copiosè accipiunt. 29 Te verò rursus faciem tuam abscondente, tabescunt, te vitam auferente statim mortua in pulverem redeunt; 30 Te denique rursum vitam inflante,

22 *Te patrem exposcit: dein rursus Sole renato*
Abditur occultis prædatrix turba cavernis:
23 *Inq; vicem subeunt hominũq; boũq; labores,*
Donec sera rubens accendat lumina vesper.
24,25 *Sic pater in cũctos didis te cõmod⁹ usu.*
Nec tantùm tellus, genitor, tua munera sentit,
Tam variis fœcunda bonis: sed & æquora ponti
Fluctibus immensas circumplectentia terras,
Tam laxo spatiosa sinu: tot millia gentis
Squamigeræ tremula per stagna liquẽtia caudâ
26 *Exultant: tot monstra ingentia & horrida*
Veliferas circũnant puppes: grandia cete (visu
Effingunt molles vitreo sub marmore lusus.
27 *Atque adeò quæ terra arvis, quæ fluctibus*
æquor
Educat, à te uno pendent, pater optime, teq;
Quaq; suo proprium poscunt in tempore victũ.
28 *Te magnam pandente manum, saturantur*
abundè.
29 *Omnia, te rursus vultũ condente, fatiscunt;*
Te tollente animã, subitò exanimata recurrunt
30 *In cinerẽ: inspirante animã te denuò, surgũt*

Illicq

Illico fœcundæ ſobolis generoſa propago,
Et deſolatas gens incolit aurea terras.
31 *Sic eat: ô nullo regnet cum fine per ævum*
Majeſtas divina, ſuũq; in ſæcula latus (tellus
32 *Servet opus Deus ille Deus, quo territa*
Concutiente tremit, montes tangente vaporant,
Fumifera trepidum nebulâ teſtante pavorem.
33 *Hunc ego, dum vivã, dũ ſpiritus hos reget artus,*
34 *Vſq; colã: tantùm ille meas faciliſq; bonuſq;*
Accipiat voces: nempe illo oblector in uno.
35 *At verò impietas planè extirpetur ab ima*
Radice, & ſcelerũ ſtirps nulla repullulet: at nos
Te rerũ Deꝰ alme patrẽ Dominúmq; canemus.

nova progenies prolis copioſæ generis optimi accreſcit, ſoboleſq; nobilis recenter procreata terras cultoribus priùs deſtitutas habitat.

31 Ita ſemper fiat, Deíque laudatio perpetuò vigeat; utinam etiã Deus ille immenſæ poteſtatis regnum ſuum indeſinenter exerceat, reſque omnes à ſe creatas in perpetuum amanter cuſtodiat; 32 Ille (inquam) Deus, quo dum fervet ira, terram commovente, eadem perculſa labaſcit; quo etiam manum montibus admovente, montes vapores confeſtim emittunt, nube tenui inſtar fumi eorum timorem indicante; 33 Hunc ego Deum, quamdiu ero, ac dum ſpirabo, ſemper venerabor: 34 Illud autem tantùm poſtulo, ut benevolus ille & benignus orationem meam admittat, namque ejus ſolius voluptatem capio. 35 At impij ſceleſtam de Deo opinionem habentes, radicitùs evellantur, nulláque ſcelerum planta recreſcat; noſque te authorem & regem ſolum omnium potentem, Iehova, confeſſi prædicabimus.

PSAL. CV.

David hortatur Eccleſiam ad Deum laudandum & colendum, à fœdere eius gratuito, à mirifica adminiſtratione Dei ex fœdere, cuius partes ſunt tres; 1. De rebus mirificè geſtis ante profectionem in Ægyptum. 2. De rebus in Ægypto geſtis. 3. De rebus geſtis poſt exitum ex Ægypto; quæ omnia accepta ferenda docet Dei promiſſioni, & agnoſcẽda ſãcto & fideli obſequio.

CAnite Dominum, & invocate nomen ejus: exteris

LAudate Deũ, eumque ad auxilium ferendũ inclamate, res ab eo ſplendidè geſtas populis à religione Dei alienis

per mundũ universum annunciate.

2,3 Ille semper in ore nostro versetur, illum semper canamus, miranda illius facta, fama, & divinitas ejus id unũ est, in quo possumus nos potissimùm ostentare; animus eorum, qui Deum diligunt, quique ad eum viam affectant, præ lætitiâ saliat.

4 Potentiam, arcamq; fœderis, inviolabile virtutis ejus testimonium, &

Facta gentibus per orbem prædicate illustria.
2,3 *Ille sermo, carmen ille, & illius miracula,*
Nomen ejus, numen ejus, una nobis gloria.
Hũc amantũ & hũc petẽtũ palpitet cor gaudio.
4 *Robur ejus, pignus ejus sacrosanctũ roboris,*
Petite: vultum ejus beatũ continenter quærite.
5 *Subeat animũ quãta nostris ędidit majoribus*
Signa, quæ portenta: legum scita quæ reliquerit,
6 *Vos Abrami, vos Iacobi posteri, servi Dei*
Separati, sorte lecta natio, vos alloquor.
7 *Ille rerum rector unus, orbis unus arbiter,*
8 *Pacta nostris firma servat facta cũ majoribꝰ,*
Verba meminit: mille sæcla in sæcla nectit fœdera
9 *Icta primitꝰ cũ Abramo, deinde jurata Isaco:*
10 *Isaci sancita nato, lege non mutabili:*
Posterisq; sempiterno roborata vinculo. (dam,
11 *Quũ tibi Chananæa (dixit) arva sorte divi-*
12 *Turba numero parva quamvis advena illic*
degeret,
Aucta nondũ stirpe longis temporũ decursibus.

symbolum aspectabile studiosè quærite, curate ut ad hunc sanctum Dei aspectum assiduè adeatis. 5 Mementote, quàm magna miracula, quæque mirabilia opera proavorum & nostri causâ edita, ostenderit: quarumque sanctionum nobis datarum memoriam nobis prodiderit. 6 Vobiscũ mihi est sermo progenies Abrahami, & Iacobi, famuli Dei ab alijs nationibꝰ divisi, genusq; hominum peculiari sortitionis jure à Deo electũ. 7 Iehova solꝰ rerũ omniũ gubernator, qui solus in potestate sua mundũ universum habet, 8 Fœdera cũ parentibus nostris inita firmissimè custodit, verborũ fœderis reminiscitur, pacta inviolabilia in perpetuum firmat, 9 Facta quidem ab initio cum Abrahamo, deinde Isaco jure jurando expresso sancita, 10 Iacobo etiã sanctione sempiterna perpetui decreti loco cõfirmata, ejusq; progeniei fide inviolabili stabilita; 11 Quũ Deus Israeli, soboliq; ejus sic locutus est, Terrã Chananæorum sorte tibi tuisq; partiar: *quod autem liberaliter sic pollicitus erat, fide optima præstitit.* 12 Licet enim turba multitudine exigua, peregrè adventitia illic habitaret, famulià temporis longinquitate nondum numerosa,

13 *Regna*

13 *Regna quãquã & nationes exul errãs verte-*
14 *Ea tamẽ Dei benigna fovit indulgẽtia: (ret,*
Vimq; duram præpotenti dextrâ ab illis arcuit:
Et minis reges potentes tetricis compescuit.
15 *Ne mihi (inquit) consecratos, ne mihi unctos tangite:*
A meis, monco, prophetis abstinete injuriam.
16 *Quũ famẽ voracẽ in orbẽ contumacem induceret,*
Gentibusq; alimenta latè noxiis subduceret,
17 *Prævium misit ministrũ Nili ad arva fertilis;*
Filiũ pulchræ Rachelis mango turpis vendidit:
18 *Carceris latuit tenebris, crura vinctꝰ compede;*
19,20 *Somnii donec soluti nota regi veritas,*
Crura ferro liberavit, solvit animũ crimine:
21 *Et novæ sortis benignæ jam vicissitudine,*
Regiorum servulorum servus antè ignobilis
22 *Frena rerum tractat unus: nuper è custodia*
Missus, aulæ purpuratos nunc coercet vinculis:
Et senum juvenis severæ præsidet prudentiæ.

13 Eaq; licet extra solum natale vagabunda provincias & regiones diversas mutaret:

14 Hanc tamen exulẽ vehemens Dei liberalis benevolentia sustentavit, & ab illa violentiâ hostium asperã potentiâ invicta prohibuit, graviq́ue pœnarum metu reges inimicos ejus coercuit, *edictũ his verbis conscribens:*

15 Ne molestiam exhibete, inquit Deꝰ, hominibus sacris ceremonijs mihi dedicatis, mihiq́; unctione signatis: edico vobis, vim arcete à Prophetis mihi selectis. 16 *Postea vero* cùm Deus victus penuriã, famelicos voraces reddentẽ, in mundũ rebellẽ introduceret, magnoq́; terrarum spatio commeatũ omnẽ ab hominibus sceleratis abstraheret, 17 Famulũ suũ Iosephũ, famẽ antecedentẽ, ad Ægyptũ fœcundam proficisci jussit, *qui hospitium suis præpararet:* fœdus puerorũ mercator, eum priùs pecuniâ mutavit. 18 Iosephus postea in obscuro carcere coercitus est, pedes habens vinculo ligatos, 19, 20 Donec tempore constituto, vera visi per somnũ interpretatio exposita, regiq́; Pharaoni cognita, *effecerat*, ut eum rex compedibus liberaret, ejusq́; animũ à scelere absolveret. 21 Iamq́; novâ fortunæ faventis permutatione Iosephus antè obscurus servus è famulis regis Pharaonis, 22 Solus omnia gubernat, nuperq́; è carcere liberatus, *attributa ei in omnes potestate arbitraria*, nunc Principes nobiles aulæ regiæ compedibus cohibet, nec dum ætate maturus, senibus gravibus & sapientibus præfectus est.

23 *Isaci*

23 Longo igitur post tempore, ecce posteri Isaci terrã natalem deserentes, peregrini tentoria sua prope Nilũ fluviũ posuerunt,

24 Ac indulgentiâ divina, sobole fœcunda ita *mirum in modum* aucti sunt, ut extranei brevi spatio, cives ipsos *(quibus propterea exosi fuerunt)* potentiâ vincerent.

25 Tum rex Ægypti potentis consilio mutato Hebræos dolo scelerato penitus extinguere conatus est:

23 *Isaci tandem propago culta linquens patria,*
Pinguis ad fluenta Nili castra fixit advena.
24 *Ac Deo fovente, latâ stirpe sic refloruit,*
Viribus breui ut præiret inquilinus incolas.
25 *Tum Phari rector superbæ mente versa Abramidas*
Fraude molitus nefanda stirpitus revellere:
26 *Circulo donec voluto destinati temporis,*
Legifer cum fratre Moses missus est divinitus,
27 *Ac Pharon Phariq; regẽ terruit miraculis,*
28 *Ergo natura, imperantis non rebellis jussib⁹,*
Vestiit polum tenebris, & solum caligine
Condidit, ceu nocte cæca sole jusso cedere:
29 *Unda decolor cruoris tabe rivos polluit.*
Squameaq; strage turbæ inquinavit littora:
30 *Terra ferax antè frugũ, more nunc præposte-*
Turpibus fœcunda ranis squalet; ipsa regia (ro,
Fœta ranis, ipsa regum fœta sunt cubilia.
31 *Fusa deinde nube densâ musca Memphin occulit:*
Et pediculorum ubiq; fœda erant examina.

26 Donec cursu temporis à Deo constituti circumacto, Moses legumlator, cum fratre Aarone divino jussu in Ægyptum venisset, *ut illis subsidio foret.* 27 *Quum autem res eorum prorsus deploratæ viderentur, tum demum Deus per Mosen* factis mirandis regnum illud ac regem Pharaonem perterrefecit. 28 Ergo perpetua Dei in rebus creatis ordinatio, Dei ipsius mandato non repugnans, cœlum obscuritate abscondit, terrámque tenebris texit, Sole jusso abire, acsi nox terris oborta esset. 29 Vnda non sui coloris, sanguinis corruptione fluvios infecit, terrasque vicinas factâ piscium occisione, fœdavit. 30 Ægyptus superioribus annis omnium fructuum proventu beata, nunc contra pristinum morem, ranis fœdis abundans, obsoleta & fœda aspectu est, ipsumque regis palatium ranis plenum est, lecti & cubilia regum ranis etiam referta abundabant. 31 Deinde musca magno agmine instar nubis advolans, Ægyptum ipsam operuit, & pediculorum multitudo passim occurrebat.

32, 33 *Instar*

32,33 *Instar imbrium ruebat mista flamma grandini,*
Arbores nudans comãtes fronde, flore, fructibꝰ.
34,35 *Quod reliquit atra grando, mox locusta perdidit:*
Bruchus abstulit locustas quod voraces fugerat.
36 *Tot malis subinde sævis icta Nili regia,*
Quũ ferox non mitigaret contumaces spiritus,
Dira populum mox in ipsum versa pœna sæviit,
Prima pignorum repentè per penates omnium
Occidêre: cuncta planctu, cuncta fletu personãt,
37 *Rege tandem pertinace cladibus perterrito,*
Sancta Mẽphin gens reliquit, jã tyranno libera,
Dives auro argenteisq́, barbarorum poculis;
Nec tot inter millia ullũ languor attentaverat.
38 *Ergo Nili jam pavore liberata regia;*
Voce, vultu, plausibusq́, præferebat gaudium.
39 *At parẽs memor benignus gentis electæ sibi,*
Per siticulosæ arenæ vastitatem imperviam
Castra nubis texit umbrâ, luce: noctem luridã
Ignium latè coruſco temperavit lumine.

32,33 Flamma conjuncta cum imbre lapidum ex aquâ concreta tanquam pluviâ totam Ægyptum percurrens in terram decidebat, arboresque frondosas foliis, prima spe proventus, & proventu ipso exuens, contrivit.

34,35 Quod grando nocens omisit, locusta animal noxium repentè vorans destruxit: Bruchus insectum vorax absumpsit, quod locustæ intactũ reliquerunt.

36 Aulâ regis Ægypti tot calamitatibus sæpe perculsa, cùm homines contumaces animos feroces nõ demitterent, supplicium divinitus illatũ in ipsos Ægyptios statim infestè incubuit: primogenita cõfestim per domos cunctas à Deo cæsa sunt: omnia loca sonitu luctus indicio, & mœstitiâ perstrepunt. 37 Rege Pharaone tamdiu contumace, tot tandẽ calamitatibus perterrefacto; Iudæi populi à Deo selecti, rege sævo liberati, Ægyptum deseruerunt, abundantes auro, & gentium profanarum vasis ex argento factis; nec ægritudo ulla quenquam in tanto numero invasit. 38 Itaque regis Ægypti palatium metu liberatum, lætitiam oratione, ore, & sonorâ manuum percussione ostendebat. 39 At Iehova pater amicus & liberalis, populi sibi peculiaris recordatus, exercitum suum nubis obscuritate adversùs Solis ardorem de die abscondit, noctemque obscuram, claro igneæ columnæ splendore quaquaversum mitigavit, per solitudinis aridæ planiciem propter calorem impermeabilem.

40 Cùm autẽ *populus querulus* cibum peteret, coturnices impluentes campos operuerũt; mãna pro pane *datum de cœlo*, per aërem, instar imbris grãdinis frequentis, defluxit.

41 Rupes jubente Domino rivos aquæ dedit,

40 *Arva, victũ cùm rogarẽt, texit imber alitũ:*
Panis impluit per auras more densa grandinis:
41 *Petra jussa fudit undas: deq; rupis viscere*
42 *Antè sicca solitudo flumen hausit. Scilicet*
Fœderis parens benignus immemor nunquã sui,
Quod sibi caro cũ Abramo sempiternũ fecerat,
43 *Sic parentum stirps piorũ, tuta ductu numinis*
Arva liquit fraudulenta perfidi Pelusii: (nisi
44 *Occupatis efferarum nationum sedibus*
Tradidit Deus labores impiorum eis carpere:
45 *Sanctiones ut tenerent sacrosancti fœderis,*
Et piarũ ad jussa legum facta cuncta fingerent.
Laus, honor, decusq; Regi sempiterno cœlitum.

42 Locusque desertus, anteà aquarum penuriâ laborans, de intimâ rupis parte magnam aquæ vim accepit: certè creator liberalis pacti sui non oblitus fuit, quod cum Abrahamo servo sibi dilecto pepigerat: 43 Sic posteritas majorum Deum colentium procul à periculo, ipso ducente Deo, fœdifragam Ægypti dolosæ gentem deseruit. 44 Deusque captis oppidis & regionibus à gentibus sine lege viventibus, possessis, Hæbræis donavit bona sceleratorum laboribus parta colligere. 45 *Ut prioribus incolis profanis dissimiles*, leges pacti inviolabilis observarent, & ad mandata legum sanctarum, actiones omnes formarent: gloria, decus, & magnitudo sit perpetuò spirituum cœlestium rectori.

PSAL. CVI.

Ecclesia confitetur, homines ob tenuitatem suam impares esse Deo celebrando verbis & operibus, at contrà peccatis suis Dei gloriã convellere, & cõmemoratis majorũ peccatis, quibus sæpe Deus pro fœdere & misericordia cõdonavit, in salute cõfirmata benedicit Deo.

PRædicate regem spirituũ cœlestium, regẽ bonitate summa prædituũ, & facilem, suisq; semper indulgentẽ:

LAudate Regem cœlitum, regem bonum,
Suisq; nullo non benignum tempore.
2 *Quis facta verbis æquet? eloquentiâ*

2 Quis autẽ res *nostra causã* ab eo gestas, pro earũ magnitudine oratione exponere poterit?

Quis

Quis assequetur illius potentiam?
3 *O ter beatos æqui amantes, & tuæ*
Præscripta legis qui tuentur jugiter!
4 *Memento nostrî facilis & favens, tuum*
Prospicere populum qua soles clementiâ:
Et me revise lenis ac salutifer,
5 *Ut separati tibi bonis populi fruar,*
Carpamq́, latus quo fruuntur gaudio,
Hæreditatiq́, comes applaudam tuæ.
6 *Scelesta proles cum scelestis patribus*
In te rebelles multa iniqua fecimus:
Abominanda, dira perpetravimus.
7 *Nam nec tyranni Ægyptii ex ergastulo*
Nostri parentes liberi per te, tua
Ostenta graviter ponderarunt, nec tuæ
Meminêre gratis mentibus clementiæ:
Sed propter undas æquoris rubri, duces
Adversus animis turba contumacibus
8 *Obmurmuravit. At parens malis bonus*
Pœnas remittis, ut tuam clementiam
Agnoscat orbis, & tremat potentiam.
9 *Nam comminanti cessit unda fluctuum:*
Suspensa moles hinc & inde per sali

quis amplitudiné ejus ulla prę dicationis vi attingere valebit?

3 O multùm felices æquitatis semper studiosos, quiq́ue præcepta legis tuæ intuentes, ea assiduè defendunt!

4 Reminiscere, Iehova, nostrî mitis & indulgens, qua soles bonitate populum tibi sacrum complecti & tueri, meq́ue visum venias mitis & adjutor;

5 Vt commodorum populi tibi selecti testis, & particeps sim, quaq́; funguntur illi, lætitiam hilaris capiam, ac contubernalis unà cum gente illa, quam tibi pro peculio ac hæreditate asciviſti, læter & exultem: 6 Nos certè posteritas scelerata, ut ingenuè fateamur, cum majoribus scelere etiam contaminatis, tibi nos hostes professi, multa injusta commisimus, dictu nefaria, & execrabilia fecimus. 7 *Nam ut ab alto rem omnem exordiamur*, nec majores nostri, te authore, è servili carcere Pharaonis emissi, tua miracula pro eorum merito æstimarunt, nec bonitaté tuã animo beneficii non oblito, memoriâ tenuêrunt: sed prope mare rubrũ multitudo populi animis pertinacibus adversùs præfectos seditiosè loquuta est. 8 At tu, Iehova, pater indulgens, supplicium sceleratis condonas, ut universi homines misericordiã tuã intelligãt, & magnitudiné metuãt: 9 Nã æstus maris tibi increpanti paruit, magnaq́, vis aquæ utrinq; coërcita,

Tranquilli

per arenas maris immoti etiã rebelles transire permisit, ceu per campos solidos ingrederentur:

10 Donec à Pharaone rege impotenti & hostibus crudelibus erepti orã maris pacatam extra periculũ attigêre;

11 At contrà, æquor Ægyptios inimicos impetu aquæ in se retorto, sic devoravit, ut ne index quidem ullus calamitatis tantę ex illis restaret.

12 Tum Hebræi in littore Arabiæ his periculis erepti credidêrunt tibi, carminibusque, qualia diebus festis cani solent, potentiã Dei celebrarunt.

Tranquilli arenas aridam dedit viam,
Ceu solida campis figerent vestigia:
10 *Donec tyranno liberati & hostium*
Crudelitate, tuta tuti littora
11 *Tenuêre. at hostes vorticoso gurgite*
Absorpsit unda, cladis ut nec nuntius
12 *Supereſſet. Illic tum salutis compotes,*
Fidemq́; verbis præbuêre, & cantibus
Cecinêre festis numinis potentiam.

13 Hoc autẽ periculi timore amoto, petulantia animos eorum Deo minùs obsequentes statim percussit, nec miracula, nec discrimina priora in memoria habuêre,

13 *Metu repulso, protinus lascivia*
Animos rebelles perculit: nec ampliùs
Meminêre signa nec pericla pristina:

14 Sed cupiditatibus malis subitò flagrantes vehementer elati fuêre, & petulanti oratione Deum meritæ indignationi & vindictæ liberè sese dare coegerunt.

14 *Repentè prava perciti libidine*
Arsêre, verbis & Deum precacibus
Iræ impulerunt frena justa solvere:

15 Illisq; alimenta contumaciter & avidè petita tribuit, & sceleratos adversùs Deũ merito *tabis & maciei* supplicio affecit.

15 *Ac flagitatos impiè dedit cibos,*
Iustisq; pœnis impios coercuit.

16 Sed nec supplicĩ ullũ, nec indulgentia ulla animos indomitos mansuefacere potuit, quin contentio de honore, & honoris cupiditas, improborum favore semper subnixa, Mosen & Araonẽ aggrederetur.

16 *Nec pœna mentes, nec benignitas feras*
Mollire potuit, quin procaciter ducem
Ducisq; fratrem peteret amulatio,
Et freta studiis semper ambitio malis.

17,18 Sed terra idcirco ingenti hiatu sese aperiens, Dathanem & Abiramũ seditiosos obruit, in-

17,18 *Sed factiosos terra vasto condidit*
Sinu dehiscens, flammeiq; gurgitis

Torrens vorago devoravit impios.
19,20,21,22 *Nec noxiorum monita tot pœnis*
Cens prava ſceleri fecit. Horebi in jugo (modũ
(Proh facinus!) ante imaginem bovis dei
Imago ſeſe ſtravit, & fronde ſaturi
Simulachra tauri coluit inſtar numinis;
Partæ ſalutis nuper ingrata, immemor
Miraculorum in urbibus Niloticis,
Et fluctu eodem ſoſpites ſe, ſubrutos
Hoſtes ſuperbos vorticoſis æſtibus.
23 *Ergo ſceleſtos ira juſta perdere*
Ibat, furenti ni Deo carum caput
Pro gente Moſes obtuliſſet, & prece
24 *Frænaſſet iras. Nec tamen turbæ furor*
Illic quievit: expetitum tam diu
Uber feracis ſprevit agri: nec fidem
Moſi docenti, pollicenti nec Deo
25 *Habuit: tumultu caſtra complens reſpuit*
26,27 *Imperia: donec ille munificus parens,*
Delere promptus inter invia montium
Toties rebelles, extulit dextram, & genus
Per nationes impias diſperdere

genſq; iræ divinæ quaſi hiatus igneꝰ inſtar fluminis ignei ſupernè ruentis, cõjuratos & ſacrilegos abſumptos deglutivit. 19, 20, 21, 22 Nec tamen populus impius delicto ſuo finé fecit, tot improborum ſupplíciis admonitus; (ô ſcelus!) in monte Horebo homo ſtatuam bovis adoravit, bovis, inquam, effigiem, quæ fronde paſcitur, loco Dei veneratus eſt, nõ agnoſcens vitam paulò antè acceptam; operũque mirandorũ in urbibus Ægyptiis editorum oblitus, immemorque ſe eodem fluctu incolumes, hoſtes verò elatos, undis in vorticem ſurgentibus & contortis obrutos fuiſſe. 23 Itaque merita Dei indignatio malos perditura erat, niſi Moſes *Deo præ cæteris acceptus*, ei indignanti ſeipſum pro populo dediſſet, Deique indignationem oratione mitigaſſet. 24 Nec tamen dementia populi in illo facinore ceſſavit: ubertatem terræ ſertilis tot ſæculis deſideratam, contempſit, nec Moſi voluntatem Dei oſtendenti, nec Deo promittenti, credidit. 25 Sed totis caſtris ſeditiosè agendo Deo parêre renuit. 26, 27 Donec liberalis ille pater, ad eos interimendum paratus, *ſæpe ei per ſolitudines repugnantes*, manum in altum lèvavit, & cum animo ſuo ſtatutum habuerat, inter gentes profanas & contumaces totam Hebræorum ſtirpem varijs calamitatibus extinguere.

28 *Iam*

28 Rebelles enim illi sese denuò ante exlata Baal Pehori simulachra ad orandum prostraverunt, thusque & victimas selectas dijs vivis expertibus sacrificaverunt,

29 Peccatisque recentibus Deum irritaverunt, ac indignationem ad vindictam paratam iterum cõcitarunt:

30, 31 Donec Phineas irâ cõmotus, in sceleratos, Dei jugum detrectantes, gladio animadvertit, Deumque paratũ ad supplicium expetendũ inhibuit; sibique gloriam perpetuam comparavit, de qua nulla ætas futura conticesceat. 32, 33 Nec tamen tot pœnæ animos rebelles fregerunt, quin iterum iram Dei ad undas jurgij & contentionis inflammarent, Mosesque non expers communis universorum insaniæ, indignationem Dei adversùs se convertit, oratione Dei pollicitis diffidente, *qui propterea in deserto diem suum obijt.* 34 Deinde agros promissos adepti totam gentium profanarum stirpem non penitus deleverunt, *contra quàm districtè mandarat Deus*, neo Dei bene consulentis præceptis audientes fuerunt: 35 Sed populis diversæ religionis sese sociantes eis familiariter usi sunt, 36 Eorum ceremonias acceperunt, deosque ridiculos coluerunt, sacrisque eorum ritibus devoti, sese à nullo peccato inviolatos continuerunt.

28 *Iam destinarat: ante sculpta numina*
Iterum protervi procidêre, & mortuis
Diis thura, lectasq; immolarunt hostias:
29 *Deum sceleribus provocaverunt novis,*
Iramq; rursum exasperarunt vindicem:
30, 31 *Iusta incitatus donec irâ Phineas,*
Ferro sceleste puniit licentiam,
Et sævientem dexteram compescuit
Domini, sibiq; peperit æternum decus,
Quod nulla sileant posterorum sæcula.
32, 33 *Nec contumaces supplicia tot spiritus*
Coercuerunt, Meribæ ad undas quin Dei
Rursus furorem accenderent: nec publico
Moses furore liber etiam incredulæ
Oratione vertit iram numinis
34 *In se. Potiti deinde pactis finibus,*
Nec impiarum semen omne gentium
Disperdiderunt funditus, nec jussibus
Rectè monentis paruerunt numinis:
35 *Sed se profanis miscuêre gentibus,*
36 *Didicêre ritus, servière ludicris*
Diis: ac eorum mancipati cultibus,
Tenuêre puras à scelere nullo manus.

37 Quippe

37 *Quippe immolarunt filios ac filias*
38,39,40,41 *Ad damonũ aras: & sua propaginis*
Tinxêre sculptos sanguine innocuo deos,
Terramq; sanctam polluêrunt cædibus.
In scelera proni abominanda, dum suæ
Manus adorant opera, patrium Deum
Iustas ad iras provocaverunt, ut suam
Hæreditatem abominatus impiis
In servitutem manciparet hostibus;
42 *Quorum severo penè contriti jugo,*
Posuêre sævam spiritus ferociam.
43 *Ac liberati sæpe Domino vindice,*
Rursus rebelles spiritus in vindicem
Sumpsêre: rursus ob scelera pœnas sua
44 *Dedêre; mitis nec Dei bonitas tamen*
In rebus arctis innocentium à prece
45 *Avertit aurem: fœderis memor sui*
Pœnas remisit lenis & placabilis.
46 *Quin & superba corda gentis barbaræ,*
Cui serviebant diruta jam patriâ,
Lenivit: animos omnium ut perstringeret
Imago sortis flebilis vel hostibus.

37 *Nam eò dementiæ provecti sunt*, ut liberos suos ad aras malorum spirituum mactarent,

38,39,40,41, Et innoxio eorum cruore fictilia deorũ simulachra imbuerunt, totamque regionem illam à Deo exceptã, sanguine injusto contaminarunt, ad omnia scelera nefanda suscipienda parati: dũ aurem deos à se factos venerantur, Deum majorum ad meritam indignationem concitarunt, ut populum sibi segregatum execratus in servitutem hostibus profanis addiceret. 42 Quorum servitio duro propè absumpti, feram animi superbiam ad tempus abjecerunt; 43 Et quamvis in libertatem sæpe sint vindicati, Domino eos asserente: adversùs Deum tamen assertorem suum animi ferociam resumpsêre, ideoque de illis, *delictorum ergo*, denuò supplicium sumpsit: 44 Nec tamen lenis illa clementia Dei *admiranda*, preces innoxiorum in periculis illis versantium abnuit; 45 Deus pacti sui recordatus; mitis & liberalis supplicium eis condonavit: 46 Immò etiam insolentiam gentis feræ mitigavit, quæ, urbe majorum eversa, eos in captivitatem abreptos servitute oppresserat, ut species fortunæ eorum vel inimicis deplorandæ, hostium oculis objecta, omnes commoveret.

47 Tu Domine noſter ac Deus nos ab hoſtibus defende, deque nationibus religionis diverſæ & depravatæ nos aggregatos apud te denuò collige, ut te laude celebremus,

47 *Tu nos tuere Domine noſter & Deus,*
Et è profanis gentibus recollige:
Vt te canamus, nomen ut ſanctum tuum
48 *Celebremus unum: populus omnis ut ſim*
Dicat, Deo quem poſteri Abrami colunt,
Sit laus, honorq; in ſæculorum ſæcula.
Amen, amen.

48 Deq; te ſolo mu honorificè prædicemus, & mortales univerſi dicant; Deo, quem H bræi venerantur, ſit prædicatio, omnis gloria & obedientia in perpe

LIBER QVINTVS.

PSAL. CVII.

Pſaltes bonitatem & benignitatem Dei celebrat erga e ules peregrè errantes, erga captivos, ægrotos, in me iactatos, erga mutationes ſingularum regionum perſonarum ex Dei providentia; & admirans vec diam hominum, Dei opera magnifica non animadv tentium, omnes ad Dei laudes hortatur.

CElebremus Dominum mitè & patrem benevolũ, cujus lenitas nullum habet finem.

2 Celebrent hunc unà mecũ omnes, quos ab inimicis crudelibus ſalvos reduxit, cùm imperij ſevitia eos

Cantemus Dominumq; bonum, facilem parentem,
Cujus habet nullas larga indulgentia metas:
2 *Hũc grato ſimul ore canãt, quos dira tyran*
Quũ premeret, ſævo incolumes ex hoſte recep
Et juga captivo excuſſit ſervilia collo.
3 *Perq; feras gẽtes ſparſos quà ſurgit ab undi*
Et quà diverſas abiens ſe condit in undas
Phœbus, ab arctoæ campis glacialibus urſæ
Collegit, tepidoq; domum revocavit ab auſtr

vexaret, & ſervitutis vinculum cervicibus captorum ademit; 3 Quoſ paſſim per immites nationes diſiectos collegit, quà Sol è mari oritur, quà deſcendens in occidente diverſâ mundi parte ſeſe abſcondit, quoſ è regione frigida polo arctico ſubjectâ, & quos à Noto vento calido do mum reduxit.

4,5,6,7 *Per steriles saltus & inhospita saxa vagantes,*
Quà nulla ad cultas ducunt vestigia terras,
Fracti animos mœrore, inopes undæq; cibiq;,
Auxilium miseris imploravêre querelis;
Audiit orantes, & opis miseratus egenos,
Omnibus exolvit mœrentia pectora curis:
Monstravitq; viam cultas quæ ferret ad urbes.
8 *Ergo canant Dominũq; bonũ, facilẽq; parẽ-*
Et latè ignotis pandant facta inclyta terris: (tẽ,
9 *Quippe sitim victuq; famẽ compescuit ægrã,*
Reddidit & membris vires animoq; vigorem.
10,11,12,13 *Quiq; Dei monitis ingrata mẽte relictis,*
Carceris in tenebris & caca nocte jacebãt, (tis,
Quũ tremerẽt gelidæ exanimes formidine mor-
Afflictiq; malis humiles fractiq; jacerent,
Auxilium miseris imploravêre querelis:
Audiit orantes, & opis miseratus egenos,
Omnibus exolvit mœrentia pectora curis;
14 *Vincla manu validâ rupit, mortisq; timorẽ*
Reppulit, & tetris pavidos eduxit ab umbris.

4,5,6,7 Errabundi per saltus infructuosos, & per rupes incultas, quà nulla itineris signa viam hominibus ad terras habitatas ostendũt; summâ desperatione affecti, victus & aquæ egeni, oratione miserabili opem petiêre; Deus precibus eorum animum advertit, & misericordiâ motus erga destitutos auxilio, omnibus animi anxietatib⁹ mœstos liberavit, viamque ostendit, quà iter ad urbes civibus frequentes.

8 Ergo laudent Dominum mitem & benignum patrem, ejusque res præclaras passim per regiones longinquas *veri Dei ignaras*, exponant. 9 Quia his bibendi desideriũ diminuit, victusq; penuriâ eos ægritudine afficientem, cibo sedavit, roburq; corpori, & vim suã mẽti restituit: 10,11,12,13, Qui contemptâ lege divina, mente beneficiorũ immemori, *& suis potiùs quàm Dei consiliis obsecuti*, in carcere tenebroso & summâ obscuritate coërciti erant, cùm propemodũ præ timore lethi frigus inducentis, horrerent; cumq; malis vexati, animo dejecto demissi, languerent, *eóq; sunt redacti, ut nihil in quoquam opis invenirent*, oratione miserabili opẽ petiêre, Deus eorum precibus animum advertit, & misericordiâ motus erga destitutos auxilio, omnibus animi anxietatibus mœstos liberavit. 14 Compedes quoque manu forti fregit, & mortis metum ab eis amovit, ac meticulosos è fœdis carceris tenebris exemit.

15 Ergo laudent Dominum mitè & benignũ patrẽ, ejuſq; res præclaras per regiones longinquas Dei ignaras, paſſim promulgent;

16 Qui oſtia quoq; & portæ validiſſimæ repagula everit.

17,18 *Quid de ijs præterea dixero?* quibus cùm ſtolidum voluptatis ſtudium molli cultu & delicatâ vivendi ratione animi vigorem debilitavit, corpuſque morbo conflictatũ cupiditatis ſtultæ ſupplicium luit, cumq; cibi edium, cui omnia marcent, & acerba ſunt, omne alimentum morte inſtante aſpernatur;

15 *Ergo canant Dominúmq; bonũ, facilémq; parentem,*
Et latè ignotis pãdãt facta inclyta terris,(hene.
16 *Liminaq; & portæ qui clauſtra refregit æ-*
17.18 *Deliciis animi vires quum ſtulta libido*
Affligit, corpúſq; gravi languore ſolutum
Stultitiæ pendit pœnas, & morte propinquâ
Rejiciunt omnem faſtidia marcida victum;
19 *Auxiliũ miſeris qui implorat êre querelis,*
Aſpicit orantes, & opis miſeratus egenos,
Omnibus exolvit mœrentia pectora curis,
20 *Ereptiſq; ſuo lethi de limine verbo,*
Reſtituit latúmq; novat per membra vigorẽ.
21 *Ergo canant Dominúmq; bonum, facilémq; parentem,*
Et latè ignotis pandant facta inclyta terris:
22 *Et memores cumulẽt meritis altaria donis,*
Et gratâ acceptam teſtentur voce ſalutem.
23 *Qui mare fluctiſonũ ſulcat, curviſq; carinis*
Admovet externas vaga per commercia gẽtes,
24 *Non ignota illi divina potentia, nec quæ*
Monſtrat in immenſo miracula ſæpe profundo.

19 *Hi tamen* oratione miſerabili cùm opem petiêre, Deus precibus eorum animum advertit, & miſericordiâ motus erga deſtitutos auxilio, omnibus animi anxietatibus mœſtos liberavit. 20 Suiq; verbi potentiâ ab aditu mortis ſervatis vim vegetam toto corpore reddit, ac reficit. 21 Ergo laudent Dominum mitem & benignũ patrem, ejuſq; res præclaras paſſim per regiones veri Dei ignaras exponant; 22 Magnaq; munerum (jure debitorũ) ſtrue, aras grati adaugeant, vitamq; reſtitutã indicent oratione teſtante eos beneficij memores eſſe. 23 *Cæterùm*, qui mare murmurans navigat, & longinquas nationes propinquas facere videtur per mercaturam navibus pandis undique petitam, 24 Miranda Dei poteſtas illi perſpecta eſt, factaq; mirabilia, quæ in mari vaſto oſtendit, ei ſatis ſunt cognita.

25, 26, 27 *Cùm*

25,26,27 *Quum jubet erumpunt venti stridente procellâ,*
Et mare nunc spumis canentibus astra lacessit,
Et nunc tartarei subsidit ad ima barathri:
Pallent ora, metus trepidantia pectora pulsat,
Et velut oppressis vino vestigia nutant:
Callida nec cani juvat ars aut cura magistri:
28 *At Dominũ ut mœstis imploravêre querelis,*
Exaudit trepidos, & opis miseratus egenos.
29 *Iam venti ponunt, stratáq; æqualiter undâ,*
Arridet taciti tranquilla silentia ponti.
30 *Iam positâ læti gaudent formidine nautæ,*
Cùm laceræ optatum portum tetigêre carinæ.
31 *Ergo canant Dominúmq; bonum, facilémq; parentem,*
Et latè ignotis pandant facta inclyta terris.
32 *Hunc populi cœtus laudent, sanctíq; senatus*
33 *Concilium super astrâ ferat, qui flumina*
Et riguos passim rivis bullantibus agros, (siccat,
Fontibus occlusis sitienti damnat arenâ:
34 *Et fœcunda, sui factus ob scelera agricolæ,*
Arva jubet salsis subitò sterilescere glebis,

25,26,27 Quũ ventis Deus imperat, venti tempestate graviter sonante, mare invadunt, ipséque pontũ nunc cœlũ ipsum spumis albentibus provocat; nunc verò ad fundum usq; inferorum sese aperit; facies vectorũ metu exanguis est, timorq; eorum pectora celeriter moventia percellit, hisque velut ebriis gressus instabiles evadunt, nec prudens gubernatoris longæva scientia aut diligentia prodest. 28 Sed ubi oratione miserabili à Domino opem petiêre, Deus trepidorum precibus animum advertit, misericordiâ erga destitutos auxilio permotus. 29 Hunc venti jã sedantur, maríq; quiescentis malacia spem bonã nautis injicit, undâ jam ad planum reducta; 30 Qui jam abjecto mortis timore lætantur, cùm fluctibus sedatis, naves diruptæ in portum expetitũ pervenêre. 31 Ergo laudent Dominum mitem & benignum patrem, ejusq; res præclaras passim per regiones longinquas veri Dei ignaras, annuncient. 32 Conciones populi Dominum prædicent, hunc seniorũ prudentium conventus vehementer laudent. 33 Qui fluviorum alveos aquis liberat, suóque veluti decreto, terras aquâ irrigatas, fluviolis ubique bullas intercurrendum excitantibus, scatu; iginibus aquarum clausis, ariditate punit. 34 Agrosque fertiles, terrâ salsa, ideóque inutili, ob peccata agricolæ eam colentis, steriles fieri facit:

35,36,37,38 *At*

35,36,37,38. At è contrario in arvo arenæ macilentæ infœcundo stagna efficit, & paludes limosas stare, agrosque penuriâ aquæ laborantes, per inducta flumina & fluviolos mobiles aquis irrorat, eosque cultori pauperi fruendos donat, qui & civitates novas bonis institutis regere, & arbores fossis committere queat, quíq; sementem faciat, éq; semine terræ mãdato fructus jucundos tempestivè colligere possit:

35,36,37,38 *At contrà in sterili campo male pinguis arenæ*
Stare lacus, pinguésq; facit stagnare paludes:
Et fluviis siccos riviſq; fugacibus agros
Irrigat, atq; inopi transmutit habere colono:
Quíq; novas sanctis moderetur legibus urbes,
Et scrobibus credat vites, & semina sulcis,
Vnde legat dulces maturo in tempore fructus,
Quos pater omnipotẽs alit, & proventib⁹ auget.
39,40 *Assiduis pecorũ fœtus. Vbi nescia rursus*
Commoda fortunæ modicè mens ferre secundæ,
Fræna dedit vitiis, retrahit sua munera justus
Arbiter: indomitos animos & corda superba
Cladibus affligit: sævis punire tyrannis
Tradit, & ignavo petulans sub Principe vulgus
Contẽptũ, populis prædam jubet esse propinquis.
Pérq; inopes victus terras traducit, ubi antè
Nulla hominum tritũ monstrant vestigia callẽ.
41 *Avertit mala pauperibúsq; animiq; modestis,*
Atq; hilares multâ fœcundat prole penates.
42 *Hæc spectant gaudéntq; boni. malè conscia mussat*

quos Deus etiam fovet, qui agnos ejus & hœdos, & id genus animalia incremento continuo multiplicat. 39, 40 Vbi verò rursum homines isti ignari utilitates fortunæ prosperæ moderatè ferre, sese cupiditatibus suis permiserunt, Deus judex æquus beneficentiam suam revocat, & feroces ac arrogantes calamitatibus domat, præfectisque crudelibus puniendos donat, vulgúsque contumax sub rege stolido neglectum, in rapinam vicinis esse facit, pérque terras steriles ire cogit, ubi nulla hominum indicia prioribus temporibus viam assuetam ostendunt. 41 Inopes autem & moderatos incommodis prohibet, lætamque horum familiam sobole numerosâ abundare facit. 42 Hæc omnes recto judicio prædíti cernunt, & lætantur. Contrà verò vulgus peccatum suum agnoscens, præ timore secum murmurat.

43 *Turba*

43 *Turba metu. Aſt animi quibus eſt ſolertia, curâ*
Aſſidua voluunt, memorique hæc mẽte recondũt,
Luceat ut cunctis Domini clementia terris.

43 At prudentes hæc ſummâ diligentia animo verſant, hiſque conſiderandis ſeſe totos dedunt, ſervandaque memoriæ commendant, ut Dei indulgentia omnibus nationibus ſit perſpecta.

PSAL. CVIII.

David rex, Deo gloriam ipſius commendat in benignitate & fide præſtanda, promiſſiones eius commemorat, auxiliũ implorat, & ſe eodem duce ad opus accingit.

MEns invicta malis, animi vigor integer,
Te voce, rector, te celebrabit lyrâ. (orbis
2 *Eia agè, depoſitis mens expergiſcere curis:*
Et tu canora barbitos cum nablis.
Ocyus auroræ quàm lucifer excitet ignes,
Aurora cantus quàm volucrum exuſcitet,
3 *Te pater alme canam: populos tua facta per*
Quacunq; tellus pãditur, vates ferã: (omnes
4 *Nam tua ſiderei bonitas faſtigia cœli,*
Fideſq; tractus nubium ſupervolat.
5 *O Deus auguſtum nitido caput exere cœlo:*
Oſtende terris gloriæ jubar tuæ.
6 *Eripiaſq; tuos gelidi formidine lethi*
Præſens, & opifer invocantes audias.
7 *Audiit ex adytoq; Deus flammantis olympi,*
Vocem rependit gaudij præmunciam.

MEns adverſus mala cõſtans, víſq; animi nõ turabata, te, rerũ omniũ rex, cãtu & cytharâ venerabitur. 2 Eia agè mẽs evigila, moleſtiſq; cogitationibus amotis, ad te redi: tuq; cythara ſuaviter ſonans cũ nablis expergiſcere: citiùs quã ſtella Veneris lucẽ ſolis exortũ antecedentẽ; id eſt, crepuſculũ matutinũ evocet, citiúſq; quàm aurora cantus avium excitet, 3 Te rerũ creator & conſervator, omnia alens, celebrabo, tuáq; miracula canens, eadẽ per omnes populos, quà terra extenditur, diffundã. 4 Tua enim miſericordia altiſſimâ cœli parte, in qua lucent ſidera, ſublimior eſt, promiſſorũq; conſtantia nubibus ipſis excelſior. 5 Profer, Iehova, è cœlo caput venerabile, & hominibus univerſis ſplendorẽ majeſtatis & magnificentiæ tuæ cõmonſtra. 6 Vt, quos diligis, timore mortis frigus inducentis, propitius liberes, teq; rogantes ad auxilium ferendũ promptus exaudias: 7 *Et certè ita fiet.* Imò verò Deus nos jam auſcultavit, eque penetrali cœli ſtellantis lætitiam promittens, reſponſum hoc reddidit:

En tibi frugiferos Sichimæ dispertiar agros:
Vallem Sucothi metiar decempedâ.
8 *Nónne mihi parent Iacobi pignora, quisquis*
Vel pecore tondet arva, vel vomere secat?
9 *Oppida sub pedibus Syriæ calcabo superbæ,*
Moabum, Idumen, & Palestinas domos.
10 *Quis mihi pandet iter munitas ductor ad*
Muros Idumes divitis quis diruet? (arces
11 *Quis? nisi tu nostræ gētis Deus unice tutor?*
Qui nos premendos hostibus reliqueras,
Offensus vitijs pravis: nec in arma ruentes,
Nostros præibas dux, ut antè exercitus.
12 *Nunc pater auxilium rebus bonus adfer in*
Humana fallax credulos spes decipit: (arctis
13 *Te duce, victrici decorati tempora lauro,*
Pedibus prememus hostis arrogantiam.

Ecce tibi fertile urbis Sichem solum dividam, planáque Sucothi virgâ decēpedali distribuã. 8 Nonne posteri Iacobi dicto sunt audientes mihi, quicũque eorum vel pecuari⁹ pastor est, vel terram aratro perstringit? 9 Vrbesq; Syriæ opulentæ in ditionem imperii mei redigã; Moabumq; Arabiæ, Idumæam & Palestinã Syriæ regiones mihi subjiciam: 10 Sed quis tandem imperator viam mihi ad munimenta hostium aperiet? quis mœnia Idumes urbis Syriæ opibus florentis evertet? 11 Quis alius à te, Iehova, nostræ nationis defensore? qui peccatis nostris iratus nos inimicis opprimendos deserueras, nec agmina nostra ad bellum euntia præcedebas, utì priùs solebas. 12 Fer nunc opem, pater clemens, nobis in temporum angustias adductis; spes ex hominibus pendens falsa, facilè credentes fallit: 13 At nos te ductore capita gerentes coronâ è lauro victoriæ indice ornata, hostis superbiam conculcabimus.

PSAL. CIX.

David calumniis malevolorum traductus apud Schaulem, calumniatoribus, eorum familiis, nomini & saluti malè precatur, propter obstirmatam illorum malitiam; & acceptâ salute sua profitetur se benignitatem Dei celebraturum.

NE fileas, ne dissimula mea gloria, néve
Sine veritatem supprimi mendacio.

NE rem hanc silentio trãsmittas, Iehova, meum decus, de quo glorior, & cui confido, neu te ostendas eam ignorare, néve sine orationem veram à falsa vinci.

2 *Me scelerati oris fraus, & crudele venenum,*
Proterva fictis lingua me premit dolis.
3 *In me odia occultis acuunt sermonibus iras,*
Et immerenti fabricant molestiam.
4 *Qui mihi debebant fidum solamen amici,*
Probra ingerebant clanculum & convitia.
Ast ego, secretæ tibi qui penetralia mentis
Cernis, dolente corde fundebam preces.
5 *Omnibus officijs culti mihi damna rependunt,*
Remunerantur odio amorem simplicem.
6 *Tu pater hunc sævo vexãdum trade tyranno:*
Vastator illi ad dexteram astet Angelus.
7 *Judicis astiterit quum sordidꝰ ante tribunal,*
Damnatus aspris exeat sententiis.
Quum volet iratos animos insiectere fando,
Oratione judices exasperet.
8 *Ante diem fato pereat præreptus acerbo:*
Locumq́, vacuum dominus occupet novus.
9 *Orba fleat soboles: viduâ gemat uxor in aula:*
10 *Ejecta proles patrio exulet solo;*
Instabilis, mendica, vagis erroribus orbem

2 Prava enim hominum scelestorum versutia, sæváque mendacii pestis, & lingua petulans fraude commẽtitiâ me opprimit.

3 Malevolentia indignationem hominum in me mendaciis clàm confictis inflammat, meque immeritum molestiâ afficit:

4 Quos etiã oportebat cõsolationem mihi adhibere, qualẽ amici fideles afferunt, ij in me maledicta & cõtumelias occultè conjiciebant. At ego te interea mœstus rogabam, qui intima mentis occultæ præcordia vides. 5 Qui in honore omnigeno à me habiti sunt, summo studio mihi incommoda reddunt, & malevolentiam pro benevolentia syncera rependunt. 6 Hunc, pater, inimicum meum crudeli domino destruendum exhibe. Nuncius Dei depopulator præsens sit illi *conatibus eius obsistens.* 7 Quum autem veste lugubri indutus ad solium judicis venerit, ipse causâ inferior, decreto molesto contra se prolato, discedat: cúmque studebit animos judicum offensos ad misericordiam prece & oratione movere, verbis suis eosdem iratos reddat. 8 Ante tempus letho præpropero ablatus, mortem immaturam oppetat, aliúsque bonorum possessor, domum ab eo desertam obtineat, & de functione deturbato alius ei succedat. 9 Proles illius parentibus carens, mœreat, conjunx in aula domino privata lugeat. 10 Liberi ex patria expulsi errent; liberi, inquam, errones vagabundi stipem petentes, incertis peregrinationibus mundum circumeant,

Lustret:

locumq; nullibi inveniant, ubi conquiescant.

11 Fœnoris exactor, ubi forulos omnes scrutando perv estigaverit, domum calamitosam sursum ac deorsum vertat, successorque incognitus in bona ipsius molestiis duris & laboribus improbis acquisita, per vim involet.

12 Nemoque sit auxilio opem petenti: nullius misericordia prolé patre carentem juvet:

13 Mors familiam totã ferro suo evertat, sæculũq; sequens

Lustret: quietum reperiat nusquam locum.
11 *Conturbetq; domũ miserã, inscribatq; pena-*
Scrutatus omnes fœnerator arculas. (tes
Ignotusq; hæres longo congesta labore
12 *Rapiat, opemq; nemo poscenti ferat:*
Nullaq; progeniem miseratio sublevet orbam.
13 *Mors falce totam demetat semel domũ,*
Proxima gentem omnẽ cum nomine deleat ætas.
14,15,16 *Apudq; Dominum, patris erratũ,*
ut recens,
Ante oculos interq; manus versetur & erret:
Nec vitia matris tollat ulla oblivio.
Utq; erat oblitus miserandi, oblivio gentem
Ejus perenni supprimat silentio:
Qui dejectum, inopem, & curis mordacibus e-
Pertrahere mortis nixus est in retia. (grum
17 *Semper ei veluti fuerat maledictio cordi,*
Maledicta in illum & execratio cadent.
Ac veluti studio fugit benedicere pravo,
Sic nullus illi cupiat aut dicat bene.
18 *Et velut obtegitur talari corpus amictu,*
Totus miseriis ille sordeat obsitus.

cognationem omnem cum memoria extinguat; 14,15,16 Patrisque peccata semper præsentia sint & obvia, velut nova apud Deum, & in conspectum ejus semper sese offerant, matrisque delictum perpetuò in memoria habeatur; & sicuti omnis humanitatis expers, misericordiâ flecti non consueverat, familiam ejus perpetuâ obscuritate taciturnitas obruat; qui me humilem nullo meo merito afflictum, amicis orbum, cogitationibus molestis confectum, & ad necem quæsitum, ad exitium adducere conatus est. 17 Sicuti etiam maledicentia semper fuit ei chara, convitia, & diræ, quas imprecatur, in ipsius caput recidant; & quemadmodum malo animo verba bona cuiquam facere vitaverat; sic nemo illi benevolus sit, aut bene de eo loquatur; 18 Ac quemadmodum corpus veste ad talos usque demissâ amicitur; sic ille totus calamitatibus ab ira tua importatis opertus, cunctis evilescat;

Sic

Sic in cuncta illi passim se viscera fundant,
Vt oleum in ossa penetrat, unda in viscera.
19 *Hoc ergo incedat semper vestitus amictu:*
Hac zona lumbos cingat illi & ilia.
20 *Ante Deum tales pendat detractio pœnas,*
Et clàm salutem quisquis oppugnat meam.
21 *Alme pater, pater alme, tua me protege*
Et invidorum libera calumnijs: (dextrâ,
Vt nomen latus omne tuum telluris honoret,
Et suavitatem sentiat clementiæ.
22 *Eripe me invidiæ: sum pauper, egenus &*
Animũq; curæ turbidũ urunt anxiæ. (expes:
23 *Nõ aliter pereo, species quàm futilis umbræ,*
Pallent tenebris sera quum crepuscula.
Aut ubi decussis solerti indagine ramis,
Locusta tectis pulsa frondeis cadit.
24 *Genua labãt infirma: artus jejunia solvũt:*
Exangue siccis corpus aret ossibus.
25 *Me tumidi probris hostes petiêre superbis:*
Me conspicati capita quassarunt sua.
26 *Adfer opem, servũq; tuũ, pater optime, ser-*
Pro lenitate semper assuetâ tibi. (va

fic miseriæ passim in interanea fusæ dilatentur, ut oleum in solida corporis, aquaque in carnem permeat.

19 Hac igitur maledictionis veste indutus obambulet, hoc cingulum renes illi & viscera circundet.

20 Maledicentia hostium meorum ita in conspectu Dei puniatur, & quicunque calumnijs incolumitatem meam nititur evertere.

21 *At tu contrà*, pater, potentiâ tua me defende, falsâque malevolorum criminatione erue, ut omnis terræ pars te veneretur, jucundumque misericordiæ tuæ fructum intelligat. 22 Ab invidis me libera, sum enim dejectus, inops, spe orbatus, mentemque turbatam solicitudines molestæ pertorquent. 23 Similiterque evanesco ac figura umbræ evanidæ cùm crepuscula vespertina luce obscurâ micant, aut utì locusta cùm ex arboribus ejecta decidit, ramis diligenti indagatione excussis, *sic ego huc & illuc saltito.* 24 Genua debilia me non ferentia succidunt, victus inopia ossium juncturas laxat, corpusque sanguine carens, cùm ossa sine succo sint, humore deficitur. 25 Hostes superbi contumelijs arrogantibus me invaserunt, meque cernentes capita sua per ludibrium motarunt. 26 Auxilio sis mihi, pater, famulumque tuum juxta clementiam tibi propriam custodi.

27 *Agnoscantq;*

27 Vt & potentiam tuam hostes intelligant, meq; benignitate tua liberatum esse cognoscant.

28 Dumque opprobria fundent, dum convitiabuntur, tu facilis & placatus ope tua me fovebis.

29 Dum dedecus & ignominia illos erubescere coget, gaudium famuli tibi addicti animum alacrem efficiet: utque vestis, a summo capite ad pedes usque demissa, totum corpus velat, sic pudor & ignominia tristis ore perplexo hos operiat, qui me malitiosè detrectant. 30 At ego tum gratus voce mea Deo gratias agam, inq; turba frequenti Dei magnitudinem celebrabo; 31 Qui prælens favensque adfuit humili & abjecto, eumq; ad se provocantem ab hostium irrisione liberavit.

27 *Agnoscantq; tuã, rerum pater optime, dext*
Tuaq; salvum me sciant clementiâ. (*tram*
28 *Dũ maledicta vomẽt hostes, dũ probra lo*
Bonúsq; placidúsq; benedices tu mihi. (*quẽtu*
29 *Dum confusa illis turpis pudor ora notabit,*
Latitia servi pectus hilarabit tui.
Hos pudor ut talos à vertice vestis ad imos
Effusa latè corpus omne contegit:
Hos pudor, & mœrens turbato infamia vultu,
Qui me maligno dente rodunt, obruat.
30 *Ast ego tum Domino grates memor ore fo*
Cœtúq; laudes in celebri concinam: (*nabo*
31 *Qui stetit auxilio dexter, cum paupere, vi*
Eripuit ejus hostium ludibrio. (*támque*

gaudium famuli tibi addicti animum alacrem efficiet: utque vestis, a summo capite ad pedes usque demissa, totum corpus velat, sic pudor & ignominia tristis ore perplexo hos operiat, qui me malitiosè detrectant. 30 At ego tum gratus voce mea Deo gratias agam, inq; turba frequenti Dei magnitudinem celebrabo; 31 Qui præsens favensque adfuit humili & abjecto, eumq; ad se provocantem ab hostium irrisione liberavit.

PSAL. CX.

Christus Dominus noster ad spirituale regnum & sacerdotium æternum in Ecclesia vocatur, deinde proponitur potentissima victoria de inimicis & triũpho eius.

DEus Pater ita affatus est Christũ filium, Dominum & Deum meũ: Compone te ad sedendum ad dexteram manum meam *rebus omnibus dominaturum*, dum ceu scamnum inimicos *regnanti tibi reluctantes*, infra pedes tuos conculcandos tibi prostravero. 2 Imperij tui insignia ab Hierosolyma ad mundi extrema producam,

SIc alloquutus Dominus est Dominum meũ,
Assíde dexteram ad meam,
Dum proterendos, ceu scabellum, sub pedes
Hostes tibi provolvero.
2 *Ad orbis oras ultimas fasces tuos*
Altâ ab Sione proferam:

Vt

Vt juris æqui vinculis coerceas
Fastus rebelles hostium.
3 *Te pompa lætis quum reducet plausibus*
Ad templa voti compotem,
Sancto decorus apparatu exercitus
Lætum celebrabit diem.
Non roris imber ante lucem argenteis
Tot vestit arva gemmulis,
Quàm multa cunctis gentium de finibus
Ad te propago confluet.
4 *Iurávit & se adstrinxit immutabili*
Dominus sacramento tibi:
Tete futurum Melchisedecis sibi
Ritu sacrorum antistitem.
Sol inquieto lucis orbe dum diem,
Dum Luna noctem illuminet.
5,6 *Ad dexteram ille semper assistet tuam:*
Ferro tyrannos vindice
Compescet: iram commodans suam tibi,
Gentes rebelles comprimet.
Duceſq; regnis imperantes ditibus
7 *Sternet solo: torrentibus*
E fortuitis, dum fugam premet, sitim
Victor levabit igneam.

ut legum justarum potestate hostes superbos & rebelles cohibeas.

3 Cùm autè turba frequens *se tibi ultrò regendam tradens*, lætitiaq; gestiens, te *de hostibus triumphantè* ad ædem sacram comitabitur, potitum eo, quod cupiebas, populi tui copię ornamentis venerabilibus instructæ lætum & celebrè diem exhibebũt. Ros purus manè copiosè cadens, non tot veluti gẽmis pulchris ita campos operit: quàm quot liberorũ & juvenum tuorum ex omnibus nationum oris ad te concursus fiet. 4 Dominus sanctè tibi promisit, seque adhibito jurejurando stabili & inviolabili obligavit, Te, *ut populum Deo in æternum reconcilies*, pontificem more Melchisedecis sibi futurum, quamdiu Sol globo lucis semper se movente, diem collustrabit, Lunaque noctis tenebris lumen allatura est. 5, 6 Christus propter te, sancte cœtus, semper præsens erit: Reges impotentes tibi adversantes gladio ultore semper coercebit, suamque ad tempus exhibens indignationem tibi, gentes tumultuantes compescet, regesque regionibus opulentis dominantes in humum dejiciet. 7 Dumque hostes fugientes urgebit, hostium potitus, vehementem bibendi cupiditatem è fluvijs rapidis ei fortè obvijs imminuet;

Ergo

Itaq; victis inimicis in cœlum laudib⁹ feretur.

Ergo ſubactis hoſtibus, cœlo caput
Tollet decorum gloriâ.

PSAL. CXI.

Pſaltes ſuo exẽplo hortatur Eccleſiam ad laudandũ De ob ampla eius opera erga Iſraelitas, & ſanctum fœdus; hinc recordatus officii piorum erga Deu omnes provocat ad reverentiam & laudationem ei

SIve inter amicos fideles de rebus arcanis agã, ſive multitudine gẽtis Iudaicæ me circundante, *ad prædicanda meũ Dei beneficia cõgregatæ*, ſermonem habeã, te, pater, ex animo celebrabo, tuaq; beneficia ore meo eorundem memori evulgabo.

SIve inter fidos tractem ſecreta ſodales,
Seu ſancti ſtipante catervâ
Me populi loquar, alme parens, te pectore to
Uſq; canam, tua munera grato
2 *Ore feram. magna æterna miracula dextr*
Magna quidem, ſed & inclyta certè,
Et manifeſta bonis, ſtudio ſcrutante fideli.
3 *Quicquid enim gerit, omnia ſplendor,*
Omnia divina majeſtas luce refulgens
Illuſtrat: dum ſidera terras
Ignea luſtrabunt, hunc juſtũ ſemper & æqu
Sera agnoſcent ſæcla nepotum.
4 *Nec quæ primævi quondã ſtupuêre paren*
Attoniti, mirandaq; natis
Invida delebunt oblivia. parcere largus
Nempe parens, faciliſq; querelis
5 *Flectere cor miſeris: ſpoliis ex hoſte ſuper*
Direptis decoravit amicos.

2 Opera admirabilia Dei non ſolùm ingentia quidem ſunt, ſed etiam illuſtria, piiſque omnibus perſpicua, diligentiâ ipſorum conſtanti eadem inveſtigan

3 Quodcunque enim Deus agit, decor & magnitudo latè perſpicua h mine cœleſti eum authorẽ oſtendente, ſic veneranda faciunt omnia, *Deo omniũ tribuatur honos:* dúmq, ſidera ſplendida terras circumibu poſteritas Deum eſſe æquabili erga omnes juſtitiâ ſemper intelligi

4 Nec quæ majores noſtri velut mente capti admirati ſunt, nec ope Dei etiã mirabilia, quæ poſteros eorũ attonitos reddidêre, taciturnit cætera omnia deteriora faciens, obſcurabit. Nempe Deus liberalis promptus miſerorũ querimonijs exorari, 5 Charos ſibi honore affec

Nec cum gente sua percussi fœderis illum
Immemorem ulla redarguit ætas.
9 Ostenditq; suas per facta illustria vires,
Quum populatus regna superba,
Dimensusq; novis hostilia rura colonis,
Dilectæ dedit oppida genti.
7 Quicquid agit loquiturq;, fides immobilis
Æqui & regula dirigit omnes. (actus
Quæ jubet, æqua jubet, nulloq; interlita fuco,
Aut tacitam celantia fraudem;
8 Quæq; nec æterno volventia sæcula lapsu
Interimant, aut tempore carpant.
Quippe astans fidei firma constantia & æquum
Perpetuò rata jussa tuentur.
9 Quum premeret Pharij imperium crudele
Selecta de gente nepotes: (tyranni
Excussitq; jugum, & regis fera jussa superbi
Exuit: æternaq; beatis
Libertate frui donârat, pignora sera
Si jurata parentibus olim
Intemerata piæ servassent fœdera Legis:
Fœdera nullis irrita sæclis.
Quippe Dei sanctum est & formidabile nomen,
Ac sanctè sua pacta tuetur:

prædâ ab inimico arrogante ablata; nec ulla posteritas reprehendet illũ pacti cum gente sibi electa initi oblitum esse.

6 Potentiam suam reb⁹ præclarè gestis demõstravit, cùm regna ditia deprædatus, agrosq́ue hostiũ cultoribus novis metatus, eorum urbes genti sibi amatæ, habitandas dedit.

7 In omnibus actionibus, in omni sermone constantia firma est, omniaq́; ejus facta justitia regit; quæ imperat justa sunt, & non ullâ fraude mixta, aut dolũ occultũ abscondentia, 8 Quæq́ue nec temporis longinquitas perpetuo motu circumacta deleat, aut ævi spatio imminuat: nam fidei firmitas, & justitia semper præsens, imperia semper firma servant. 9 Itaq; quum nefariũ regis Ægypti mandatum posteritaté Hebræorũ, quos Deus elegerat, vexaret; Iehova tum servitutis vincula amovit, tum regis etiam arrogantis mandata crudelia abstulit, dederatq́; suis, reb⁹ secundis utentib⁹, immunitaté perpetuã à tyrannis habere, si eorũ posteri inviolata sanctæ legis conventa custodiissent, majorib⁹ olim jurejurando probata, fœdera Dei, inquã, perpetua si semper firma servassent: mentio .n. nominis Dei pijs augusta & reverenda est, adversarijs verò terribilis; Deus autẽ promissa sua inviolabiliter servat,

Exigit

cumq; conveneis non ſtatur, ſupplicia gravia de fœditragis ſumit.

10 Deũ autem venerari,& ſincerè revereri, vitæ ſanctæ initium, & præcipuum documentum eſt, adeoq; primariæ & veræ ſapientiæ ſumma; qui autem actiones omnes ad hunc finem format, is perfectè ſapiens eſt, omniſq; ætas hunc felicem eſſe fatebitur.

Exigit & duras violato fœdere pœnas.
10 *Hunc colere ex animoq; vereri,*
Vivendi rectè fons & ſapientia prima eſt.
Hanc cunctos qui dirigit actus
Ad metam, verè ſapit: hunc ventura nepotis
Semper dicent ſæcla beatum.

PSAL. CXII.

Pſaltes pios hortatur ad laudationem Dei propter felicitatem omnimodam quam largitur bonis.

FElix ille demùm eſt, qui Deum creatorẽ omniũ verâ religione veneratur, qui ejus ſanctionib⁹ oblectatur, omneſque animi affectus, totamque vitam ad leges Dei conformare & dirigere conatur.

2 Viri illius poſteri imperiũ ſuum per urbes opulentas extendent: benevolentia enim Dei bonorum poſteros commodis liberaliter afficiet. 3 Opes

BEatus ille, qui Deum rerum patrem
Pietate non fictâ colit:
Deiq; gaudet legibus: mores ſuos
Formare ad illas nititur.
2 *Latè per urbes divites potentiam*
Ejus propago proferet;
Prolem piorum numinis benignitas
Larga beabit dexterâ.
3 *Res affluentur ſuppetet ſemper domi*
Illi: nec ætas longior
Obliterabit æquitatis gloriam
4 *Fructumq;. Quum premet malos*
Fortuna, ſævo geſticns ludibrio
Mutare ſummis infima,
Benignitatis tum ſuæ juſtis Deus
Lucem in tenebris offeret.

domi copioſè abundabunt, nec longinquitas temporis, ejus juſtitiæ decus, commodaque inde provenientia delebit; 4 Cùm *autem humano iudicio temerarius rerum eventus Dei providentiâ gubernatus,* ſumma gaudens infima reddere, crudeli luſus genere impios vexabit, tum Deus liberalitatis ſuæ ſplendorem bonis, in media calamitatum obſcuritate

Clemen

Clemens bonusq; in omnibus periculis
Stirpem piorum muniet.
Misertus inopis vir bonus, larga manu
Succurret indigentiæ:
Sic cuncta justo temperans examine,
Nec verba temerè ut excidant.
Non turbo sortis cuncta quatientis, loco
Movebit illum, nec dies
Suprema famam condet ejus invido
Oblivij silentio.
Non livor illum falsa gaudens spargere
Terrebit, aut calumnia:
Bellive rumor, aut egestas lurida,
Fragorq; lethi proximi:
Sed mente firma provocat discrimina,
Deoq; solo nititur.
Ceu cava rupes murmurantis æquoris
Spernit minaces impetus,
Sic ille certa interritus fiduciâ
Sortis procellas sustinet:
Ac sustinebit, dum ruinas hostium
Salvus suorum adspexerit.
Opes volucris instar auræ mobiles
Largitus est egentibus,
Sibi æquitatis gloriam superstitem

proferet; facilisque ac liberalis bonorũ posteros in rebus difficillimis defendet.

5 Iustus vicem egeni dolens, egestati ejus liberaliter opẽ fert, trutinâ æquâ sic cuncta moderans, ut nulla vox ab ore ejus imprudenter elabatur:

6 Fortunæ violẽtia cunctâ vexantis nõ coget illum pristinam sententiâ mutare, nec tempus mortis existimationem ejus abscondet, taciturnitate cupiente omnia delere.

7 Invidia læta rumores falsos dissipare, eũ metu non afficiet, nec falsa criminatio, aut belli siniſter nuntius & expectatio, aut paupertas, quæ luridos & squalentes efficit, aut mortis propinquæ sonus timorem illi incutiet. Sed summa constantiâ pericula invitat, & in Deo unico spem defixam habet. 8 Et quemadmodum saxa albicantia minabundos maris graviter sonantis assultus nihil curant, sic ille securus, fortunæ violentiam firmâ spe tolerat, ac tolerabit, donec ipse incolumis hostium interitum *ceu iustam improbitatis ipsorum mercedem videat.* 9 Vir bonus donavit pauperibus divitias, mobilitate aëri volucri & citò mutationi obnoxio similes; laudem verò viri justi & integri sibi post mortem custodivit,

laudem, inquã, mundo ipso longinquiorẽ, nec sitam in potestate senij instar æruginis omnia consumentis.

Servavit: orbe gloriam
Vivaciorem, nec senectæ dentibus
Æruginoſq; obnoxiam.

10 Dum malus virum bonum famâ illustrem, & re præclara honestum cernet, solicitudines animum

10 *Dum laude clarum, req; lautum splendidã*
Spectabit impius pium,
Curæq; mentem vellicabunt anxiæ,
Succumq; carpent corporis,
Dentem fatigans dente ringetur, lue
Se macerabit tabidâ.
Dominus malorum vota ridet irrita,
Spes ut modestas promovet.

ejus angentes corrodent, corporisque humorem imminuent, irascens frendens, seipsum macilentum faciet indignatione lividâ ceu morbeum in tabem resolvente; Deus etiam vana impiorum desideria & preces contemnit, sicuti è contrario cupiditates hominum minùs arrogantium ad exitum optatum perducit.

PSAL. CXIII.

David Ecclesiam Dei suo exemplo provocat ad laudationem eius propter maiestatem, providentiam & administrationem mirificam ac gloriosam eius.

CAntu laudate Dominum, Iehovæ ministri, ejusque potentiã hymnis die festo cani solitis vehementer celebrate.

Psallite Dominum pueri, Domini
Nomen festo tollite cantu.

2 Nomen Domini sic sit omnibus sanctum & venerabile,

2 *Nomen Domini sic celebretur,*
Vt sæculorum in sæcula longi
Nulla oblivia sentiat ævi.

3 *Primo à carcere Solis Eoi*
Ad purpureos usq; occasus,
Omnes Domini nomen adorent,

4 *Qui gentes super arduus omnes*
Celsas ætheris incolit arces.

ut nulla temporis longinqui detrimenta in perpetuum patiatur. 3 Ab egressu Solis orientis ad occidentem usque, ubi colorem purpureum cœlo inducit, omnes gentes nomen Dei colant: 4 Qui excelsum cœli domiciliũ habitat, in alto situs supra omnes terræ partes,

Cujus

Cujus longè gloria mundi
Trans flammantia mœnia vecta est.
5,6 O pietatis nescia veræ
Pectora! ritu sacra nefando
O qui fingitis! anne deorum
Quenquam Domino similem nostro
Nostis? quem super arduа cœli
Culmina positum nil latet imæ
Sub cava clausum viscera terræ;
Nil humano procul adspectu
Trans multiplices ætheris orbes.
7,8 Inopem terræ qui prostratum
Suscitat, & de pulvere egenum
Tollit, ut alto positus solio
Populi primos carpat honores.
9 Qui maternos sterili fructus
Exoratus donat, & orbos
Lætà renovat prole penates.

cujus etiã magnitudo trans igneum cœlũ excessit.
4,5 O homines veram Dei religionẽ ignorantes! O qui sacrificia ceremoniis scelestis vobis cõminiscimini! an ullum deum scitis Domino, quem nos colimus, æqualem esse? quem super altissima cœli loca situm, nihil in intimis terræ partibus prætcrit, cuique nihil occultum est, ab oculis hominum trans numerosos cœli circulos remotum. 7,8, *Qui tamen sese pro bonitate sua eousque demittit*, ut ope destitutum in terris, & contemptum levet, pauperemq; è terra excitat, ut in sede regia situs, summos populi magistratus capiat. 9 Qui placatus etiam infœcundæ mulieri sobolem tribuit, domumque liberis carentem jucunda progenie recreat.

PSAL. CXIIII.

Prophetа narrat admirabilem consternationẽ rerũ creatarum in adventu Dei cum populo suo; causamq; consternationis petens, eas respondentes fingit, omnem potentiam gloriamq; Deo tribuentes.

QVum domus Isacidûm patrias remearet ad oras,
Barbaraq; invisæ linqueret arva Phari,

CVm Hebræi ad terrã Cananæam patriã majorũ ex Ægypto redirent, hominúmque barbarorum regionem desererent, in quã odium justum habebant:

2 Deus ipse divina potentiâ sua Iudam sibi consecratum & Israelem periculis arcebat, populumq; suũ, ceu ductor ejus, præcedebat.

3 Mare metuens, *aspexit populi ex Ægypto egressum, ac ne transitum moraretur,* aquas suas stupefactas divisit: Iordanis aquas fluviales retro fugientes, ad fontem reflexit; *sese q, trãsituro Dei populo pervium fecit.*

2 *Ipse Deus Iudam cœlesti numine tutum*
Fecit, erat populi signifer ipse sui. (unda
3 *Vidit & attonitas trepidum mare diffida*
Iordanis refugas in caput egit aquas.
4 *Dura per intonsos saliêrunt culmina montes,*
Vt saturas gestit dux gregis inter oves:
Celsaq; frondentes movère cacumina colles,
Agnus ut in pratis luxuriare solet.
5 *Quid mare vidisti soluto cur cesseris alveo?*
Cur fugis in fontes fluminis unda tuos?
6 *Cur ita concusso saliistis vertice montes,*
Vt satur exultat dux gregis inter oves?
Cur ita frondenti saliistis vertice colles,
Agnus ut in pratis luxuriare solet? (bem
7 *Nempe Dei trepidum præsentia terruit or-*
Cui cadit in Solymos victima multa focos.
8 *Qui lapidum venas laticum laxavit in usũ,*
Cui fluxit largo flumine dura silex.

4 Fastigia hilaria per montes sylvis consitos saltarunt, ut aries inter oves bene pastas exultat: monticuli quoq; sylvosi culmina alacria moverunt, ut agnus solet in pascuis gestire. 5 Quid mare aspexisti, quamobrẽ è pristino cursu tuo decederes? Cur aqua Iordanis in scaturigines tuas abis? 6 Quam ob causam montes moto culmine ita trepidastis, ut aries bene pastus inter oves saltat? Qua de re monticuli cacuminibus sylvosis ita exultastis, ut agnus in pascuis gestire solet? 7 Quia scilicet Dei præsentis aspectus populo suo præeuntis orbem terræ timidum tremefecit, cui multa sacrificia cæduntur ignibus Hierosolymitanis cremanda: 8 Qui intimas saxorum secturas ad aquas populo suo ministrandas patefecit, cuique rupes dura aquæ fluviolos copiosè emisit.

PSAL. CXV.

Ecclesia servari à Deo petit propter gloriam ipsius, & idololatras perdi; singulos ad fidem hortatur, promissiones accommodat, & laudes Dei in hac vita se prædicaturam spondet.

Te

TE magne rector orbis, haud victoriam
Ex hoste sæuo poscimus,
Nos ut per omnes fama gentes differat,
Nec apparatu ut splendido
Per ora vulgi nos triumphus aureo
Curru superbos transferat:
Sed impiarum ut sæcla gentium sciant
Te largum opis cultoribus
Tuis, fideq́, semper immutabili
Promissa promptum solvere.
2 *Ne fortè rebus insolentes prosperis,*
Ubi nunc Deus vester? rogent.
3 *Deus astra nster incolens, mortalium*
Nutu suo res temperat.
4 *At impiarum finxit error gentium*
Manu deos inutiles:
Aurum caminis excoquens, aut malleis
Massâ è sequaci bracteas
Ducens, figurâ multiformi ludicra
Affixit aris numina.
5 *Inane vocis os habent: oculos habent,*
Orbes inanes luminis.
6 *Naribus odores nec trahunt, nec auribus*
Surdis sonores hauriunt.

NOn petimus abs te, mūdi gubernator potens, prosperos belli successus ex hoste crudeli, ut per omnes nationes rumor dissipatus, nos latè celebret, nec ut pompa victoriæ causâ, nos coram populo ornatu magnifico gloriantes, vehiculo ex auro fabricato trāsportet; sed ut ætates ac generationes nationum Deum ignorantiū, te tuis auxiliarem esse intelligant, semperque summa constantiâ paratum, quæ es pollicitus, ea, te adorantibꝰ reddere. 2 Ac ne fortè hostes felici successu superbientes quærant, ubi nunc est Deus ille, quem nobis objicitis? 3 Deus noster cœlum habitans, humana omnia voluntate suâ regit: 4 At falsa gentium opinio Deum verum malè colentium, deos, qui nulli usui hominibus sunt, sibi fabricavit: fundens enim fornacibus aurum, aut tenues è mole magnâ ductili laminas malleis extendens, deos ridiculos variis figuris super aras statuit. 5 *Hi autem gentium dii* os quidem, sed mutum tamen habent, *ideoq́, nil se colentibus respondere queunt*: oculos habent, circulos tantùm cæcos, *nec quid in mundo geratur cernentes*: 6 Nec jucundos florū spiritus per nasum ducunt, *ut illis suffitu & sacrificiorū nidore non sit opus*; nec auribus audiendi potestate carentibus, sonos *precū ullarum* trahunt.

7 Palpare manibus non queunt, torpentibus
Nec ingredi vestigijs,
Nec vox anhelis edita è pulmonibus,
Cavo recurrit gutture.
8 Quicunq; tales fingit aut colit deos,
Dijs ipse similis sit suis.
9 At tu Iacobi gens, loca fiduciam
Omnem salutis in Deo,
Qui te potenti sublevabit dexterâ,
Et in periclis proteget.
10 Et vos Aaronis posteri, spem ponite
Omnem salutis in Deo,
Qui vos potenti sublevabit dexterâ,
Et in periclis proteget.
11 Quicunq; cultor es Dei, fiduciam
Loca salutis in Deo,
Qui te potenti sublevabit dexterâ,
Et in periclis proteget.
12 Qui nos favore semper amplexus, memor
Fovit, fovetq; sedulò:
Cunctos Iacobi qui fovebit posteros,
Aaronis & sacrum genus.
13 Qui se colentes, sive juvenes, ceu senes,
Fovebit & custodiet.

7 Nec tactu res ullas manibus sentire possunt, *aut quicquam cuiquam tribuere*; nec pedibus sensu carentibus iter facere, *ut ad quenquam iuvandum accurrere nequeant*; nec sonus è pulmonibus semper spiritum ducentibus prolatus per concavum arteriæ asperæ meatum redit, *ut quicquam cultoribus suis præcipere nequeant*.

8 Quisquis autem deos tales facit, aut veneratur, ipse quoque sit mutus, surdus, cœcus, &c. quales sunt dij ipsi, quos colit. 9 Vos autem Iudæi posteri Iacobi, omnem incolumitatis vestræ spem in Deo defigite, qui vos sua potentiâ magna in rebus adversis juvabit, & in periculis tuebitur. 10 Vos quoque ex Araone progeniti omnem incolumitatis expectationem in Deo constituite, qui vos sua potentiâ magna juvabit, & in periculis tuebitur. 11 Quicunque Deum veneraris, spem incolumitatis tuæ in eo defige, qui te sua potentiâ magna juvabit, & in periculis defendet; 12 Qui nostri semper amicè recordatus, nosque benevolentiâ prosequens, diligenter recreavit, & indies recreat: qui omnem Iacobi progeniem & selectam Araonis stirpem solabitur: 13 Quique sinceros sui cultores omnis ætatis & conditionis recreabit & servabit.

14 Qui

14 *Qui nosq; donis semper augebit novis,*
Et liberorum liberos.
15 *Nam nos profanis segregavit gentibus,*
Cœli soliq; conditor.
16 *Cœlum sibi ipse regiam fecit, solum*
Sedem dedit mortalibus:
Remunerantes muneribus illum ut suis
Rerum parentem agnoscerent.
17 *Neq; ora laudes in tuas solvent, pater,*
Quos mors tegit silentio.
18 *Nos te parentem agnoscimus, qui spiritu*
Vitalis aurae vescimur:
Te prosequemur laudibus, dum lucido
Sol axe terras ambiet.

14 Qui nos etiam, omnemque posteritatē nostram donis recentibus semper magis magisque cumulabit:
15 Nam rerum omnium creator, qui nos sibi à nationibus impijs separavit;
16 Ipse quidem cœlum sibi domum regalem constituit, *unde rebus omnibus dominaretur*, hominibus verò terram domicilium eis habitandum donavit, bonaque omnia, quibus illam exornavit, eis etiam concessit; ut dona ab eo accepta in ipsius gloriam conferentes, eum rerum omnium conditorem esse *eius laudis eius præcones* testificarentur:
17 Quos enim mors taciturnitate perpetuâ abscondit, ij, pater, facta tua præclara non canent, *cùm eis mors linguæ usum ademerit.* 18 Nos autem, *qui vitâ fruimur*, te nobis patrem esse profitemur, & laude celebrabimus, dum Sol curru lucente terras circumibit.

PSAL. CXVI.

David deducta arcâ Dei Ieruschaldima, in Ecclesia amorem suum erga Deum profitetur beneficiorum acceptorum nomine, pericula sua, fidem, & infirmitatem narrat, salutem Dei omnibus modis prædicat, ac postremò petit in eadem salute servari, ut Deum ampliùs prædicet.

TOto pectore diligam
Vnicè & Dominum colam,
Qui lenis mihi supplici
Non duram appulit aurem.

IEhovam vehementer & sincerè amabo, eumque solum valdè venerabor, qui misericors meam supplicantis vocem benignè audivit.

2 Qui oranti se facilé præbuit, hunc ego quamdiu vitâ fruens spirabo, perpetuò diligam.

3 Iam mors animo, & sensibus meis sese offerebat, jam super tumulum sepulchri mei stabam, jam solicitudo me graviter angés, undique mihi instabat.

4 Hic ego, omni spe adéptâ, Dominum oratione humili rogavi, dixíque, Oro te, Pater, si nihil aliud cõcedis, vitæ meæ miserandæ prospice.

5 O jam reipta expertus sum, te in præstandis promissis æquum esse,

2 *Aurem qui mihi supplici*
Non duram dedit: hunc ego,
Donec pectora spiritus
Pulset, semper amabo.
3 *Iam mors ante oculos erat,*
Iam stabam super aggerem
Busti, jam dolor anxius
Omni ex parte premebat:
4 *Ex spes tum prece supplice*
Oravi Dominum, Pater,
Quæso, inquam miserabili
Saltem consule vitæ.
5 *O justum Dominum & bonum,*
6 *Et pronum veniæ: auxilî*
Is me & consilî indigum
Sævo texit ab hoste.
7 *Ergo mens tibi reddita*
Mœrorem cohibe: & Deus
Quæ largâ tribuit manu
Donis læta fruare.
8 *Vitam è faucibus eruit*
Mortis, & lachrymas genis
Absterst, stabili & pede
Firmavit tibi gressum.
9,10,11 *Tutus præsidio Dei*
Degam: & pollicitî fide

& in tuos mitem & benignum Deum: 6 Et ad veniam dandum promptum, is me ab inimico crudeli inopem & incertum quid facerem, *adcóque ad extrema redactum*, defendit. 7 Ergo animula mea, tui jam compos facta, tristitiam compesce, eorumque munerum hilaris fructum cape, quæ Deus tibi liberaliter donavit: 8 Vitam enim tuam è morte propinqua liberavit, fletum ab oculis abstulit, vireſque ad ingrediendum firmo gradu dedit. 9,10,11 Itaque nunc extra periculum auxilio Dei salvus perseverabo, & in certa promissi fiduciâ

Fretus

Fretus non dubiâ, canam
Grato pectore laudes.
Lassus, rebus & asperis
Afflictus, trepida fugâ
Vitæ prospiciens meæ,
Sic mecum ipse loquebar,
Nulli certa homini fides:
At rerum arbiter optimus,
Vnus polliciti tenax,
Vnus fallere nescit.
12 *Tot liber toties malis,*
Tot auctus toties bonis,
Quo tandem officio tibi
Coner solvere grates?
13 *Te festâ dape, te prece,*
Te libamine prosequar:
Te vitæ columen meæ
Gratâ voce fatebor:
14 *Te vitæ columen meæ*
In cœtu populi tui
Gratâ prosequar hostiâ,
Dammatus tibi voti.
15 *Electos, genitor, tuo*
Custos præsidio tegis,
Nec per vim pereuntium
Manes linquis insultos.

spem habens, animo beneficij memori te laudabo; *prius enim* fatigatus, rebusque adversis exagitatus, ac incolumitati meæ celeri recessu consulens, sic intra me tacitus dicebam, nulli est homini in promissis constantia non fallax; at Deus, qui omnia in potestate sua habet, unus est in promissis constans, solus fraudem non novit.

12 Ego autem sæpe periculis per te exemptus, tantaque liberalitate tua tam sæpe cumulatus, quonam studio paria facere tecum contendã?

13 Te nimirum epulis sacris & oratione colere conabor, & poculum libaminis in manus sumptum præguſtando, *libationem hanc me tibi acceptam ferre, palàm testificabor*, ac beneficij memor, te vitæ meæ præsidium esse affirmabo; 14 Promissumque tibi munus debens, te, Iehova, vitæ meæ præsidium victimâ colam, gratias agendo in frequenti populi tui conventu: 15 Tu enim pater, & servator, sorte tibi separatos auxilio tuo defendis, nec qui violenter moriuntur, mortem eorum impunitam deseris.

16 *Tu*

16 Tu etiam Dominus meus me filiũ famulæ domesticæ tibi obnoxium, è carcere terribili inimicorum liberasti.

17 Itaque, te rerum parens, præconiis, *sicuti par est*, semper extollam, & in rebus incertis invocabo;

16 *Tu servum Dominus tuum,*
Ancillæ sobolem tuæ
Me, minacibus hostium
Vinclis eripuisti.
17 *Te rerum, pater optime,*
Semper laudibus efferam:
Nomen in dubijs tuum
Usurpabo periclis.
18,19 *Te voti reus, erutus*
Morti, prosequar hostiâ,
Sacri limen ad atrij,
Sacræ redditus urbi.

18,19 Tibiq́ue quod vovi debens, votoq́ue persolvendo obligatus, & à morte liberatus, cùm Hierosolymæ restitutus ero, ad introitum vestibuli templi tui victimam tibi sacrificabo.

PSAL. CXVII.

Psaltes hortatur gentes, ut regnum Christi celebrent.

OMnes nationes, quas via solis circuit, *omnibus diis fictitiis abiectis*, prædicate Iehovæ patris vestri optimi animo lætoq́ue nunc celebrato.

2 Intelligite favorẽ ejus nos quotidiè liberaliùs, & molliter tractantis in nos oẽs effusũ esse, firmamq́; in promissis solvendis perseverantiam ejus profitemini.

O *Mnes ubiq; gentium*
Quos Solis ambit orbita,
Rerum parentis optimi
Laudes libenter pangite.
2 *Agnoscite indulgentiam*
Benigniùs nos in dies
Foventis, & constantiam
Promissa certam reddere.

PSAL. CXVIII.

David typus Christi Ecclesiam ad Dei laudes prædicandas hortatus, à suo exemplo commendat liberationes eius & suam ipsius fidem, eum tum suis, tum Ecclesiæ totius verbis celebrat: figurat Ecclesiam euntem in templum, gratias agentem Deo, precantem in futurum; & sacerdotes Ecclesiæ benedicentes, sacrificiaq; imperantes, omnes denique Deum laudibus efferentes.

Eia

EIa Deũ laudate, Deũ facilemq́, bonumq́
Larga benignum semper indulgentiâ.
2 *Eia Dei, soboles Iacobi, dicite laudes,*
Larga benigni semper indulgentiâ.
3 *Eia Deum canat Aaronis numerosa propago,*
Larga benignum semper indulgentiâ.
4 *Eia Dei pura cultor pietate, fatere*
Larga benignum semper indulgentiâ.
5 *Audiit orantẽ Dominus me rebus in arctis,*
Ac liberavit ilico ex angustijs.
6 *Ille mihi assistat solus, non arma nec ulla*
Humana mî vis adferet formidinem:
7 *Ille mihi auxilio sit solus; lumina damnis*
Explebo (nec me decipit spes) hostium.
8 *Tutius à rerum Domino est sperare salutem,*
Confidere armis quàm virorum fortium:
9 *Tutius à rerum Domino est sperare salutem,*
Confidere opibus quàm potentum Principũ.
10 *In me conjurẽt populi omni ex parte propin-* (*qui,*
Dei faventis conteram cunctos ope:
11 *Circundent omniq́, premãt ex parte licebit,*
Dei faventis conteram cunctos ope:

AGitè, Deum mitem & justum, magnoque semper favore liberalem palàm laudibus afficite.

2 Agitè, vos posteri Israelis Deum laudate magno favore semper liberalem.

3 Eia multitudo posterorũ Araonis, Deum magno favore semper liberalem laudib⁹ ornate.

4 Eia quisquis sincera religione Deum veneraris, agnosce eum palàm magno favore semper liberalem.

5 *Huius immensæ benignitatis egomet exemplum sum*, Dominus enim me rogantem se in periculis exaudivit, statimque ex rebus angustis exemptum, *in hunc amplissimum regiæ dignitatis locum evexit.* 6 Ille unus si mihi auxilio sit, nec bella ulla, nec ulla hominum minacium potentia violenta meum animum terrebit. 7 Ille solus si opem mihi ferat, cladibus hostium (nec falsa spero) aspectum meum satiabo. 8 Certius est à Deo rerum omnium creatore & gubernatore incolumitatem expectare, quàm in copijs hominum bellicosorum spem habere. 9 Certius est à Deo creatore & rerũ omniũ gubernatore incolumitatẽ expectare, quàm in potentia regũ divitũ spem ullã defigere. 10 Vicini adversùm me circumcircà societatem coeant, subsidio Dei mihi auxilium ferentis omnes excindam. 11 Quamvis me circumveniant, & undique mihi instent, subsidio Dei auxilium ferentis omnes ad unum delebo.

12 *Circundent*

12 Licèt hostes conferti me circumcingant, mihiq; tã magno numero undique obstent, quàm verno tépore apes ex alvearibus exeũt, subsidio tamen dei auxilium ferétis omnes nõ aliter excindã, quàm ignis vehemens arbores sylvarum aridas consumit.

13 Cur me hostis sceleste, jam turbatũ & graviter impulsum, incassùm extinguere conaris? Manus Dei potentis me propemodũ ruenté defendit.

12 *Circũdent omniq; premãt ex parte licebit*
Quàm nube densâ vere se fundunt apes,
Non secus ac siccas ignis violentia spinas,
Dei faventis conteram cunctos ope:
13 *Improbe quid frustra labefactum everte*
Dei potentis sustinet me dextera, (tenta
14 *Ille mea vires: illum mea carmina pange*
Unum: salutis unus author es meæ.
15 *Cunctaq; justorũ pariter tentoria plaudẽt*
Meæ salútis pariter auctorem Deum
Laudabunt: cantuq; ferent ad sidera dextra
Belli potentem, divitem victoria:
16 *Dextram armis, dextram præstantem ro*
bore, dextram
Belli potentem divitem victoria.
17 *Sæva quid insultas mihi mors? tua tela re*
Frustra minaci territas me spiculo. (conde
Vivo equidem, vivusq; ferã super æthera cantu
Raram benigni numinis clementiam.
18 *Iure parẽs bonꝰ ærumnâ me afflixit acerba*
At imminentem reppulit mortem tamen.
19 *Pandite pontifices sacri mihi limina templi,*

14 Illum ego pro unica mea potentiâ & robore amplector, meæ cantiones illum solùm celebrantes cantabunt, solus enim ille incolumitatis meæ causa est. 15 Hinc omnia habitacula, & bonorum castra mecum gaudebunt, Deumque incolumitatis meæ causam simul succinentes prædicabunt: Deique potentiã bellicosam ac multis victoriis potitam carmine vehementer laudabunt: 16 Dextram, inquã, bello potentem, manum viribus excellentem, potentiam Dei bellicosam, multísque victoriis potitam, laudum præconiis ornabunt. 17 Cur me, mors crudelis, ludibrio prosequeris? arma tua repone; incassùm enim me, jaculo tuo interitum minanti, terrere conaris. Equidem vitâ adhuc fruor, malisque superstes, singularem Dei indulgentis bonitatem carminibus vehementer laudabo. 18 Pater benignus, *quamvis* meritò, gravibus me difficultatibus affecit, mortem tamen propinquã à me propulsavit. 19 Aperite mihi sacerdotes ostia ædis sacræ,

Salute

Salute partâ ut laude prosequar Deum.

20 *Hæc est illa Deo gratissima janua, justis*
Votis aperta dehinc futura janua.

21 *Te meritò, pater alme, canam. tu rebus in*
Aurem applicasti supplici placabilem. (arctis
Sospes, & infesto duce te, sum tutus ab hoste.

22 *Et molientûm tecta quem rejecerat*
Artificũ improbitas lapidem, fastigia summi
Latè refulgens jam coronat anguli.

23 *Scilicet arcano factũ est hoc numine, nostra*
Attonita factum quod stupescunt lumina.

24 *O lux festa, ô lux jucunda ad gaudia nata,*
Cœlestis in nos lux favoris conscia:

25 *Usq; fave, custosq; tui, pater optime, regis*
Sis, & secundos cœpta duc ad exitus.

26 *O felix, iterum ô felix, quem rector olympi*
Populo salutis misit authorem suo.
Nos, quibus est sacri custodia credita templi,
Vobis precamur cuncta vertant prosperè.

27 *Vnus enim Dominus rerum moderatur habenas,*
Qui gratiæ in nos lumen effudit suæ.

ut Deum ob incolumitatẽ recuperatam laudem.

20 Hæc est illa templi janua Deo ipsi acceptissima, eiq; consecrata, quę in posterum justitiæ studiosorum petitionib⁹ semper patebit.

21 Iure optimo, pater, te celebrabo: tu enim mihi, te in rebus adversis oranti, aurem exorabilem dedisti, téque authore extra periculi metum ab inimico acriter me petente salvus & incolumis fio. 22 Lapis etiam ille, quem architecti improbi, templum mole magnâ ædificantes, *ceu non conveniențem* contempserunt, jam latè conspicuus summum angulum honorat, *totam ipsius structuræ molem sustinens.* 23 Certè hoc occulta Dei providentiâ perpetratum est, quod factum nostri spectantium oculi attoniti mirantur. 24 O lux ocio & hilaritati data! ô lux ad lætitiam apertè ferendam facta, lux divinæ erga nos liberalitatis testis! quam Deus nobis jucundissimam illucescere jussit. 25 Salutifer esto assiduè, pater summè bonus, regísque à te electi servator sis, initáque ejus consilia ad finem prosperum dirige. 26 O summè fortunatus, quem Deus cœli rex, ut omnis incolumitatis fontem, ad regendum populum sibi electum venire mandavit. Nos quoque, quibus hoc negotiũ datum est, ut templum Deo sacratum custodiamus, oramus ut vobis propioribus domus ejus incolis, omnia feliciter eveniant. 27 Solus enim Dominus mundum regit, qui nos suæ liberalitatis gratuitę lumine operit, glorioſæq; victorię lætitiâ perfundit,

Lætitia

Latitiâ celebrate diem, fœtuſq; bidentis
Tenellus aræ vinctus aſtet cornibus.
28 *Te Dominum, te mente colam, te voce ſa*
Tuũq; ſemper laude nomen proſequar (tebor
29 *Eia Deũ laudate, Deũ facilemq; bonumq*
Larga benignum ſemper indulgentiâ.

hunc igitur diem cum gaudio tranſigentes colite, agnúſq, tener ad angulum aræ alligatus, aſſiſtat.

28 Te Dominum meũ ex animo venerabor, meumq; eſſe Dominũ ſermone agnoſcã ac laude ſemper celebrabo. 29 Agitè igitur, Dominũ laudibus afficite mitem & juſtum, magnóq; favore ſemper liberalem prædicate.

PSAL. CXIX.

David in graviſſimo ſuo exilio ſeipſum hoc Pſalmo con ſolans, felicitatem piorum in ſtudio, fide & obſequi voluntatis Dei poſitam eſſe docet: ideoq; in notiti illius, ſtudio, fide & obſequio informari a Deo petit & ab omnibus impedimentis ſuæ carnis, peccati mundi, Satanæ, hoſtiumq; omnium conſervari: a poſtremò ſibi de tota anteacta vitâ, & æquitate in ca ſa bene conſcius, Deo ſeipſum & reliquæ vitæ ſuæ adminiſtrationem commendat, ad gloriam ipſius & ſalutem ſuam.

ALEPH.

O *Beatos, qui ſequuntur orbitam legis Dei:*
2 *O beatos qui monẽti ſpõtè parẽt numini,*
3 *Labe puri nec relinquunt lege juſſũ tramitẽ,*
4 *Quem ſeveritate dura nos tenêre præcipis.*
5 *O gradũ regas labantẽ ſic, monenti ut pareã,*
6 *A tuis attenta juſſis nuſquã ut errẽt lumina:*
7 *Tum ducẽ canã æquitatis candido te pectore,*
8 *Obſequar tibi: obſequentem tu tibi ne deſere.*

ALEPH.

O Felices, qui viâ legis Dei ingreſſi, ad ejus normã incedũt.

2 O felices, inquã, illos, qui Deo docẽti quid faciendũ ſit, libenter obediũt.

3 Quíque à vitijs alieni viam à Deo per ſanctiones ejus monſtratam non deſerunt; 4 Quã adhibita gravi pœnarũ cõminatione nos intelligere, ſedulò expendere, & inſiſtere jubes. 5 Atq; utinã ſic meũ titubantis greſſum dirigas, ut tibi me docenti dicto audiens ſim: 6 Oculíq; ad mandata tua intenti, ab eis nuſquã ſe deflectant. 7 Tum te rectorẽ mihi ad juſtitiæ viã inſiſtendũ animo à diſſimulatione alieno prædicabo: 8 Tibíq; tum parebo: Tu verò me dicto tibi audientem ne relinque.

BETH.

BETH.

QUid juventam, ne labascat, servat æquè ac lex tua?
2 Hinc ne aberrem, modò laboro: tu laborantem rege.
3 Ne vacillet pes, meo tua verba cõdo pectore.
4 Rector orbis, æquitatis regulam tuæ doce
5 Me, tui oris verba sæpe ore mediter ut meo:
6 Illa longè chariora semper auro ut æstimem:
7 Illa cogitem, illa sector, illa mirer unicè:
8 Illa nulla è corde nostro deleant oblivia.

BETH.

QVid juventutem *per se ad omne vitium præcipitè ita* custodit ne erret, ac mandata tua sanctè & purè mores ejus instituentia? 2 Equidé hoc tantùm conténdo, ne ipse ab iis deflectã; tu me ad potissimùm studentem dirige, *ne quâ cupiditate inde abripiar.* 3 Ac ne viâ recta divertam, mandata tua, *tanquam thesaurum preciosum*, animo repono. 4 Ostende mihi discipulo tuo, rector mundi, normam justitiæ tuæ, *edicta tua me docendo:* 5 Vt in omni sermone mandata mihi ab ore tuo sanctissimo dictata semper recolens exerceam. 6 Illaq́ auro, *omniumq́; thesauris* magis pretiosa & jucunda credam: 7 Vt illa in animo volvam, illa in vita instituenda sequar; illa plurimi ducens, vehementer suspiciam; 8 Nullusq́ue memoriæ lapsus illa ex animo meo unquam obliteret.

GIMEL.

DA tuæ legi obsequẽti vivere: ut propiùs tui
2 Conspicer pacti æquitatem, pande mentis lumina.
3 Inquilinum jussa legis ne tuæ celaveris.
4 Fœderum leges tuorum ægra mens desiderat.
5 O tuæ legis superbum qui premis fastidium,
6 Me tuæ legis sequacem vindica: cui divites

GIMEL.

COncede mihi, Iehova, mandatis tuis parenti, *omnibus difficultatib⁹ superatis*, vitã hîc agere. 2 Vtq́; justitiam arcanã & admirandam fœderis tui faciliùs videam, *amoto velamine, veræ lucis usum mihi adimente*, oculos interiores aperi. 3 Mandata legis tuæ *ad vitam cœlestem deducentia*, à peregrino in terris *eò contendente*, ne abscondas. 4 Mens mea conditiones conventorum tecum factorum solicita cupit, *eorumq́; cognoscendorum & præstandorum desiderio flagrat.* 5 Tu Iehova, qui arrogantem mandatorum tuorum contemptum punis, 6 A me tuæ voluntatis sectatore horum opprobrium procul submove, *impositaq́; mihi contumelias ulciscere;*

7 *Arroganter*

7 Cui potentes superbè maledicunt, quòd mandata tua custodiam; 8 Et ex dictis tuis *ceu delicijs & consilijs meis* vitæ regulam capiam.

7 *Arrogãter obloquũtur, jussa quòd servẽ tua*
8 *E tuo sermone vitæ quòd capessam formula*

DALETH.

MEns *curis ab his iniurijs ortis turbata*, infirma est & graviter excruciata; tu verò menti solicitæ præceptis tuis cõsolationẽ adhibe.

2 Occultas animi cogitationes tibi revelavi. 3 Tu me rerum imperitum legibus tuis instrue, mihique viam mandatis tuis consentaneam ostende, ut leges tuas cogitem. 4 Mentẽ etiam solicitã *ob has difficultates*, promissi tui consolatione foveas, in qua acquiescat. 5 Fac ut decreta præceptorũ tuorũ, citra dissimulationem amem. 6 Quæ justa sunt sequor, ad edicta tua semper intentus sum. 7 Doctrina legis tuæ in animo meo infixa & cælata est, ne me quæso sperantem in te auxilio tuo destitue. 8 Viam justitiæ tuæ mihi ostende, ipseque hilaris te comitans, tibi parebo.

DALETH

AEger animus languet: *agrum recrea verbo tuo.*
2 *Cordis arcanas latebras prodidi tibi: rudem*
3 *Tu doce, præferq; lucẽ scita mediter ut tua.*
4 *Et cor anxium tui verbi erigas solatio.*
5 *Absq; fuco fac tuarũ scita legum ut diligam.*
6 *Recta sector, instituta specto semper ad tua,*
7 *Lex tua animo sculpta inhæret: spem meam ne defere.*
8 *Pãde iter tuæ æquitatis: te comes lætꝰ sequar.*

HE.

VItæ meæ rationẽ legibꝰ tuis explicatam mihi, Iehova, ostende; pactũ tuum me doce.

2 Vt tum conventum, tum legis tuæ dogmata toto animo capiam & cũstodiam; 3 Vtque mandata tua omnia viâ brevissima sequar; 4 Animum ab avaritia turpique lucro aversum ad legem tuam deflecte. 5 Oculos quoq; averte, ne falsa & vana instituta, illorum specie illecti, capiant.

HE.

LEgũ iter monstra tuarũ: *fœdus erudi tuũ,*
2 *Fœdus ut legẽq; totis imbibã præcordijs;*
3 *Cuncta ut instituta rectà sector usq; semitâ.*
4 *Sordidis averte curis jussa pectus ad tua:*
5 *Flecte lumina, impias ne vanitates hauriant.*

6 *Languidum*

6 *Languidũ excita : face ut te timeat animus ac amet,*
7 *Libera probro à pudẽdo me benignus arbiter.*
8 *Tua statuta diligentem servet aquitas tua.*

6 Exuscita me pigrum, facque ut animus te reverenter habeat, ac diligat:
7 Cumque judex sis liberalis, à tui pi crimine, *mihi legum tuarum studio illato*, me eximc. 8 Legesq; tuas diligentem tua misericordiæ promissæ justitia me salvum præstet.

VAV.

Mẽ bonus respice, opiferq́, fœderis memor tui,
2 *Ora claudam ut exprobrãti spem tua fiduciæ.*
3 *Spes salutis, veritatem ab ore ne tuam eripe:*
4 *Semper ut tuis statutis audiens, tuto gradu*
5 *Ambulẽ. tua jussa quæro sola : coram regibus*
6 *Disserã (nec me pudebit) de tuis sermonibus.*
7 *Hos amavi, & hos amabo: & obsequens his, brachia*
8 *Tollam : ut usq; & usq; volvam hos ore, mente cogitem.*

VAV.

COntemplare me, Iehova, pro bonitate & clementiâ tua mihi explorata, & auxiliaris pacti tui recordare.
2 Vt os ei obturem, qui mihi dat vitio quòd in te sperando, tibi confidam.
3 Ne verax illud verbum tuum, Iehova, à quo salutem expecto, ab ore meo tollas, *bostium iniuriis & impatientiâ victi*; 4 Vt *quicquid isti in me moliantur*, ego mandatis tuis semper morem gerens, absq; periculo ingrediar. 5 Tua solius mandata vestigo. 6 De verbo tuo apud potentes (nec id mihi turpe existimabo) confidenter disputabo. 7 Sermones enim tuos semper dilexi & diligam, iisque parens, manus ad te in altum levabo; 8 Vt eos jugiter in ore habeam, eosque semper mediter.

ZAIN.

Sis memor pacti, columna quæ mea fiduciæ est:
2 *Quod levat mœrentem, & agrum è fauce mortis eripit.*
3 *Rideant licèt superbi, te sequar : legem tuam*

ZAIN.

COnvetorum memoriã retine, pacti enim tui memoria columen est, & basis firmæ persuasionis meæ. 2 Fœdus tuum me miseriarum gravitate dolentem consolatur, solicitumq; à morte imminente liberat. 3 Tuæ, Iehova, authoritati indesinenter parebo, tametsi homines arrogantes me idcirco aspernentur; tuorũq; præceptorũ sæpenumero recordabor.

4 Hoc enim erit in adversis meum malorũ omnium levamen.

4 *Vsq; repetam, in rebus arctis hoc erit solatiũ.*
5 *Impios quum legis hostes cerno, totus horreo.*
6 *Carmen hæc erit mihi, orbem donec hospes hunc colam.*

5 Cùm sacrilegos verbi tui inimicos cõspicor, *quæq; illos supplicia maneant video*, toto corpore metu contremisco.

7 *Hãc ut observẽ tenebræ me silentes admonẽt:*
8 *Illa mentem cura semper unicè exercet meã.*

6 Lex tua à me cantabitur quamdiu in hoc mundo peregrinus vitam degero. 7 Nox taciturna me in memoriam revocat, ut, *cæteris curis depositis*, legem tuam custodiam. 8 Illud etiam solicitũ desiderium animum meum semper singulariter vexans, trahit.

HETH.

PArere tibi, Iehova, omnis est expectatio mea, & meta ad quam collimo, omnes divitiæ, & patrimonium meũ.

HETH.

OBsequi tibi, mihi una est spes, opes, hæreditas.
2 *Vt bonus promissa præstes, unicè unũ id ambio.*
3 *Actiones vitæ ut omnes ad tuam componerẽ;*
4 *Legẽ ad hanc custodiẽdã quà licet me cõparo.*
5 *Impeditus impiorum vinclis hanc cogito.*
6 *Hujꝰ ergo nocte surgẽs prosequor te laudibꝰ.*
7 *Qui veretur hãc, amicis utor. hãc parẽs bone,*
8 *Qui tuâ benignitate cuncta reples, edoce.*

2 Hoc ego solum vehementer cupio, ut fidem datam favens serves. 3 Vtque omnia dicta factaque mea ad mandata tua conformans dirigã: 4 Ad hæc servanda quantùm possum me compono. 5 Malorum etiam impedimentis coërcitus, præcepta tua mecum in animo verso; 6 Legis tuæ causâ lecto egressus tuas de nocte laudes celebro. 7 Amicorum loco eos habeo, qui legem tuam negligere formidant: 8 Hac me, pater benevole, instrue, qui liberalitate tuâ omnia comples.

TETH.

ADveni Iehova, fac promissa famulo tuo benevolè repręsententur: 2 Per legem tuam animi tranquillitate fruar, in ea igitur me, Iehova, erudi.

TETH.

DOmine ades, pollicita servo fac benignè appareant.
2 *In tua lege acquiescam: me doce legem tuã.*

3 Vix

3 *Vix malo coacta leges mens sequi didicit tuas.*
4 *Scita, fons benignitatis, tua benignè me doce.*
5 *Me superbi criminantur: corde toto ego te sequar.*
6 *Iussa me juvãt tua, illi mẽs hebescit prosperis.*
7 *Erudisti me malis, ut legi adhæream tuæ,*
8 *Hæream ut legi, auri acervis gratiori ingentibus.*

3 Sæpe per damna & pœnas edoctus, & quasi ferulâ tua domitus, vix didici statutis tuis parere. 4 O Iehova, summè liberalis, edicta tua me liberaliter erudi. 5 Calumniatores arrogantes, & projectæ audaciæ homines me accusant immerentem, ego tibi nihilominus ex animo parebo. 6 Tua mihi præcepta grata & jucunda sunt, hostibus autem animus stolidus & vecors benignitate tua in rebus secundis abusis stupet. 7 Laboribus & ærumnis domitum me docuisti, ut legem tuam amplectar. 8 Vt legem, inquam, tuam amplectar, magnis auri cumulis multò magis optandam.

IOD.

D *A manu tua creato nosse vim legis tuæ.*
2 *Me pij læti obsequentẽ legibus spectant tuis.*
3 *Iusta lex tua est: premis me jure justus arbiter.*
4 *At libenter audientem jussa me tua recrea.*
5 *Tibi libenter obsequentem præveni clementiâ:*
6 *Servulum tuum prementem comprime arrogantiam.*
7 *Me tuæ legi obsequentes obsequentẽ diligãt:*
8 *Nec ferat tibi obsecundãs pura mens infamiã.*

IOD.

DA mihi abste formato legis tuæ efficaciam & facultatem intelligere, *ut sic à te denuo instaurer.* 2 Tui, Iehova, timentes, alacres vidẽt me tuis præceptis parentem. 3 Æqua quidem sunt mandata tua, meque judex æquus meritò laboribus exerces. 4 Tu verò rursus me consolare legibus tuis, animo lubenti obsecundantẽ. 5 Antequam etiam rogem benignitatem præsta mihi, ex animo tibi morem gerenti. 6 Superbiam autem hostium famulum tuum nullo ejus merito vexantem coërce. 7 Quicunque tibi parent, me quoque legi tuæ obtemperantem charum habeant. 8 Nec animus integer & sincerus tibi obsequutus ulla ignominiâ notetur.

CAPH.

ANimus meus salutem & liberationē verbo tuo promissam expectando, languet, nec tamē firma persuasio de salute impetrāda mētem meam deserit.

CAPH.

DEficit mens spe salutis, spes nec illā deficit.
2 Lassa languent lumina : utris corpus instar aridi
3 Tabuit : solare promissi in malis memorē tui.
4 Quis ferendi finis? hostem quādo pœnies meum?
5 Mihi tuæ legis superbus hostis effodit scrobē.
6 Æqua lex, promissa certa sunt tua : hostes confice,
7 Qui premūt me, quòd tē in uno collocē fiduciā.
8 Scita fac ut ad tua omnes actiones dirigam.

2 Oculi in cœlum sublati expectando pollicita tua fessi torpent, corpusque præ mœrore & squalore more pellis fumo siccatæ paulatim defecit. 3 Dolorem imminue mihi pactorum tuorum in adversis reminiscenti: 4 Quis tandem erit diuturnæ malorum tolerantiæ modus? quando etiam in inimicos meos animadvertes? 5 Insolens mandatorum tuorum adversarius mihi insidias posuit: 6 *Quicquid autem iste seu vi, seu fraude moliatur*, tua tamē lex justa est, pollicitaque firma, hostes itaque extingue: 7 Qui ideo mihi molestiam exhibent, quòd omnem in te solo spem defigā. 8 Tu verò, Iehova, fac ut ad legem tuam tanquam ad scopum, quicquid egero contendam.

LAMED.

DE *promissorū tuorū certitudine Cur dubitarem?* pollicita enim tua firma sunt, certaque promissis tuis constantia permanet:

LAMED.

CErta eunt promissa, certa stat tuis verbis fides,
2 Dū polo stellæ micabunt, herba terras vestiet.
3 Sempiterno quæ recursu legibus parent tuis.
4 Obruissent me dolores ni affuisset lex tua,
5 Lex salubris : nulla nobis tollet hanc oblivio.
6 Sum tuus, tua instituta diligentes diligo.

2 Dū stellę cœlo fulgebūt, gramináq; terras operient, 3 Stellæ quidē & herbæ suo reditu reciproco institutis tuis in perpetuū obedient. 4 Mœstitia *ex calamitatibus acceptis illata*, me certè confeciſſet, niſi legis tuæ doctrina, 5 Doctrina, inquam, legis salutaris mihi auxilio fuisset, itaque nulla memoriæ infirmitas mandata tua unquam in animis nostris obliterabit. 6 Servus ego sum tuus, ideóque eos amore complector, qui edicta tua chara habent.

7 Impij

7 *Impij mortem parabant scita meditanti tua.*
8 *Cæteris est finis: illa sola semper permanent.*

7 Profani leges tuas mihi constanter cogitanti necem intentabant. 8 Aliis rebus omnibus creatis interitus est, at statuta tua in perpetuum durant: *cùm infinita sint.*

MEM.

O *Tuã quàm legẽ amavi! semper illã cogito.*
2 *Hostibus prudentiorem me meis hæc reddidit.*
3 *Factus huic fui obsequendo doctior doctorib°.*
4 *Huic quòd audiã, senectâ astutior sũ callida:*
5 *Huic ut obsequar, malorũ flecto gressum à semitis.*
6 *Te docente non recedo paululũ à verbis tuis,*
7 *Faucibus meis suavi melle suavioribus:*
8 *Eruditus his, recedo à semita mendacij.*

MEM.

O Quantopere legis tuæ doctrinam semper dilexi! illam ego perpetuò memoriâ tenẽs mecum animo voluto. 2 Illius enim studium & meditatio me adversariis meis sapientiorẽ effecit; 3 Parendo legi tuæ *nobis pro solida eruditione commendatæ*, meis & aliorum magistris peritior evasi. 4 Quia legi obsecundor, senibus quibusvis astutis sum etiam callidior factus. 5 Vt ei obediam, ab institutis & viâ impiorum ad malum ducentibus, me diverto: 6 Te magistro & monitore, lege tua me instituente, à mãdatis tuis cognoscendis & præstandis non tantillum deflecto. 7 Gutturi & palato meo melle dulci gratioribus. 8 Præceptis tuis institutus, à ratione vivendi hominum mendacium me averto.

NVN.

S *Ancta lex, velut lucerna, dirigit pedes meos.*
2 *Obstinavi animum tuis ut obsequar sermonibus.*
3 *Obrutũ malis, tuorum fœderũ memor, leva.*
4 *Edoce me jussa, & oris hanc bonus cape victimam.*

NVN.

LEx tua inviolabilis instar laternæ gradienti mihi prælucentis gressus meos regit. 2 Mentẽ firmavi addito jurejurando ut legis tuæ verbis parerem: 3 Tu vicissim pactorum recordaris me malis vexatum libera, & salvum præsta: 4 Legibusque tuis me magis magisque instrue, hocque confessionis meæ, laudum tuarum, & orationum mearum sacrificium facilis accipe.

5 Mandata tua non sunt à me omissa, aut contempta, licèt vitæ meæ omnibus casibus expositæ ab

5 *Iussa nõ rejecta quãvis undiq; instarẽt mala.*
6 *Hæc nec abjeci impiorũ penè clausus retibus.*
7 *Hæc voluptas, hoc mihi unum gaudium, hæc hæreditas;*
8 *Hic scopus mihi manebit viv⁹ aut à dũ fruar.*

omni parte, pericula impenderent. 6 Neque præcepta tua deserui fraudibus malorum propemodum circumventus. 7 Lege tua recreor, ea sola oblector, illa mihi patrimonii vice est. 8 Hic finis actionum solus perstabit, dum vivam.

SAMECH.

MAndata tua chara habeo, sicut impios, *nũc huc nũc illuc in religione declinãtes*, exosus detestor.

SAMECH.

Diligo legem tuam, sicut malos abominor.
2 *Vnica est spes, una verbis in tuis fiducia.*
3 *Vt Dei mandata servem, hinc impij facessite.*
4 *Me tuo sermone fulci, ne sequar spes irritas.*
5 *Te regente salvus usq; jussa diligam tua.*
6 *Perfugas calcas tuos, qui vana frustrà cogitãt.*
7 *Legẽ amo tuã, quòd omnes impios extermines.*
8 *Corpus horret quũ severum cogito te judicẽ.*

2 A te solo, *ceu perfugio, in quo acquiesco*, omnia spero, soláque expectatio mea in promissis tuis est, *in quibus etiam conquiesco:* 3 Vt Dei legem purius custodiam procul hinc à me scelerati recedite. 4 Verbo tuo me, Iehova, sustine, ne vana somnia pro scopo habeam, *ad quem collimem.* 5 Te duce incolumis, præcepta tua assiduè amabo. 6 Quicunque autem ab edictis tuis aberrantes, stulta sibi & inania incassùm proponunt, eosdem meritò premis. 7 Legem ego tuam, *voluntatis tuæ testimonium*, idcirco diligo, quòd improbos omnes *quasi scorias* abs te pellas. 8 Corpus certè tremit, cùm te in sceleratos judicem durum esse memoriâ repeto.

AIN.

NE relinque & expone me amantem & exercentem justa calumniatorum libidini qui immerentem impudenter divexant. 2 Fac æquitaté diligam ab irrisoribus arrogantibus per te conseruatus. 3 Dum liberationem à te promissam intentus expecto, dum legem & sermonis tui justissimi præstationem intueor,

AIN.

Æqua ne me diligentẽ desere opprimẽtib⁹.
2 *Iusta fac amẽ superbo tutus à ludibrio.*
3 *Dũ salutem spero, scita specto dũ tua, lumina*

4 *Lassa*

4 *Lassa languent: tu benignus edoce servũ tua*
5 *Placita: legũ fac tuarum intelligat mysteria.*
6 *Tempus instat puniendi legis adversarios,*
7 *At tuũ fœd⁹ mihi auro est charius charissimo.*
8 *Hoc amo, huc errore misso dirigo vitæ ordinẽ.*

4 Oculi fessi, & me deficientes torpent, tu verò pro liberalitate & benignitate tua servulum tuum edicta tua erudias, 5 Efficiasque ut arcana mandatorum tuorum sic, ut par est, percipiat. 6 Tempus jam maturum est puniendi impios, doctrinam tuam labefactare tentantes. 7 At mihi contrà, pactum tuum auro pretiosissimo est suavius. 8 Fœdus tuum diligo, falsisque opinionibus abjectis, ad hunc tantùm scopum vivendi rationem compono.

PE.

M *Ira rituum tuorum mens colit mysteria.*
2 *Verba pectori imperito luminis sunt janua.*
3 *Faucibus tua verba apertis duco vitæ ut spiritum:*
4 *Ceu soles te diligentes, intuere me bonus.*
5 *Dirige ad tua verba gressus: tum scelus non opprimet*
6 *Me. tuæ legi, impiorum liber à calumnia,*
7 *Obsequar. bon⁹ intuere me, tuã ut legẽ sequar.*
8 *Si quis hanc ſpernit, fluunt mihi more rivi lachrymæ.*

PE.

ADmiranda ceremoniarum tuarũ arcána, animus *vt attentè considerandis deditus*, veneratur.

2 Sermo tuus homini inerudito ad scientiã veraméque sapientiã ingressus efficax est.

3 Quæcunq; loqueris ore patente, tanquam aërem, in quo vita consistit, auidè traho, *& omnibus nervis contendo, ut verba tua assequar.* 4 Respice me, Iehova clemens, in te suspirantem, sicuti consueviſti te amantes intueri. 5 Iter meum ad tua præcepta guberna, *ut extra eorum viam ne vestigium quidem ponam*, tum nequitia & pravitas nulla me subvertet; 6 Egoque sine ullo criminũ falsorum metu legi tuæ parebo. 7 Tu me benevolus aspice, *splendore vultus tui mihi illucescens, paterni amoris documento*, ut mandata tua sectet. 8 Si quis doctrinam legis tuæ aspernatur, fletus mihi instar aquæ vivæ, ab oculis lachrymis redundantibus decurrunt, *non tantùm meã, sed etiam improborum causã, quorum misereor.*

TSADE.

IVstus es judex, author omnium, recta & æquâ sunt mandata tua:

2 Lex tua justitiæ plena est, tuisq; promissis firma est constantia.

3 Vehementer iraſcor, *tuiq; amore inflammatus* penè crepo, cùm veritas tua ab improbis sceleratè despicitur. 4 Quæcunque loqueris, tam sunt sincera, quàm ipsa flamma, quique te colunt, sermonem tuum amore complectuntur. 5 Quamvis impij proceres regni cum Schaule me ceu vilem & abjectum contemnant: tibi tamen parebo. 6 Mandata tua *ut unica justitiæ regula* in perpetuum manent, nullo rerum motu mutabilia; *cum cæteræ & sententiæ & leges ab humana sapientiâ dictatæ mutationi & interitui obnoxiæ sint.* 7 Quamobrem tua me jussa in adversis consolantur, & oblectant. 8 Hæc me legem tuam magis magisque intelligere, mihique sic verè ut vivam dederis.

TSADE.

IVstus es creator orbis: justa jussa sunt tua,
2 Plena lex est æquitatis: certa verbis veritas,
3 Rumpor irâ, quũ scelestis impiè contemnitur.
4 Sermo purus instar ignis: servus hunc amat tuus.
5 Impij spernãt licebit me, tuam legem sequar.
6 Jussa stãt tua sempiterna, mota nullo turbine,
7 Turbidis mihi illa rebus anxiũ cor recreãt.
8 Scire legem da tuam: vitam mihi donaveris.

COPH.

ADsis, Iehova, ex animo te oranti, *te enim inclamo*, ut statutis tuis servandis intentus sim:

2 Te, inquã, inclamo, sec opem inclamati, ut pactũ tuum honore afficiã:

3 In ipso crepusculo matutino te oro, tuis etenim promissis confido. 4 Excubias nocturnas prævenio, ut de sermonibus tuis cogitem: 5 Vocem igitur meã, Iehova, ut consuevisti, favens exaudi, meq; à morte propinqua libera. 6 Improbi in legis tuæ ignari perdere me contendunt.

COPH.

COrde toto audi vocantem, legi ut obsequar tuæ:
2 Invoco te, adjuva invocãtẽ, fœdᵉ ut colã tuũ:
3 Invocò te manè, verbis in tuis fiducia est.
4 Nocte vigiles anteverto, verba mediter ut tua.
5 Me benignè audi, ut soles, & fauce mortis eripe.
6 Impij me persequuntur, legis expertes tuæ.

7 Tu

Tu propinqua Domine, jussa cujus omnia justa sunt.
Iussa firma sine nullo, firma nullo exordio.

7 At tu Domine propior adsis, cujus cuncta mandata æ-
a sunt; 8 Mandata, inquam, tua nunquam interitura, sine princi-
o permanent.

RESCH.

A *Spice afflictũ: leva me, fœderis memorẽ tui:*
2 *Fœderis memor meam vitam patronus asserе.*
Impij malè interibunt, jussa qui tua negligũt.
O bonus sine fine, robora, ut soles, vitã meã.
Me premẽtum multitudo à lege nõ flectit tua.
Mœret animꝰ intuẽdo pacta qui spernũt tua.
Tu bonus tua jussa amantẽ me vicissi recrea.
Cũcta promissa tua nullũ sixa norũt terminũ.

RESCH.

CErne, quæso, me graviter vexatum, meq; juva pacti tecũ observantem.
2 Iuxtáque fœdus tuũ, cùm sis defensor meus, è servitute me libera, *salvumq; præsta.*
3 Legis tuæ contemptores morte meritâ multabuntur. 4 Tu verò semper clemens, me pro more tuo confirma. 5 Tametsi enim magnus sit me affligentium numerus, me tamen à lege tuâ non avertit. 6 Animus vehementer dolet, dum eos cerno, qui fœdera tua aspernantur; 7 Itaque me, cui mandata tua chara sunt, indulgenter invicem refove. 8 Omnia pacta tua sine fine firma & immota manent.

SCHIN.

M *E premit tyrannis: at cor verba meditatur tua,*
2 *Verba gratiora gazis aureis animo meo.*
3 *Diligo legem tuam, ceu vanitatẽ abhominor.*
4 *Septies tuam æquitatẽ me canentẽ lux videt.*
5 *Legẽ amãtibus tuã pax multa, nulla offensio.*

SCHIN.

HOmines imperiosè impij me immerentem graviter vexant, at interim animꝰ, *illorum minas nihil curans,* leges tuas cogitat. 2 Quæ quidem mihi magis placent, quàm ex auro congesto thesauri. 3 Legis tuæ doctrinam sic amore prosequor, ut mendacia omnia & fraudes detestor. 4 Dies quæque me justitiam tuam sæpe laudantem cernit; 5 Magna animi tranquillitas, veraque securitas est diligentibus legis tuæ doctrinã, nihilq; est, quod eos lædat.

6 Mens igitur in pollicitis tuis omnē ſpem habens, incolumitatem à te ſperat. 7 Pactáque tua ſummo amore amplectitur, eáq; accuratè diligenter cuſtodit. 8 Mandatis autem & conventis tuis præſtan ſic incumbo ſincerè, ut tu contrà in actiones meas intentus es.

6 *Spectat à te mens ſalutē, vixa promiſſis tu*
7 *Mēs amat promiſſiones unicè & ſervat tua*
8 *Servo tua pacta, ut viciſſim tu vitam ſervas meam.*

THAV.

COncede mihi, Iehova, te imploranti arcanam legum tuarum intelligentiam.

2 Pactíq; tui recordatus, me rogantem periculis erue;

3 Tu ſi mihi præclara tua facta & edicta monſtraveris, os meum eadem annunciabit. 4 Leg tuas, leges æquiſſimas idem ego longè latéque prædicabo. 5 Mihi a tem mandatis tuis obſecundanti manu tua opitulare. 6 Nam abs uno auxilium expecto, legumq; tuarum præcepta omnia chara habe 7 Præſta igitur me incolumem, ut te laude merita celebrem; lex aute tua mihi grata fuerit *ab ea ſolatium petenti.* 8 Tu me recordante pactorum tecum velut ovem à grege ſuo aberrantem inveſtiga, *repe tumq; reſtitue.*

THAV.

1 *INvocanti da tuarum ſcire legū abſcondita*
2 *Invocantem libera me, fœderis memor t*
3 *Te docente prædicabit os tuas laudes: tua*
4 *Iuſſa lingua nuntiabit, juſſa longè æquiſſim*
5 *Dextérà tua obſequentē juſſibus juva tu*
6 *Abs te opem ſpero: tuarum ſcita legū dilig*
7 *Soſpita me ut prædicē te. lex juvabit me tu*
8 *Me vagam ut pecudem, require fœderis m morem tui.*

PSAL. CXX.

David rex narrat liberationem acceptam divinitùs ſuis calamitatibus, oratione mq; commemorat qua apud Deum conqueſtus eſt tum de calumniis; tum perſecutionibus & exilio, quæ ipſi fuerāt perferēda

VIs aperta ab unâ parte mortem mihi intentabat, ab altera verò parte invidia falſis me criminibus impetebat: ego in-

HInc me obſidebant bella, & hinc calumnia
Livor faces admoverat:
Ad te refugi deſtitutus omnibus,

Rerum

Rerum creator optime.
Te voce supplex invocavi, tu meas
Non lentus audisti preces.
A fraudulenta toxico linguæ Deus
Me protege & mendacijs.
O lingua fraudis machinatrix impiæ,
Qua spe meum oppugnas caput?
Scythæ ferocis lingua pestilentior
Tinctis veneno spiculis.
Ignis voracis lingua flammis acrior,
Quum sylva flagrat arida.
Hei vita tristis, vita dura & anxia,
Per invios erratica
Montes, latrones inter, atq; inhospita
Gentis feræ mapalia.
Mens ægra vitæ capitur fastidio,
Hostes quietis accolens:
Hostes quietis, blanda quos oratio
Ferociores efficit:
Quos innocentis mentio concordiæ
Ad bella sæva exasperat.

terea ab omnibus relictus in fidem tuam Iehova, me dedi, teque oratione humilis rogavi; tu verò precationem meam promptus exaudivisti.

2 Me, Iehova, à veneno linguæ calumniatricis, & falsis criminibus defende.

3 O lingua doli scelerati excogitatrix, & molitrix, quid tandé ex fraude ista emolumenti expectans, vitæ meæ immines? lingua, inquam, sagittis Scythæ crudelis veneno imbutis, multo magis noxia; 4 Igniſque incendio omnia consumentis vehementior, cùm ligna juniperorum sole siccata ardent. 5 Hei mihi, vitam hîc ago voluptatis omnis expertem, vitam asperam, & curarum plenam, per solitudines errabundam, exiliumq; passam inter Mesekitas & Kedarenos homines profanos rapto viventes, interq; tuguria populi immanis adversus hospites immansueta! 6 Animus hinc solicitus vitæ tædio consumitur, prope gentes à pace & tranquillitate alieniſſimas habitans, 7 Inter inimicos, inquam, pacis, quos sermo lenis crudeliores reddit, verbaq; de pace jucunda & nemini nocente, ad crudelitatem exercendam asperiores faciunt.

PSAL. CXXI.

David conflictum animi sui in periculis exponens, ad Deum conversa oratione se committit ei, & confirmat in fide promissionum eius.

Dum

DVm hostis crudelis armis me persequitur, oculos in omnia intentos, ad Iudææ montes vicinos, ipsumque adeo Iehovam, converto, si fortè inde aliquid opis sese ostendat:

2 At enim sic mihi persuasi, Deus unus, in cujus manu omnia sita sunt, auxilium indubitatum mittet. 3, 4, 5 Dominus ille quidem, (cur te, cor, celeriter movens, perturbatione inani pectus mihi percutis?) ille, inquam, Dominus (fidem mihi adhibe) piorum conservator perpetuò vigilias agit, nec unquam oculos dormiendi voluptate superatos, in aliam partem ullam abs te isto itinere avertit, *ut custos tui pervigil pericula omnia præveniat: Ille nunc quoque (ut olim adfuit tibi ex Ægypto revertenti)* alis suis instar umbræ modicè explicatis te operiet, 6 Ne radij Solis vehementioris interdiu corpus lædant, néve noctu vapor Lunæ nubibus tectæ corpus pigrum aut infirmum reddat: 7, 8 Sive ædibus tectus, domi te contineas; ille te in domo obsérata absconditum custodit: Sive extra ædes tranquillitatis jucundæ officia administres, seu belli munia exerceas, Dominus semper benignus te incolumem ab omni discrimine eripiet.

DVm ferox armis inimicus instat,
Ad montes vaga lumina
Proximos circumfero, siquid illinc
Fortè appareat auxilî;
2 *At mihi cœli Dominus soliq́,*
Certam solus opem feret.
3,4,5 *Ille (quid vano trepidans tumultu*
Cor pulsas mihi pectora?)
Ille sanctorum (mihi crede) custos
Noctes excubat & dies:
Victa nec blandi illecebris soporis
Vnquam lumina dimovet,
Leniter passis tibi semper alis
Vmbra more supervolat.
6 *Ne cutem Solis violentioris*
Vrant spicula de die,
Nocte ne lunæ nebulosioris
Artus degravet halitus.
7,8 *Seu domi clausus lateas, latentem*
Clausis servat in ædibus:
Seu foris pacis obeas amicæ,
Seu belli fera munera,
Sospitem è cunctis Dominus periclis
Semper te bonus eruet.

PSAL. CXXII.

David Ecclesiæ studiis & officioso cultu Dei recreatus Lætitiam suam prædicat: urbis, Ecclesiæ, & regni totius statum commendat, omnibus benè precatur, & omnia bona à se spondet.

O *Lux candida, lux mihi*
Læti conscia nuncij:
Iam pleno stata tempora
Reddit circulus anno:
Iam festi revocant dies
Augustam Domini ad domum;
2 *Iam sacri pedibus premam*
Lætus limina templi.
3 *Iam visam Solymæ edita*
Cœlo culmina, & ædium
Moles nobilium, & suo
Angustam populo urbem:
4 *Urbem, quam procul ultimis*
Terræ finibus exciti,
Petunt Isacidæ, ut Deum
Placent more parentum;
5 *Iussam cœlitus oppidis*
Urbem jus dare cæteris.
Et sedem fore Davidis
Cuncta in secula proli.
6 *Mater nobilis urbium,*
Semper te bona pax amet:
Et te semper amantibus
Cedant omnia rectè.

O Dies jucunda, ô dies mihi rei novæ & gratæ testis: jam Solis circuitu anno perfecto tempus solenne restituit: jam sacri dies mihi denúciant, ut ad sanctum Domini templum revertar.

2 Mox ego sacram Hierosolymæ ædem ingrediar,

3 Mox ego fastigia domorú ejus in cœlum erecta videbo, magnificasq; ædificiorum celebriú exstructiones, vixq; capax populi sui oppidum illud sanctú aspiciã;

4 Visam urbem illam, quam Iudæi ab extremis orbis oris revocati, tributim adeunt, ut more majorum legitimis sacrificijs Deum propitient; 5 Invisam urbem illam, quã Deus è cœlo voluit urbibus cæteris imperare, quamq; jussit posteris Davidis in perpetuum domicilium & regni tribunal fore. 6 O princeps aliarum civitatum, pax amabilis tibi semper faveat, tuisq; amicis omnia ex sententiâ perpetuò eveniant.

7 *Semper*

7 Pax te ſéper habitet : Copia abundantiæ dea, beneficia ſua tibi in ædib' tuis profusè donet:

8 O jucunda Iudæorum habitatio, quæ in

7 Semper pax tua mœnia
Colat, ſemper in ædibus
Tuis copia dexterâ
Larga munera fundat.
8 Dulcis Iſacidûm domus,
Te pax incola ſoſpitet:
9 Sedes numinis, omnia
Succedant tibi fauſtè.

te pax habitat, ea te fortunet ; 9 Omniaque feliciter tibi, Dei no domicilium, eveniant.

PSAL. CXXIII.

Eccleſia graviſſimè oppreſſa ſe ad Deum erigit, grati eius implorat, & hoſtibus Dei malè precatur.

OCulos ad te, dominator, pater mihi & Deus, oculos ad te corporis mentiſq; ſuſtuli *ob res adverſas animum non deſpondens, ſed in his opem abs te expectans,* qui ab hominũ ſceleribus longè ſepoſitus, lucidas cœli ſedes incolis *rerum omnium potens.*

AD te levavi, rex, & Deus
Ad te levavi lumina, qui procul
Contagio humano remotus,
Templa habitas radiata cœli.
2 Ut ſervus obſervat domini manus,
Geſtus & omnes lumine mobili;
Arguta ſeu nutus acutis
Serva oculis domina tuetur:
Te noſtra ſpectant, te Domine & Deus,
Intenta mentis lumina, dum graves
Iras remittas: ſervuliſq;
Des veniam bonus atq; pacem.
3 Iam lenis in nos reſpice: ſervulis
Iam parce tandem, parce fidelibus,

2 Sicuti famulus heri actiones, omneſque corporis motus, oculis argutis attent reſpicit; ancillaque ſtrenua auxilium petitura, omnes dominæ mot oculis intentis ſpectans notat : ſic noſtri oculi præſertim interiores, t Domine Deuſque noſter, reſpicientes, obſervant; dum offenſas inge tes condones, famuliſque tuis placatus eſſe velis, ac delictorum gratia clemens eis tribuas. 3 Ergo nos jam mitis intuere, jamque poſt l bores longos à ſervis, ſervis, inquam, te amantibus, pœnas tuas abſtin

Qui

Quos hostis insultans superbo
Ludificat q3 premit q3 vultu:
Contemptus hosti ac opprobrium sumus,
Vitaq3 tædet. ferre animus nequit
Supercili fastum superbi,
Ludibriumq3 opibus tumentûm,

quos ceu abjectos hostis malis nostris lætus irridet, aspectuque feroci evertere cogitat.

4 Contemptui sumus, & cō-

tij argumentum inimicis nostris, adeò ut vivendi tædium nos teneat: imus enim arrogantiam vultus contumacis, divitumque superborum risionem tolerare non potest.

PSAL. CXXIIII.

Ecclesia mirificas Dei liberationes à conatibus mundi prædicans, benedicit Deo, & se in posterum de ope illius confirmat.

NIsi faventis affuisset Numinis præsentia,
(dicat Isaci propago) Numinis præsētia
Nisi faventis affuisset, quum veniret perditum
Nos superba multitudo, freta stultis viribus,
Fortè vivos devorassent, debilesq3 & pau-
Ira fervidi furoris avida nostri sāguinis, (culos:
Obruissent instar undæ nos procellâ cladium:
More torrentis nivali ab imbre turgidi, impet9
Nos repētè sustulisset: usq3 ad animā gurgites,
Usq3 ad animam transiissent gurgites impervij.
Sempiterna laus Deo sit, qui suos non tradidit
Dentibus prædam cruentis perfidarum gentiū.
Cassibus fractis dolosis sospites evasimus:

NIsi præsens & manifesta vis Dei indulgentis nobis, *omni humano præsidio destitutis*, auxilio fuisset,

2 Dicant Judæi, nisi præsens & manifesta vis Dei indulgentis nobis opē tulisset, cùm magnæ arrogantiū copiæ stolida potentiâ sua con-

sæ ad nos perdendum *certatim insurgentes*, venirent, 3,4 Infirmos nos numeroq; exiguos vivos forsan absumpsissent, homineſq; irati & rabie furiosa inflammati, nostræq, mortis cupidi, magna calamitatum vi more luminis, nos cooperuissent; 5 Eorumq; violentia, instar rapidi fluvij à fluvijs hibernis pleno amne fluentis, nos subitò abstulisset, violentia inquā, eorū instar fluminis impermeabilis, usq; ad vitæ exitiū penetrasset; 6 Sed perpetuò tamen laudetur Deus, qui servos suos nationum profanarum crudelitati non exposuit. 7 Nos certè incolumes morti erepti

Capta

sumus, retibus nobis insidiantibus laceratis; sicut avis jam comprehensa laqueum venatoris avium ausugit. 8 Nostra igitur incolumitatis expectatio in Deo solo sita est, qui mundum universum manu potenti creavit.

Capta veluti jam volucris rete fugit aucupis.
8 *In Deo nostræ salutis spes reposita est unico,*
Qui solum cœlumq; fecit vi potentis dextera.

PSAL. CXXV.

Psaltes stabilitatem Ecclesiæ prædicat, & instabilitatem afflictionum eius: deinde Deum orat pro sanctificatione illius & prosperitate, improbis ejectis.

QVemadmodũ aquilo violentus arcem in colle Sionis sitã saxóque stabili fundatam non labefactat: ventusq; meridionalis flatibus tanquam alis nẽra obscurantibus, tempestates pluvias colligens, eam minimè concutit: Sic quicunque animo sincero sese Deo committit, non violentia, nõ fraus inimici hunc movebit; etsi mundus ruptus ruat, ille tamen orbis eversionem salvus vitabit. 1 Sicuti etiam montes instar murorum Hierosolymam undique defendunt, sic Deus suos vigore & auxilio invisibili circundat, nec subsidio suo egentes unquam deseret; 3 Nec posterõs sanctorum assiduo malorum dominatu opprimi permittet, ne boni animo fracti & ad desperationem penè adacti vitijs pudendis inquinentur, *& ad peccandi licentiam ferantur*: 4 Effice quæso, Iehova, ut omnia abunde sint bonis recti amantibus,

SIonis arcem non aquilo impotens
Saxo sedentem perpetuò quatit;
Nigrantibus non Auster alis
Imbriferas glomerans procellas.
Quicunq; verè spem locat in Deo,
Non hostis hunc vis, non quatiet dolus,
Si fractus illabatur orbis,
Incolumis fugiet ruinam.
2 *Vt civitatem mœnia montium*
Sanctam tuentur, sic Dominus suos
Vi cingit arcanâ, nec unquam
Præsidij viduos relinquet.
3 *Nec impiorum perpetuo jugo*
Sinet piorum progeniem premi,
Ne turpibus contaminetur
Flagitijs labefacta mentem.
4 *Vt affluenter fac bona sint bonis,*

5 V

5 Ut continenter fac malè sit malis,
De calle quos rectis illecebris
Impietas malè sana flexit.
Fac sancte rerum conditor, ut domum
Beata semper pax colat Isaci:
Tranquillitas secura pulcræ
Exhilaret Solymæ colonos.

5 Adversaq; omnia impijs assiduè eveniant, quos prava & insana de Deo opinio turpium voluptatum causâ, de via virtutis avertit: at tu creator omnium hoc præsta, ut tranquillitas bonis omnibus abundans Iudææ semper habitet, otiúmque metus expers, cives Hierosolymæ formosæ lætos reddat.

PSAL. CXXVI.

Ecclesia admirabilem sibi & gentibus liberationem suã à Deo factam prædicat, eandemq; optat ab illo perfici.

QVũ pater omnipotẽs captã remeare Sionẽ,
Dulcemq; jussit patriam revisere,
Attoniti stupuere animi, nec opinaq; secum
Metum librantes inter & spem gaudia.
Vixq; sibi credunt: veluti qui noctis opacæ,
Sopore pulso, manè versat somnia. (quisq;
2 Pro lachrymis redeunt risus: sua gaudia
Sermone celebrat, patrium laudans Deum.
Nec minus attonito stetit ad miracula vultu,
Sic barbarorum turba secum mussitans,
En pater ille deũm, quot signa ostendit amoris!
Hujus saluti gentis usq; ut prospicit!

QVum Deus Iudæos *in servitutem Babylonicã ductos* volebat *ex tam diuturna captivitate* domum redire, nataléq; solum jucundũ denuò visere, stupefacti omnes & in admirationẽ traducti sunt, gaudia insperata inter expectationem boni, malíque timorem secum expendentes; ægréque sibi ipsi fidunt, illi non absimiles, qui manè è somno excitatus visa per noctem obscuram secum retractat. 2 Pro fletu doloris teste Vulgata reversa est, unusquisque Deum majorum suorum celebrans, verbis lætitiam suam commemorat. Nec minùs etiam multitudo Babylonicorum profanorum ad miram rerum conversionem stupefacta permansit; sic secum in animo versans: En quot argumenta favoris in populum suum summus ille Deus ostendit! En ut Iudæorum incolumitati assiduè consulit!

3 Nec falsò hæc prædicant; Deus enim manifesta benevolentiæ suæ argumẽta edidit, dum nobis ille consulit: Nos igitur hilares manuum collisarum strepitu lætitiam demõstremus:

3 *Nec falsò. nã signa Deus monstravit amoris*
Præclara, nostræ dum saluti prospicit.
Ergo alacres læto testemur gaudia plausu.

4 At tu, pater bone, effice, ut exulum reliquiæ quoq; revertantur, turbáq; se domum referentiũ tam copiosè & frequens redire queant, vijs à revertentibus occupatis, quàm flúmina nolentia alveo suo contineri, libero per campos excursu sonant, cùm notus violentus spirat.

4 *At tu benigne fac parens ut cæteri*
Iam redeant, pleniſq; vijs sic agmen inundet,
Ut æstuosi quum flat Austri spiritus,
Indignata suis cohiberi flumina ripis,
Vaga per agros murmurant licentiâ.

5, 6 Qui male facundæ commisit semina terræ,
Et corde tristis multa voluit anxio,
Si venit uberior seges imbribus aucta benignis,
Exultat hilari cor metentis gaudio.
Nos quoq; longa fugæ post tædia, postq; labores,
Læti arva dulcis patriæ revisimus.
Te patrium canimusq; Deũ, semperq; canemus:
Agimusq; memores atq; agemus gratias.

5, 6 Qui in agro sterili seminavit, animo ægro & corde curis perturbato, multa cogitat: sin autem messis copiosa, pluviâ uberi nutrita, crevit, animus segetem maturam colligentis lætitiâ gestit: sic nos etiam post diuturnam & molestam exilij morã, postque calamitates diu perlatas, hilares tandem redivimus, agros patriæ jucundæ visuri: itaque nos te Deum cantu celebramus, sempérq; celebrabimus, & beneficiorum recordati, tibi nos idcirco obnoxios jam confitemur, sempérque confitebimur.

PSAL. CXXVII.

Psalites nihil posse aut comparari aut conservari, ac ne genus quidem propagari docet sine benedictione Dei, ac proinde omnia ab illo expectanda esse.

NIsi Dominꝰ purâ religione cultus consilium tuũ promoverit, magnas domorum exstructiones incassùm æditicas, nisi Dominus oppidum custodiat, excubiæ frustra vigilant.

NI cœpta Dominus juverit, frustra struis
Moles superbas ædium:
Ni Dominus urbem servet, incassùm excubat
Muris vigil custodia.

2 *Frustra*

2 *Fruſtra antevertis manè ſolem, & veſpere*
Serò domum reverteris:
Victum labore vix parabis anxio,
Ni Dominus admorit manum.
At ille amicis interim ſuis dabit
Purum ſoporem ſomnijs.
3 *Domumq́, dulci prole fœtam liberûm*
Præbebit. Hæc hæreditas,
Hæc illa merces qua beat charos ſibi
Rerum ille Dominus omnium.
4 *Non ſic timori eſt dexteram telis gravis*
Bellator hoſtis hoſtibus,
Ut quem parentem maſculæ propaginis
Favor beavit numinis.
5 *O ter beatum & ampliùs, qui talibus*
Pharetram ſagittis impleat.
Non ad tribunal erubeſcet jurgia
Procacis adverſarij.

2 Fruſtra ante Solis ortum opus aggrederis: fruſtra poſt Solis occaſum à labore domũ redis, magníſq; moleſtijs ægrè conficies unde vivas, niſi Dominus te *non avaritiâ aut diffidentiâ laborantem* adjuverit: at Deus interim ijs quos charos habet, ſomnum viſis nocturnis carentem largietur;

3 Domumq; dabit jucundâ filiorum ſobole refertam: hoc illud patrimonium eſt, hoc illud præmium, quo Dominus ille rerũ omniũ amicos ſuos augere ſolet. 4 Inimicus bellicoſus manũ gerens jaculis inſtructã non eſt hoſtib⁹ ſuis tam formidabilis, *quàm pater ille inimicis timori eſt*, quem Dei benevolentia multorũ filiorũ progenie auxerat. 5 O valde felicé parentẽ illũ, qui liberis maſculis ſeſe muniat: non.n. cõvitia inimici petulãtis, apud ſedẽ Iudicis pudore cõfuſus, audiet,

PSAL. CXXVIII.

Pſaltes piorum felicitate propoſitâ; demonſtrat quàm grato animo ſit percipienda benedictio Dei publica in Eccleſiam, & privata in pios ſingulos.

FElix ô ter & ampliùs
Quem timor Domini tenet,
Quem non illius à via
Flectit devius error.

O multùm beatum virum illum, qui Deũ reverenter habet, quem falſa opinio ad diverticula ducens, à lege Domini non divertit, *ſed ex eius præſcripto vivit.*

2 Felix & tibi prosperè
Cedent omnia : nam tuo
Carpes dulcia fercula
Comparata labore.
3 Instar palmitis uberi
Proventu gravidi & comâ
Cingentis viridi domum,
Te conjunx hilarabit.
Ceu plantaria fertili
Pubescunt oleæ solo,
Incundo tibi liberi
Cingent agmine mensam.
4 Quem timor Domini tenet,
Inter talia commoda
Vitæ tempora transiget.
5 At te ex arce Sionis
Ditabit Domini manus
Larga : & conspicies bonis
Florentem Solymam, tibi
Donec vita manebit.
6 Prolis aspicies tuæ
Longâ stirpe propaginem :
Festâ semper & Isaci
Latos pace nepotes.

2 Beatus certè es, omniaque prosperè tibi *in tenui sorte tua* succedent; cibos enim suaves in dies accipies tua ipsius industriâ quæsitos.

3 Vxor *liberos tibi proferens*, more vitis multo fructu oneratæ, domum que tuam frondibus viridibus ambientis animum gaudio explebit : sicut olivæ teneræ in terra fœcunda adolescunt, sic grata filiorum turba mensam tuam circundabunt.

4 Quicunque autem peccatis suis in odium & offensionem Dei incurrere veretur, in hac felicitate ætatem deget. 5 Deus etiam ex Hierosolymâ munificè te locupletabit, eamque dum vives, secunda fortunâ auctam videbis. 6 Tuorumque liberorum posteros longo ordine per generationes multas cernes, liberosque ex Israele oriundos, otio omni molestia carente gaudentes, spectabis.

PSAL. CXXIX.

Ecclesia suas in præsente seculo afflictiones à mundo & liberationes à Deo prædicat, funestumq; adversariorum exitium.

1,2 *Iure*

1,2 *IVre dicat grex bonorũ, mille me molestijs*
Factio pressit malorũ: prima ab usq; origine
Factio pressit malorum mille me molestijs:
Nec tamen subvertere unquam quivit ullis machinis.
3 *Terga sævis exaravit verberum vibicibus:*
Terga longis secta sulcis, hostis aa fastidium:
4 *Sed parens rerũ benignus vincla rupit impia.*
Meq; nervo liberavit servitutis asperæ.
5 *Qui Sionis non amico spectat arces lumine,*
Vota semper vana volvat, spes inanes nutriat.
6 *Marceat, ceu sole marcet herba languẽs torrido;*
Herba summis nata tectis, quæ repentè corruit
Ante falcis plagã acutæ, sicca marcidis comis:
7 *Vnde nec sinũ replevit qui maniplos colligit:*
Nec manũ messor perustus, prata tondẽs florea.
8 *Nec viator ominatus prospera est metentibus*
Sic precatus: Arva lata, & arva lauta, & roscida,

PIj omnes ad unum meritò nunc dicere possunt, pravorum conspiratio multis anxietatibus me divexavit, ab initio pueritiæ usque pravorũ cõspiratio multis curis anxiferis me divexavit; nec tamen ullis commentis dolosis potuit me penitus pessundare, *& victoriâ potiri.*

3 Dorsum illa quidem nostrum, flagellorum cicatricibus, inhumanæ crudelitatis testibus, inscripsit, dorsum, inquam, virgarum vestigijs ad inimici lassitudinem laceratum: 4 Sed tamen bonus ille & beneficus mundi creator crudele impiorum omnium imperium perfregit, méque è compedibus duræ conditionis serviendi eripuit. 5 Qui Hierosolymam torvis oculis elatus intuetur, semper in animo desideria nihil ipsi profutura versat, spesque sine ullo fructu foveat; *6 Ac licet aliquandiu vireat*, tabescat tamen, ceu herba paulatim deficiens, Sole vehementer calente exarsit, ceu herba, inquam, quæ in ædificiorum culminibus enata crescit, quæque sine succo radicibus marcentibus, antequam falce demetatur, subitò concidit; 7 Qua quidem fasce non onerat ille, qui segetes messas legens, componit, nec fœnisseca Sole torridus, dum prata floribus abundantia secat, circa eam brachia sua circumfundit. 8 Nec præteriens quisquam felicia secantibus verbis suis portendit, ita orando, ô arva aspectu jucunda, arva pulchra, roréque multo aspersa, benevolentia Dei liberalis vos

perpetuò custodiat, omnibus commodis instruat, & hoc anno & in posterum fœcundiora faciat.

Hunc in annũ & usq; in annos hunc sequentes
numinis
Vos favor semper benigni servet, ornet, augeat.

PSAL. CXXX.

Psaltes sibi maximas liberationes obtigisse narrat invocanti Deum, ideoq; se Deo confidere, & Ecclesiam eadem fiduciam eandem hortatur promissionibus.

1,2 Magna solicitudinum vi & multitudine oppressus, voce ingenti ex sensibus intimis, sic Deum rogavi: orationem meam, pater optime, accipe, orationé, pater, accipe, quam humiles & suspirantes tibi exponimus, facilisque querelas miseras, Ichova, intentus exaudi.

1,2 *Curarum rapidis fluctibus obrutus,*
Arcanis animi de penetralibus,
(Audi verba precantis,)
Clamavi pater optime:
Audi verba, pater, quæ tibi supplices
Multo cum gemitu fundimus: applica
Intentam bonus aurem
Tristes ad querimonias,

3 Si quidem ut ultor severus omnia scelera nostra supplicijs punire velis, quis tantum meritis suis tribuat, ut trīstem judicij finem non formidet?

3 *Si vindex tetricus facta nefariè*
Pœnis cuncta velis plectere, quis sibi
Tam confidit, acerbum
Ut non horreat exitum?

4 At tu iracundiâ vehementi severus noces, sed misericors & liberalis Pater, ut te, legesque tuas ad salutem nostram spectantes, meritò veneremur.

4 *At tu non furijs tristis es asperis,*
Sed largus veniæ, & munificus parens:
Ut te jure colamus,
Legum & jussa salubria.

5 Nam spes pollicitiq; fides fallere nescij,

5 Nam spes promissionis tuæ implendæ, pollicitiqué constantia, quod fidem ei habentes decipere non potest, *me quamvis nocentissimum* consolatu

Nam spes polliciti me recreat tui:
Promissiq; fides fallere nescij,

E

Et fiducia certa
Mentem sustinet anxiam.
6 *Non sic præcipiti nocte vigil diem*
Observat roseum, non roseum vigil
Phœbi sic avet ortum,
Vt flagrat mea mens Deum.
7 *Securi in Domino figite spem pij*
Non duro veniam supplicibus dare,
Et prompto dare pressis
Duro servitio manum.
8 *Electi generis progeniem gravi*
Pressam servitio ex hostibus asseret:
Et de morte redemptam,
Noxis eximet omnibus.

firmáque persuasio adversùs iræ tuæ & supplicij metum mentem solicitam fulcit.

6 Qui sub noctem extremam vigilias agit, non ita avidè ortũ diei expectat; excubitor, inquam, non ita cupidè exortum Solis roseo colore aëra tingentis exoptat, ut més mea vehementi adventus Dei *mihi opitulaturi* desiderio incenditur. 7 Vos itaque Dei cultores citra metũ & curam, spem certam constituite in Domino, non difficili ad condonandum peccati supplicium, veniam ac pacem petentibus, paratóq; servitute crudeli afflictos juvare. 8 Dominus prolẽ gentis Judaicæ sibi peculiaris sub dominis imperiosis afflictam, ex inimicorum potestate vindicabit, progeniemque electam è periculo mortis liberatam omnibus peccatis solvet.

PSAL. CXXXI.

David dimissum suum animũ supplicemq́, professus Ecclesiã ad humilitatem simplicitatemq; cohortatur.

Si spiritu impotenti,
Si lumine insolenti
Elatus ambulavi,
Si virium mearum
Fiduciâ superbus
Despexerim minores:
Si mentis arrogantis
Sublimè vectus alis,

SI, *te mihi teste, Iehova*, animo arroganti, & oculis elatis superbiùs incessi, si quòd meæ potentiæ confiderem, immodicus mei æstimator, inferiores contempserim, si fiduciâ animi superbi elatus,

altiora quàm oportebat speravi, ni temperantiâ utili cupiditates coercui, nihil abnuo, nullas preces interpono, nullumque supplicium renuo.

2 Sicut puer infirmus, vix ablactatus, *nutricis suæ oblitus*, matrem solam affectat, hanc solam intuetur, omnes spes in ea sola habet, unam eam cupit: Sic animus meus, gubernator orbis, te solum spectat, te solum servatorem meum fatetur.

Majora quàm liceret
Sperare, cogitavi:
Ni vota temperavi
Modestiâ salubri:
Nil deprecor, rogóve,
Nullam recuso pœnam.
2 *Qualis puer tenellus*
Vix lacte pulsus, unam
Suspirat in parentem,
Hanc spectat, hac ab una
Dependet, ambit unam:
Æterne rector orbis,
Te mens mea intuetur
Unum: uni adhæret, unum
Te vindicem salutis
3 *Agnoscit. O piorum*
Propago sancta patrum,
Unum Deum parentum
Spectate, spes in uno
Locate, cuncta ab uno
Sperate: spem nec unquam
Fovebitis caducam.

3 O felix parentum bonorum progenies, meo exemplo monita, Deum majorum vestrorum intuemini: omnia ab uno expectate, credite ab illo omnia vobis prosperè eventura, nec unquam animos vestros spes inanis frustrabitur.

PSAL. CXXXII.

David arcam Dei ducturus Ierusalaima, solicitudinē suam, votum, officiumq; exponit Deo, vrat ut Deus veniat in civitatem suam, & regno, sacerdotio populoq; benefaciat; idcoq; promissiones antè à Deo factas adducit.

David

DAvidis esto memor, genitor, memor esto laborum
Quos tulit, in rebus tua jussa sequutus egenis.
2 *Ille tibi, Hebraeæ gentis Deus unice, votis*
Obstrinxit caput, & promissis ora recluſit:
3 *Non ædes priùs ingrediar, mollíve reponam*
4 *Membra thoro, aut oculis dulcem indulgebo soporem,*
5 *Quàm fanũ inveniã, & sacri fũdamina tẽpli*
Designem, sanctiſq; locum dimetiar aris.
6 *Fama licèt patriæ multum promitteret oræ,*
Inter saxa tamen sylvestribus obsita dumis
Monstravit Deus ipse locũ. Deus ipse perenne
Hìc templum, templiq; sacris sedem innuit aris.
7 *Ergo alacres, gratam Domino properemus ad ædem:*
8 *Scamna pedum pronis veneremur vultibus: & tu*
Sancte parẽs, bonus ac placidus cape vota, tuãq;
Lætus adi sedem: neu dedignare penates
Qui memorem æterni servabunt fœderis arcã.

MEmento pater, promiſſorum, quibus te Davidi ultrò obſtrinxiſti, meméto moleſtiarum, quas perpeſſus eſt in ſũmis difficultatibus tibi morem gerens, *ex quibus etiam illum eripuiſti*:

2 Ille etiam viciſſim tibi, Deus unice Hebręorum, ſeſe jure jurãdo obligavit, ſicq; loquutus eſt, hæc pollicendo:

3 Non antè introibo domũ meã, nec corp⁹ in lecto molli ad quietem capiendam componam, 4 Aut palpebras claudens ſomnũ gratum oculis dabo, 5 Quàm templo ædificando locum invenero, ædiſq; ſacræ, *quam Deus incolat*, fundamenta notem, ſedẽq, altaribus Dei certa menſurâ comprehendam. 6 Quamvis ſermo hominũ ſæpe memoraret templum arcæ fœderis & Deo in finibus patriæ meæ poſitum fore: Deus tamen ipſe ei condendo locum oſtendit inter colles Sionis arboribus ſylvaticis tum opertos, ibidemq; ædem perpetuò manſuram, ſtabilemque altari locum demonſtravit: 7 Ad Templum igitur à Deo ſelectum, ideoque ipſi jucundum, læti feſtinemus, 8 Et ad ſcabellum pedũ ejus, aut ſubſellium cui inſidet, ſacram videlicet fœderis arcam, proclives in terram ipſum adoremus: Tuque adeò Iehova facilis & benignus votum tibi nuncupatum accipe, & ad locum tibi dedicatum, & fixum tibi domicilium benevolus adveni, neu iratus domum illam recuſa, quæ arcã præſentiæ & roboris tui teſſeram, ac monumentum pacti tecum facti ſervantem cuſtodiet.

9 *Templa*

9 Templa ſacerdotes caſti tueantur, & omnes
Qui tua ritè piis venerantur numina ſacris,
10 Lætitiâ exultent. Si David pectore puro
Te coluit, ne Davidicæ nunc reſpue prolis
Dona, tui populi cui fræna tenenda dediſti.
11 Davidi enim quõdã (neq; jã ſententia verte
Vlla tuam mentem) juraſti. E ſtirpe propago
Nata tuâ ſolium & ſceptrum retinebit avitũ.
12 Quòd ſi poſteritas ſervet mea fœdera, pactis
Si ſteterit, leges ſi non temerarit avitas,
Nulla dies ſolio, vis nulla extrudet avito,
Et natos natorum, & qui naſcentur ab illis.
13 Ipſe mihi ſedem elegi ſine fine Sionem,
14 Quam colerem: hic mihi certa quies, hic
certa voluptas:
15 Hæc mihi grata domus, cœli indulgentia
fruges
Faxo alat, & duros largè ſaturabo colonos.
16 Templa tuebuntur caſti juſtiq; miniſtri,
Lætitiâq; piis perfundam pectora certa: (men,
17 Davidicoq; novum producam è ſemine ger-
Quod latè in populos fundet ſua brachia: ſtirpi

9 Sacrifici puri ædé iſtam ſervent, omneſque te ſacrificijs pio animo colentes legitimo majorum more oblatis, præ gaudio geſtiant.

10 Si David ſine ulla ſimulatione te veneratus eſt, munera filij ipſius ne recuſa, cui regni adminiſtrationem tribuiſti.

11 Olim enim Davidi ſanctè promiſiſti, jurejurãdo dato, ceu irrevocabili decreto, (neque ullum conſilium novũ animum tuum mutabit) *in hæc verba erumpens*: Progenies ex te nata inſigne tegni & ditionem paternam tenebit. 12 Quòdſi, qui ex te naſcentur, conventa pacta mecum cuſtodiant, ſi in promiſſis permanebunt, ſi leges majoribꝰ datas non violabunt, nullum tempus, nullaque potentia violenta, eorum poſteros, prout alij ex alijs naſcentur, de throno majorum unquam deturbabit. 13 Ipſe enim mihi Hieroſolymam excepi domicilium quod in perpetuum habitarem: 14 Hîc mihi ſtabilis manſio futura eſt, hoc in loco mihi grato jucunda habitatio eſt, certumq; eſt mihi hîc perpetuò ſedé placitã figere. 15 Efficiã inſuper ut cœli favor omnes terræ fructus nutriat, aſperoſq; agrorũ cultores abundè ſatiabo. 16 Æditimi puri & æqui ædẽ meã ſervabunt, gaudióq; ſtabili animos piè me colentium explebo: 17 Stirpemque de ſanguine Davidis perpetuò duraturam exoriri efficiam, quæ ſuam in nationes potentiam latè extendet: poſteriſq;

Proſpiciam

Prospiciam seræ, solium quæ illustret avitum,
Claraq; per cunctas diffundat lumina terras.
18 *At pudor & turpes maculas infamia spar-*
Hostibus insiciet vultus. Iessæa propago (gens,
Florebit, cingetq; sacrum diademate crinem,
Transmittetq; suam longæva in secula famam.

regem providebo, qui sedem majorũ honore afficiat, quíque perspicuam doctrinæ lucẽ per orbem totum dispergat.

18 At scelerum conscius timor, ignominiáque notas fœdas fundens, hostium faciei colorem rubicundum inducet: posteritas autem Iessæ in magno honore erit, fasciáque regali caput coronabit, suíque nominis gloriam in tempus immensum transire faciet.

PSAL. CXXXIII.

David communionem sanctorũ celebrat, & elegantibus comparationibus figurat bona, amœnitatemq; illius.

NIl charitate mutuâ fratrum, nihil
Iucundius concordiâ,
2 *Non aura suavis balsami, quum funditur*
Aaronis in sacrum caput,
Et imbre lato proluens barbam, & sinus
Limbum pererrat aureum:
3 *Non ros, tenella gemmulis argenteis*
Pingens Sionis gramina,
Aut verna dulci inebrians uligine
Hermonis intonsi juga.
Fraterna quam pax incolit domum, juvat
Dominus benigna dexterâ;
Et opibus auget; filiorum & filios
Multis propagat seculis.

NIhil gratiũ est amore illo inter se fratrum *priùs dissidentium, nunc verò pios omnes in Christo patri cœlesti adiungente*, nihilq; eorũ unanimi consensu dulcius.

2 Non odor suavis unguenti illius delicati, cùm in sanctũ summi sacerdotis caput effunditur, & aspergine jucundâ barbam vestémque ejus sinuosam humectans, extremas amictus oras percurrit. 3 Ros quoque instar gemmarum coloris argentei, teneras Sionis herbas vario colore distinguens, *charitate illa mutua cœlitus datâ*, gratior non est, aut cùm humore grato Hermonis sylvosi culmina tempore veris madefaciens imbuit. Dominus ædes illas successu liberaliter auget, quas fratrum concordia habitat, easq; ditat, longaque successione propaginem illis diu præbet.

PSAL.

PSAL. CXXXIIII.

Psaltes Ecclesiam totam hortatur ut benedicat Deo, iis iunctis promissionibus.

VOs servi Iehovæ, qui noctu ad vestibulum sacrum, templumque ejus custodiendũ pervigilatis, Dominum honorificè prædicate, donec nox sua taciturnitate prædicationi vestræ favet.

DOmini ministri, nocte qui custodiæ
Sancti excubatis atrij,
Laudate Dominum, laudibus donec sacro
Nox annuit silentio.
2 *Interq; laudes mentibus puris manus*
Cœlo supinas tollite.
3 *Et vos beabit Dominus invicem omnibus*
Cœli soliq; commodis:
Dominus Sionem qui tuetur, unicus
Cœli soliq; conditor.

2 Dumque Deum laudatis, manus ad cœlum elatas animo simplice orantes extollite, *quæ pars est ipsius cultus potissima, atque adeo ipsorũ rituum finis.* 3 Dominusque vicissim vos, populique cœtum sacris ritè defunctum sanctáq; doctrinâ instructum, omnibus terræ & cœli bonis auctos cumulabit: Dominus, inquã, qui cœli terræq; creator, Sionem custodit.

PSAL. CXXXV.

Psaltes Ecclesiam hortatur ad laudandum Deum, omnipotentiæ in res creatas & inimicos ipsos, bonitatisq; erga Ecclesiam nomine: quæ omnia per comparationem idolorum gravissimè amplificat.

1, 2 VOs ministerio Iehovæ devoti, quibus Templi custodiendi cura mandata est, agitè Deum prædicate: vos inquam, servi Iehovæ, qui continua diligentiâ excubias agitis ad templi ingressum, Dei laudes cantate,

VOs quibus est sacri custodia credita templi,
Eia Deum laudate: Deum celebrate ministri
Qui sacra assiduâ vigilatis ad atria curâ.
3 *Eia Deum laudate bonum, nomenq; beatum*
Tollite perpetuò vestro super æthera cantu.

3 Agitè Deum prædicate facilem, & bonitate vera affluentem, sanctumque ejus nomen canentes, semper in cœlum laudibus summis efferte:

4 Quippe

4 *Quippe Iacobũ ultrò legit, lectumq; dicavit*
Hunc sibi, ceu privã patrimoni in sæcula sortẽ.
5 *Nota quidem Domini est immensa potentia, notum*
Numen: quippe deos sub se premit altior omnes,
Quos alij stolida placant ceu numina curâ.
6 *Versat enim nutu cœlo, terraq;, mariq;,*
Aut siquod cæcis clausum est penetrale tenebris
7 *Naturæ, quodcunq; libet. de viscere terræ*
Evocat & liquido suspendit in aëre nubes:
Fulguribusq; vagis venientes prævenit imbres.
Deq; suis promit ventorum flamina gazis.
8 *Ille hominũ primos fœtus pecudũq; per arva*
9 *Divitis Ægypti stravit: regemq; superbũ,*
Et quicunq; bibunt septemflua flumina Nili,
10 *Terruit ostentis: validis ille oppida muris*
Turrita evertit: numeroso milite cinctos
Cum stirpe extinxit violento funere reges:
11 *Stravit Amorrhæum valida virtute Seonẽ,*
Quiq; Basan Ogus magna ditione tenebat,
Regnaq; non uni Cananæia subdita sceptro:

4 Iehova enim sponte sua, suáq; unius bonitate impulsus, Iacobum elegit, eũq; electum veluti privatam hæreditatis portionẽ sibi in perpetuũ consecravit. 5 Infinita Dei Domini nostri potestas & divinitas cognita satis & perspecta est: quippe qui potentior, deos omnes inferiores sibi obsequẽtes habeat, quorum pacẽ ac veniam prosani stulta diligentiâ sacrificiis poscunt, tanquam dii essent, *quos tales esse tantùm somniant.* 6 Dominus enim voluntate sua quicquid vult in tota rerum universitate huc illuc transfert, aut siquis locus occultior in obscuriore mundi parte, absconditus est. 7 Iehova vapores densiores de intimis terræ partibus extrahit, eosq; in aëre puro pendẽre facit, & antequàm pluviæ erumpant flammas per aërem errabundas mittit, flatusq; ventorum de thesauris suis educit. 8 Ille primogenita hominum & bestiarum per agros Ægypti opulentæ nocte una occidit, *potentiâ sua naturalibus causarum finibus non circumscripta.* 9 Pharaonem etiam ipsum elatum, omnesque Nili accolas per septem ostia mare ingredientis, plagis monstrosis perterrefecit. 10 Ille urbes mœnibus firmis munitas evertit, reges etiam gentium profanarum exercitibus magnis circundatos, cum progenie morte per vim illatâ cecidit: 11 Seonem videlicet Amorrhæorum regem, & Ogum in monte Basan latè imperantem subvertit, regnáque Cananæorum multis regibus parentia delevit;

Arvaq;

12 Agriq; nuper in ſolitudinem redacti, regibus injuſtis expulſis, recentes è genere Iacobi cultores admiſêre.

13,14 *Ob hæc ſupra ipſam rerũ naturam potentiæ infinitæ facta miranda* gentes longo pòſt tempore futuræ te, creator & rector rerum omniũ, laudabunt, quì tibi morem gerentibus ſcis pacem ac veniam dare, æquoque judicio elatos vi ſuperare, nulláque oblivio res à te præclarè geſtas memoriæ noſtræ unquã eximet.

12 *Arvaq; dejectis nuper viduata tyrannis,*
Accepêre novos Iacobi è ſtirpe colonos. (noſt
13,14 *Sancte parens rerum, qui juſto examin*
Parcere ſubjectis, & debellare ſuperbos,
Poſteritas te ſera canet: tua ſplendida facta
Nulla unquam ex animis tollent oblivia noſtri
15 *At ſibi quæ variis finxit ſimulachra figuri*
Vana ſuperſtitio, calidis fornacibis aurum
Argentúmve liquãs, nil ſunt niſi ludicra dextr
16 *Humanæ commenta: illis os vocis inane:*
17 *Lucis egent oculi: ſurdas ſonus advola*
aures:
Et patulas fruſtra nares jucundus odorum
Halitus incurſat: calidus non pectora pulſat
18 *Spiritus. O quiſquis ludibria talia fingit,*
Aut colit, ipſe ſuis ſimilis diis exigat ævum,
Mentis inops, & lucis egens: non aure nec or
Accipiat reddátve ſonos: nec nare ſagaci
Sentiat halantes per prata nitentia flores.
19,20,21 *Tu verò genus à magno Iſraele pro-*
fectum,
Et domus Aaronis genitiq; è ſanguine Levi,
Et quicunq; pio rerum venerare parentem

15 At imagines, quas religio perverſa & inutilis formis diverſis ſibi fabricavit, in caminis ardentibus auri & argenti metalla fundens, nihil aliud ſunt, niſi ſtulta hominum aut artificum figmenta: 16 Os eſt illis, ſed mutum: oculi ſunt, ſed cæci, *adeo ut iis nihil cernant.* 17 Strepitus moti aëris ad aures nihil audientes advenit, gratuſque rerum beneolentium ſpiritus nares apertas, fruſtrà ingreditur, halituſq; pulmones ſub pectore non movet. 18 Quiſquis autè ſibi has imagines ludicras facit, aut eas veneratur, ipſe pari conditione cũ diis à ſe factis & cultis vivat, ſtupidus, & cæcus, voces aure non intelligat, nec ore loquatur; nec nare acutâ & ſolerti odoratũ florũ per prata amœna jucũdè ſpirantium percipiat: 19,20,21 Vos autè poſteri Iſraelis, poſteriq; Aaronis ac Levitæ, & quicunq; Iehovam colis, piè & ſãctè illi ſerviens,

Obſequio

Obsequio, laudate Deum qui tecta Sionis
Arduа, qui sacram Solymæ bonus incolit ædem.

Deum illum prædicate, qui in arce Sionis, quique in sancto Hierosolymæ Templo clemens inhabitat.

PSAL. CXXXVI.

Psaltes hortatur Ecclesiam ad prædicandas Dei laudes, propter beneficentissimam naturam & maiestatem ipsius, benignaq; opera in creatione, administratione & conservatione rerum omnium, ac imprimis Ecclesiæ demonstrata.

EIa Deum laudate, Deũ facilemq;, bonũq;,
Larga benignum semper indulgentiâ.
2 *Eia Deũ laudate, Deus namq; ille deorũ est,*
Larga benignus semper indulgentiâ.
3 *Cui Domini rerũ submittũt sceptra tyranni,*
Larga benigno semper indulgentiâ.
4 *Qui facit attonito solus miracula mundo,*
Larga benignus semper indulgentiâ.
5 *Qui nitidos mirâ arte polũ cõvolvit in orbes,*
Larga benignus semper indulgentiâ.
6 *Qui liquidis terras emergere jussit ab undis,*
Larga benignus semper indulgentiâ.
7 *Qui vitreo accendit flãmantia lumina cœlo,*
Larga benignus semper indulgentiâ.
8 *Qui solem auricomum jussit dare jura diei,*
Larga benignus semper indulgentiâ.

AGitè Deũ prædicate, Deum lenem æquũque, & summâ bonitate præditũ, amplaque liberalitate sẽper beneficũ.

2 Agitè Deũ prædicate, ille enim Deus est, omnibus diis aliis major, ampla beneficẽtiâ sẽper liberalis.

3 Laudate Deum, cui reges terrarũ parent, amplâ liberalitate semper munifico. 4 Qui suâ unius vi signa stupenda omnibus admirantibus edit, ampla beneficentiâ semper liberalis: 5 Qui cœlum mirifica sapientiâ sua in circulos nitentes circumactum rotundavit, ampla liberalitate semper munificus. 6 Qui terras ex undis fluidis quasi ascendere, & supra aquarũ ripas extare jussit, ampla beneficentiâ semper liberalis. 7 Qui è cœlo lucido lumina instar flammarum splendere fecit, ampla beneficentiâ semper liberalis. 8 Qui Solem pulchrum radios ceu crines aureolos fundentem lucibus præesse mandavit, ampla beneficentiâ semper liberalis.

9 Qui

9 Qui lunã & ſtellas noctẽ tenebroſam à die ſecernere fecit, ampla & perpetua liberalitate ſua.

10 Qui primogenita Ægypti immatura morte delevit, ampla beneficentiâ ſemper liberalis.

11, 12 Qui Iudæos inimicis undique oppreſſos è medio hoſtium ſalvos ſeparavit, ampla beneficentiâ ſemper liberalis.

13 Qui aquas maris rubri findendo fecit ſtare inertes, ampla munificentia ſemper liberalis.

9 *Qui Lunam & Stellas tenebras diſtinguer*
noctis
Iuſſit, benigna ſemper indulgentiâ.
10 *Pignora prima Phari qui fato extinxit*
cerbo,
Larga benignus ſemper indulgentiâ.
11, 12 *Iſacidas medio incolumes ex hoſte r*
cepit,
Larga benignus ſemper indulgentiâ.
13 *Qui rubri Oceani torpentes diffidit unda*
Larga benignus ſemper indulgentiâ.
14 *Perq; undas fiſſas ſobolẽ traduxit Abram*
Larga benignus ſemper indulgentiâ.
15 *Pharonem & Pharios ſubmerſit gurgi*
currus,
Larga benignus ſemper indulgentiâ.
16 *Deduxitq; ſuos deſerta per avia tutos,*
Larga benignus ſemper indulgentiâ.
17, 18 *Et validos meritâ proſtravit clade t*
rannos,
Larga benignus ſemper indulgentiâ.
19 *Stravit Amorrhæum valida virtute Seonẽ*
Larga benignus ſemper indugentiâ.
20 *Stravit & incaſſùm conſiſum viribus Ogũ*
Larga benignus ſemper indulgentiâ,

14 Iudæoſq; per mare divilum tranſire fecit, ampla munificentia ſemper liberalis. 15 Qui Pharaonem Ægypti regem, & Ægyptiorum copias aquis marinis obruit, ampla munificentia ſemper liberalis. 16 Populoque ſuo periculis erepto per ſolitudinem incultam iter præivit, ampla munificentia ſemper liberalis. 17, 18 Regeſque potentes & injuſtos exitio juſto extinxit, ampla beneficentia ſemper liberalis. 19 Qui Seonem regem Amorrhæorum potentem occîdit, ampla beneficentia ſemper liberalis. 20 Qui Ogum Baſchanis regem ingenti mole corporis fruſtra confiſum dejecit, ampla beneficentia ſemper liberalis.

21 *Metatuſq;*

21 *Metatusq; novis agrum est utriusq; colonis,*
Larga benignus semper indulgentiâ.
22 *Isacidis habitare suis dedit hostica rura,*
Larga benignus semper indulgentiâ.
23 *Qui nos in rebus miseros respexit egenis,*
Larga benignus semper indulgentiâ.
24 *Avertitq; ferum nostris cervicibus hostem,*
Larga benignus semper indulgentiâ.
25 *Qui genti vitam humanæ victumq; ministrat,*
Larga benignus semper indulgentiâ.
26 *Astrigeros laudate Deũ qui tẽperat orbes,*
Larga benignus semper indulgentiâ.

21 Et regionem utriusque regis novis habitatoribus divisit, ampla beneficentiâ semper liberalis. 22 Qui hostium agros electis Isaaci posteris habitandos tribuit, ampla beneficentiâ semper liberalis. 23 Qui nos ab hostibus oppressos, & ope destitutos, ac in summis difficultatibus versantes benignè aspexit, ampla beneficentiâ semper liberalis. 24 Qui hostem crudelem à nobis aliò avertit, ampla beneficentiâ semper liberalis. 25 Qui vitam & alimenta hominibus aliisque animantibus suppeditat, ampla beneficentiâ semper liberalis. 26 Celebrate Deum, qui regit cœlum stellis lucidum, liberalitate perpetua semper munificus.

PSAL. CXXXVII.

Sacerdotes & Levitæ captivi ad sacras cantiones cantãdas sollicitati, ostendunt à se bona fide fieri non posse: in luctu suo constanter permanent, Edomæisq; & Babyloniis severissimum Dei iudicium imprecantur atq; denuntiant.

DVm procul à patria mœsti Babylonis in oris,
Fluminis ad liquidas fortè sedemus aquas,
Illa animum subiit species miseranda Sionis;
Et nunquam patrij tecta videnda soli.

DVm procul domo & solo natali *culpæ panæque causâ* tristes in regione Babylonia ad puras Euphratis aquas, *vitato hostium impiorum conspectu*, otiosi quiescimus, miserabilis illa Hierosolymæ imago nobis in mentem venit, domosque Iudææ patriæ nunquam nobis postea spectandæ in memoria habuimus,

lachrymas profudimus, & comploratio lamentabilis verba nostra egredi conantia exitu prohibuit, fletúsque effusi in vestem ecidêre.

2 Instrumenta musica tacita in frondibus arborum in ipso Babyloniorum conspectu suspensa erant, salicésque nostras lugentûm cytharas mutas ferebant, *cùm illo tempore & loco gemendum potiùs quàm canendum nobis videretur.*

Flevimus, & gemit⁹ luctantia verba repressit:
Iné, sinus liquida decidit imber aquæ.
2 *Muta super virides pendebant nablia ramos:*
Et salices tacitas sustinuêre lyras.
3 *Ecce, ferox domin⁹ Solymæ populator opimæ,*
Exigit in mêdijs carmina læta malis:
Qui patriam exilio nobis mutavit acerbo,
Nos jubet ad patrios verba referre modos;
Quale canebamus, steterat dum celsa Sionis
Regia, finitimis invidiosa locis.
4 *Siccine divinos Babylon irrideat hymnos?*
Audiat & sanctos terra profana modos?
5 *O Solyma, ô adyta, & sacri penetralia tẽpli,*
Ullâne vos animo deleat hora meo?
6 *Comprecor, antè meæ capiant me oblivia dextræ,*
Nec memor argutæ sit mea dextra lyræ:
Os mihi desitnat vox, arescente palato,
Hæreat ad fauces aspera lingua meas:

3 Ecce tamen victor insolens, Hierosolymæ divitis eversor, inter miserias captivitatis nostræ cantiones jucundas à nobis postulat, quíque nos de patria in exilium nos lestum pertractos transtulit, is imperat nobis ut cantus nostros ad numeros patrios conjungamus, *quibus ipsos oblectaremus*, quæliter canere solebamus, dum altum Sionis palatium, gentibus vicinis odiosum, incolume vigeret. 4 Itáne Babylonij cantiones de laudibus Dei nostri ludos planè facientes contemnant, teráque à religione nostrâ aliena carmina sacra audiens, risu excipiat? 5 O Hierosolyma, ô secretior templi pars, ô intimum sacrarium, an ullum tempus vestrî memoriam mihi (*licèt procul à vobis semoto*) adimere queat? 6 Imò potiùs rogo, ut dextera mihi oblivione obruatur, & fidium pulsationis oblita, cytharæ sonoræ artem non teneat: sim potiùs mutus, linguáque rigida ad angustum gutturis exitum agglutinetur, concavo oris meo sicco, nisi prædicatio rerum in vobis egregiarum, *quum vobis re-*

Primo

Prima mihi vestræ nisi sint præconia laudis:
Hinc nisi lætitiæ surgat origo meæ.
7 *At tu (quæ nostræ insultavit lætæ rapinæ)*
Gentis Idumææ tu memor esto pater.
Diripite, eximis evertite fundamentis,
Æquáq; (clamabant) reddite tecta solo.
8 *Tu quoq; crudeles Babilõ dabis impia pœnas:*
Et rerum instabiles experiêre vices.
Felix qui nostris accedet cladibus ultor:
Reddet ad exemplum qui tibi damna tuum.
9 *Felix qui tenero consperget saxa cerebro,*
Eripiens gremio pignora cara tuo.

stituar, sit mihi canendi principium, nisi initium hilaritatis meæ à vobis coràm capiatur; *nunc autem à patria exulantibus nobis dolori indulgendum est.* 7 At tu pater, Idumæorũ, nobis eorũ cognatis, ingratorũ indulgens iræ memento; qui nostrâ populatione hilares gavisi sunt, *hostium enim Chaldæorum immanitatem acuentes* vociferabantur, Vrbem ipsam spoliate, illam funditus diruite, domósque terræ æquales efficite. 8 Tu etiam Babylon sacrilega supplicium magnum aliquando solves, incertásque rerum humanarum mutationes senties: Is autem beatus erit, qui damnorum nostrorum vindex veniet, taliáque tibi mala dabit, qualia tu nobis dedisti. 9 Beatus etiam ille fuerit, qui liberos tibi dilectos ex amplexu tuo tollens tenero illorum cerebro lapides fœdabit.

PSAL. CXXXVIII.

David Deum celebrat propter benignum & verbum & opera eius erga se: à gentibus suo exemplo celebratum iri docet, ac postremò se committit Deo.

Pectore te grato Dominúmq; Deũq; fatebor
Coram superbis regibus,
Et tua facta canam.
2,3 *Ad tua templa oculis, animo ad tua numina spectans,*

TE, Ichovæ, animo beneficiorum memori herum & Deum meum coram regibus opulentis profitebor, réfq; à te gestas cantabo. 2,3 Ad ædem tibi consecratam oculis respiciens, ad potentiam & majestatem divinitatis tuæ animo intentus,

laudem benignitatis tuæ, & constantiam in promissis servandis invariabilé frequenter usurpábo, qui ea tribuis, quæ pollicitus es, nobis etiam donis aucta, *quantumvis sensus dilata*, qui preces te clamantis accipis, animoque infirmo vires concedis.

Nomen celebrabo tuum,
Perpetuamq; fidem:
Qui promissa novis donis cumulata rependis,
Audis vocantem, robora
Das animo trepido.
4 *Te quacunq; patet tellus circumflua ponto,*
Reges fatebuntur Deum,
Quum sine labe fidem
5 *Audierint, rituſq; tuos super æthera cantu*
Ferent, tuaq; gloria
Ad jubar attoniti.
6 *Nam liquidi quanquam trans ignea mœnia mundi*
Beatus in te permanes:
Attamen haud humiles
7 *Despicis, elatosq; premis. discrimina mille*
Passim mihi circumstrepant,
Te duce tutus ero,
Te valida obsistes dextra furialibus ausis
Qui me lacessunt hostium:
8 *Incolumi, dabis*
Quod superest, si quid superest, bonitate perẽni,
Quo cœperas gradu tua
Facta tuere manus.

4 Vbicunq; terra mari cincta extenditur, populi proceres te Deum agnoscent, cùm constantiam tuam nunquam labefactatam acceperint, *qui data mihi fidem semper præstiteris.*

5 Et ceremonias cultus tui canentes vehementer laudabunt, ad laudis etiam tuæ splendorem stupefacti, *quòd tam admirabili & inexpectato modo promissa tua impleveris.* 6 Nam tametsi tu omni felicitate abundans ultra igneum cœli puri orbem constanter manes; tenues tamen *vitam in terris degentes* non negligis, superbóſque *eminus agnoscens* humiles reddis. 7 Pericula licèt infinita me ab omni parte obsideant, tuo tamen ductu extra periculum ero; tu furiosis etiam inimicorum, qui me petunt, conatibus fortiter resistes; 8 Mihíque salvo tribues, quod restat vitæ, siquid adhuc restare videtur: opus tuum, Iehova, interea sempiternâ liberalitate, ea, qua cœpisti ratione, defende.

PSAL.

PSAL. CXXXIX.

David se tutum & omni ex parte Deo perspectum esse agnoscens, profitetur studium suum adhærendi Deo & fugiendi à malo: ac postremò ad confirmadā hanc professionem suam, si opus erit, se amplius probandum committit Deo.

Momenta vitæ nulla te latent mea,
Rector benigne cœlitum.
2 *Seu sedeo, sive surgo, seu quid cogito,*
Tu cuncta præsens aspicis.
3 *Lux sive curam, seu quietem nox tulit,*
Curam & quietam temperas.
4 *Nec te minutæ voculæ fugit sonus,*
Quam lingua temerè fuderit.
5,6 *Et os & humeros, totiusq; corporis*
Sic arte mirâ fabricam
Finxisti, acumen nullum ut humani ingeni
Ratióve possit assequi.
7 *Quònam ergo vultum fugero tuum? quibus*
Clausus latebris occular:
8 *Petamne cœlum? præstò es hîc. ad inferos*
Demergar? illinc non abes.
9 *Aurora curru me volucri ut deferat*
Ad occidentis limitem,

NVllum temporis punctū, quod vixi, tibi, rex bone spirituū cœlestium, ignotū est, *ideoq; ne, si velim quidem, possim te decipere.*

2 Sive enim quiesco, sive opus aliquod aggredior, sive quid meditor, tu velut astans mihi, omnia vides.

3 Sive dies labores dedit, sive nox requiē attulit, tu laborem & requiem moderaris.

4 Nec ullus strepitus verbi exigui quod lingua inconsideratè ediderit, *& antèquam illud pronunciarit*, tibi incognitus est; 5,6 Tu faciem & dorsum, totiusq; hominis opus sic admirando artificio formasti, nulla ut vis, aut mentis nostræ agilitas, nullusque adeo intellectus possit illud comprehendere. 7 In quam igitur partem me conferens aspectum tuum effugiam? quibus locis occultis absconditus, celari possim? 8 An cœlum adibo? præsens es in cœlo: Descendámne ad loca subterranea & manes, *aut in ipsis sepulcri claustris iacebo?* illic etiam ades. 9 Quamvis lux matutina Solem antecedens bigâ sua celeri mihi commodatâ, me ad ultimum regionis illius terminum, ubi Sol nobis occidit, asportet;

10 In ipso etiam occidéte me inventum corripies, nec procul periculo ibi manus tuæ violentiam effugiam.

11 Si mens stulta fortè intra se sic meditetur: Nox obscuritate suâ me à conspectu tuo abscondet, nostra nox tenebrosa tibi ipso die medio splédidior est, *ut tuo semper conspectui pateam.*

12 Obscuritas non est obscura tibi, nec sapientiæ tuæ cuncta cernenti ullum obscurum est, *cùm nullum sit apud te lucis & tenebrarum discrimen.* 13 Tu secreta mentis perspicis, qui secretiorem pectoris partem finxisti, meque in alvo matris latentem tenui pellis velamento vestiisti: 14 Admiranda hominis fabrica, admirabile sapientiæ tuæ spectaculum est, cujus facta mirifica ratio nostra nec intelligere, imò nec inficiari quidem potest. 15 Nulla est enim in nobis tam exigua particula, ut te scientem omnia lateat: nec ulla pectoris pars secreta à te pectoris humani fabricatore abscondita est. 16 Tu informia molis novæ initia, molisque informis principia cognoscebas, ceu eadem literis commissa haberes: Tu omnia etiam corporis lineamenta seu conformationes, rationemque

10 *Hîc deprehendes me, nec hîc tutus tua*
Vitabo fulmen dexteræ.
11 *Incauta mens si fortè secum cogitet,*
Nox me tenebris occulet,
Obscura tenebris nostra nox luce est tibi
Meridiana clarior:
12 *Tibi nec tenebræ sunt tenebræ, nec tuæ*
Nox ulla providentiæ est.
13 *Arcana mentis tu tenes, qui pectoris*
Arcana fabricatus es:
Qui me parentis ventre conditum, cutis
Tenello amictu involveras.
14 *Compago mira corporis nostri, tuæ*
Miraculum est solertiæ;
Stupenda cujus opera nec nostra assequi
Sed nec negare mens potest.
15 *Nam nulla nostri tam minuta est corporis*
Pars, ut tuam scientiam
Fugiat: nec ulla claustra pectoris latent
Te conditorem pectoris.
16 *Massæ recentis rudia adhuc primordia,*
Rudisq; massæ semina,
Ceu scripta haberes, corporisq; lineas,
Motum statumq; noveras.

Et

Et membra nondum quum forent, quid adderẽt
Dies sciebas singuli.
17 *Hæc mente tacitâ cogitanti mihi, stupor*
Torporq́, sensus alligat;
Animus labascit quum tuæ miracula
Perpendo mecum dexteræ,
18 *Citiùs inibo numerum, arenæ in littore*
Quot volvat æstus corpora:
Quamvis ocellis pervigil nunquam meis
Dulcem soporem indulsero.
19 *O quando perdes impios rerum pareus?*
O quando sanguinarios
20 *A me repelles, qui scelesti nomini*
Et numini illudunt tuo?
21 *Te quisquis odit, non ego odi? non tuos*
Hostes habebam pro hostibus?
22 *Odi profectò: nec tuis ex hostibus,*
Amicus est quisquam mihi.
23 *Revolve mentis intimos sinus Deus,*
Latebrasq́, nostri pectoris,
24 *Nisi hîc amorem videris tui, nisi*

movendi & corporis habitum callebas, quidque singula tẽporis momenta adjicerent, cũ corporis partes adhuc non essent, *nec ulla quidem totius opificii particula extaret*, probè intelligebas.

17 Dum hæc mecum occultè cogito, admiratio & segnities quædã veterno similis intellectum impedit: Animus etiam ipse deficit, cùm admiranda opera à te fabrefacta solus pondero:

18 Faciliùs numerabo quot minutula arenæ grana maris agitatio in ora ponti conturbet, tametsi perpetuò vigilans, somnum oculis jucundum nunquam dedero, *quàm illorum summam vel inire vel eadem recensere queam.* 19 O quando, mundi author, religionis tuæ inimicos è medio tolles? O quando me ab hominibus cædis & sanguinis mei cupidis liberabis; 20 *A cruentis, inquam, istis,* qui majestatem & potentiam tuam nefarii irrident? 21 Nonne pro inimico meo habui, quisquis malevult tibi? Nonne hostes tuos inimicos mihi existimavi? 22 Profectò illis malè cupio, nec ullus ex hostibus tuis charus est mihi, *nedum ad illorum scelera conniveam, aut me ipsis adiungam; qua in re me explorationi tuæ, Iehova, subjicio.* 23 Itaque arcanos mentis meæ recessus, & animi occulta scrutare. 24 In quo nisi amorem erga te perspexeris, men-

temque parere tibi paratam, aut si improbis nequitiâ æqualis sum, da cum sceleratis similem vitæ finem.

Animum obsequi non impigrum,
Si par scelestis scelere sum, vitæ parem
Da cum scelestis exitum.

PSAL. CXI.

David Deum supplicat pro liberatione sua, impiis adversariis male precatur: & seipsum confirmat in fiducia certa iustitiæ salutisq; Dei.

ERipe me favens, rerum auctor, à linguę virulentæ maledicentiâ, meamque vitam à fraude hostis mendacis defende,

2 Qui bella scelerata dolo occulto movet,

3 Ipsisq; serpentibus nihilo clementior, linguâ pestiferam *tanquam iaculũ acutũ* intentat, utq; incautum perimat ex ore furioso maledicta & mendacia emittit.

A Eterne rerum conditor, à malæ
Linguæ veneno me bonus asserę,
Meamq; perjuri tuere
Hostis ab insidiis salutem,
2 *Qui fraude tectâ bella nefaria*
3 *Ciet: nec atris mitior anguibus*
Vibratq; linguam virulentam, &
Ore vomit rabido venenum.
4,5 *Averte fraudem, & me violentiæ*
Hostis scelesti subtrahe, qui mea
Vestigia observat, scrobesq;
Objiciens, laqueosq; tendens.
6 *At tu, salutis præsidium meæ,*
7 *Audi precantem: tu Dominus mihi*
Deusq;, tu me liberasti
Incolumem crepero è duello:
8 *Idem impiorum nunc bonus irrita*
Fac vota: sævam frange superbiam;

4,5 Dolos ejus propelle, meq́, furori hostis scelerati erĩpe, qui ad singulos passus meos intentus est, ante me fossas effodiens, suasque ad me corripiendum tendiculas pandens. 6 Tu verò, Iehova, vitæ meæ custos, preces meas accipe. 7 Tu enim mihi herus & Deus es, tu me telis impetitum è bello dubio salvum præstitisti: 8 Idem mihi jam propitius desideria malorum, cum eorum conatibus, vana redde, ferociam crudelium domans imminue;

9 *Virusq;*

9 *Virusq; linguæ pestilentis*
In Domini exitium refunde:
10 *Dejecta cœlo flammea perfidos*
Procella fundat præcipiti fugâ,
Cæcosq; propellat profundas
Perpetui in barathri tenebras.
11 *Linguæ loquacis perfida vanitas*
Nunquam quieto deget in otio:
Sed impiè dignum patratis
Exitium domino parabit.
12 *At impiorum à vi Dominus suos*
13 *Et fraude vindex asseret: ut pij*
Numen Dei præsens potensq;
Perpetuo celebrent honore.

9 Linguæq; exitiosæ virosas calumnias in cladē ejus, qui eam possidet, converte.

10 Tempestas ignea cœlo denussa fraudulentos celeri fugâ spargat, eosque in densam carceris tartarei obscuritatē, nunquam inde exituros, impellat.

11 Dolosa autem & mendax linguæ garrulæ inconstantia, in tranquilla vitæ conditione in terris nunquam perstabit, sed possessori suo cladem maleficijs meritam comparabit. 12 At Dominus ultor à violentia sceleratorum, & ab occultis machinationibus suos liberabit. 13 Vt boni potentiā Dei immensam ad opem ferendam paratam perpetuā laūde usurpent.

PSAL. CXLI.

David tribulibus suis mandato Schaulis ipsum persequentibus, opem Dei implorat: improbitatem authorum persecutionis suæ exponit, fidemq; suam, quibus nominibus servari à Deo petit.

AVrem vocanti da parens propcrè, meas
Audi preces salutifer.
2 *Quum verba fundo tristis, & puras manus*
Attollo, sic preces meas
Manúsq; puras respice, ac si thureo
Odore manè te colam:

ADhibe te citò, pater, intentū roganti, promptusq; ad opem ferendam orationem meam exaudi.

2 Quū mœstus precor, manusq; sceleris expertes ad te levo, eo favore precationem meam & manus ad te sublatas intuere, perinde quasi tempore matutino

Acsi

te thuris incensi sacrificio venerarer, teq; tépore serotino hostiis & libamine adoraré.

3 Linguã meam obice objecto cohibe, ad oris fores fac ut vigiliæ excubét, *ne quid temerè vel impatienter effutiam.*

4 Fac ut animus à pravis cupiditatibus alienus, justa tantũ cupiat, ac ne se in studium mali avertat, ubi facilè labi possit: fac neq; libéter malorũ consuetudine, neq; eorum convictu utatur, *vel eorum illecebris illect⁹, vel periculi magnitudine victus.*

Ac si colam te victimâ & libamine
Sero rubente vespere.
3 *Frano coërce linguam: ad januam*
Fac excubet custodia.
4 *Fac mens sequatur recta, fac in lubricam*
Ne flectat erroris viam.
Fac ne scelesto gaudeat cœtu, neque
Mensâ fruatur impia.
5 *Me malo justus increpet, me verberet,*
Quàm palpet impius, comam
6 *Quàm rore nardi spargat. impij precor,*
Et impiorum præsides,
De rupis altæ quum ruent speculâ, sui
Supplicia sceleris ut luant.
Tum subeat animum conscium, salubriter
Quòd me monentem spreverint.
7 *Sic mortis horror ossium compagines*
Mihi laxat, ut casa jacent
Fagi per arva fissa cuneis fragmina.
8 *Tu sancte rector cœlitum,*
Spes una nobis es salutis, unicum
Agnoscimus te vindicem.

5 Cupio potiùs ut me justus reprehendat, meque verberibus afficiat, quàm malus mihi aduletur, crinesq; unguento Nardino imbuat. 6 Illud etiam abs te, Iehova, peto, ut scelerati & sceleratorum duces, cùm de excelso montis alti fastigio præcipites cadent, pœnas nefariè commissorum expendant, tumq, peccati sui memores recordentur, quòd me utiliter ipsis consulentem contempserint. 7 Intereà autem mortis metus sic mihi juncturas solidarum corporis partium dissolvit, ut fragmenta arboris ferro dejectæ per campos abjecta jacent, divisa instrumentis ligneis aut ferreis ad distinendũ partes immissis: 8 Tu verò, Iehova, spirituum cœlestium gubernator, solus is es, unde incolumitatem speramus, quemque solum scelerum ultorem fatemur.

9 *Vitam*

9 *Vitam tuere ab impiorum caſſibus,*
A fraude quam ſtruunt mihi.
10 *Compos ſalutis impios fac in ſua*
Cernam ruentes retia.

9 Itaque vitam meam ab occultis ſceleratorum machinationibus, doliſque, quos mihi parant, defende ; 10 Efficeque ut ſalvus videam malos in fraudes, quas mihi ſtruxerant, incidere.

PSAL. CXLII.

David à Schaule & comitatu eius circumcluſus Deum orat pro ſalute ſua, ad gloriam ipſius in Eccleſia prædicandum.

INvoco ſupplex Dominum, manuſq;
Tendo ad ſidera ſupplices.
2 *Mentis huic pando lachrymas, querelis*
Imploro miſeris opem.
3 *Pectus affectum dolor obruebat :*
Quamvis rex bone cœlitum
Puriter vitæ mihi tu peractæ
Eſſes arbiter optimus.
Quum domo greſſum tamen efferebam,
Tendebant mihi retia.
4 *Nec mihi notus, nec amicus uſquam,*
Quoquò lumina verteram.
Exitus nuſquam, fuga nulla, nemo
Qui me ſoſpite plauderet.
5 *Ergo te, rerum pater, invocavi,*
Unum præſidium in malis.

DOminũ ſubmiſsè precatus in auxilium voco, manuſque ad cœlum ſupplicantis more attollo.

2 Domino mœrorem animi mei oſtendo, & querimonijs triſtibus auxilium ab eo peto.

3 Triſtitia quidem animũ mœſtum curis opprimebat : tu autem rex ſuperũm, tametſi conſcius eſſes mihi vitæ ſine ſcelere tranſactæ, cùm tamen ex ædibus egreſſus eſſem, inſidias mihi parabant. 4 Nec familiaris, nec benevolus mihi ullus uſpiam fuerat, in quamcunque partem reſpexeram ; nulla evadendi ratio ; nuſquam erat, quò confugerem ; nemo erat, qui me incolumi gauderet. 5 Ergo, Creator omnium, à te ſolo in rebus adverſis defenſore meo opem petivi:

Tu

Tu mea vires, mea spes, opésq;,
Dum sedes hominum colo.
Da meis aurem facilem querelis
Fracti cladibus ultimis.
Asserе à sævi manibus tyranni,
Qui me fortior opprimit.
Carceris vitam rape de tenebris:
Ut te laudibus efferam:
Téq; conventus celebret piorum,
Promptum ferre pijs opem.

Tu robur es meum, omnis expectatio mea, & potentia, *dū vitâ hic fruens*, terram hanc habito.

6 Tu me querentem, & malis extremis debilitatū promptus exaudi; á potentia inimici crudelis me vindica, qui me potentior divexat. 7 Deque obscuro hujus speluncæ carcere *me ab hostibus circumclusum* libera, ut & ego te prædicem, cœtusque bonorum præstitam à te mihi liberationem gratulantium, laudes etiam tuas parati pios ubique juvare, decantet.

PSAL. CXLIII.

David Deum implorans, indignitatem suam confitetur, iniuriam sibi factam in hac causa narrat, & angustias animi sui: ac propterea à Deo servari & instituí petit, inimicos vero perdi ad gloriam ipsius.

Audi vocantem rebus in asperis,
Et lenis aurem da precibus meis,
Rerum creator: quáq; soles fide
Et æquitate ex hostibus eripe.
Iuris severi ne trutinâ meam
Expende vitam: nemo hominum innocens
Sic est, tribunal possit ut ad tuum
Se profiteri crimine liberum.

ORationi mex, auctor rerum omnium, in rebus difficilibus aurem cómoda, placatusque mihi, deprecationé meam intentus accipe, eáque qua consuevisti promissorum constant â & clementiâ, ab inimicis *calumniosis innocentem infectantibus* libera. 2 *Quod autem ad hostes attinet, quantumvis sim iustus*, tu tamen ne summo jure facta mea examina: nullus *enim aut unquam fuit*, aut est à scelere tam purus, ut affirmare possit, in judicio apud te, se peccato carere.

3 *En*

3 *En hostis atrox imminet, & premit*
Stratum : tenebris tristibus abditus,
Et lucis exors dego, velut specu
Quos in sepulchri mors fera condidit.
4,5 *Mens penè curis obruta volvere*
Priora cœpit tempora, quum patres,
Spes quos fovebat præsidij tui,
De fauce lethi sæpe revelleres.
6 *Hac recreatus rursus imagine,*
Imploro supplex auxilium tuum.
Intenta mens te respicit, arida
Tellus ut imbres sub cane torrido.
7 *Non lentus audi; nam mihi spiritus*
Vix fessa pulsat pectora, si tui
Avertis oris lumen amabile,
Mors atra siccis faucibus imminet.
8 *Spe mens labores auxilij tui*
Fert : spectat unum te, pater optime.
Audi precantem lenis, & exitum
Iam jam obruturis pande periclis.
9 *Ab hoste sævo protege me, mea*

3 Ecce inimicus crudelis instat, dejectumque vexat: Ego autem loco tenebroso ac tristi absconditus, sine luce ulla vivo, non absimilis iis, quos mors crudelis in antro tumuli occultavit.

4,5 Hîc tamen animus solicitudine propemodum oppressus, *partim in te iustum Judicem, partim in hostes immanes respiciens*, secula superiora cogitare cœpit, cum majores nostros ex morte ipsa frequenter eximeres, quos expectatio auxilii tui in rebus malis recreavit. 6 Hac igitur cogitatione in spem meliorem denuò erectus, & *incredibilem inde consolationem capiens*, opem tuam genibus flexis procumbens posco: Mens quoque avidè auxilium tuum sperans, te intuetur, non secus quàm terra sicca sub Syrio stella ardente aquam pluvialem expectat. 7 Tu itaque, Iehova, nihil cunctatus preces meas accipe: Nam respiratio pectus malis delassatum ægrè movet, *ut sim iam mortuo quàm vivo similior.* Tu si jucundam vultus & clementiæ tuæ spem aliorsum à me vertis, mors sæva cupiens sitim suam sanguine meo depellere, mihi impendet: 8 Animus opis tuæ expectatione molestias omnes tolerat, & in te solum, pater summè bone, intentus est. Tu mihi placatus orationem meam accipe, viámque ostende, qua è malis evadam, quæ me alioqui statim oppriment. 9 Ab inimico crudeli me defende, vitæ meæ servator,

10 *Custos*

10 *Custos salutis. prava repellere*
Mentem manumq́, & recta capessere
Doce, unicum te qui veneror Deum.
Arcana fac vis numinis ut tui
Per plana gressum dirigat, ut tua
Mendata secter: neu malè credulum
Error malorum vertat in orbitam.
11 *Ut nulla numen non celebret tuum*
Et aequitatem natio, recrea
Me destitutum praesidio: & malis
Hostis scelesti libera ab artibus.
12 *Favoris umbrâ me solita tege,*
Et qui me acerbis usq; doloribus
Affligit, hostem perde nefarium,
Servumq; serva perpetuò tuum.

10 *Meq; ab hoste ereptũ* animo simul & corpore tum mala fugere, tum bona etiã sectari erudito; qui te solum Deum colo: fac etiam ut occulta divinitatis tuæ inspiratio, omnis boni effectrix, me per recta *periculis carentia toto vitæ meæ curriculo* deducat, ut legibus tuis morem geram; neu falsa opinio me nimis facilè credentem in viam scelerum abripiens trahat. 11 Vt gentes omnes potentiam & justitiam tuam laudent, *quòd me mortis angustijs constrictum vitæ restituerit*, adhuc tamen auxilio carentem consolare, & à pravis hostis scelerati machinationibus erue, 12 Tuaq; consueta indulgentiâ velut umbrâ operi, hostémque improbum molestijs ingratis me immeritò vexantem subverte, famulumque semper tibi deditum custodi.

PSAL. CXLIIII.

David prædicata Dei erga se & humanum genus beneficentiâ, hostibus malè precatur; sibi totiq; regno salutem & benedictionem omnimodam exoptat: & commendat felicitatem populi Dei.

Quo te rex hominum carmine prosequar?
Qui firmas animum robore, qui manum
Et bellare doces, & dubij regis
Per discrimina praelij.

QVibus te, Iehova, laudibus afficiã? qui genus humanũ regio imperio administras, qui fortitudine mentem meam roboras, qui me bella gerere instruis, perq; pericula belli, cujus anceps & incertus est exitus, gubernas.

2 *Quòd*

2 *Quòd vivo & valeo, tutus & hoſtium*
A fraude eximia fulgeo gloriâ:
Quòd latè validis impero gentibus,
Totum muneris id tui eſt.
3 *O rerum genitor, quantulus eſt homo*
Hac quem proſequeris munificentiâ,
Et curas patria ſollicitudine?
4 *Figmentum fragilis luti,*
Quo nec bulla levis vanior eſt, neq;
Quæ mentes agitant ſomnia turbidas,
Nec ſerum fugiens umbra crepuſculum,
Nec fumi volucris vapor.
5,6 *Cœli pande fores rex bone cœlitum,*
Ac de ſidereis labere ſedibus:
Montes nube operi: per liquidi aëris
Campos fulgura trajice.
Turbatos trepida ſparge fugâ impios,
Et ſparſos jaculis perde ſequacibus:
7 *Porrectaq; manu, me, pater optime,*
Sævis eripe fluctibus.
Hoſtis pelle malam vim bonus impij:
8 *Linguæ vaniloquæ reprime toxica:*

2 Quòd adhuc ſuperſum, quòd ſanus & incolumis ſum, quòd liber ab inſidijs hoſtium, ſingulari dignitate & honore clar⁹ ſum, quòd ſpatioſis nationum bellicoſarum finibus rex ſum, totum illud tibi uni acceptum fero.

3 Quàm autem res imbecillis & calamitoſus eſt homo, creator rerum omnium, quem tantâ liberalitate afficis, & amore paterno diligenter ſervas!

4 Homo ſcilicet ſtatua eſt, è luto fluxo, quod citò diſſolvi poteſt, efficta, quo quidem neque aër in aqua tumeſcente leviter incluſus, futilior eſt; neque viſa nocturna, quæ animos ſolicitos commovent, fugaciora ſunt; nec umbra noctis adventu evaneſcens, nec levis exhalatio nebulæ ex igne expirantis, magis evanida eſt. 5, 6 Itaque, rex ſuperûm, januam arcis cœleſtis aperi *mihi aſſuturus*, déque cœlo ſtellato *hoſtibus terribilis* deſcende; loca excelſa caligine tege, ignéſque vibrantes, telorum inſtar, per immenſa aëris tenuis ſpatia tranſmitte; malos *fulgurum terrore* fuſos diſſipa, fuſoſque & fugatos telis in fugientes jactis interime, 7 Meque pater ſummâ bonitate prædite, dexterâ exerta, è moleſtiarum perturbationibus erue, favenſque hoſtis pravi violentiam prohibe. 8 Venenaque hominum vana loquentium coërce,

Aſſuetaq;

manuſque potentiam, inſidijs & fraudib⁹ malitioſis aſſuefactæ, potentiâ tua deſtrue;

9, 10 Vt te cythara mea novis laudibus celebret, qui *regiæ dignitatis vindex*, potentes terrarum dominos auxilio tuo conſolaris, meamque vitam ex malis inſtantibus ſæpenumero liberas.

11 Violentiam hoſtis ſceleratí favens prohibe, venenaq; hominum vana loquentium coërce, manuſque potentiam, inſidijs pravis aſſuefactæ, potentiâ tua everte. 12 Sic certè progenies noſtra abs te, Iehova, augeatur, ut nemus è lauro arbore in terra fœcunda creſcit: virgines etiam noſtræ ornamentis externis ſic ſint ſplendidæ, ut fulget locus ille ubi dona ſuſpenduntur in deaurata templi ſacri teſtudine. 13 Granaria multo frugum proventu impleantur, Copiaque abundantiæ dea è cella omni commeatu refertâ omnia ſubminiſtret, campi paſcui pecorum multitudinem in convallibus ſpatioſis vix recipiant. 14 Boves ſaturæ, habitumque bonum nitore ſuo oſtendentes currus domum referant, viæ noſtræ tubâ triſtitiam afferente non ſonent, nec vici latiores comploratione ulla ſonitum reddant, nec hoſtilis violentia fremitu metum ullum afferat urbibus formidine cecluſis.

Aſſuetaq́, dolis peſtiferis manus
Vires contere viribus.

9, 10 *Vt te noſtra novo carmine barbitos*
Dicat, ſubſidio qui recreas tuo
Reges: qui gravibus ſæpe periculis
Vitam Davidis eripis.

11 *Hoſtis pelle malam vim procul impij:*
Linguæ vaniloquæ reprime toxica:
Aſſuetaq́, dolis peſtiferis manus
Vires contere viribus.

12 *Natorum ſoboles creſcat, ut vbere*
Surgit ſylva ſolo laurea: virgines
Cultu ſic niteant ut laquearibus
Templorum tholus aureis.

13 *Stipentur gravidis horrea frugibus:*
Pleno cuncta penu copia ſuggerat:
Fœcundi pecoris non capiant greges
Latis paſcua ſaltibus.

14 *Pingues plauſtra boves & nitida trahant:*
Nec triſti reſonent compita claſſico,
Nec fletu plateæ: nec furor hoſticus
Clauſis affremat oppidis.

15 *Felicem*

15 *Felicem populum, inter bona talia*
Qui vitam in tacito transigit otio.
Felicem populum ter quater, omnium
Cui rerum pater est Deus.

15 O beatum populum illum, qui in quietâ belli immunitate, inter hæc commoda vivit; O multùm fœlicem populum, cui creator rerum pro Deo colitur, quéque viciſſim Iehova pro populo ſuo agnoſcit.

PSAL. CXLV.

David ſeipſum & res omnes creatas ad Dei laudes prædicandas excitans, celebrat magnificam potentiam, & iuſtiſſimam benignitatem illius, quam erga omnes exhibet.

TE regem Dominumq; canam dum lucida volvet
Lucidus aſtra polus,
Et unicum colam Deum.
2 *Luce canam te, nocte canam te: nulla carebit*
Laudibus hora tuis,
Rerum creator & ſalus.
3 *Magne parens, nullo cui clauſa potentia fine eſt,*
4 *Secula cuncta tuas*
Laudes ſonabunt: & patres
5 *Longavi tua facta canent, ſeraq; nepotum*
Per ſeriem ſoboli
Prodent: nec ætas gloriam
6 *Neſciet ulla tuam: mirandáq; facta decuſq;*
Ille memor referet:
Hic magnitudinem canet.

TE rerũ omnium potẽtem, juſtumque poſſeſſorẽ, mundi totius author & cuſtos, celebrabo, dũ cœlum ſpendidum ſtellas clarè lucentes circumaget, teque mihi Deum ſolum venerabor: 2 Te de die carmine dicam, te per tenebras prædicabo, nullumque temporis momentum à laude tua vacabit. 3 O potens creator & rector, cujus poteſtas nullo termino incluſa eſt, 4 Omnis ætas veris laudibus te ornabit. 5 Senes etiam res à te geſtas vulgabunt, eaſque poſteritati longo pòſt tempore venturorum per ordinem indicabunt: 6 Nec ullum tempus majeſtatem tuam glorioſam ignorabit, alius memoriâ repetens miracula, honorificè etiam geſta narrabit, alius potentiam prædicabit.

7,8 Illius verò te misericordem dicet & æquum, moderationemque in ira adhibere, ad veniam dandũ promptũ & paratum, largaque manu liberalem esse.

9 Interq; tot egregiè facta, & in tam splendida rerum præclarè gestarum commemoratione nullo tempore finienda, nihil certè lenitate tua honoratius esse asseverabit.

10,11 Ergo, rerum universitatis creator & custos, cœlũ ipsum stellis distinctum, omnia

7,8 *Ille bonum feret & justũ, & placabilis ir*
Et veniæ facilem, &
Larga benignum dexterâ.
9 *Totq; inter decora & laudum præconia nul*
Emoritura die,
Nil clarius clementiâ.
10,11 *Ergo parens rerum, stellantis machin*
Cuncta suo gremio (cœl
Complexa, prædicat tuum
Robur: & intacti scelerum contage nefanda,
Te celebrant alacres,
Tuiq; vires imperî
12 *Per populos latè vulgant: ne nescia sceptri*
Terra sit ulla tui,
Et gloriæ & potentiæ.
13 *Imperium sine fine tibi: nec legibus ævi*
Subdita sceptra tenes,
Aut clausa metis temporum.
14 *Tu lapsos rursum attollis, firmasq; labantes,*
Incolumesq; foves
Vitæ beatæ commodis.
15 *Te volucrũ pecudũq; genus, te sæva ferarũ*
Sæcula respiciunt

suo complexu continens, potentiam tuam declarat, hominesque à scelerum contagione puri te læti honore afficient, tuique regni potentiam per nationes divulgabunt: 12 Ne ulla gens regnum tuum, magnificentiam, & potentiam ignoret. 13 Sempiternum est tibi jus regnandi; nec enim habes regnum imperio temporum, quæ omnia corrumpunt, subjectum, aut temporis ullius termino finitum, 14 *Tuam autem dominationem moderatam esse, ex hoc liquet*, quòd, qui ceciderunt levas, quique in ruinam proni sunt, confirmas, omnibusque vitæ bonis felices & salvos leniter tractas. 15 In te solum intenta sunt omnium avium & pecorum genera, crudelesque indomitorum animalium progenies, & abs te conditore & conservatore

Unum

Vnum, suoq; tempore
16 *Accipiunt victum: tu dextram pandis, &*
De locuplete penu *omne*
Animal benignè recreas.
17,18 *Quicquid agis, justeq; & sanctè agis:*
Supplicibus facilem *(impiger autem*
19 *Præbes: opisq; compotes*
Dimittis puro qui pectore cunq; precantur:
Auxilióq; pijs
Præsens es, & periculis
20 *Eruis è cunctis qui te venerantur amantq;:*
Cúmq; suo scelere
A stirpe vellis impios.
21 *Ergo omnes te jure canent, nomenq; tacebit*
Natio nulla tuum
In seculorum secula.

suo capiunt, cùm opus est, unde vivant. 16 Tu manu illis ultrò porrectam aperis, deque tuo divite horreo, quicquid vivit, liberaliter saturas. 17,18 Quodcunque geris, æquabiliter, & sine crimine facis, promptusq; & facilis supplices exaudis. 19 Eosq; auxilio abs te accepto amandas, quicunque animo sincero te invocant: nam ad opem bonis ferendam confestim ades; 20 Quique te colunt ac diligunt, eos discriminibus omnibus liberas, malos autem contrà, cum actionibus eorum nefariis radicitùs disperdis. 21 Itaque omnes meritò te laudabunt, nullaque gens gloriam tuam in perpetuum silentio obruet.

PSAL. CXLVI.

Psaltes se & pios hortatus ad laudes Dei ipsi soli asserendas, eum laudat singularium erga pios beneficiorum: creationis, conservationis administrationisq; rerum omnium, & regni æterni nomine.

1,2 *TE, magne rerum conditor, & tuas*
Sonabo laudes, factáq; posteris
Miranda prodam, dum recurret
Per calidos mihi sanguis artus.

1,2 CANAM te, rerum opifex potens, tuaque præclara facta, & opera mirabilia seculis venturis, dum vitam hanc incolam, annunciabo.

3 Ne pollicearis tibi vitam periculorũ immunẽm operâ & auxilio potentiorum, neque ſubſidium & ſpem incolumitatis tuæ in ullo de hominẽ mortali lato flexibili, & vitæ fragilis conſtituas:

4 Poſtquam enim halitus, animáq; eorum corpꝰ deſeruit, maſſa corporis è terra compacta, in terram redit, undè cõpoſita fuerat, conſiliáq; multùm agitata, ſine effectu abeunt, perque aëris inane vana diſſolvuntur.

3 *Securitatem ne ſtabilem tibi*
Promitte, regum præſidio: neque
De ſtirpe mortali & caducâ
Pone tibi columen ſalutis.
4 *Vt membra liquit ſpiritus, in ſuam*
Terrena moles terram abit: & diu
Conſulta vaneſcunt & auras
Irrita per vacuas feruntur.
5 *O ter beatum quem Deus atheris*
Fido tuetur præſidio, ſuas
Qui ſpes opéſq; omnes in uno
Conſtituit Domino Deóq.
6 *Qui terram & æquor condidit & polum,*
Et quicquid æquor terráq; continet
Poluſq: qui promiſſa præſtat,
Perpetuo ſtabilis tenore.
7 *Qui nec tyranni vi ſinit opprimi*
Infirmiorem, aut eſurie premi:
Qui carcerum exemptos tenebris
Compedibus levat innocentes;
8 *Qui nocte pulſâ luminis aurei*
Cæcis refundit luminibus jubar:
Greſſúſq; firmat claudicantes,

5 O valdè felicem, quem Deus cœli Dominus ſuo auxilio certo nixum defendit: O beatum, qui omné boni futuri expectationem, omnemq; vim ſuam in ſolo Domino Deo ſuo reponit; 6 Qui ſua potentiâ immenſa terram, mare, & cœlum, & quicquid mare, tellus, & cœlum complectitur, fabricatus eſt, ſemperque uno ordine conſtans, quæcunque pollicetur perficit: 7 Qui tenues potentiâ hominum injuſtorum, aut egeſtate torqueri non permittit, qui innoxios à vinculis liberos, & loci obſcuritate, ubi ſontes coercentur, ereptos, in priſtinum ſtatum redigit: 8 Qui cæcitate abacta, oculis facultate videndi orbatis, & præ conſilii inopia perculſis, lucis pulchræ claritatem reddit, ingreſſuſq; titubantes, & ſub calamitatum pondere faciſcentes, ſta-

Inſtitiamq;

Iustitiámq; amat æquus æquam.
9 *Cura fideli qui fovet advenam,*
Orbæ marito qui viduæ favet,
Orbos puellos qui tuetur,
Et scelerum labefactat artes.
10 *Rex ergo habenas imperij tuus*
Sion tenebit, sidera dum polum
Pingent: & obliquum per orbem
Sol rutilos agitabit axes.

biles facit; quique justus, justitiæ amantes, & æquitate erga omnes parē, amore complectitur: 9 Qui diligētiā non simulata peregrinum recreat & tuetur, qui viduæ mulieri benevolentiam suam ostendit, qui pueros tenellos parentibus cassos defendit, malasque flagitiosè viventium machinationes subvertit. 10 Itaque *cùm cætera imperia caduca sint, & interitui obnoxia,* Deus tuus Hierosolyma, regnabit, dum stellæ cœlum ornabunt, Solque currum igneum per Zodiacum aget.

PSAL. CXLVII.

Psaltes Ecclesiam hortatur ad prædicandum nomen Dei propter liberationes, beneficiaq; eius erga ipsam, & propter constantiam operum & verbi.

EIa Deū laudate, Deo date carmina digna:
Certè erudito dignus ille est carmine:
2 *Qui Solymam instaurat rursus, passimq; per orbem*
Sparsos reducit exules Abramidas:
3 *Qui fractos animis levat, et corda anxia lenit:*
Mulcet dolores, mitigatq; vulnera:
4 *Qui numerat tacito labentia sidera mundo,*
Suisq; quæque nuncupat vocabulis.

AGitè quæso, Deum prædicate, Deoque meritas laudes canentes date, Deus scilicet hymnum doctū meretur: 2 Qui Hierosolymā prostratam *contra spem omnium* solus resicit, Hebræosq; patriâ pulsos, & ubiq; per omnes terras multos annos dissipatos, domum revocans, aggregat: 3 Qui afflictis & penitùs deploratis animum reddit, mentibusq; solicitis curas remittit, qui ægritudines lenit, plagasq; dolore levat. 4 *Quid autem est quod præstare non possit Deus?* qui stellarum Dominus, earum numerum de cœlo nocte circumeuntium recenset, singulasque suis nominibus appellat.

5 *Magna*

5 Excellentiâ Dei nostri magna est, virésq; ejus efficaces & infinitæ; quas sermo nullus exprimere, nullâque mens cogitando possit complecti.

6 Qui animos clementes hac potentiâ sua sustinet, curis liberat, & honoribus afficit, contráque insolentes & arrogantes, eadem potestate infinitâ deprimit.

7 Agitè, Deum voce laudate, Deo gratias agite, patremq; liberalem cytharâ beneficia ejus commemorante concelebrate.

5 *Magna Dei virtus, immensa potentia; nulla*
Quam lingua fari possit, aut mens cogitet.
6 *Qui mite ingenium fovet, allevat, auget honore:*
Humiq; sternit impiam superbiam.
7 *Eia Deum cantate, Deo persolvite grates;*
Grato benignum canite patrem barbito:
8 *Qui cœlum obnubit tenebris, terrā rigat imbre:*
Montesq; lato vestit altos gramine:
9 *Qui pecudum genti larga dat pabula dextrâ,*
Corvoq; victum se roganti sufficit.
10 *Quem neq; magnanimum delectat robur equorum:*
Nec vis ferocis aut lacertus militis:
11 *Sed pietas animi simplex, & in illius una*
Quæ spem salutis collocet clementiâ.
12 *Eia, Dei laudes Solymæa pangite turres:*
Benignitatem monis Sionis prædica,
13 *Qui portarum aditus claustris firmavit aheneis,*
Civesq; cunctis commodis auxit tuos:
14 *Qui te pace beat latâ, & defendit ab hostes*

8 Qui cœlum nubila aeris obscuritate operit, indéq; terrā pluviâ humectat, qui excelsiora terræ loca herbâ aspectu jucunda ceu veste tegit. 9 Qui omnium animantium genteri victum liberaliter largitur, corvóque à parentibus deserto petenti à se alimentum, suppeditat. 10 Quem neque vires equorum animosorum, neq; robur, neq; torosa militis arrogantis brachia juvant, *quæ in equo aut milite homines probant, in nobis autem nihil inest, quod Deū ad nos complectendos alliciat, nisi quod ipse prior nobis est largius.* 11 Sed Deum religio non fucata oblectat, quæ spem vitæ in illius bonitate constituat. 12 Agitè, vos muri Hierosolymæ Dei laudes cantate: Túque Sion liberalitatem ejus annuncia; 13 Qui portas tuas repagulis ferreis munivit, civesque tuos omnibus bonis ditavit. 14 Qui te cum vicinis tuis quiete utentem animos humanos exhilarante beatam & felicem reddit, tutamque te ab inimicis præstat,

Et

Et messe flavâ tritici campos tegit.
15 *Cujus ad imperiũ fundit sua munera tellus:*
Natura cujus prompta paret jussibus:
16 *Qui nivib⁹ celsos operit, ceu vellere, mõtes:*
Densas pruinas cineris instar dejicit.
17 *Et glacie lapsus solidarum frænat aquarum:*
Cujus rigorem quis feret mortalium?
18 *Quũ libuit, molles glacies tabescit in undas,*
Adspirat aura mitior, rivi fluunt:
19 *Ostenditq; suam per signa illustria mentem:*
Legesq; Abrami tradidit nepotibus.
20 *Non ita se populis alijs monstravit amicũ,*
Qui scita legum nesciunt cœlestium.

qui agros etiam tuos flavo frumento triticeo operit.

15 Quo jubente tanta beneficia gratuita copiosè profert, cujus imperio ordo universitatis rerum *instar velocissimi veredarij* paratus est, dicto audiens;

16 Qui altiora terræ loca nivium floccis, lanæ velleri similibus tegit, qui è nubibus rorem concretum frequentem tanquam pulverem in terram demittit: 17 Qui aquâ in glaciem congelata, fluminum cursus ob firmitatem vestigia patientium, sistit; cujus frigori tolerando quis tandem par esse poterit? 18 Cùm Deo visum est, conglaciata rursum in aquas leves solvuntur, aër gratior afflat, flumina denuò currunt. 19 *Ista autem bonitatis & potentiæ Dei argumenta exigua sunt: illud verò beneficium multò maius*, quòd suam ille sententiam indicijs perspicuis Israëli declaravit, posterisq; Abrahami præcepta vivendi piè & honestè dedit. 20 Cæteris verò nationibus sese non tam benevolum ostendit, quæ decreta præceptorum cœlitùs missorum ignorant.

PSAL. CXLVIII.

Psalles res omnes creatas à summo ad imum hortatur ut Deum celebrent, propter majestatem ipsius, & beneficentiam erga Ecclesiam.

LAudate Dominum cœlitum
Chori beati, qui procul
Contagio mortalium
Templa ætheris tuemini.

CAnite Dominum felices cœlicolarum cœtus, qui cœlum Dei ipsius templum longè ab hominibus vitijs inquinatis defenditis;

2 Angeli quoque, quos Deus imperavit sibi ministros astare, Deum prædicate, militiáque cœlestis parata audiens esse imperio Dei, Dominum celebrate.

3 Sol quoque, qui luce diem, ac Luna, quæ lumine tuo tenebras illustras, Deum laudibus effertè, stellæ etiam pulchræ luce instar flammæ nitente, Dominum opificem vestrum collaudate.

4 Támque multiplex fabrica circulorum ve[illegible]atilis, aqua

2 *Laudate Dominum, quos sibi*
Adesse jussit Angelos:
Laudate Dominum exercitus
Parêre prompti jussibus.
3 *Laudate Dominum, qui diem*
Sol, luna noctem illuminas:
Laudate Dominum lucidis
Stellæ decoræ flammulis.
4 *Laudate eum rotatiles*
Tot orbium compagines,
Et unda longè celsior
Campis nitentis aëris.
5 *Huic cuncta laudes dicite,*
Numenq; cuncta pangite,
Quod cuncta nutu condidit,
Et cuncta nutu sustinet:
6 *Fixitq; firmo cardine,*
Ne visa cuncta corruant;
Certisq; vinxit legibus,
Quas transgredi non audeant.
7 *Laudate Dominum sub specu*
Terræ dracones abditi:
Et vasta cete, quæ sinus
Ponti repostos finditis.

quoque aëre patente & puro multò altior, Deum laudibus ornate. 5 Omnia hæc Deum laudate, cunctáque mentem potentiamque divinã canite, quæ voluntatis suæ indicio tantùm, vos & omnia fabricavit, mandatóque dato, omnia à ruina continet. 6 Quæ fundamento stabili cuncta firmavit, ne temporis longinqui violentiâ cadant, quæ cuncta etiam conditionibus certis certoque ordine stabilivit, quem præterire metuunt. 7 *Respondeant etiam vicissim cœlestibus terrestria, marina & aërea*, ingentes scilicet serpentes in terræ cavernis absconditi, vos quoq; belluæ marinæ immanes, quæ maris flexus longè à nobis positos natatis, Dominum prædicate.

8 *Ignes,*

8 *Ignes, nives, & grandines,*
Vaporá, & aura spiritus,
Ad jussa Domini mobiles
Circumrotantes turbines.
9 *Colles feraces & ferè*
Montes, & omnes arbores,
Seu montibus rigescitis:
Seu cultibus mansuescitis:
10 *Mites feraq; bestiæ,*
Humiq; lentè reptiles,
Et quæ liquentes aëris
Campos volando carpitis:
11 *Reges & orbis præsides,*
Et nationes libera,
Et pauperi plebecula
Qui jus ab alto dicitis:
12 *Et vos juventa florea,*
Læti puelli & virgines,
Senésq; vitæ in ultimo
Iamjam exituri limine,
13 *Laudate Dominum: numini*
Sit ejus uni gloria,
Vnúmq; noscat omnium
Cœlum solúmque Principem,

8 Vos etiam fulminũ flammæ, aquæ frigore concretæ, aquæque instar lapidum congelatæ, halitusque è terra & aquis exspirantes, aëriisq; leviter moti exspiratio circumagens ventos in morem turbinis circumvolutos, *quæ Domino mandante existitis, & movemini, Dominum vestrũ prædicate.*

9 Monticuli fructuosi, & montes inculti, stirpésque omnes sive in locis excelsis rigorem fertis, sive feritatem culturâ deponitis. 10 Vos itidem bestiæ mansuetæ & indomitæ, & per terram tardè repentes, quæque alarum remigio perspicua aëris spatia peragratis, Dominum vestrum celebrate. 11 Vos etiam inprimis qui regionibus imperatis, & mundi partibus præfecti estis, tum nationes legibus vestris viventes, judicésque, qui è solio excelso controversias hominibus tenuioribus judicatis; 12 Vósque juvenes ætate integra instar floris gratâ, puerique alacres, ac virgines, senésque sub finem vitæ statim egressuri, 13 Dominum vestrum prædicate, majestas gloriosa sit illi soli, universus orbis, cœlum scilicet & terra eum solum ut primum omnium dominatorem agnoscat.

14 Hebræi, soboles Isaaci, hunc præcipuè & ante alios omnes perpetuò laudent, qui populum eum sibi electum domesticum, & familiarem commodis cunctis ditavit.

14 *Hunc omne in ævum laudibus*
Propago tollat Isaci.
Sibi dicatam qui bonis
Gentem beavit omnibus.

PSAL. CXLIX.

Psaltes Ecclesiam hortatur ut Deum collaudet, propter benevolentiam & salutem ab eo acceptam, deniq; propter verbum ipsius potentissimum Ecclesiæ traditum.

VOs Domino cantionẽ novam & minimè vulgarẽ canite, *qui tot tantisq; periculis defuncti estis*, ejus prædicatio per omnes sacros populi conventus celebretur, qui se sacrificijs perversis non contaminant.

CAntate Domino canticum
Novum: sonet laus illius
Cœtus per omnes, qui sacris
Non se profanis polluunt.
2 *Oblectet Isaci genus*
Auctore se suo: suo
Regi Sionis arduæ
Congratulentur filiæ:
3 *Nomen celebrent illius*
Lætis choris & tympanis:
Ejúsq; laudes accinant
Blandè canoro pectine.
4 *Gentem bonus parens suam*
Amore sancto amplectitur,
Mitémq; mansuetudinem,
Firmat salute immobili:

2 Hebræi voluptatem capiant ex conditoris & parentis sui laudibus celebrandis, cives Hierosolymæ & populus universus erga Sionis excelsæ regem & gubernatorem hilaritatem animi significent. 3 Iehovæ magnitudinem, cœtibus gaudio suo indulgentibus, & ad canendum dispositis, omníque musices organicæ genere, passim divulgent, laudandaque ejus opera ad cytharam leniter suavem cantent: 4 Deus enim pater benignus pura erga populum selectum benevolentiâ utitur, hominesq; clementes incolumitate perpetua ita confirmat;

5 Cœtus

5 *Cœtus piorum ut gestiant*
Foris paratu splendido,
Domiq; secum clanculum
Latentur in cubilibus.

6 *In ore, rerum præsidis*
Laus continenter personet:
Utrinque acuti in dexteris
Vibrentur enses vindices.

7 *In se ferarum ut gentium*
Crudelitatem vindicent:
Et in futurum iras, minas,
Superbiámq; comprimant.

8 *Reges suorum ut hostium*
Arctis catenis alligent,
Et ferreis coërceant
Vinclis feroces Principes.

9 *Pœnas secundùm cœlitus*
Præscripta ab iis ut exigant,
10 *Et laus piorum per volet*
Omnes per orbis cardines.

5 Vt cõvent⁹ eum colentium extra ædes suas ornatu pulchro gaudeant, intraq; ædes sine arbitris lætitiâ triumphantes, quiete perfruantur.

6 Præconiũ rerũ omniũ regis, omnibus in ore assiduè sit, enseſq; ab utraque parte aciẽ habentes in manib⁹ versentur, ut de sceleratis pœnas sumant.

7 Vt sæviciâ crudeliũ adversùm se gentium ulciscantur, earumq; iracundiam, cõminationes, & insolentiam in posterum coerceant: 8 Vt inimicorũ suorũ duces vinculis firmis ligent, superbósq; gentium dominos compedibus ferreis cohibeant. 9 Vt de regibus arrogantibus, juxta leges divinas & judicium à Deo dictatum, supplicium sumant; 10 Bonorúmque virorum commendatio per omnes mundi partes divulgetur.

PSAL. CL.

Psaltes Ecclesiã hortatur ut Deũ omnibus modis laudet, propter sanctitatẽ, potentiã & magnificentiam eius.

LAudate Dominum, lucidum
Templum colentem siderum,
Qui vi suæ potentiæ
Firmavit orbis cardines.

PRædicate Deum splendidum cœli sacrarium habitantem, qui orbis fundamenta potestatis suæ viribus stabilivit.

2 *Laudate*

2 Dominum celebrate factis illustribus & mirificis per omnes gentes clarum, ejusq; amplitudinem majorem quàm animus humanus capere possit, personate.

3 Dominum concinite canoro tubæ sono ad belli usum comparatæ, instrumentis etiã musicis ad voluptatem natis, psalterijs scilicet & cytharis suaviter sonoris eum cantate; 4 Tympanísque, & ca-

2 Laudate Dominum fortiter,
Ubíq; gestis inclytum.
Laudate magnitudinem
Captum supra mortalium.
3 Laudate Dominum bellica
Claris tuba clangoribus:
Laudate Dominum nablijs,
Lyrísq; blandè garrulis.
4 Laudate Dominum tympanis,
Chorísq; festi cantibus:
Laudate Dominum fidibus, &
Sonore dulci tibia.
5 Laudate eum timmitibus
Latis canori cymbali.
6 Hunc cuncta laudent, quæ trahunt
Vitalis aura spiritum.

rionibus chori festis diebus canere soliti, Dominum laudate, ad chord & jucundum tibiæ sonum Domini laudes prosequimini. 5 Eum sua cymbali blandi sono prædicate. 6 Quæcunque denique animâ fr unntur & spirant, hujus Dei nostri encomia ex toto animo concelebren

FINIS.